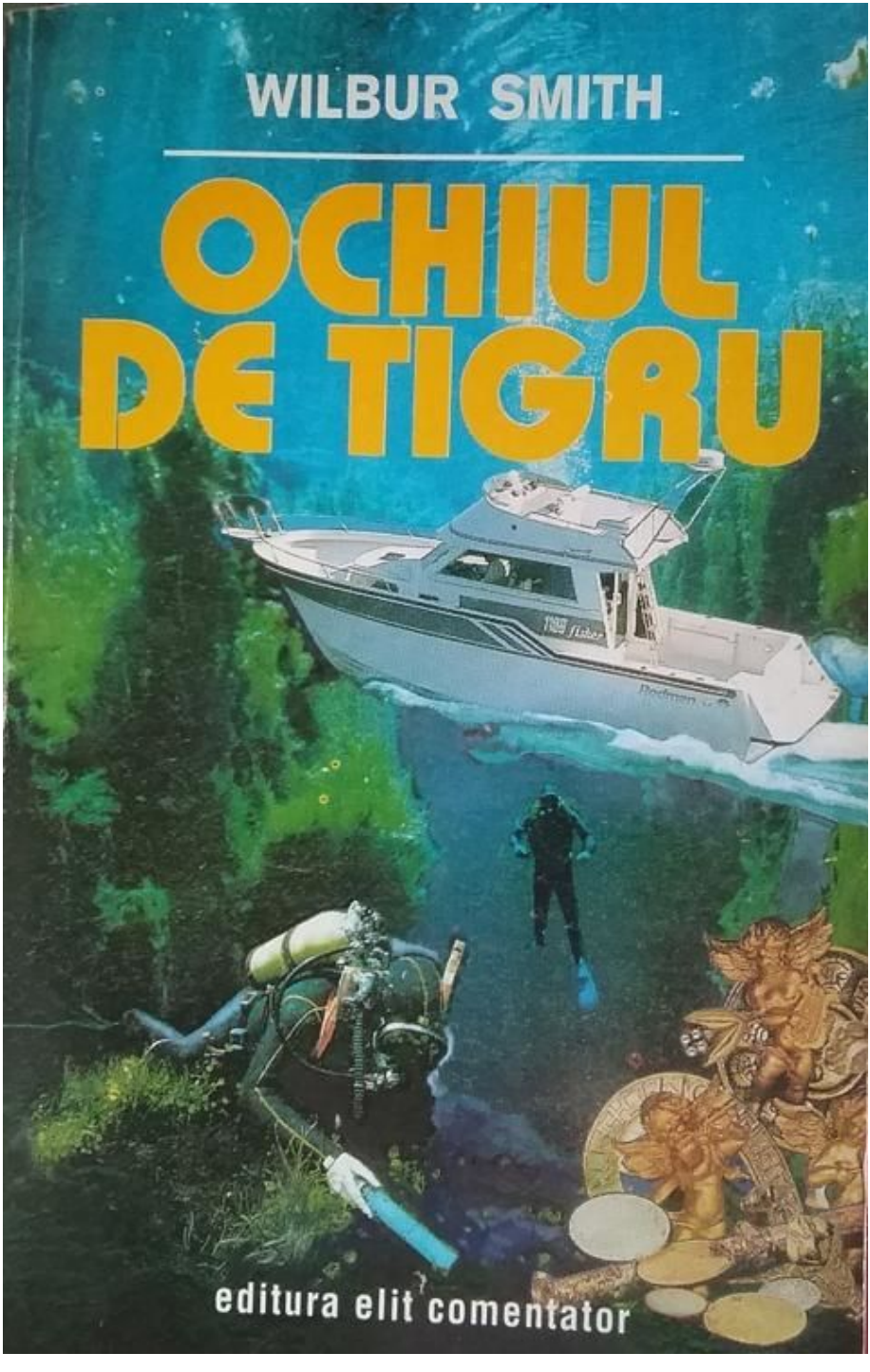
WILBUR SMITH
OCHIUL DE TIGRU
editura elit comentator

WILBUR SMITH

OCHIUL DE TIGRU

TRADUCERE: CORNELIA BUCUR

Editura Elit Comentator

*

* *

Era unul din sezoanele alea când peştele apare târziu. Trăgeam tare şi de barcă şi de echipaj, mergând mult spre nord în fiecare zi şi întorcându-ne în Grand Harbour târziu după căderea nopţii, dar era deja 6 noiembrie când l-am

văzut pe primul dintre cei mari înotând în valurile purpurii ale curentului Mozambicului.

Aveam de-acum nevoie disperată de un peşte. Clientul era singur, un grangur din lumea reclamei new-yorkeze pe nume Chuck Me George, unul din cei care făceau anual pelerinajul până în insula St. Mary, după marlin mare. Era un tip scund dar vânjos, chel ca un ou de struţ şi cu tâmplele încărunţite, cu o faţă uscată şi smeadă ca de maimuţă, dar cu picioare puternice, aşa cum îţi trebuie la pescuit de peşti mari.

Când, în sfârşit, am zărit peştele, era la suprafaţă, arătându-şi întreaga dorsală, mai lungă decât un braţ de bărbat, cu curbura de iatagan care îl distinge de rechin sau delfin. Angelo l-a văzut în aceeaşi clipă cu mine şi s-a aplecat peste balustrada punţii din faţă şi a început să dârdâie de bucurie, cu buclele de ţigan acoperindu-i obrajii întunecaţi şi dinţii strălucind în soarele tropical.

Peştele sălta când pe creste când printre valuri, despicând apa ca un buştean negru, masiv şi greu. Coada – ecou al graţioasei curburi a dorsalei – apărea înainte ca el să alunece din nou între două valuri şi apa să se închidă deasupra spatelui lat şi lucios.

M-am întors şi am aruncat o privire în cocpit. Chubby îl ajuta deja pe Chuck să se instaleze în scaunul mare de luptă, legându-i hamurile şi punându-i mănuşile, dar ridică ochii şi privirile ni se întâlniră.

Chubby se încruntă şi scuipă peste bord, în total contrast cu agitaţia care ne cuprinsese pe toţi. Chubby e un uriaş, la fel de înalt ca mine dar mult mai lat în umeri şi în pântec, de asemenea cel mai constant pesimist din meseria asta.

— Peşte timid, mârâi Chubby şi scuipă din nou. I-am rânjit.

— Nu-l băga în seamă. Chuck, am strigat. Bătrânul Harry are să-ţi agaţe peştele ăsta.

— Pe-o mie de dolari de ai mei că n-o să poți; răspunse Chuck strâmbându-se din pricina soarelui reflectat în apă, dar cu ochii scăpărându-i de emoție.

— S-a făcut, am acceptat un pariu pe care nu mi-l puteam permite şi mi-am mutat atenția asupra peştelui.

Bineînțeles Chubby avea dreptate. După mine, el e cel mai bun vânător de sturion din întreaga lume. Peştele era mare, timid şi fricos.

De cinci ori i-am întins momelile, ademenindu-l cu toată viclenia şi îndemânarea mea. De fiecare dată s-a întors şi a dat bir cu fugiți chiar când o aduceam pe Dansatoarea Valurilor pe un curs convergent. Încercând să-i tai calea.

— Chubby, în congelator, e nişte momeală proaspătă de delfin; adu-o sus şi o să-l încercăm cu un singur cârlig, am strigat, începând să disper.

I-am oferit delfinul. Montasem cu mâna mea momeala care plutea în apă cu o mişcare naturală.

Am văzut momentul în care martinul a acceptat momeala. Păru că îşi încordează umerii masivi şi i-am zărit albul burții, ca o oglindă sub suprafața apei, când s-a răsturnat ca să muşte.

— Vine! țipă Angelo. Uite-l că vine!

Chuck l-a agățat la zece şi un pic dimineața şi lupta a fost strânsă. Prea multă sfoară înseamnă un efort suplimentar al celui care ține undița. Slujba mea era infinit mai complicată decât să mă agăț cu dinții strânşi şi cu toate puterile de capătul undiței grele din fibră de sticlă. Am ținut-o pe Dansatoare la o viteză ridicată în timp ce peştele dădea primele atacuri şi făcea primele salturi disperate, până când Chuck a reuşit să se aşeze în scaunul special şi să se aplece peste bord, proptindu-se în picioarele alea grozave pe care le are.

Câteva minute după prânz, îl învinse. Înota la suprafață, în primul din cercurile largi pe care Chuck urma să le

micşoreze din ce în ce mai mult; până când îl va putea aduce la cange.

Hei, Harry! strigă Angelo deodată, întrerupându-mi gândurile. Avem un musafir!

— Ce e, Angelo?

— Big Johhny vine în susul curentului

Arătă cu mâna.

— Peştele sângerează, l-a mirosit.

M-am uitat şi am văzut rechinul venind. Aripioara boantă înainta constant, atrasă de luptă şi de mirosul sângelui. Era un peşte ciocan, mare, şi i-am strigat lui Angelo:

— Angelo, pe punte! şi i-am trecut comanda;

— Harry, dacă-l laşi pe nenorocitul ăsta să-mi halească peştele, îţi iei adio de la cei o mie de marafeţi, mârâi Chuck transpirat, din scaunul de luptă, şi m-am repezit în cabina principală.

Lăsându-mă în genunchi, am desfăcut zăvoarele de la compartimentul motorului şi l-am deschis.

M-am culcat pe burtă, am băgat mâna dedesubt şi am înşfăcat patul carabinei FN, agăţată în locaşul special, cilindric. În timp ce mă repezeam înapoi pe punte, am verificat încărcătura şi am pus selectorul în poziţie de foc automat.

— Angelo, pune-mă paralel cu bătrânul Johnny. Spânzurat peste bordul de la prova, am urmărit cu privirea rechinul, în timp ce Angelo trecea pe deasupra lui. Era într-adevăr un peşte ciocan, mare, douăsprezece picioare de la cap la coadă, de culoarea bronzului arămiu în apa limpede.

Am ţintit atent între ochii monstruoşi care turteau şi deformau capul peştelui, şi am tras o rafală scurtă.

Carabina a bubuit, cartuşele goale s-au revărsat din ea şi apa a erupt în pânze subţiri, tăioase.

Rechinul s-a cutremurat convulsiv în timp ce gloanţele îi striveau căpăţâna, sfărâmând cartilajul şi explodând

creierul minuscul. Se răsturnă şi începu să se scufunde.

— Mulțam, Harry, oftă Chuck, roşu şi transpirat, de pe scaunul său.

— E inclus în serviciu, i-am rânjit, şi m-am dus să iau timona de la Angelo.

La unu fără zece, Chuck aduse marlinul la cange lovindu-l până ce uriaşul peşte se răsturnă pe o parte, cu coada zbătându-i-se fără vlagă, închizând şi deschizând spasmodic ciocul lung. Singurul ochi sticlos, era mare cât un măr copt în timp ce corpul lunguieț pulsa strălucind în o mie de nuanțe de argint, aur şi purpură.

— Uşor acum, Chubby, am strigat în timp ce cu mâna înmănuşată, trăgeam de coarda de oțel aducând peştele spre locul unde Chubby aştepta cu cârligul cangei pregătit.

Chubby mă săgetă cu o privire care îmi spunea limpede că, pe vremea când el străpungea deja sturioni cu cangea, eu mă mai jucam încă în țărâna unei mahalale londoneze.

— Aşteaptă ruliul, l-am prevenit din nou numai ca să-l sâcâi, iar Chubby zâmbi la auzul sfatului necerut.

Valul aduse peştele la nivelul nostru, cu pieptul argintiu şi larg, expus între cele două aripioare pectorale.

— Acum! spusei, iar Chubby înfipse adânc oțelul. Cu un val de sânge roşu aprins, peştele intră într-un delir al morții, bătând apa până o făcu numai spumă şi înecându-ne în cincizeci de galoane de apă de mare.

Am agățat peştele pe digul Amiralității, de biga macaralei. Benjamin, căpitanul portului, semnă certificatul pentru o greutate totală de o mie opt sute de kilograme. Deşi culorile vii, fluorescente se estompaseră odată cu moartea, trecând într-un negru fumuriu şi şters, dimensiunile însele erau impresionante 5,74 metri de la vârful ciocului până la capătul cozii despicate, de rândunică.

— Mister Harry a spânzurat unu, baban la Amiralitate.

Vestea s-a răspândit pe străzile oraşului, dusă în fugă de

puşti cu picioarele goale, iar locuitorii insulei s-au grăbit să profite de prilejul ce li se oferea să înceteze lucrul şi să se înghesuie pe dig ca la fiestă.

Ştirea ajunse la Casa de pe faleză a Guvernatorului, şi Land-Rover-ul prezidenţial coborî fornăind drumul sinuos cu steguleţul fluturând vesel pe capotă. Îşi făcu loc prin mulţime şi-l „depozită” pe importantul personaj pe dig. Înainte de independenţă, Geoffrey Biddle fusese singurul avocat din St. Mary, născut pe insulă şi educat la Londra.

— Mister Harry, ce specimen magnific, exclamă el încântat.

Un trofeu ca acesta urma să dea un impuls proaspetei industrii turistice din St. Mary, şi el se apropie să-mi strângă mâna. Din toţi şefii de Stat din partea asta de lume, e numărul unu.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Chiar şi cu pălăria neagră pe cap, nu-mi trecea de subţioară. Era o simfonie în negru: costum negru de lână, pantofi de culoarea antracitului şi doar nişte franjuri pufoase şi uimitor de albe care i se ondulau pe după urechi.

— Eşti, într-adevăr, de felicitat.

Preşedintele Biddle ţopăia de încântare şi ştiam că voi cina din nou la Casa Guvernatorului, în serile oficiale din acest sezon. Îmi luase vreo doi ani dar, în cele din urmă, preşedintele mă acceptase ca şi când aş fi fost băştinaş. Eram unul din copiii lui, cu toate privilegiile pe care le oferea această poziţie.

Sosi şi Fred Coker cu dricul, dar înarmat cu echipamentul fotografic şi, în timp ce-şi instala trepiedul şi dispărea sub pânza neagră a anticului aparat de fotografiat, ne-am aşezat cu toţii să pozăm lângă leşul colosal. Chuck în mijloc cu undiţa în mâini şi noi toţi ceilalţi grupaţi în jurul său, ţinându-ne de braţ, ca membrii unei echipe de fotbal. Angelo şi cu mine zâmbeam, iar Chubby se încrunta

înfricoşător în obiectiv. Fotografia avea să dea bine în noua mea broşură publicitară – echipajul credincios şi căpitanul întreprinzător, cu părul buclat ieşindu-i de sub caschetă şi din despicătura cămăşii, tot numai muşchi şi zâmbete – da, avea să-i atragă în cârduri în sezonul următor.

Am aranjat ca peştele să meargă în camera frigorifică a depozitelor exportatorilor de ananas. Urma să-l încredinţez firmei Rowland Ward din Londra, pentru transport. Apoi i-am lăsat pe Angelo şi pe Chubby să frece punţile Dansatoarei, să-i facă plinul la danele Shell de pe partea cealaltă a portului şi să o ducă la locul ei de ancoraj.

În timp ce mă urcam împreună cu Chuck în cabina Fordului meu hodorogit, Chubby se strecură după mine ca un vânzător de ponturi la curse, vorbind din colţul gurii:

— Harry ştii, prima mea pentru sturion...

Ştiam exact ce vrea să spună, aveam aceeaşi discuţie de fiecare dată.

— Madam Chubby nu trebuie să afle, nu? sfârşii propoziţia în locul lui.

— Da, acceptă mohorât şi îşi împinse şapca marinărească pe ceafă.

L-am dus pe Chuck la avion la 9,00 în dimineaţa următoare şi, pe tot drumul de întoarcere de pe platou, am fredonat claxonând la fetele care munceau pe plantaţiile de ananas. Se îndreptau de mijloc, cu zâmbete strălucitoare sub borurile largi ale pălăriilor şi-mi făceau cu mâna.

La Agenţia de Voiaj Coker am schimbat cecurile American Express ale lui Chuck, tocmindu-mă cu Fred asupra ratei de schimb. Era în mare ţinută, în frac şi cu cravată. Avea o înmormântare la prânz. Aparatul de fotografiat şi trepiedul erau puse de-o parte, fotograful devenit cioclu.

Pompele Funebre Coker erau în spatele Agenţiei de Voiaj şi dădeau într-o alee, iar Fred folosea dricul pentru a transporta turiştii de la până la aeroport, schimbând

pancarta de pe vehicul şi instalând scaune deasupra şinei pentru coşciuge.

Toţi clienţii mi-i contactam prin el iar el îşi oprea 10 % din toate cecurile pe care le primeam. Tot a lui era şi agenţia de asigurări şi, în fiecare an, înainte de a-mi face socotelile, avea grijă să-şi oprească prima de asigurare pentru Dansatoare. Verificam socotelile cu mare grijă, fiindcă deşi Fred Coker arată ca un profesor de şcoală primară, înalt, slab şi înţepat, cu atâta sânge băştinaş în vine cât să-i dea o aparenţă de bronz sănătos, nu e şmecherie pe care să nu o ştie, ba sunt unele pe care le-a inventat el însuşi.

Aşteaptă răbdător în timp ce verificam, fără să se supere şi, când am vârât teancul de bani în buzunarul de la spate, îmi spuse pe tonul unui părinte grijuliu:

— Nu uita că avem un grup care vine mâine, domnule Harry.

— Bine, domnule Coker, nu-ţi face griji, echipajul are să fie gata.

— Sunt deja la Lord Nelson, îmi spuse delicat. Fred are tot timpul sub mână pulsul insulei.

— Domnule Coker, eu sunt stăpânul unui vas de plăcere, nu al unui azil. Dar nu-ţi face griji, i-am spus din nou şi m-am ridicat. Nimeni n-a murit încă din mahmureală.

Am traversat strada Drake şi m-am îndreptat spre Edwards Store şi spre primirea cuvenită unui erou. Însăşi Ma Eddy ieşi de după tejghea şi mă învălui cald la pieptul ei pneumatic.

— Domnu Harry, gânguri sărutându-mă. Am fost pe dig să văd peştele de ieri.

Apoi se întoarse fără să-mi dea drumul şi strigă la una din fetele de la tejghea:

— Shirley, adu-i lui domnu Harry o bere rece, auzi?

Am scos teancul de bancnote. Fetele ciripiră ca vrăbiile la vederea lor, iar Ma Eddy îşi rostogoli ochii şi mă strânse şi

mai tare la piept.

— Cât îți datorez, madam Eddy?

Din iunie până în noiembrie e un lung sezon mort, fără peşte, iar Ma Eddy mă păsuieşte pe toată această perioadă secetoasă.

M-am rezemat de tejghea, cu o cutie de bere în mână, şi mi-am ales marfa din rafturi uitându-mă la picioarele fetelor cu fuste scurte, atunci când acestea se urcau pe scărițe – bătrânul Harry, grozav şi țanțoş cu grămada aia de verzituri scorțoase în buzunarul de la spate.

M-am dus apoi la danele Companiei Shell, unde managerul m-a primit în uşa biroului, între marile rezervoare argintii pentru combustibil.

— Haide Harry, te-am aşteptat toată dimineața. Şeful a țipat tot timpul à propos de nota ta de plată.

— Aşteptarea ta a luat sfârşit, amice, i-am spus.

Dar Dansatoarea Valurilor, ca orice femeie frumoasă, e o amantă costisitoare şi, când m-am urcat din nou în camionetă, teancul din buzunar se subțiase considerabil.

Mă aşteptau în grădina de la Lord Nelson. Insula se mândreşte grozav cu legăturile ei cu Marina Imperială, în ciuda faptului că nu mai e posesiune britanică, ci are statut de independent de şase ani; înainte de asta, timp de două sute de ani, ea a fost bază a flotei britanice. Gravuri vechi ale unor artişti de mult stinşi din viață decorează barul, înfățişând nave mari care străbat canalul sau stau la ancoră în Grand Harbour, de-a lungul Digului Amiralității – nave de război sau nave comerciale ale lui John Company care îşi făceau aici aprovizionarea şi reparațiile înainte de a-şi începe lungul, drum spre Atlantic.

St. Marry nu şi-a uitat niciodată locul cuvenit în istorie, şi nici pe amiralii sau navele lor care trecuseră pe aici. Lord Nelson e o parodie a propriei sale măreții apuse, dar mie îmi place eleganța lui decăzută şi cam zdrențăroasă, ca şi

legăturile lui cu trecutul, mai mult decât turnul de beton şi sticlă pe care Compania Hilton l-a ridicat pe promontoriu, deasupra portului.

Chubby şi nevastă-sa stăteau unul lângă altul pe banchetă cu spatele lipit de peretele opus intrării, amândoi în haine de duminică. Era felul în care puteai să-i deosebeşti cel mai bine, faptul că Chubby purta costumul cu vestă pe care şi-l cumpărase la nuntă – cu nasturii căscaţi şi cu şapca de marinar, acoperită de cristale de sare şi de sânge de peşte, pe cap – în timp ce nevasta lui purta o rochie lungă neagră, din lână groasă, bătând în verde din cauza vechimii, şi ghete negre, cu nasturi. Altfel chipurile lor ca de mahon erau aproape identice, chiar dacă Chubby era proaspăt ras iar ea avea o uşoară mustaţă.

— Bună ziua, madam Chubby, ce mai faci? am întrebat.

— Mulţumesc, domnu Harry.

— Atunci bei ceva?

— Poate puţin gin cu suc de portocale domnu Harry, şi cu un pic de bere amară, ca să alunece mai bine.

În timp ce ea îşi sorbea băutura dulceagă, i-am numărat în palmă leafa lui Chubby; buzele i se mişcau pe măsură ce număra odată cu mine. Chubby ne urmărea neliniştit şi m-am întrebat din nou cum de reuşise să o fraierească cu prima pentru sturioni în toţi anii ăştia.

Madam Chubby îşi goli paharul de bere şi spuma îi scoase şi mai tare în evidenţă mustaţa.

— Atunci eu mă duc, domnu Harry. Se ridică maiestuos şi ieşi din curte. Am aşteptat până a ajuns în strada Frobisher. Înainte de a-i strecura lui Chubby pe sub masă micul teanc de bancnote, apoi am intrat împreună în barul privat.

Angelo stătea cu câte o fată de fiecare parte şi una în braţe. Avea cămaşa de mătase neagră deschisă până la centură, dezvăluindu-i muşchii lucioşi ai pieptului.

Pantalonii de pânză groasă erau perfect mulați, nelăsând nicio îndoială asupra genului şi purta cizme de cowboy lucrate de mână şi bine lustruite. Îşi unsese părul şi-l pieptănase lins pe spate, în stilul tânărului Presly. Fața i se lumină într-un zâmbet ca un reflector şi, după ce l-am plătit a vârât fiecărei fete în decolteu câte o bancnotă.

— Hei, Eleonor, du-te să stai la Harry în brațe, dar ai grijă. Harry e virgin – să te porți frumos cu el, auzi?

Hohoti încântat şi se întoarse spre Chubby.

— Hei, Chubby, nu mai chicoti tot timpul. E caraghios – tot timpul chicoteşti şi zâmbeşti.

Rictusul lui Chubby se adânci şi întreaga față, plină de cute şi riduri, începu să arate ca a unui buldog.

— Hei, domnule barman, dă-i bătrânului Chubby ceva de băut. Poate o să-l facă să nu se mai hlizească atâta.

La 4 p. M. Angelo îşi gonise fetele şi rămăsese aşezat la masă, cu paharul în față. Alături era cuțitul pescăresc ascuțit ca un brici, lucind crud în lumina de deasupra. Mormăia întunecat, pentru sine, cufundat într-o adâncă melancolie alcoolică.

Din când în când încerca lama cuțitului cu degetul mare şi arunca o privire sumbră în jur. Nimeni nu-l băga în seamă.

Chubby stătea vis-à-vis de mine, rânjind ca o broască mare, cafenie – expunându-şi un set de dinți mari şi uimitori de albi cu gingii de plastic roz.

— Harry, îmi spuse într-un avânt, şi-şi puse un braț gros şi musculos după gâtul meu. Eşti băiat bun, Harry. Ştii ceva, Harry, am să-ți spun un lucru pe care nu ți l-am mai spus niciodată.

Dădu din cap ca un filosof, concentrându-se pentru declarația pe care mi-o făcea în fiecare zi de leafă.

— Harry, te iubesc. Te iubesc mai mult ca pe propriul meu frate.

Am ridicat şapca pătată şi i-am mângâiat uşor craniul boltit şi chel.

— Iar tu eşti puişorul meu preferat şi blond, i-am spus.

Se îndepărtă de mine un moment, atât cât îi permitea lungimea braţelor, studiindu-mi chipul, apoi izbucni într-un hohot de râs ca răgetul unui leu. Râsul lui era molipsitor şi, când Fred Coker intră şi se aşeză la masă, încă mai râdeam amândoi. Îşi aranjă pince-nezul şi spuse înţepat:

— Domnule Harry, tocmai am primit o înştiinţare de la Londra. Grupul dumitale şi-a anulat călătoria.

M-am oprit din râs.

— Ce dracu? am spus.

Două săptămâni fără clienţi în plin sezon şi doar două sute de dolari amărâţi, ca taxă de rezervare.

— Domnule Coker, trebuie să-mi găseşti un client. Mai aveam în buzunar trei sute de dolari rămaşi de la Chuck.

— Trebuie să-mi găseşti un client, am repetat; iar Angelo a pus mâna pe cuţit şi, cu zgomot, l-a înfipt adânc în tăblia mesei. Nu l-a băgat nimeni în seamă, şi a aruncat o privire încruntată încăperii.

— O să-ncerc, spuse Fred Coker, dar e un pic cam târziu.

— Telegrafiază celor pe care am fost nevoiţi să-i refuzăm.

— Şi cine plăteşte telegramele? întrebă Fred delicat.

— Le plătesc eu, fir-ar ale dracului.

Iar el a dat din cap şi a ieşit.

Am auzit dricul pornind, în stradă.

— Nu fi îngrijorat, Harry, spuse Chubby. Te iubesc şi-aşa.

Angelo adormi brusc lângă mine. Căzu, iar fruntea îi lovi masa cu un trosnet sonor. I-am răsucit capul ca să nu se înece în băltoaca de băutură de pe masă, i-am pus cuţitul la loc în teacă şi i-am luat banii ca să-i păzesc de fetele care se învârteau prin preajmă.

Chubby a mai comandat un rând şi a început să cânte un cântec marinăresc tărăgănit şi mormăit în dialectul insulei,

în timp ce eu îmi cântăream grijile.

Eram iar legat frumuşel pe scaunul de tortură al banului. Doamne, cum mai uram banii – sau mai degrabă lipsa lor. Aceste două săptămâni erau hotărâtoare pentru supraviețuirea mea şi a Dansatoarei în sezonul mort şi pentru rămânerea noastră în legalitate. Ştiam că nu se poate. Ştiam că va trebui să reîncepem cursele nocturne.

La dracu, dacă tot trebuie, hai s-o facem acum; o să împrăştii vestea că Harry e gata să facă un târg. Odată hotărârea luată, am simțit iar încordarea aceea plăcută a nervilor, tensiunea care vine odată cu primejdia. Cele două săptămâni nu vor fi fost pierdute, până la urmă.

M-am alăturat cântecului lui Chubby, fără să fiu foarte sigur că intonam aceeaşi melodie, fiindcă versurile mele păreau să se termine mult mai repede decât ale lui.

Pesemne orgia asta muzicală i-a atras pe oamenii legii. Pe St. Mary aceasta are înfățişarea unui inspector şi a patru soldați, mai mult decât suficient pentru insulă. În afară de prostituția juvenilă şi câteva neveste bătute, nu există încălcări ale legii demne de numele ăsta.

Inspectorul Peter Daly era un tânăr cu mustață blondă, ten roşcovan englezesc, obraji netezi şi ochi de un albastru deschis, apropiați, ca ai unui şoarece cafeniu. Purta uniforma poliției coloniale britanice, cascheta cu insigna argintie şi cozorocul lucios din piele, pantalonii şi haina apretate şi călcate foşneau când păşea, centura de piele lustruită şi diagonalele Sam Brown. Avea în mână un baston uşor de trestie, îmbrăcat şi el în piele lustruită. Dacă nu te uitai la însemnele verde cu galben ale insulei St. Mary care-i străluceau pe umeri, arăta ca o podoabă a Imperiului, podoabă pe care înşişi oamenii în uniformă o zdrobiseră.

— Domnule Fletcher, spuse el oprindu-se deasupra mesei noastre şi plesnindu-şi cravaşa în palmă. Sper să n-avem necazuri astă-seară.

— ... domnule, l-am ajutat.

Inspectorul Daly şi cu mine n-am fost prieteni niciodată – nu-mi plac bătăuşii şi nici persoanele care, de pe poziţii oficiale, îşi suplimentează lefurile mai mult decât mulţumitoare cu şperţuri şi bacşişuri. Se înfruptase din plin din câştigurile mele până acum, iar ăsta era un păcat de neiertat.

Buzele îi încremeniră sub mustaţa blondă şi se înroşi repede.

— Domnule, repetă, împotriva voinţei lui.

Acum, e drept că, de vreo două ori în trecutul îndepărtat, Chubby şi cu mine cedasem unor accese de bună dispoziţie tinerească, atunci când tocmai spânzuraserăm vreun peşte mai baban, dar asta nu-i dădea inspectorului Daly dreptul să vorbească aşa. Nu era, la urma urmelor, decât un biet expatriat cu un contract pe trei ani – contract care ştiam de la însuşi preşedintele că n-avea să fie reînnoit.

— Domnule inspector, am dreptate să cred că ăsta e un local public şi că nici eu şi nici prietenii mei nu încălcăm proprietatea nimănui?

— Aşa e.

— De asemenea, am dreptate să cred că intonarea unor cântece melodioase şi decente într-un local public nu constituie un act ilegal?

— Ăă, aşa e, dar...

— Domnule inspector, du-te dracului, îi spusei amabil.

Ezită, uitându-se de la Chubby la mine. Împreună însumăm o grămadă de muşchi şi în ochii noştri se vedea sămânţa de scandal. Era vizibil că-şi dorea să fi avut soldaţii cu el.

— N-o să vă pierd din ochi, spuse şi, agăţându-se de demnitatea lui ca un cerşetor de zdrenţe ne părăsi.

— Chubby, cânţi ca un heruvim, am spus, iar el îmi zâmbi.

— Harry, am să-ți cumpăr ceva de băut

Iar Fred Coker sosi la vreme ca să capete şi el ceva. Bea bere cu suc de lămâie, care mi-a întors puțin stomacul pe dos, dar ce avea să-mi spună era un bun antidot.

— Domnu Harry, ți-am găsit client.

— Domnu Coker, te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse Chubby, dar, în adâncul sufletului, simții o uşoară dezamăgire. Mă bucurasem la gândul unei curse nocturne.

— Când sosesc? am întrebat.

— Sunt deja aici – mă aşteptau la birou când m-am întors.

— Nu mai spune!

— Ştiau că cei dinainte şi-au anulat călătoria şi au întrebat de d-ta personal. Trebuie c-au venit cu avionul pentru livrări speciale. Mintea-mi era cam amețită de băutură, altfel m-aş fi întrebat măcar o clipă cum se făcea că un client se retrăsese şi altul îi luase locul atât de iute.

— Stau la Hilton.

— Vor să mă duc să-i iau?

— Nu, vă întâlniți pe digul Amiralității mâine dimineață la zece.

Le eram recunoscător că stabiliseră plecarea atât de târziu.

În dimineața aia Dansatoarea avea un echipaj de strigoi. Angelo gemea şi căpăta o nuanță de ciocolatiu deschis ori de câte ori se apleca să înfăşoare o frânghie sau să strângă straiurile, iar Chubby asuda alcool pur şi expresia de pe chipul lui era cu-adevărat înspăimântătoare. Nu scosese un cuvânt toată dimineața.

Nici eu nu eram cu mult mai vesel. Dansatoarea era ancorată confortabil la chei, şi eu mă rezemam de balustrada punți deschise purtând ochelarii Po-laroid cu cele mai închise lentile din câți aveam şi, deşi pielea capului

mă furnica, îmi era frică să-mi scot cascheta de teamă să nu-mi explodeze.

Unicul taxi de pe insulă, un Citroen din 62 coborî pe strada Drake şi apoi la capătul cheiului din el coborâră clienţii mei. Erau doi iar eu aşteptam trei, Coker spusese sigur trei.

O porniră pe digul pavat cu piatră, alături, şi m-am îndreptat încet de şale, urmărindu-i. Am simţit disconfortul fizic pierzându-se în noianul lucrurilor fără însemnătate, înlocuit din nou de starea aceea de încordare şi încleştare interioară, şi de furnicăturile uşoare în braţe şi în ceafă.

Unul era înalt şi umbla cu uşurinţa naturală a unui atlet profesionist. Era cu capul descoperit iar părul blond roşcat îi era pieptănat grijuliu peste o chelie prematură, lăsând să se vadă scalpul rozaliu. Dar era subţire în pântec şi şolduri şi era conştient de asta. E singurul cuvânt care ar putea descrie senzaţia pe care o inspira.

Cei de-un fel se recunosc uşor. Ăsta era un tip instruit să trăiască cu şi prin violenţă. Era o gorilă, un „soldat", în jargon. Nu avea importanţă de ce parte a legii îşi exercita calităţile – în apărarea sau în încălcarea ei – era însă o surpriză foarte neplăcută. Sperasem să nu văd niciodată specia asta de baracudă brăzdând apele liniştite ale insulei St. Mary. Faptul că mă ajunsese iar era ca o lovitură în plex. Repede m-am uitat la celălalt; la el nu era atât de vizibil, muchia era ceva mai tocită, conturul moleşit de timp şi grăsime, dar era acolo – altă surpriză neplăcută.

— Bună treabă, Harry, îmi spusei amar. Toate astea şi o mahmureală pe deasupra.

Îl recunoscui acum pe cel mai în vârstă ca fiind şeful. Mergea cu jumătate de pas înainte, cel mai tânăr şi mai înalt acordându-i acest semn de respect.

Era cu câţiva ani mai mare şi decât mine, probabil se apropia de patruzeci. Deasupra curelei din piele de crocodil

se vedea un început de burtă şi ceva pungi de carne sub fălci, dar tunsoarea şi-o făcuse în Bond Street şi îşi purta cămaşa de mătase Sulka şi mocasinii Gucci ca pe însemne ale rangului. Coborând pe chei îşi tampona bărbia şi buza de sus cu o batistă albă şi i-am cântărit diamantul de pe degetul mic la două carate. Era montat într-un inel simplu, de aur, iar ceasul era, de asemenea, aur, probabil Lanvin sau Piaget.

— Fletcher întrebă, oprindu-se dedesubtul meu pe ponton.

Ochii îi erau mici şi negri, ca ai unei nevăstuici. Ochi de animal de pradă, strălucind fără căldură. Am văzut că era mai bătrân decât crezusem, căci părul îi era cu siguranţă cănit, ca să îi ascundă firele albe. Pielea obrajilor îi era întinsă nenatural şi, la linia de plantaţie îi vedeam cicatricele operaţiilor estetice. Un tip vanitos, mi-am spus, şi am pus bine informaţia.

Era un soldat bătrân, ridicat la rang de comandă. El era creierul, iar tipul care îl însoţea era braţul. Cineva îşi trimisese în misiune prima echipă şi, într-un moment de clarviziune, am înţeles de ce clienţii mei iniţiali îşi anulaseră excursia.

Un telefon urmat de o vizită a acestei perechi ar fi lecuit orice cetăţean obişnuit de pescuitul de marlin, pe viaţă. Mai-mai că şi-or fi frânt gâtul alergând să anuleze rezervarea.

— Domnul Materson? Urcaţi la bord...

Un lucru era sigur, nu veniseră la pescuit, şi am hotărât să ţin capul la cutie până-i dibui, aşa că am adăugat şi un întârziat – „domnule”.

Gorila sări pe punte, aterizând elastic ca o pisică, şi am văzut cum sacoul împăturit pe braţ s-a legănat greu; avea ceva masiv în buzunar. Mi-a măsurat echipajul cu fălcile încleştate, trecându-şi repede privirile peste ei.

Angelo i-a acordat versiunea dezumflată a cunoscutului

său zâmbet şi şi-a dus mâna la şapcă.

— Bine ați venit, domnule.

Iar rictusul lui Chubby s-a înmuiat un moment şi el a mormăit ceva care suna a înjurătură, deşi era probabil o urare caldă de bun venit. Tipul i-a ignorat şi s-a întors să-l ajute pe Materson să sară pe punte, unde a rămas să aştepte până când garda a verificat, salonul principal al Dansatoarei. Apoi a intrat, iar eu am intrat după el.

Condițiile noastre sunt de lux, la o sută douăzeci de mii e şi normal. Aerul condiționat mai muia din căldura dimineții, iar Materson oftă de uşurare în timp ce se scufunda într-unul din fotoliile capitonate.

— El e Mike Guthrie.

Mi-a arătat gorila, care se fâțâia prin cabină, controlând hublourile, deschizând uşile şi, în general, făcând prea mult pe durul.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Guthrie, i-am zâmbit cu farmec tineresc, iar el a dat din mână fără să se uite la mine.

— Ceva de băut domnilor? am întrebat deschizând barul.

Au acceptat fiecare câte o Coca-Cola, dar mie-mi trebuia ceva care să-mi vindece mahmureala şi şocul. Prima înghițitură de bere rece din cutie m-a revigorat.

— Ei bine, domnilor, cred că vă voi putea oferi ocazii minunate. Chiar ieri am prins un peşte impresionant şi sunt semne bune.

Mike Guthrie se proțăpi în fața mea şi mă privi fix. Ochii îi erau stropiți cu puncte maro şi verzui, ca o stofă de lână țesută în casă.

— Nu te cunosc de undeva? întrebă.

— Nu cred c-am avut plăcerea.

— Eşti londonez, nu? îmi depistase accentul.

— Am părăsit Blighty de mult, nepoate, am rânjit, exagerându-mi accentul.

N-a zâmbit şi şi-a dat drumul în scaunul din faţa mea, punându-şi mâinile pe masa dintre noi, cu degetele răşchirate, cu palmele în jos. A continuat să mă privească fix. Un dur, într-adevăr.

— Mă tem că pentru azi e târziu, am trăncănit vesel în continuare. Dacă mergem la pescuit în Curentul Mozambicului, trebuie să ieşim din port la şase. Dar putem pleca mâine dimineaţă devreme..

Materson mi-a întrerupt perorația.

— Uită-te pe lista asta, Flecther, şi spune-mi de ce mai ai nevoie.

Mi-a pasat o foaie împăturită şi m-am uitat la coloana scrisă de mână. Era numai echipament de scufundare şi salvare.

— Atunci, nu vă interesează pescuitul de peşte mare?

Bătrânul Harry surprins şi uimit de o asemenea posibilitate.

— Am venit să facem nişte explorări, atât. Am dat din umeri.

— D-voastră plătiți, facem cum vreți.

— Ai toate chestiile alea?

— Cele mai multe.

În sezonul mort lucrez şi cu scufundători amatori, ajută la plata cheltuielilor. Aveam un set de scufundare complet iar Dansatoarea avea un compresor instalat în sala motoarelor, pentru reîncărcări.

— N-am saci pneumatici şi nici atâta frânghie.

— Poți să faci rost de ele?

— Sigur.

Ma Eddy era bine aprovizionată cu materiale nautice, iar bătrânul lui Angelo era meşter de vele. Putea să facă sacii în câteva ore.

— Bine, atunci, fă rost.

Am dat din cap.

— Când vreți să pornim?

— Mâine dimineață. O să mai vină cineva cu noi.

— Domnul Coker v-a spus că e cinci sute de dolari pe zi şi că va trebui să vă taxez suplimentar pentru tot echipamentul ăsta?

Materson şi-a înclinat capul şi a dat să se ridice.

— Aş putea să văd ceva din bani înainte? am întrebat suav iar ei au înghețat.

Am zâmbit împăciuitor.

— A fost o iarnă lungă şi uscată, domnule Materson; şi trebuie toate chestiile astea şi să umplu rezervoarele.

Materson şi-a scos portofelul şi mi-a numărat trei sute de lire în hârtii de câte cinci. În timp ce o făcea, îmi spuse încet, pe un ton murmurat:

— N-o să avem nevoie de echipaj, Fletcher. Noi trei o să te ajutăm să manevrezi vasul.

Mă luase prin surprindere. Nu mă aşteptasem la asta.

— Va trebui să-şi primească salariile întregi chiar dacă nu-i luăm. Nu pot să nu-i plătesc.

Mike Guthrie stătea încă în fața mea, şi acum se aplecă înainte.

— Ai auzit ce ți s-a spus, Fletcher, dă ciorile jos de pe vas, îmi spuse şoptit.

Am împăturit încet teancul de bancnote de cinci lire şi le-am pus în buzunarul de la piept, pe care l-am încheiat, apoi m-am uitat la el. Era foarte iute, l-am văzut cum se încordează pregătindu-se să mă întâmpine şi, pentru prima dată, o expresie apăru în ochii cu punctişoare. Era nerăbdarea. Ştia că mă atinsese, şi se aştepta să-l încerc. O dorea, după cum dorea şi să mă facă bucăți. Şi-a pus mâna stângă pe masă, cu palma în jos şi degetele desfăcute. Mi-am închipuit cum aş putea lua degetele mici de la fiecare mână şi să le rup de la mijloc, ca pe nişte beţişoare. Ştiam că pot s-o fac înainte să încerce să mişte şi ideea asta mi-a

făcut o mare plăcere, căci eram furios. Nu am prea mulți prieteni dar pe cei pe care îi am îi prețuiesc.

— Ai auzit ce ți-am spus, băiete? îmi şuieră Guthrie, şi am afişat iar zâmbetul de puştan, pe care l-am lăsat să-mi spânzure pe față într-un unghi caraghios.

— Da, domnule Guthrie, am spus. D-voastră plătiți; deci cum doriți dvs.

Aproape m-am înecat cu cuvintele astea. Se lăsă pe spate în scaun şi am văzut că era dezamăgit. Era gorilă şi-i plăcea slujba. Cred că atunci am ştiut că urma să-l omor şi asta mi-a dat destulă putere ca să-mi păstrez zâmbetul.

Materson ne urmărea cu ochii lui strălucitori. Interesul lui era detaşat, clinic, ca al unui om de ştiință care urmăreşte două specimene în laborator. A văzut că, pentru moment, conflictul fusese rezolvat, iar vocea îi deveni din nou moale.

— Foarte bine, Fletcher.

Se îndreptă spre punte.

— Adună echipamentul ăla şi fii gata mâine dimineață la opt.

I-am lăsat să plece şi m-am aşezat să-mi termin berea. Poate era numai mahmureala mea de vină, dar începeam să am o senzație foarte urâtă legată de grupul ăsta de clienți, şi m-am gândit că, până la urmă, poate că era mai bine dacă-i lăsam pe Chubby şi pe Angelo la mal. Am ieşit să le comunic.

— Ne-am aranjat de doi pungaşi. Îmi pare rău, dar se pare că stăpânesc un mare secret şi vor să vă debarce.

Am pus rezervoarele de aer la compresor să se umple şi am lăsat-o pe Dansatoare la chei, apoi eu m-am dus la magazinul lui Ma Eddy, iar Angelo şi Chubby au plecat cu desenele mele pentru sacii pneumatici la tatăl lui Angelo.

Sacii erau gata la ora patru. I-am încărcat în camionetă şi mai apoi în lada pentru vele de sub scaunele din cocpit. Am

mai petrecut o oră desfăcând şi reasamblând valvele aparaturii de scufundare şi verificând restul echipamentului.

La apusul soarelui am dus-o eu însumi pe Dansatoare la locul de ancoraj şi, tocmai mă pregăteam să cobor şi să vâslesc spre mal, când mi-a venit o idee bună.

M-am întors în cabină şi am deschis capacul motorului.

Am scos carabina FN din ascunzătoare, am băgat un cartuş pe țeavă, am pus-o pe foc automat şi i-am pus siguranța, înainte de a o agăța din nou la locul ei.

Înainte de a se lăsa întunericul, mi-am luat plasa de pescuit şi m-am îndreptat spre recif, prin lagună. Am zărit mişcarea agitată sub oglinda apei, pe care soarele care apunea o arămise până la cu-loarea flăcărilor şi a cuprului, şi am lansat plasa cu o mişcare aruncată din umeri şi brațe. S-a umflat ca o paraşută şi a căzut într-un cerc larg deasupra bancului de chefal vărgați. Când am tras de sfoară şi am închis plasa, în cutele ude se zbăteau cinci peşti mari, argintii, lungi cât antebrațul meu.

Am fript la grătar doi din ei şi i-am mâncat pe veranda colibei. Erau mai buni la gust decât păs-trăvul; după aceea mi-am terminat un al doilea whisky şi l-am băut stând pe întuneric.

În general, acesta e momentul când insula mă înfăşoară într-un văl de linişte şi mi se pare că în-țeleg care e secretul existenței. De data asta, însă, nu mai era la fel. Eram furios că tipii veniseră pe insulă, aducând cu ei aerul otrăvit, să ne contamineze. De el fugisem acum cinci ani, sperând că am găsit un loc sigur. Şi totuşi, dacă era să fiu sincer cu mine însumi, dincolo de furie resimțeam o anumită tensiune, o tensiune plăcută. Din nou sentimentul acela, încă o dată percepția riscului, încă nu ştiam care e miza, dar ştiam că e importantă şi că, din nou, mă jucam cu cei mari.

Eram din nou pe un drum greşit. Drumul pe care mi-l

alesesem la şaptesprezece ani, când în mod deliberat respinsesem bursa universitară pe care o câştigasem, fugind din orfelinatul St. Stephen din nordul Londrei, şi minţisem când fusesem întrebat ce vârstă am pentru a mă putea îmbarca pe o balenieră în drum spre Antarctica. Acolo, la marginea banchizei, îmi pierdusem şi ultima brumă de chef pentru o carieră academică. După ce banii câştigaţi în mările sudului s-au terminat, m-am în-rolat într-un batalion special, unde am învăţat cum violenţa şi moartea brutală pot fi practicate ca artă. Am practicat arta asta în Malaezia şi Vietnam, mai apoi în Congo şi Biafra – până când deodată, într-o zi, într-un loc din mijlocul junglei, în timp ce colibele de stuf ardeau ridicând coloane de fum negru şi înecăcios în înaltul albastru şi pustiu al cerului, şi muştele se aşezau pe morţi în nori verzi bâzâitori, mi s-a făcut o silă profundă, din adâncul sufletului. Doream să ies din joc.

În Atlanticul de sud începusem să iubesc marea, şi acum îmi doream un loc în apropierea ei, o barcă şi multă linişte în serile lungi şi calme.

Mai întâi aveam nevoie de banii cu care să cumpăr toate astea – bani mulţi – atât de mulţi încât singura cale de a-i câştiga era în practicarea artei pe care o ştiam.

Pentru ultima dată, mi-am promis, plănuind totul cu cea mai mare grijă. Aveam nevoie de un secund şi am ales un tip pe care îl întâlnisem în Congo. Împreună am furat colecţia completă de monede de la Secţia de Numismatică a lui Britsh Museum din Belgrave Square. Trei mii de monede rare din aur, care intrau uşor într-o servietă obişnuită, monede ale cezarilor romani şi ale împăraţilor bizantini, monede ale primelor state americane şi ale regilor Angliei – florini şi ducaţi ai lui Eduard III, nobili ai regilor Henric şi angeli ai lui Eduard IV, coroane ale trandafirului din timpul domniei lui Henric VIII, şi monede de cinci lire ale regelui George III şi ale reginei Victoria – trei mii de monede

valorând, chiar şi la o vânzare forţată, nu mai puţin de două milioane de dolari.

Apoi am făcut prima greşeală în cariera mea de pungaş profesionist. Am avut încredere în alt pungaş. Când m-am reîntâlnit cu secundul meu într-un hotel arăbesc din Beirut, am avut cu el o discuţie destul de dură şi când, în cele din urmă, l-am întrebat ce făcuse cu servieta cu monede, a scos de sub saltea un pistol Beretta de calibru 38. În învălmăşeala care a urmat, s-a ales cu gâtul rupt.

Fusese o greşeală. Nu intenţionam să-l omor, dar încă şi mai puţin intenţionam să mă las omorât de el. Am agăţat pe uşă cartonaşul cu „NU DERANJAŢI” şi am luat primul avion care părăsea ţara. Zece zile mai târziu poliţia găsea servieta cu monede la un birou de bagaje din gara Paddington. A fost pe prima pagină a tuturor ziarelor impor-tante.

Am încercat din nou la o expoziţie de diamante tăiate din Amsterdam, dar prospecţiunile pe care le-am făcut asupra sistemului electronic de alarmă au avut lacune şi am întreţăiat un fascicol pe care îl omisesem.

Detectivii în civil, angajaţi de organizatorii expoziţiei s-au repezit, ciocnindu-se cu poliţiştii în uniformă, la intrarea principală, unde a început un tir spectaculos, în timp ce Harry Fletcher, complet neînarmat, se strecura afară în noapte, urmărit de strigăte şi focuri de armă.

Când s-a dat semnalul de încetare a focului între cele două forţe ale legii, eram deja la jumătatea drumului spre aeroportul Schipol – nu înainte însă ca un sergent din poliţia olandeză să primească o rană serioasă în piept.

Am stat rozându-mi unghiile şi bând nenumărate beri în camera mea de la Holiday Inn de lângă aeroportul din Zurich, urmărind la televizor lupta bunului sergent cu moartea. N-aş fi vrut deloc să am încă un om pe conştiinţă şi am jurat solemn că, dacă poliţistul moare, îmi abandonez proiectul.

Dar sergentul olandez s-a refăcut spectaculos şi am încercat o mândrie de proprietar atunci când, în sfârşit, a fost declarat în afară de orice pericol. Iar când a fost avansat inspector adjunct şi i s-a dat o primă de cinci mii de coroane, m-am convins că eram de fapt zâna lui cea bună şi că individul îmi datora recunoştinţă veşnică.

Şi totuşi, cele două eşecuri mă zgâlţâiseră şi am acceptat un post de instructor la o şcoală de navigaţie, pe o perioadă de şase luni, timp în care mi-am cântărit viitorul. La sfârşitul celor şase luni am hotărât să mai încerc o dată.

De data asta mi-am făcut temele cu meticulozitate. Am emigrat în Africa de Sud unde am reuşit, cu calificarea mea, să obţin un post de operator la una din firmele de pază care se ocupau de transporturile de aur din Banca Sud-Africană de Resurse din Pretoria spre bănci din străinătate. Timp de un an am ajutat la transportul a sute de milioane de dolari în lingouri de aur şi am studiat sistemul până la cel mai mic amănunt. Punctul slab, când l-am găsit, era la Roma – dar din nou aveam nevoie de ajutor.

De data asta am apelat la profesionişti, dar mi-am fixat preţul la un nivel care făcea să fie mai simplu să-mi cumpere partea decât să mă scoată din joc, şi m-am asigurat înmiit împotriva înşelătorilor.

Totul a mers aşa cum plănuisem şi, de data asta, fără victime. Nimeni nu s-a ales cu vreun glonţ sau cu căpăţâna crăpată. N-am făcut altceva decât să înlocuim parte din încărcătură cu containere cu plumb. Apoi am trecut două tone şi jumătate de aur dincolo de graniţa elveţiană, într-un camion de mobilă.

La Basel, într-un birou bancar privat, mobilat cu piese vechi şi de mare valoare, deasupra apelor Rinului pe care lebedele albe pluteau maiestuoase, m-au plătit. Manny Resnick a semnat transferul în contul meu a o sută cincizeci de mii de lire sterline şi a râs, un râs scurt şi feroce.

— Ai să te-ntorci, Harry, ai dat de gustul sângelui şi ai să te-ntorci. Vacanţă plăcută, şi să vii tot la mine când îţi mai vine o idee ca asta.

Se înşelase. Nu m-am mai întors. Am ajuns la Zurich cu o maşină închiriată şi de acolo am luat avionul până la Paris-Orly. În compartimentul de toaletă de acolo mi-am ras barba, am scos din seif servieta care conţinea paşaportul pe numele Harry Delville Fletcher. Apoi am luat un avion Pan-Am, până în Australia la Sydney.

Dansatoarea Valurilor m-a costat o sută douăzeci şi cinci de mii de lire sterline şi am pornit într-o călătorie peste ocean, până la insula St. Mary, încărcaţi cu butoaie cu combustibil, un voiaj de două mii de mile în care am învăţat să ne iubim unul pe celălalt.

Pe St. Mary mi-am cumpărat douăzeci şi cinci de acri de linişte şi mi-am construit coliba cu mâinile mele – patru camere, acoperiş de stuf şi o verandă lată, între palmierii de la marginea plajei albe. Cu excepţia câte unei curse nocturne, forţate, mă ţinusem până acum de drumul drept.

Se făcuse târziu când mi-am epuizat amintirile şi fluxul începuse să avanseze de-a latul plajei înainte ca eu să intru în colibă, dar, când am făcut-o; am adormit ca un prunc.

A doua zi am fost punctuali. Charles Materson purta un costum strâmt. Taxiul i-a lăsat la capătul pontonului, în timp ce eu o ţineam pe Dansatoare cu ambele motoare torcând încetişor.

I-am urmărit apropiindu-se, şi m-am uitat mai bine la cel de-al treilea membru al grupului. Nu era ce mă aşteptasem. Era înalt şi subţire, cu o figură deschisă şi prietenoasă şi păr şaten, moale. Spre deosebire de ceilalţi, avea faţa şi braţele foarte bronzate iar dantura îi era mare şi foarte albă. Purta nişte jeanşi scurţi şi un tricou alb şi avea umeri largi şi braţe puternice de înotător. În momentul acela am ştiut cine era cel care avea să folosească echipamentul de

scufundare.

Avea pe umăr un sac mare şi verde, din pânză şi îl ducea fără efort, deşi se vedea că e greu, şi tăifăsuia vesel cu cei doi tovarăşi care îi răspundeau monosilabic. Cei doi îl flancau ca nişte gardieni;

Mă privi direct când ajunse în dreptul meu şi am constatat că era tânăr şi plin de elan. Era ceva în el, o emoție, o stare de anticipație, care îmi aminteau de mine în urmă cu zece ani.

— Salut, îmi zâmbi, un zâmbet detaşat şi prietenos; am observat că era grozav de arătos.

— Salutare, i-am răspuns.

Mi-a plăcut din prima clipă şi mă întrebam cum de-şi găsise loc în haita asta de şacali. La indicațiile mele au ridicat frânghiile de ancorare şi, din acest mic exercițiu, mi-am dat seama că tânărul era singurul familiarizat cu vasele de tonaj mic.

Pe când ieşeam din port, el şi cu Materson veniră pe puntea deschisă. Materson era roşu la față şi gâfâia din pricina efortului. Mi-l prezentă pe noul venit.

— El e Jimmy, îmi spuse când îşi recăpătă suflul.

Am dat mâna şi l-am apreciat ca neavând prea mult peste douăzeci de ani. De aproape, nu vedeam niciun motiv să-mi revizuiesc prima impresie. Ochii cenuşii, adânci priveau drept iar mâna era fermă şi uscată.

— Frumuşică barcă ai, căpitane, îmi spuse, ceea ce era echivalent cu a-i spune unei mame că pruncul ei e frumos.

— Nu-i urâtă.

— Cât are 44-45 de picioare?

— 45, i-am răspuns – îmi plăcea tot mai mult.

— Jimmy are să-ți spună încotro mergem, îmi spuse Materson. Urmezi ordinele lui.

— Perfect, spusei, iar obrajii lui Jimmy se colorară un pic sub bronz.

— N-or să fie nişte ordine, domnule Fletcher, eu numai o să-ți spun unde vrem să mergem.

— Bine, Jimmy, o să vă duc.

— După ce scăpăm de insulă, virăm spre vest.

— Cât de departe spre vest vreți să mergeți? am întrebat.

— Vrem să mergem de-a lungul coastei africane, se băgă Materson.

— Perfect, am spus, grozav. Şi v-a spus cineva vreodată că străinii nu-s primiți cu surle şi trâmbițe pe-acolo?

— O să ne ținem la distanță de țărm.

Am ezitat o clipă înainte de a întoarce timona către Digul Amiralității şi a-i debarca pe toți la mal.

— Unde vreți să ajungeți, la nord sau la sud de gurile râului?

— La nord, spuse Jimmy, ceea ce schimba lucrurile în bine. La sud de râu erau patrule cu elicoptere, foarte sensibile când era vorba de apele teritoriale. N-aveam de gând să intru acolo în plină zi.

La nord, activitatea pe coastă era redusă. Aveau o singură vedetă de asalt rapidă la Zimballa dar, când îi funcționau motoarele, ceea ce se întâmpla câteva zile pe săptămână, atunci minții echipajului erau plecate cu sorcova din cauza băuturii pe care localnici de pe coastă o prepară din frunze de palmier. Când şi echipajul şi motoarele funcționau simultan, puteau scoate până la cincisprezece noduri; iar Dansatoarea scotea douăzeci şi două oricând voiam.

Ultimul meu atu era că eu puteam s-o duc pe Dansatoare prin labirintul de recife şi insule, pe o noapte întunecată şi pe furtună, în timp ce experiența mă învățase că vedeta şi căpitanul ei evitau astfel de extravaganțe. Chiar şi la lumina zilei şi cu o mare calmă, acesta prefera liniştea portului Zimballa. Auzisem că suferea groaznic de rău de mare şi că-şi păstra postul numai fiindcă era foarte departe de capitala țării unde, ca ministru în guvern, fusese implicat într-o serie

de mici neplăceri legate de dispariția unor mari cantități de ajutoare din străinătate.

În ce mă privea, era omul potrivit la locul potrivit.

— Bine, spusei, întorcându-mă spre Materson; Dar mă tem că ceea ce vreți are să vă coste încă două sute cincizeci de dolari pe zi – spor de periclitate.

— M-am temut şi eu de asta, spuse el moale.

Am dus-o pe Dansatoare aproape de farul de la Ovster Point.

Era o dimineață luminoasă, cu un cer limpede pe care stăteau nemişcați norii care marcau poziția fiecărui grup de insule, ca nişte coloane uriaşe şi moi. Orbitor de albe.

Curenții aerieni ce traversează oceanul se sparg de masa solidă a continentului african. Aerul ricoşat venea acum înapoi, în pale şi izbucniri bruşte de vânt ce se repezeau deasupra apelor verzui, stropind suprafața cu alb. Dansatoarea murea de plăcere, avea un motiv să se legene şi să se fâțâie din fund.

— Căutați ceva special, sau căutați, pur şi simplu? am întrebat, aparent nepăsător, iar Jimmy se întoarse să-mi răspundă.

Era ca pe jar de nerăbdare şi ochii cenuşii îi străluceau. Deschise gura să vorbească.

— Căutăm, pur şi simplu, interveni Materson cu un ecou ciudat în voce şi cu o privire scurtă de avertisment, iar Jimmy închise gura.

— Ştiu foarte bine apele astea. Cunosc fiecare insulă, fiecare recif. V-aş putea ajuta să econo-misiți o grămadă de timp – şi poate şi ceva bani.

— Frumos din partea dumitale, îmi mulțumi Materson cu ironie groasă. Dar cred că ne descurcăm şi singuri.

— Voi plătiți, ridicai din umeri iar.

Materson îi aruncă lui Jimmy o privire, înclină capul ordonându-i să-l urmeze şi coborâră în cocpit. Se aşezară

alături, la pupa şi Materson vorbi apăsat timp de două minute. Îi vedeam figura lui Jimmy, roşind violent, trecând apoi de la uimire la bosumflare copilărească şi am ghicit că e tras zdravăn de urechi, în legătură cu secretul şi securitatea operației.

Când se întoarse pe puntea deschisă spumega de furie şi, pentru prima dată, îi observai linia dură a maxilarului. Am hotărât că nu era numai un băiețel drăguț.

Evident la ordinele lui Materson, Guthrie, gorila, ieşi din cabină şi răsuci scaunul mare, capitonat, de luptă, în aşa fel încât să stea cu fața spre punte. Se aşează comod în el, chiar şi în stare de relaxare amenințător ca un leopard care se odihneşte, urmărindu-ne, cu un picior atârnat peste brațul scaunului şi cu sacoul de in, cu greutatea aceea în buzunar, împăturit în poală.

Un echipaj încântător, chicotii, conducând-o pe Dansatoare înspre insule, țesând o rețea fină prin apa verzuie, limpede, în care recifele pândeau nu prea adânc sub suprafață, ca monştrii fibroşi. Insulele erau bordate cu nisip de coral, alb ca zăpada, şi acoperite cu vegetație întunecată şi deasă, deasupra căreia coroanele palmierilor se ondulau grațios în ultimele răsuflări ale curenților.

A fost o zi lungă şi, în timp ce mergeam la întâmplare, am încercat să ghicesc măcar în parte scopul expediției. Dar, cu urechile încă roşii după ciocnirea cu Materson, Jimmy a rămas tăcut şi mohorât. Din când în când îmi cerea să schimb cursul, după ce îi arătam poziția pe o hartă mare a amiralității, pe care o scosese din sac.

Harta nu avea nici un alt marcaj dar, după ce am examinat-o pe furiş, am putut să-mi dau seama că îi interesa o arie cuprinsă între cinsprezece până la treizeci de mile nord de gurile râului Rovuma şi vreo şaisprezece mile în larg. O zonă cuprinzând în jur de trei sute de insule

variind în dimensiune de la câțiva acri la multe mile pătrate – o căpiță foarte mare în care să cauți un ac.

Am rămas cocoțat pe puntea Dansatoarei, la comandă, bucurându-mă să simt nava vibrând sub tălpi, şi urmărind animalele marine şi păsările.

Pe scaunul de luptă, scalpul lui Mike Guthrie începu să arate, printre şuvițele subțiri, ca o reclamă de neon.

„Coace-te, bestie" m-am gândit încântat şi am tot neglijat să-l avertizez ce înseamnă soarele tropical, până pe seară, când ne-am îndreptat spre casă. A doua zi era în chinuri, cu cremă întinsă pe fața puhavă şi sângerie şi cu o pălărie largă de pânză pe cap, dar mutra avea culoarea semnalului de la babordul unui transatlantic.

Pe la prânz mă plictisisem. Jimmy nu era o companie prea grozavă căci, chiar dacă-şi recăpătase ceva din simțul umorului, era atât de stresat de secretoşenie încât se gândi timp de treizeci de secunde înainte de a accepta o cafea.

Mai mult fiindcă voiam să fac ceva decât pentru că aş fi avut nevoie de peşte la masă, când am văzut un mic escadron de pescăruşi atacând un banc mare de scrumbii în fața noastră, i-am pasat cârma lui Jimmy.

— Păstrează cursul, i-am spus şi mi-am dat drumul în cocpit.

Ochii lui Guthrie mă urmăreau de pe mutra umflată şi rozacee şi îl vedeam pe Materson în cabină amestecându-şi un gin tonic. La şapte sute cincizeci de dolari pe zi, nu-mi părea rău. Nu ieşise din cabină de două zile.

M-am întors la dulăpiorul de scule, am ales două undițe şi le-am aruncat. Am traversat coada bancului şi am agățat o scrumbie pe care am scos-o zbătându-se, sclipind auriu în soare.

Am strâns undițele şi le-am pus la loc, mi-am şters lama grea a cuțitului de pescuit pe piatra de ascuțit ca să-i refac tăişul şi am despicat burta peştelui de la orificiul anal până

la branhii, scoțând o mână de intestine pe care le-am azvârlit în urma vasului.

Imediat, o pereche de pescăruşi care se învârteau planat pe deasupra noastră au izbucnit într-un țipăt lacom şi s-au repezit la mâncare. Agitația lor a stârnit şi pe alții şi, în câteva minute, la prova era un întreg stol de păsări, strigând şi bătând din aripi.

Zgomotul lor nu era destul de puternic ca să acopere nechezatul metalic de lângă mine, sunetul inconfundabil al unei arme scoase din toc, încărcate şi pregătite. M-am mişcat exclusiv din instinct!

Fără să mă gândesc la el, cuțitul s-a răsucit aşezându-se cuminte în poziție de aruncare iar eu m-am întors şi m-am trântit la podea din aceeaşi mişcare, amortizând căderea pe picioare şi pe brațul stâng, în timp ce dreptul se îndoia înapoi peste umăr; am început aruncarea în secunda în care am ochit ținta.

Mike Guthrie avea în mână un pistol mare, automat. Un pistol de calibru 45, demodat, o armă de ucigaş însă, cu care poți face în pieptul unui om o gaură prin care să treci cu un taxi londonez.

Două lucruri l-au salvat pe Guthrie de la a fi țintuit de spătarul scaunului cu lama lungă şi grea a cuțitului de pescuit. Unul, că pistolul nu era îndreptat chiar spre mine şi, al doilea, expresia de uluire comică de pe fața stacojie.

M-am oprit din aruncare, stăpânindu-mi mişcarea instinctivă cu un uriaş efort de voință, şi ne-am privit. Ştia cât de aproape trecuse şi zâmbetul pe care îl impuse buzelor umflate şi scorojite era tremurat şi neconvingător. M-am ridicat şi am înfipt cuțitul în scândura pentru tăiatul momelii.

— Fă-ți ție însuți un serviciu, i-am spus încet. Nu te mai juca cu chestia aia în spatele meu.

A râs, violent şi dur din nou. A rotit scaunul şi a țintit în

larg, peste pupa. A tras două cartuşe, împuşcăturile au răsunat puternic acoperind zgomotul motoarelor Dansatoarei şi mirosul de cordită s-a răspândit în aer.

Doi dintre pescăruşi care se învârteau deasupra apei au explodat grotesc, în zdrenţe pline de sânge şi pene împrăştiate de gloanţele mari, iar restul stolului se împrăştie cu strigăte de panică. După felul în care se dezintegraseră păsările am înţeles că Guthrie îşi încărcase pistolul cu gloanţe explozive, mult mai periculoase decât o puşcă cu ţeavă retezată.

— Eşti grozav, l-am lăudat şi m-am întors către scara de acces pe puntea de comandă, dar Materson stătea în uşa cabinei cu paharul de gin în mână şi-mi spuse, când treceam pe lângă el:

— Acum ştiu cine eşti; vorbea încet, parcă torcea. Ne-am tot gândit, ştiam că te cunoaştem de undeva.

L-am privit fix şi el i-a strigat, pe lângă mine, lui Guthrie:

— Acum ştii cine e, nu? dar Guthrie a scuturat din cap.

Cred că nu avea încredere în propria voce.

— Atunci avea barbă, gândeşte-te un pic – o fotografie instantaneu.

— Isuse, spuse Guthrie, Harry Bruce.

Am simţit un mic şoc la auzul numelui, după atâţia ani. Sperasem că fusese dat uitării pentru totdeauna.

— Roma, spuse Materson. Furtul aurului.

— El l-a pus la cale, Guthrie pocni din degete. Eram sigur că-l cunosc. Barba m-a derutat.

— Cred că d-voastră, domnilor, aţi greşit adresa, am spus, încercând cu disperare să păstrez un ton calm, gândind frenetic, încercând să evaluez informaţia asta nouă. Văzuseră o fotografie – unde? Când? Erau oamenii legii, sau erau de partea cealaltă? Aveam nevoie de timp să gândesc – am urcat pe punte.

— Regret, murmură Jimmy, în timp ce preluam cârma trebuia să-ţi spun că are pistol.

— Mda.. Zisei, ar fi fost bine.

Mintea îmi lucra febril şi prima pistă pe care am încercat-o a fost cărarea strâmbă. Va trebui să dispară. Îmi descoperiseră ascunzătoarea elaborată; mă mirosiseră şi nu exista decât o soluţie sigură. Am privit în cocpit, dar şi Materson şi Guthrie intraseră în cabină.

Un accident, amândoi odată; la bordul unui vas mic sunt o mulţime de feluri în care un amator se poate accidenta, cu cele mai grave rezultate. Trebuia să dispară.

L-am privit apoi pe Jimmy, care mi-a zâmbit.

— Te mişti iute, îmi spuse. Mike mai c-a făcut pe el, a fost convins că are să capete cuţitul în băşică.

Şi puştiul? mă întrebai – dacă-i omor pe ceilalţi doi, va trebui să dispară şi el. Apoi, deodată, am simţit aceeaşi greaţă fizică pe care o cunoscusem pentru prima oară în satul biafrez.

— Ţi-e rău, căpitane? mă-ntrebă Jimmy; mi se văzuse pe faţă.

— N-am nimic, Jim, i-am spus. Mai bine du-te şi adu câte o cutie de bere.

Cât el era sub punte, m-am hotărât. O să fac un târg. Eram sigur că nu voiau reclamă în piaţa publică. O să facem schimb. Probabil că, în cabina de dedesubt, şi ei ajungeau la aceeaşi concluzie.

Am blocat cârma şi am traversat repede spre un colţ al punţii, atent la paşi să nu mi se audă din cabină.

Acolo e orificiul ventilatorului de deasupra mesei din salon. Descoperisem că ventilatorul devenea o pâlnie acustică destul de eficientă şi că sunetele urcau prin el până pe punte.

Dar şi eficacitatea acestui sistem depinde de mai mulţi factori, între care cel mai important e direcţia şi forţa

vântului şi poziția exactă în cabină a vorbitorului.

Vântul bătea în rafale dintr-o parte, direct în deschizătura ventilatorului, acoperind fragmente din conversația de sub punte. Jimmy stătea probabil chiar dedesubtul ventilatorului fiindcă vocea i se auzea puternic atunci când nu-o acoperea zgomotul vântului.

— De ce nu-l întrebați acum? dar replica fu ştearsă, apoi veni iar o rafală şi când aceasta se opri, Jimmy vorbea din nou.

— Şi dacă e diseară, unde o să... şi vântul începu... dacă vrem lumina zorilor va trebui să... Toată discuția părea să se învârtă în jurul unor date şi locuri şi, pe când mă întrebam ce speră să câştige ieşind din port în zori, spuse încă o dată... dacă lumina zorilor e unde... am încercat să prind şi restul cuvintelor dar vântul le acoperi timp de zece secunde şi, apoi:...nu văd de ce nu putem... protesta Jimmy; dintr-o dată se auzi vocea brutală a lui Mike Guthrie. Probabil se apropiase de Jimmy amenințător.

— Uite ce e Jimmy, băiete, lasă pe seama noastră partea asta. Treaba ta e să găseşti blestemăția aia şi, până acum, nu prea te descurci.

Probabil se mişcaseră din nou fiindcă glasurile deveniră neclare şi, cum am auzit uşa glisantă spre cocpit deschizându-se, m-am întors fuga la cârmă, deblocând-o exact în momentul în care capul lui Jimmy apărea peste marginea punții, urcând scara. Mi-a dat berea, ceva mai relaxat acum. Rezerva îi dispăruse.

— Domnul Materson a spus că e de ajuns pentru azi. Mergem acasă.

Am adus-o pe Dansatoare de-a curmezişul curentului şi ne-am apropiat de insulă pe lângă gura golfului Turtle, de unde se vedea coliba mea, printre palmieri. Am avut o premoniție rea, ca în fața unei pierderi. Soarta ceruse un pachet nou de cărți, Jocul era prea tare şi miza prea grea

pentru curajul meu, dar nu mai puteam da înapoi.

Mi-am reprimat fiorul de disperare şi m-am întors către Jimmy. Trebuia să profit de noua lui încredere şi să încerc să obțin ce informații puteam.

Am stat de vorbă pe tot drumul prin canal spre Grand Harbour. Evident, îi spuseseră că m-au scos de pe lista neagră. În mod bizar, faptul că aveam un trecut încărcat mă făcuse mai uşor acceptabil haitei de şacali. Acum ştiau de unde să mă apuce. Găsiseră o pârghie şi puteau să mă manevreze – chiar dacă eram sigur că nu-i povestiseră tânărului Jimmy chiar totul. Faptul că putea să stea de vorbă normal cu mine era în mod limpede o uşurare pentru el. Era un tip prietenos şi deschis, fără ascunzişuri. Un exemplu în acest sens era felul în care numele lui de familie îmi fusese ascuns ca un secret militar şi totuşi purta în jurul gâtului un lanț de argint cu o plăcuță de avertisment cum că J. A. NORTH, purtătorul său, era alergic la penicilină.

Acum îşi lăsase deoparte toate rezervele dinainte şi, încetul cu încetul, am extras fărâme de informații, care aveau să-mi folosească în viitor. Din experiența mea, răul cel mai mare ți-l fac lucrurile pe care nu le ştii.

Am ales subiectul care am presupus că mi-l va deschide complet.

— Vezi reciful de pe partea cealaltă a canalului, acolo unde se sparge acum valul? Acolo e Reciful Dracului-de-Mare şi are douăzeci de stânjeni în adâncime. E vizuina unei familii de meru, mari de tot. Anul trecut am prins unul de peste două sute de kilograme.

— Două sute." exclamă. Mamă doamne, asta înseamnă aproape patru sute cincizeci de livre!

— Da, îți încăpeau şi capul şi umerii în gura lui.

Îi dispăru şi ultima reținere. Studiase istoria şi filosofia la Cambridge dar petrecea prea mult timp pe mare şi trebuise

să renunțe. Acum avea o mică firmă de echipament pentru imersiuni şi operațiuni de recuperare submarină, ceea ce îi asigura traiul şi îi dădea ocazia să facă scufundări aproape zilnic. Lucra pe cont propriu şi colaborase de câteva ori cu guvernul şi cu marina militară.

De câteva ori a menționat numele de Sherry şi l-am încercat prudent.

— Iubită sau soție? — şi mi-a zâmbit.

— Soră, soră mai mare, dar e o dulce – ea se ocupă de hârtii şi registre, ea are grijă de firmă şi tot restul, îmi spuse pe un ton care nu lăsa dubiu asupra părerii lui Jimmy despre contabilitate şi hârțogărie. E pasionată de studiul scoicilor, scoate două mii de lire pe an din cochilii marine.

Dar nu mi-a explicat cum de intrase în compania dubioasă în care se găsea acum, şi nici ce căuta la polul opus locului unde-i era firma. I-am lăsat la Amiralitate şi am dus-o pe Dansatoare la danele Shell, să alimentez înainte de căderea întunericului.

În seara aceea am prăjit peştele pe cărbuni, am copt vreo doi cartofi dulci în coajă şi, tocmai îmi clăteam gâtlejul cu o bere rece, stând pe verandă şi ascultând zgomotul valurilor, când am văzut farurile coborând spre colibă, printre palmieri.

Taxiul parcă lângă camioneta mea şi şoferul rămase la volan în timp ce cei doi pasageri urcau treptele pridvorului. Îl lăsaseră pe Jimmy la Hilton şi erau numai ei doi acum – Materson şi Guthrie.

— Un pahar de ceva?

Le-am arătat sticlele şi gheața, pe masă. Guthrie turnă gin pentru amândoi şi Materson luă loc vis-à-vis de mine şi mă urmări în timp ce-mi terminam cina.

— Am dat vreo câteva telefoane, îmi spuse când am dat farfuria la o parte. Mi s-a spus că Harry Bruce a dispărut în iunie acum cinci ani şi că nu s-a mai auzit de el de-atunci.

Am întrebat pe-aici şi am aflat că Harry Fletcher a intrat în Grand Harbour trei luni mai târziu, venind din Australia.

— Serios? mi-am scos un os de peşte dintre dinţi şi mi-am aprins un trabuc din producţia indigenă.

— Şi încă ceva, cineva care l-a cunoscut bine mi-a spus că Harry Bruce are o cicatrice de la o rană de cuţit la braţul stâng, toarse el, şi involuntar m-am uitat la linia subţire de ţesut cicatrizat care îmi decora muşchiul antebraţului. Se micşorase şi se aplatizase cu anii, dar era încă foarte albă pe pielea închisă, bronzată.

— Acu, asta-i coincidenţa dracului, spusei trăgând din trabuc.

Era tare şi aromat, cu gust de mare, de soare şi de mirodenii. Nu-mi mai era teamă, se pregăteau să facă un târg.

— Nu-i aşa? fu de acord Materson şi privi în jur demonstrativ. Ai o căsuţă simpatică, Fletcher. Plăcut, comod şi plăcut.

— E cu mult mai bine decât să trebuiască să munceşti, recunoscui.

— Sau să spargi piatră, sau să coşi saci de poştă.

— Probabil.

— Puştiul are să te-ntrebe câte ceva mâine. Fii amabil cu el, Fletcher. După ce plecăm, poţi să uiţi că ne-ai văzut vreodată, iar noi o să uităm să povestim cuiva despre toate coincidenţele alea curioase.

— Domnule Materson, eu am o memorie foarte proastă, l-am asigurat.

După conversaţia care o auzisem în cabină, mă aşteptam să-mi ceară să pornim devreme în zori, căci lumina zorilor părea să fie importantă pentru planurile lor. Totuşi niciunul din ei nu spuse nimic şi, după ce-au plecat, ştiind că n-am să pot dormi, am pornit-o pe plajă, de-a lungul golfului până la Mutton Point, să văd luna răsărind printre palmieri.

Am stat acolo până după miezul nopții.

Barca cu vâsle nu era la ponton, dar Hambone, barcagiul, mă duse până la locul de ancoraj al Dansatoarei înainte de răsărit a doua zi şi, în timp ce ne apropiam, am văzut o siluetă cunoscută fâțâindu-se pe punte, şi bărcuța legată într-o parte.

— Hei, Chubby!

Am sărit la bord.

— Te-a gonit nevasta din pat?

Puntea Dansatoarei strălucea chiar şi în lumina slabă, cu toate părțile metalice frecate şi lustruite. Muncea probabil de câteva ceasuri; Chubby o iubeşte pe Dansatoare aproape la fel de mult ca mine.

— Arăta ca un closet public, Harry, mormăi el. Ai o gaşcă de împuțiți, şi scuipă zgomotos peste bord. N-au niciun pic de respect pentru vas, asta e.

Cafeaua mă aştepta făcută, tare şi aromată cum numai el ştie s-o facă, şi am băut-o în salon. Chubby se încruntă fioros în ceaşcă şi suflă în lichidul negru, aburind. Avea ceva să-mi spună.

— Ce face Angelo?

— Le mulțumeşte pe văduvele Rawano; mârâi el.

Insula nu are destule locuri de muncă pentru toți bărbații în putere, aşa că mulți dintre ei pleacă la baza americană de supraveghere a sateliților sau la baza aeriană de pe insula Rawano, cu contracte pe trei ani. Lasă în urmă soțiile tinere – văduvele Rawano – iar fetele sunt pe drept cuvânt faimoase pentru fierbințeala sângelui şi atitudinea prietenoasă.

— Angelo are să-şi piardă şi mințile, de luni nu mai face altceva, zi şi noapte.

Se auzea în mârâitul lui invidia, şi nu mică. Madam Chubby îl ținea scurt în laț. Sorbi zgomotos din cafea.

— Cum e grupul, Harry?

— Banii-s buni.

— Nu pescuiți, Harry.

Mă privi.

— V-am urmărit de pe Coolie Peak, nici nu v-ați apropiat de canal. Lucrați aproape de țărm.

— Aşa e, Chubby.

Îşi îndreptă din nou atenția spre cafea.

— Harry, ai grijă. Să fii cuminte şi atent, auzi! Indivizii ăştia doi sunt marfă proastă. Nu ştiu ăla tânăr, dar ceilalți sunt putrezi.

— O să am grijă, Chubby.

— O ştii pe fata aia nouă de la hotel, pe Marion? Sezoniera?

Am dat din cap, era o fărâmă de om, subțirică şi drăguță, cu picioare lungi, de vreo nouăsprezece ani, cu un păr negru lucios, cu pistrui pe față, ochi îndrăzneți şi un zâmbet poznaş,

— Ei bine, azi-noapte s-a dus cu ăla blond, ăla cu fața roşie.

Ştiam că Marion combină uneori utilul cu plăcutul, furnizând hotelului unde lucra servicii înafara îndatoririlor ei. Felul ăsta de activitate nu atrăgea niciun fel de stigmat social aici pe insulă.

— Da, îl încurajai pe Chubby.

— A lovit-o, Harry, a bătut-o rău.

Chubby luă încă o gură de cafea. Apoi i-a dat atâția bani încât să nu se poată duce la poliție.

Acum îmi plăcea Mike Guthrie şi mai puțin; Numai un animal ar fi putut profita de Marion. O ştiam bine. Avea o inocență copilărească, o acceptare a vieții care o făcea, în promiscuitatea ei, ciudat de atrăgătoare. Mi-am amintit cum mă gândisem că va trebui să-l omor pe Mike Guthrie într-o zi – şi am încercat să păstrez simțământul.

— Sunt oameni răi, Harry, m-am gândit că e mai bine s-o

ştii.

— Mulţumesc, Chubby.

— Şi nu-i mai lăsa s-o murdărească aşa pe Dansatoare, adăugă acuzator. Salonul şi puntea erau ca o cocină.

M-a ajutat s-o duc pe Dansatoare la digul Amiralităţii şi s-a îndreptat spre casă, mormăind şi mârâind întunecat. Trecu pe lângă Jimmy care venea din direcţia opusă şi-i aruncă o singură privire, atât de duşmănoasă încât mă aşteptam să-l veştejească pe loc.

Jimmy era singur, proaspăt şi vesel.

— Noroc, căpitane, îmi strigă, sărind pe puntea Dansatoarei şi am intrat împreună în salon şi ne-am turnat câte o cafea.

— Domnul Materson zice că ai nişte întrebări pentru mine, aşa e?

— Domnule Fletcher, vreau să ştii că n-am vrut să te jignesc nevorbindu-ţi până acum. Nu din cauza mea, a celorlalţi.

— Da, am spus. Nu-i nimic, Jimmy.

— Normal ar fi fost să-ţi cerem ajutorul de mult, în loc să bâjbâim aşa cum am făcut-o. În fine, acum ceilalţi au hotărât, deodată, că e-n regulă.

Tocmai îmi spusese mai mult decât îşi imagina şi mi-am schimbat opinia despre domnişoru Jimmy. Era clar că avea nişte informaţii pe care nu le împărtăşise celorlalţi. Erau poliţa lui de asigurare, şi probabil că insistase să stea de vorbă cu mine singur, ca să-şi păstreze poliţa intactă.

— Căpitane, căutăm o insulă, o insulă anume. Nu pot să-ţi spun de ce, regret.

— Lasă, Jimmy, n-are nimic.

Ce te aşteaptă, James North, m-am întrebat brusc. Ce-ţi vor pregăti şacalii odată ce i-ai condus până la insula asta a ta specială? N-o să fie ceva cu mult mai puţin plăcut decât o alergie la penicilină?

Am privit figura tânără, frumoasă, şi am simţit un val neobişnuit de afecţiune pentru el – poate din cauza tinereţii şi inocenţei lui, a emoţiei cu care privea lumea asta bătrână, obosită şi înrăită. Îl invidiam şi-mi plăcea pentru asta şi nu mă bucuram deloc la gândul că va fi doborât şi târât în noroi.

— Jim, cât de bine îţi cunoşti prietenii? l-am întrebat încet. Fu luat prin surprindere şi se puse imediat în gardă.

— Destul de bine, îmi răspunse prudent. De ce?

— Îi cunoşti de mai puţin de o lună, am spus ca şi când aş fi ştiut, şi am avut confirmarea în expresia de pe faţa lui. Iar eu am cunoscut oameni ca ăştia toată viaţa mea.

— Nu văd ce legătură are, domnule Fletcher.

Se burzului; îl tratam ca pe un puşti şi nu-i plăcea.

— Ascultă, Jim. Uită de povestea asta, oricare va fi fiind ea. Las-o baltă, du-te înapoi la magazinul tău şi la firma ta de scufundări.

— Asta-i o aiureală, îmi spuse. Nu înţelegi nimic.

— Înţeleg, Jim, zău că înţeleg. Am mers pe drumul ăsta şi îl ştiu bine.

— Pot să-mi port singur de grijă, nu te preocupa.

Roşise sub bronz, iar ochii cenuşii îi sclipeau sfidători. Ne-am privit câteva clipe şi am înţeles că iroseam şi timp şi sentimente. Dacă cineva mi-ar fi vorbit aşa când aveam vârsta lui, aş fi zis că-i senil.

— Bine, Jim. S-o lăsăm moartă, dar ştii care e regula. Să joci detaşat şi prudent. Atât.

— O.K. domnule Fletcher.

Se relaxă încet şi zâmbi fermecător.

— Oricum, mulţumesc.

— Să auzim ce-i cu insula aia, am propus iar el a privit în jur prin cabină.

— Hai să mergem pe punte, sugeră şi, afară, în aer liber, luă un ciot de creion şi un petec de hârtie din

compartimentul pentru hârtii de deasupra mesei.

— Cred că e în dreptul țărmului african, la vreo şase până la zece mile, şi între zece şi treizeci de mile nord de gurile râului Rovuma.

— O grămadă de loc, Jim – după cum poate că ți-ai dat seama în ultimele câteva zile. Ce mai ştii despre ea?

A ezitat un pic, înainte de a mai scoate la iveală unul din atu-uri. A luat creionul şi a desenat o linie orizontală pe hârtie.

— Nivelul mării, spuse şi apoi, deasupra liniei, trasă un profil neregulat care începea jos şi apoi urca abrupt, formând trei piscuri înainte de a se sfârşi brusc. Iar ăsta e profilul văzut dinspre mare. Cele trei vârfuri sunt din bazalt vulcanic, stâncă goală, are foarte puțină vegetație.

— „Bătrânii" o recunoscui imediat, dar ai greşit mult la calcule e mai de grabă la vreo douăzeci de mile de țărm...

— Dar se vede de pe mal? întrebă el repede. E neapărat nevoie să fie vizibilă de pe continent.

— Sigur, de pe vârfurile dealurilor se vede departe, spusei, în timp ce el rupea foaia din carnet, o făcea bucățele pe care le arunca în apa portului.

— Cât e de departe la nord față de râu?

Se întoarse să mă privească.

— Aş zice că la vreo şaizeci-şaptezeci de mile.

Rămase pe gânduri.

— Da, ar putea fi atât de departe spre nord. S-ar putea, în funcție de cât îți va...

Nu sfârşi, îmi urma sfatul şi juca prudent.

— Poți să ne duci acolo, căpitane?

Am dat din cap.

— Dar e cale lungă şi-ar fi bine să vă pregătiți să dormiți peste noapte la bord.

— Mă duc să-i aduc pe ceilalți, îmi spune, nerăbdător şi excitat din nou. Dar odată ajuns pe chei, se întoarse.

— Chestia cu insula, cum arată şi toate celelalte, nu le discuta cu ei, da?

— O.K. Jim, i-am zâmbit. Du-te.

M-am dus să mă uit puţin pe harta amiralităţii. „Bătrânii” erau punctul cel mai ridicat al unei creste de bazalt, un recif lung şi dur care mergea paralel cu ţărmul pe două sute de mile. Dispărea sub suprafaţa apei dar apărea din când în când, formând un desen regulat printre insulele de coral şi de nisip şi bancurile aruncate la întâmplare.

Era marcată ca nelocuită şi lipsită de surse de apă, iar în recifele de coral din jur se descoperiseră câteva canale adânci. Deşi era mult mai la nord decât locurile prin care hălăduiam de obicei, vizitasem zona cu un an înainte, ca gazdă a unei expediţii ce studia obiceiurile ţestoaselor verzi care se găseau aici în număr mare.

Făcusem tabără timp de trei zile pe o altă insulă, despărţită de „Bătrânii” printr-un canal de flux. Aici exista un loc de ancoraj care putea fi folosit pe orice vreme, într-o lagună, şi apă cam sălcie, dar bună de băut, dintr-o fântână făcută de pescari printre palmieri. Văzuţi la locul de ancoraj, „Bătrânii” arătau exact aşa cum mi-i desenase Jimmy, de aceea îi şi recunoscusem atât de repede.

O jumătate de oră mai târziu veni întregul grup; pe acoperişul taxiului era legat în chingi un balot voluminos, înfăşurat într-o pânză groasă, verde.

Au plătit vreo doi băştinaşi să-l care, împreună cu sacii pe care îi aveau, pe ponton, până la locul în care îi aşteptam.

Au aşezat balotul învelit în pânză pe puntea din faţă fără să-l desfacă; n-am întrebat nimic. Faţa lui Guthrie începea să cadă în fâşii de piele arsă de soare, lăsând expusă carnea de dedesubt, smeadă şi roşie. Pe deasupra dăduse cu cremă. Mi l-am închipuit pălmuind-o pe Marion în apartamentul de la Hilton şi i-am zâmbit.

— Arăţi grozav, te-ai gândit vreodată să concurezi la Miss

Univers? iar el s-a strâmbat la mine pe sub borul pălăriei şi s-a aşezat în scaunul de luptă.

Pe tot timpul călătoriei spre nord a băut bere direct din cutie şi a folosit cutiile goale ca ţinte, trăgând cu pistolul după ele în timp ce se rostogoleau şi săltau în siajul Dansatoarei.

Puţin înainte de prânz i-am pasat cârma lui Jimmy şi am coborât. Am descoperit că Materson deschisese iar barul şi scosese sticla de gin.

— Cât mai durează? mă întrebă, transpirat şi roşu la faţă, în ciuda aerului condiţionat.

— Vreo oră-două, i-am spus, gândindu-mă că avea să devină alcoolic, judecând după felul în care bea la ora prânzului.

Dar ginul îl mai domolise şi, oportunist cum sunt, l-am mai uşurat de încă trei sute de lire din portofel, ca avans la plata ce mi se cuvenea, înainte de a o aduce pe Dansatoare pe ultimul tronson al călătoriei, prin canalul nordic ce ducea la „Bătrâni”.

Cele trei vârfuri apărură prin aerul mişcător, fantomatice, cenuşii şi ameninţătoare, părând că atârnă deasupra canalului fără vreo legătură cu uscatul.

Jimmy examină vârfurile prin binoclu, apoi îl coborî şi se întoarse spre mine încântat.

— Asta pare să fie căpitane, şi coborî în cocpit;

Cei trei ieşiră apoi pe punte, trecură pe lângă încărcătura depozitată acolo şi acoperită, şi se opriră umăr lângă umăr de-a lungul balustradei, privind insula în timp ce înaintam prudent pe canal;

Fluxul în creştere ne împingea şi m-am folosit de el pentru a aborda insula dinspre extremitatea ei estică şi de a debarca pe plaja din faţa primului vârf. Pe coasta asta diferenţa de nivel e de până la şaptesprezece picioare primăvara şi e imprudent să intri în apele mici pe timpul

refluxului. Te poți trezi că ai eşuat şi că apa îți dispare cu repeziciune de sub chilă.

Jimmy mi-a luat busola de mână, a împachetat-o împreună cu o hartă, un termos cu apă rece şi o sticluță cu tablete de sare din dulapul cu medicamente, şi le-a pus în rucsac. În timp ce ne apropiam cu grijă de plajă, Jimmy şi Materson îşi scoteau pantalonii şi pantofii.

Când Dansatoarea atinse uşor cu chila nisipul alb şi tare al plajei, le-am strigat:

— O.K., coborâți; şi, cu Jimmy în frunte, coborână scara pe care o atârnasem de copastia Dansatoarei.

Apa le venea până la subțiori şi Jimmy înainta spre plajă cu rucsacul deasupra capului.

— Două ore, am strigat după ei. Dacă întârziați, puteți dormi aici. Eu nu vin să vă iau în timpul refluxului.

Jimmy dădu din mână şi zâmbi. Am pus motoarele în marşarier şi am dat înapoi cu atenție; cei doi ajunseseră pe plajă şi acum țopăiau caraghios, îmbrăcându-şi pantalonii şi punându-şi pantofii, după care o porniră printre pâlcurile de palmieri şi dispărură din vedere.

După o căutare, de zece minute prin apa limpede ca un izvor de munte, am zărit umbra întunecată pe care o căutam şi am aruncat ancora.

Cu Guthrie urmărindu-mă interesat, mi-am pus masca de scafandru şi mi-am dat drumul peste bord, cu o plasă mică pentru stridii şi un levier greu. Apa avea o adâncime de doisprezece metri şi m-am bucurat că plămânii încă mă ajută şi că am reuşit să cobor şi să strâng o plasă de scoici duble într-o singură scufundare. Le-am curățat pe puntea din față şi, cu gândul la mustrările lui Chubby, am zvârlit cochiliile goale peste bord şi am şters puntea cu grijă, înainte de a duce găleata plină cu carne dulce jos, la bucătărie. Le-am pus într-o oală minune, cu sos de vin şi usturoi, sare şi piper măcinat şi numai un pic de chilii. Am

potrivit plita pentru fiert înăbuşit şi am pus capacul oalei.

Când m-am întors pe punte, Guthrie era încă în scaunul de luptă.

— Ce-ai păţit meştere, te plictiseşti? l-am întrebat, plin de amabilitate. N-ai fetiţe pe aici să le tragi palme?

Ochii i se îngustară, gânditor. Vedeam că încearcă să depisteze sursa informaţiei.

— Ai gura cam mare, Bruce. Într-o zi o să ţi-o închidă careva.

Am mai schimbat câteva amabilităţi, niciuna cu mult peste acest nivel, dar măcar ne-am trecut timpul până când cele două siluete îndepărtate, au reapărut pe plajă şi ne-au făcut semne strigând. Am ridicat ancora şi am plecat după ei.

Cum au urcat la bord l-au chemat pe Guthrie şi s-au strâns pe puntea din faţă, la una din şedinţele lor de grup.

Toţi erau agitaţi, Jimmy cel mai tare; gesticula şi arăta spre canal vorbind pe ton scăzut, dar vehement. Păreau să fie, o dată, de acord dar, când au terminat discuţiile, mai rămăsese doar o oră de lumină şi am refuzat să mă conformez cererii lui Materson de a ne continua explorările în seara aia. Nu aveam niciun fel de dorinţă să mă plimb pe întuneric şi la vremea refluxului.

Am pus piciorul în prag şi am dus-o pe Dansatoare într-un loc sigur de ancoraj în lagună şi, când soarele apunea dincolo de un orizont în flăcări, iahtul se odihnea liniştit în două ancore grele, iar eu stăteam pe punte, savurând ultimele ceasuri ale zilei şi primul scotch al serii. În salon dedesubtul meu, se auzea murmurul interminabil al discuţiilor şi speculaţiilor. L-am ignorat fără să mă deranjez măcar până la ventilator, până când primii ţânţari îşi făcură apariţia peste lagună şi începură să-mi bâzâie pe la urechi. Am coborât şi, la intrarea mea, conversaţia a murit.

Am îngroşat sosul şi am servit mâncarea de scoici cu

cartofi copți şi salată de ananas, pe care le-au mâncat într-o tăcere respectoasă.

— Mamă, e mai bun chiar şi decât mâncarea soră-mii, oftă Jimmy în cele din urmă.

Am rânjit larg. Sunt destul de mândru de calitățile mele de bucătar, iar tânărul Jimmy era, în mod evident, un gourmet.

M-am trezit puțin după miezul nopții şi am ieşit pe punte să verific ancorele Dansatoarei. Erau în regulă. Am făcut popas admirând luna.

O linişte perfectă domnea în noapte, întreruptă doar de zgomotul moale al fluxului în coasta Dansatoarei şi de bubuitul îndepărtat al valurilor în reciful exterior. Brizanții veneau înalți, din oceanul deschis şi se spărgeau cu tunet alb în coralii recifului Gunfire[1]. Numele fusese bine ales, bubuitura profundă rezonând exact ca salutul unui tun de calibru mic.

Razele lunii spălau canalul în argint tremurător şi cădeau pe crestele pleşuve ale „Bătrânilor", care luceau ca fildeşul. Dedesubtul lor, cețurile ridicate din lagună se răsuceau şi se încolăceau ca nişte suflete chinuite.

Brusc am auzit în spate o mişcare uşoară şi m-am întors. Guthrie mă urmărea, încet ca un leopard la vânătoare.

Nu avea decât un şort, pe el, iar trupul îi lucea alb, suplu şi musculos în lumina lunii.

Pistolul mare, negru, de calibru 45 îi atârna în mână la înălțimea coapsei. Ne-am uitat unul la altul câteva clipe, apoi ne-am relaxat.

— Ştii ceva, iubire, zău că ar trebui să te laşi păgubaş. Nu eşti deloc genul meu, i-am spus, dar simțeam adrenalina în sânge şi vocea mi-era răguşită.

---

[1] Gunfire – lovitură de tun (lb. Engl.).

— Când o să vină vremea să te lichidez Fletcher, pe ăsta o să-l folosesc îmi spuse, şi ridică pistolul. Tot, băiete – şi rânji.

Am luat micul dejun înainte de răsăritul soarelui, după care mi-am luat cana de cafea pe punte, s-o beau în timp ce navigam pe canal îndreptându-ne spre marea deschisă.

Materson era jos, iar Guthrie se legăna în scaunul de luptă. Jimmy stătea lângă mine şi îmi dădea instrucţiuni pentru ziua respectivă.

Era încordat de emoţie, părând că tremură ca un prepelicar când adulmecă pasărea.

— Vreau să fac nişte poze cu „Bătrânii". Mi-a explicat O să folosesc compasul de mână, apoi te chem.

— Dă-mi coordonatele, Jim, şi fac eu calculele şi te duc exact unde vrei, i-am propus.

— Hai să facem cum zic eu, căpitane, îmi răspunse încurcat, şi nu-mi mai putui reţine o undă de iritare în glas.

— Bine, şoimul patriei.

Roşi şi se duse la babord, încercând să prindă vârfurile în lentila compasului. Trecură vreo zece minute până să deschidă iar gura.

— Putem să-ntoarcem două grade babord, căpitane?

— Sigur că putem, i-am zâmbit, dar ajungem pe capătul recifului Gunfire – şi-i sfâşiem burta.

Mi-a luat alte două ore de bâjbiială prin labirintul de recife până s-o scot pe Dansatoare în marea deschisă, apoi am ocolit, ca să ne apropiem de Gunfire Reef dinspre est.

Era ca într-un joc de copii; Jimmy striga „foc sau „apă", fără să-mi dea cele două detalii care m-ar fi ajutat s-o plasez pe Dansatoare exact pe locul pe care-l căuta.

Aici valurile veneau într-o procesiune măreaţă spre ţărm, crescând în înălţime şi în forţă pe măsură ce fundul se înclina. Dansatoarea rula, săltând în sus şi în jos pe ele, în timp ce încercam să ne strecurăm cât mai aproape de recif.

Când ajungeau la bariera de coral, talazurile îşi pierdeau măreţia izbucnind furioase, fierbând şi aruncând trâmbe uriaşe de spumă, revărsându-se sălbatic peste corali, cu izbituri explozive. Apoi erau supte la loc, descoperind colţii negri şi răi, şi apa curgând în cascade spumegânde de pe recif, iar următorul val se pregătea de asalt, încordându-şi spinarea imensă, sticloasă.

Jimmy mă conducea direct spre sud, pe un curs convergent cu reciful şi ştiam că suntem foarte aproape de marcajele lui. Privea atent prin compas, pe rând, la vârfurile celor trei „Bătrâni".

— Încet acum, căpitane, îmi strigă. Uşor, drept înainte.

Am privit înainte, luându-mi o secundă privirea de la coralii ameninţători şi am văzut valul care se arunca înainte şi se spărgea pe toată lăţimea cu excepţia unui singur punct la cinci sute de metri în faţa noastră. Acolo el îşi păstrase forma şi înainta nestânjenit spre ţărm. Pe ambele părţi se spărgea de recif, dar în punctul acela drumul era deschis.

Mi l-am amintit pe Chubby lăudându-se.

— N-aveam decât nouăsprezece ani când am pescuit primul jerofish în gaura de la Gunfire Break. N-a mai vrut nimeni să vină cu mine – şi nici nu pot să-i condamn. Nici eu n-aş mai intra acolo, acum aş avea mai multă minte.

Gunfire Break – acum ştiam încotro ne îndreptăm. Am încercat să-mi amintesc exact ce-mi povestise Chubby.

— Dacă vii dinspre mare cu vreo două ore înainte de punctul maxim al fluxului, ţine-te pe centrul spărturii până ajungi în dreptul capului cel mare de coral de la tribord – ai să-l recunoşti când îl vezi; treci cât mai aproape de el şi-apoi virează puternic spre tribord, ai să ajungi într-o adâncitură mare, în spatele recifului principal. Cu cât eşti mai aproape în spatele recifului, cu-atât mai bine.

Îmi aminteam limpede acum, Chubby în starea lui vorbăreaţă în barul public de la Lord Nelson, lăudându-se

că e unul dintre puținii care trecuseră vreodată prin Gunfire Break.

— Nicio ancoră nu te ține acolo, trebuie să împingi zdravăn în cârmă ca să poți să stai pe loc în spărtură: gaura de la Gunfire Break e adâncă, dar şi jerofish sunt din cei mai mari. Am prins într-o zi patru, cel mai gras avea o sută şaptezeci de kilograme. Nu poți sta acolo mai mult de o oră după flux – marea te trage prin spărtură de parcă ar avea lanțuri. De ieşit, ieşi pe unde ai intrat, numai că de data asta trebuie să te rogi cu şi mai multă ardoare – fiindcă ai o tonă în plus de peşte la bord şi zece picioare de apă mai puțin sub chilă. În spatele recifului mai e o cale de ieşire, printr-un canal. Dar despre ăla nici nu vreau să-mi amintesc. O singură dată l-am încercat.

Ne îndreptam exact spre spărtură, Jimmy avea de gând să ne ducă pe mijlocul ei.

— O.K. Jim, până aici a fost.

Am încetinit motoarele şi am început să întorc spre larg; apoi m-am întors să înfrunt furia lui Jimmy.

— Ce dracu, aproape ajunsesem, izbucni el. Puteam să ne mai apropiem un pic.

— Ai vreo problemă acolo, sus, băiete? strigă Guthrie din cocpit.

— Nu, nu-i nimic, răspunse Jimmy şi se întoarse spre mine furios. Ai un contract, domnule Fletcher...

— Hai să-ți arăt ceva, James, şi l-am dus la hartă. Gunfire Break era marcată printr-o simplă cifră pentru adâncimea de treizeci de stânjeni, fără nume sau instrucțiuni de navigație. Am trasat iute vârfurile extreme ale „Bătrânilor” şi distanța până la spărtură, şi am măsurat unghiul pe care-l făceau cu ajutorul echerului de navigație.

— Aşa-i? l-am întrebat, iar el rămase pe gânduri uitându-se la cifrele mele.

— Aşa e, nu? am insistat iar el a aprobat din cap fără

tragere de inimă.

— Da, ăsta e locul, aprobă; şi m-am apucat să-i povestesc tot ce ştiam despre Gunfire Break.

— Dar trebuie să ajungem acolo, îmi spuse când mi-am terminat discursul, ca şi cum n-ar fi auzit niciun cuvânt.

— Nu-i chip, i-am spus.

Singurul loc care mă interesa acum era Grand Harbour, St. Mary şi i-am schimbat Dansatoarei cursul. În ce mă privea, călătoria se terminase.

Jimmy dispăru în jos pe scară şi se întoarse după câteva minute, cu întărituri – Materson şi Guthrie, amândoi furioşi şi scandalizaţi.

— Spune-mi numai un cuvânt, şi-i rup dobitocului o mână şi-l bat cu ea până crapă, zise Mike Guthiie încântat.

— Puştiul spune că dai înapoi? vru să ştie Materson.

— Nu-i aşa că s-a înşelat?

Le-am explicat încă o dată care sunt riscurile în Gunfire Break şi s-au potolit imediat.

— Du-mă cât poţi de aproape şi o să înot restul drumului, mă rugă Jimmy, dar de răspuns i-am răspuns lui Materson:

— Ai să-l pierzi, asta e sigur. Vrei să rişti?

Nu mi-a răspuns, dar am văzut că Jimmy le era prea preţios ca să-i rişte viaţa.

— Lăsaţi-mă să încerc măcar, insistă Jimmy, dar Materson scutură din cap iritat.

— Dacă nu putem trece de recif, măcar lăsaţi-mă să mă duc de-a lungul lui cu bobul, continuă Jimmy, şi atunci am aflat ce duceam pe puntea din faţă, sub pânză.

— Numai de două ori, pe exteriorul recifului, prin faţa intrării.

Acum se ruga, şi Materson se uită la mine întrebător. Ocazii ca astea nu ţi se oferă în fiecare zi pe o tavă de argint. Ştiam că pot s-o duc pe Dansatoare până la un scuipat de recif fără să risc nimic, dar m-am încruntat îngrijorat.

— Riscul e foarte mare, dar dacă ne învoim la un spor de periclitate...

Îl prinsesem pe Materson în uşă şi l-am strâns până am mai stors o zi de plată – cinci sute de dolari, achitaţi în avans.

În timp ce noi făceam târgul, Guthrie îl ajută pe Jimmy să desfacă pânza de pe bob şi să o ducă în cocpit.

Am băgat teancul de bancnote şi m-am dus să montez funiile de remorcare. Sledge era ca un tobogan frumos construit din plastic şi oţel inoxidabil. În loc de tălpici avea nişte aripioare de direcţionare, cârma şi aripi portante comandate printr-un joystick aşezat la îndemâna pilotului în spatele ecranului din Perspex.

Avea un inel montat pe bot, de care se prindea parâma de remorcare cu care Dansatoarea putea să-l tragă. Jimmy urma să stea culcat pe burtă în dosul ecranului, respirând aer comprimat din cele două rezervoare încorporate în şasiul bobului. Pe bord avea indicatoare de adâncime şi presiune, o busolă şi un cronometru. Cu ajutorul joystick-ului Jimmy putea să controleze adâncimea şi să cârmească stânga-dreapta faţă de axul Dansatoarei.

— Frumuşică piesă, am spus, şi s-a înroşit de plăcere.

— Mulţumesc, căpitane, cu mâna mea am făcut-o.

Îşi îmbrăcă echipamentul de Neopren, negru şi gros, udat în prealabil şi, în timp ce era ocupat cu gluga care-l incomoda, m-am aplecat şi am examinat plăcuţa cu numele fabricantului, fixată pe şasiu, memorând tot ce era scris pe ea.

Construit de Norths Underwater World.

Pavilion Arcade nr. 5 Brighton, Sussex.

M-am ridicat chiar când faţa lui apăru în deschizătura glugii:

— Cinci noduri cred că e viteza optimă de remorcare, căpitane. Dacă te ţii la o sută de metri de recif o să am

destulă libertate de mişcare ca să urmez conturul recifului.

— Bine, Jim.

— Dacă lansez o baliză de marcaj galbenă, n-o băga în seamă, înseamnă numai că am găsit ceva, şi ne vom întoarce mai încolo, dar dacă trimit una roşie, înseamnă că am necazuri, încercați să mă scoateți din recif şi să mă aduceți la bord.

Am dat din cap.

— Ai trei ore, l-am avertizat. Apoi începe refluxul şi n-o să ne mai putem ține aproape.

— E suficient, încuviință el.

Guthrie şi cu mine am ridicat bobul peste bord şi l-am lăsat să se bălăcească în apă. Jimmy s-a urcat pe el, s-a aşezat în spatele ecranului, testând comenzile, ajustându-şi masca şi aranjându-şi tubul aparatului de respirat în gură. Suflă zgomotos şi-mi făcu semn că puteam porni.

Am urcat pe punte şi am pornit motoarele. Dansatoarea îşi mări viteza; Guthrie fila parâma groasă de remorcare, lăsând bobul tot mai mult în urmă. O sută cincizeci de metri se desfăşuraseră, apoi bobul zvâcni şi începu să tragă.

Jimmy dădu din mână şi am lăsat-o pe Dansatoare la cinci noduri, constant. Am făcut un cerc larg, apoi m-am apropiat de recif, cu valuri dintr-o coastă, ceea ce îi dădea Dansatoarei un ruliu violent.

Jimmy dădu din nou din mână şi l-am văzut împingând pârghia de comandă. Se stârni un vârtej de apă albicioasă de-a lungul aripioarelor şi, deodată, bobul lăsă nasul în jos şi se scufundă. Unghiul pe care-l făcea parâma de nylon se modifica rapid, în timp ce bobul cobora şi cârmea spre recif.

Tensiunea făcea parâma să tremure ca o săgeată când se-nfige, şi storcea apa din fibre.

Mergeam încet, paralel cu reciful, apropiindu-ne de deschizătură. Am privit cu respect bariera de Coral, fără să risc, şi mi l-am imaginat pe Jimmy plutind tăcut în adânc,

trecând razant pe lângă zidul înalt de coral submarin. Era, probabil, o senzaţie ameţitoare, şi l-am invidiat, hotărât să fac şi eu o plimbare cu bobul, când se va ivi ocazia.

Am ajuns în faţa deschizăturii, am depăşit-o, şi l-am auzit pe Guthrie strigând. M-am uitat repede la pupa şi am zărit balonul mare şi galben ţopăind în valuri în urma noastră.

— A găsit ceva, ţipă Guthrie.

Jimmy dăduse drumul unei sfori cu lest, cartuşul umflase balonul galben cu bioxid de carbon şi marcase locul.

Am continuat să înaintăm încet pe lângă recif; la un sfert de milă mai încolo, unghiul făcut de frânghie începu să se micşoreze şi bobul ţâşni la suprafaţă ca dintr-o arteziană.

M-am îndepărtat prudent, apoi am coborât să-l ajut pe Guthrie să recupereze bobul.

Jimmy se căţără în cocpit şi, când îşi scoase masca, buzele îi tremurau şi ochii cenuşii îi scăpărau. Îl luă de braţ pe Materson şi-l târî în cabină, împrăştiind apă de mare pe toată puntea atât de dragă lui Chubby.

Guthrie şi cu mine am strâns frânghia, apoi am ridicat bobul în cocpit. M-am întors pe punte şi am dus-o pe Dansatoare încet înapoi spre intrarea în Gunfire Break.

Materson şi Jimmy ieşiră pe punte înainte să ajungem noi acolo. Materson era atins de entuziasmul lui Jimmy.

— Puştiul vrea să încercăm o recuperare.

Ştiam că e mai bine să nu întreb despre ce e vorba.

— Cât e de mare? am întrebat în schimb, uitându-mă la ceas. Mai aveam o oră şi jumătate până când refluxul va începe să se scurgă prin spărtură.

— Nu prea mare, mă asigură Jimmy, cel mult treizeci de kilograme.

— Eşti sigur, James? Nu mai mare?

Nu eram sigur că, în entuziasmul lui, nu minimaliza efortul necesar.

— Jur.

— Vrei să-i pui un sac pneumatic?

— Da, o să-l ridic cu un sac de aer şi după aia îl remorcăm până ne îndepărtăm de recif.

Am dus-o pe Dansatoare încet, în marşarier spre balonul galben care sălta uşor între fălcile de coral ale lui Gunfire Break.

— Până aici merg, am strigat în jos, spre cocpit, iar Jimmy dădu din mână în semn că a înţeles.

Lipăi legănat pe labele de gâscă până la pupa, aranjându-şi echipamentul. Luase cu el doi saci şi o pânză groasă şi îşi legase la brâu un colac de frânghie.

L-am văzut stabilindu-şi poziţia faţă de baliza galbenă cu ajutorul busolei de mână, apoi îmi mai aruncă o privire înainte să se arunce pe spate peste bordul de la pupa şi să dispară.

Bulele albe ale respiraţiei sale regulate ţâşniră de sub pupa, apoi începură să se mişte spre recif. Guthrie fila parâma cu care era legat.

Am menţinut poziţia Dansatoarei mergând înainte şi înapoi pe distanţe scurte, ţinând-o la o sută de metri de capătul sudic al deschizăturii.

Încet bulele lui Jimmy se apropiară de baliza galbenă şi rămaseră lângă ea. Lucra dedesubt şi mi l-am închipuit fixând sacii pneumatici, goi, de obiect, cu ajutorul chingilor de nylon. Nu era treabă uşoară, cu curenţii care smuceau de sacii destul de voluminoşi. Odată montate chingile, putea începe operaţia de umplere cu aerul din rezervoare.

Dacă aprecierea lui Jimmy fusese corectă, va avea nevoie de puţin aer pentru a ridica misteriosul obiect de pe fund şi, odată eliberat, îl puteam remorca până la loc deschis înainte de a-l aduce la bord.

Timp de patruzeci de minute am ţinut-o pe Dansatoare pe loc, apoi, brusc, la pupa, apărură la suprafaţă două grămăjoare verzi şi lucioase. Sacii pneumatici. Jimmy îşi

ridicase prada.

Imediat apăru şi capul acoperit de glugă, lângă saci, iar Jimmy ridică braţul drept în sus. Semnalul de remorcare.

— Gata? — i-am strigat lui Guthrie, care era în cocpit.

— Gata!

Fixase parâma şi m-am îndepărtat încet de recif, atent să nu răstorn sacii şi să-i golesc de aerul care îi făcea să plutească.

La cinci sute de metri de recif, am scos motoarele din viteză şi am încercat să-i ajut să-i aducă la bord pe scufundător şi sacii lui verzi şi graşi.

— Stai pe loc, a mârâit Materson către mine când m-am apropiat de scară; am ridicat din umeri şi m-am întors la cârmă.

Să-i ia dracu pe toţi, mi-am spus, şi mi-am aprins un trabuc – dar nu mi-am putut reţine curiozitatea, pe când ceilalţi ridicau sacii şi îi împingeau apoi la prova.

L-au ajutat pe Jimmy să urce la bord, iar el şi-a aruncat rezervoarele grele cu aer comprimat de pe umeri şi le-a lăsat să cadă pe punte, împingându-şi în acelaşi timp masca pe frunte.

— Drept la ţintă! strigă. E...

— Ai grijă, îl avertiză Materson, iar James se opri şi toţi mă priviră, ridicându-şi feţele către puntea de comandă.

— Nu vă ocupaţi de mine, băieţi, am rânjit făcându-le semn cu trabucul.

Se întoarseră şi se îngrămădiră laolaltă. Jimmy şopti ceva, iar Guthrie spuse: Isuse Cristoase cu voce tare, şi-l bătu pe Materson pe spate şi începură cu toţii să strige şi să râdă, aplecându-se peste bord să ridice sacii pneumatici şi povara lor. Nu erau prea îndemânatici şi ruliul Dansatoarei era mare; mă aplecai peste balustradă, ros de curio-zitate.

Mari îmi fură şi dezamăgirea şi tristeţea când văzui că Jimmy fusese destul de prudent ca să în-velească obiectul

în pânza verde care acoperise bobul. Acesta urcă la bord sub forma unui balot de pânză diform şi murat de apă, înfăşurat în frânghia de nylon.

Era greu, îmi dădeam seama din felul în care îl manevrau, dar nu voluminos, cam cât o valiză mică.

Îl aşezară pe punte şi se strânseră fericiţi în jurul lui. Materson zâmbi.

— O. K., Fletcher. Vino să vezi.

Fusese minunat jucat, mizase pe curiozitatea mea, ca un adevărat artist. Brusc mi-am dorit foarte mult să văd ce scoseseră din fundul mării. Am înşfăcat bine trabucul între dinţi şi m-am repezit în jos pe scară, în direcţia grupului adunat la prova. Ajunsesem la jumătatea punţii, în spaţiu deschis, când Materson, încă zâmbind, spuse încet:

— Acum!

Abia atunci am înţeles că fusese o capcană şi mintea începu să-mi lucreze atât de repede că totul părea să se întâmple cu încetinitorul.

Am zărit masa neagră a pistolului în pumnul lui Guthrie, ridicându-se încet către abdomenul meu. Mike Guthrie era ghemuit în poziţie de tragere, cu braţul drept perfect Întins, rânjind, cu ochii lui cu punctuleţe mijiţi, ochind în lungul ţevii groase.

Am văzut faţa frumoasă a lui Jimmy contorsionată de groază, l-am văzut întinzând mâna să apuce braţul cu pistolul dar Materson, continuând să zâmbească, îl împinse brutal de-o parte, iar el se împiedică, dezechilibrat şi de balansul Dansatoarei.

Raţionam iute şi limpede, era mai degrabă un set de imagini simultane decât un proces logic.

M-am gândit ce frumos mă atrăseseră în cursă, treabă de profesionişti.

M-am gândit ce prostie făcusem încercând să fac un pact cu o haită de şacali. Pentru ei era mai uşor să ucidă decât

să negocieze.

M-am gândit şi că acum, că Jimmy asistase la toate astea, va trebui eliminat la rândul lui. Probabil asta fusese intenţia lor din start. Îmi părea rău. Incepuse să-mi placă puştiul.

M-am gândit la glonţul exploziv de plumb, greu şi moale, pe care-l scuipa pistolul de calibru 45, la felul în care îşi rupe ţinta lovind-o cu 300 de kilograme forţă.

Arătătorul lui Guthrie se încârligă pe trăgaci şi am început saltul către balustrada de alături, cu trabucul încă în gură, conştient că e prea târziu.

Pistolul din mâna lui săltă mult şi i-am văzut gura scoţând o flacără palidă în lumina soarelui. Bubuitul ca de tunet şi glonţul greu, de plumb m-au izbit în acelaşi timp. Zgomotul mă asurzi şi îmi smuci capul pe spate, trabucul zbură în aer, înalt, lăsând în urmă o jerbă de scântei. Apoi şocul glonţului mă încovoie, luându-mi tot aerul din plămâni, mă ridică de pe picioare şi mă zvârli înapoi până când şalele întâlniră balustrada punţii.

Nu simţeam durere, numai un şoc care mă amorţise. Îl luasem în piept, eram sigur, şi ştiam că aveam o gaură cât toate zilele. Eram sigur şi că rana e mortală şi mă aşteptam ca raţiunea să mă părăsească. Mă aşteptam să mă pierd în întuneric.

Dimpotrivă, balustrada mă lovi în spate şi mă prăbuşii peste ea cu capul înainte, în îmbrăţişarea rece a mării care mă acoperi. M-a şi liniştit, şi am deschis ochii spre norii argintii de bule de aer şi spre lumina blândă, verzuie, a soarelui, filtrată de stratul de apă.

Plămânii îmi erau goliţi de aer prin impactul cu glonţul şi instinctul îmi spunea să înot la suprafaţă ca să respir dar, surprinzător, mintea îmi era încă limpede şi ştiam că Mike Guthrie are să-mi zboare creierii în secunda în care apar. M-am răsturnat şi m-am scufundat, dând greu din picioare, şi

m-am ascuns sub carena Dansatoarei.

Cu plămânii goi era o călătorie tare lungă, burta albă şi netedă a Dansatoarei îmi trecu încet pe deasupra capului şi am continuat să înot disperat, surprins că mai am încă destulă forţă în picioare.

Deodată mă înconjură întunericul, într-un nor roşu şi moale şi aproape am intrat în panică, crezând că numai văd – până când am realizat, brusc, că era propriul meu sânge. Nori enormi şi argintaţi din sângele meu colorând apa. Peşti-zebră minusculi se mişcau iute de colo-colo prin norul ăsta, înfulecând lacomi.

Am încercat să-i gonesc, dar braţul stâng nu mă asculta. Atârna mort în umăr, iar sângele se îm-prăştia în jurul meu ca fumul.

În braţul drept aveam forţă şi am înaintat pe sub vas, am trecut pe sub chilă şi m-am ridicat spre linia de plutire.

Urcând, am văzut coarda de nylon atârnată peste bord, parte din ea în apă, şi am apucat-o fericit.

Am ieşit la suprafaţă în dreptul pupei şi am tras dureros aer în piept, în plămânii amorţiţi şi şocaţi; aerul avea gust de aramă, dar l-am sorbit cu nesaţ.

Judecata îmi era încă limpede. Eram sub pupa, haita de şacali era la prova, iar carabina în lăcaşul motorului, în cabina principală.

Am întins cât am putut braţul în sus, mi-am încolăcit coarda în jurul încheieturii drepte, mi-am ridicat genunchii şi mi-am aşezat degetele picioarelor pe dunga rugoasă care marchează linia de plutire a Dansatoarei.

Ştiam că am destulă forţă pentru o tentativă, nu mai mult. Le-am auzit vocile sus, la prova stridente de furie, ţipau unul la altul, dar i-am ignorat şi mi-am adunat puterile.

M-am ridicat cu ambele picioare şi un singur braţ valid. Ochii mi se împăienjeneau de efort, pieptul îmi era o masă

amorțită, dar am ieşit din apă şi m-am prăbuşit peste balustradă unde am rămas atârnat ca un sac gol pe un gard de sârmă ghimpată.

Am zăcut acolo câteva secunde, aşteptând ca ochii să mi se limpezească şi simțind sângele cald care mi se scurgea pe coaste şi pe burtă. Senzația asta mi-a dat putere. Mi-am dat seama ce puțin timp mai am până când pierderea sângelui are să mă arunce în nesimțire. Am zvâcnit din picioare şi m-am prăbuşit pe podeaua cocpitului, dând cu capul de scaunul de luptă şi gemând de durere.

Zăceam pe-o parte şi-mi priveam trupul. Ce-am văzut m-a îngrozit, împrăştiam şuvoaie groase de sânge, care se strângea sub mine într-o băltoacă.

M-am târât spre cabină, şi am ajuns la pragul din dreptul intrării. Cu un alt efort disperat, m-am tras în sus, spânzurat într-un singur braț, pe picioarele deja slabe şi moi ca de gumă. Am aruncat o privire pe după colțul cabinei, în lungul punții, spre locul unde cei trei erau încă grupați, la prova.

Jimmy North se chinuia să-şi pună din nou rezervoarele de aer comprimat în spate, iar fața îi era o mască a groazei şi a ororii. Țipa la Materson cu o voce stridentă.

— Criminali nenorociți! Mă duc după el. Mă duc să-l caut – şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, o să am grijă să plătiți...

Chiar şi în starea în care eram m-a cuprins un val de admirație pentru curajul puştiului. Cred că nici nu i-a trecut prin cap că era următorul pe listă.

— Asta e crimă, crimă cu sânge rece, a strigat şi s-a întors către balustradă, acoperindu-şi ochii şi nasul cu masca.

Materson l-a privit pe Guthrie, puştiul era cu spatele la ei, iar Materson a dat din cap.

Am încercat să strig ca să-l previn, dar din gâtlej nu mi-a ieşit decât un cârâit sec, iar Guthrie a făcut un pas în

spatele lui Jimmy. De data asta n-a mai dat greş. A lipit gura pistolului de baza craniului lui Jimmy şi zgomotul împuşcăturii a fost amortizat de gluga de cauciuc a costumului de Scafandru.

Capul lui Jimmy se împrăştie, zdrobit de trecerea glonţului greu. Acesta ieşi prin placa de sticlă a măştii, într-un nor de cioburi. Forţa loviturii îl aruncă peste bord, şi căzu în apă cu un plescăit. Apoi se aşternu o tăcere în care amintirea focului de armă părea să răsune împreună cu zgomotul apei şi al vântului.

— Are să se scufunde, spuse Materson, calm. Avea centura cu lest – dar noi ar trebui să încercăm să-l găsim pe Fletcher. Să nu-l ducă valurile la mal cu gaura aia în piept.

— S-a aplecat, nenorocitul s-a aplecat, nu l-am nimerit cum trebuie, protestă Guthrie, şi n-am mai auzit continuarea.

Picioarele mi s-au muiat şi m-am prăbuşit pe puntea cocpitului. Mi-era rău din pricina şocului, a groazei şi a sângelui pierdut.

Am văzut moartea violentă în multe împrejurări, dar moartea lui Jimmy m-a mişcat mai mult ca niciodată. În acel moment nu era decât un singur lucru pe care voiam să-l fac înainte ca propria mea moarte violentă să vină.

Am început să mă târăsc înspre cabină. Puntea albă părea să se întindă înaintea mea ca deşertul Sahara, şi începeam să simt mâna de plumb a unei teribile sfârşeli apăsându-mi umerii.

Le-am auzit paşii pe punte deasupra mea, şi murmurul vocilor. Se întorceau în cocpit.

— Zece secunde, te rog, Doamne, am şoptit. Atât îţi cer, dar ştiam că era în zadar. Vor ajunge în cabină cu mult înainte de a ajunge eu la lăcaşul motorului – şi totuşi am continuat să mă târăsc cu disperare spre el.

Apoi, deodată, paşii s-au oprit dar vocile au continuat să

se audă. Se opriseră şi discutau pe punte, şi m-a invadat o mare uşurare, căci ajunsesem la ţintă.

Am început lupta cu zăvoarele. Păreau de neclintit şi am înţeles cât de slăbit eram dar, dincolo de slăbiciune, am început să simt forţa dătătoare de viaţă a furiei.

M-am întors şi am lovit zăvoarele cu piciorul, şi aşa le-am deschis. Mi-am înfrânt slăbiciunea şi m-am ridicat în genunchi. Când m-am sculat în picioare, un val de sânge proaspăt s-a scurs pe puntea albă.

N-ai decât să-ţi înghiţi limba, Chubby, am gândit, fără nicio legătură, şi am deschis ascunzătoarea. S-a deschis îngrozitor de încet, era grea ca plumbul şi, în timp ce ţesuturile din plămâni începeau să se rupă din cauza efortului, am simţit şi primele valuri de durere.

Capacul căzu cu un zgomot înfundat şi imediat vocile de pe punte tăcură şi am ştiut că sunt cu urechile ciulite.

M-am aruncat pe burtă, căutând disperat sub punte; mâna dreaptă găsi patul carabinei.

— Haide!

O exclamaţie cu voce tare, i-am recunoscut glasul lui Materson, şi imediat s-au auzit tropăituri pe punte, în direcţia cocpitului.

Am tras frenetic de arma care părea lipită în ascunzătoare şi se opunea eforturilor mele.

— Drace! Puntea e plină de sânge, strigă Materson.

— E Fletcher, răcni Guthrie. S-a urcat pe la pupa.

În momentul ăla carabina se eliberă şi aproape că am scăpat-o în camera motoarelor, dar am reuşit s-o apuc şi să o scot de unde era.

M-am aşezat cu ea în poală, am tras siguranţa cu degetul mare, cu sarea şi transpiraţia care îmi intrau în ochi, şi am rămas să supraveghez intrarea.

Materson a făcut trei paşi înăuntrul cabinei înainte de a mă vedea, apoi s-a oprit şi m-a privit stupefiat. Faţa îi era

roşie de efort şi agitaţie şi şi-a ridicat mâinile, desfăcându-le într-un gest de apărare, în timp ce eu ridicam carabina. Diamantul de pe degetul mic îmi făcu vesel cu ochiul.

Am apucat carabina cu o singură mână, iar greutatea ei m-a îngrozit. Când ţeava a ajuns în dreptul genunchilor lui Materson, am apăsat pe trăgaci.

Cu un bubuit continuu care îţi spărgea urechile; puşca vărsă un val de gloanţe, reculul împinse ţeava în sus, scuipându-şi şuvoiul spre burta şi pieptul lui Materson. Îl aruncă în spate izbindu-l de peretele cabinei şi-l despică în două ca un cuţit care taie un peşte. Materson intră într-un mic şi grotesc dans al morţii.

Ştiam că nu trebuie să golesc carabina, îl mai aveam şi pe Mike Guthrie pe cap, mi se părea că nu mă voi mai opri niciodată, şi gloanţele treceau prin trupul lui Materson, smulgând aşchii din peretele carabinei.

Apoi, brusc am luat degetul de pe trăgaci. Torentul de gloanţe se opri iar Materson căzu greu pe burtă.

Cabina puţea a cordită şi a sânge cald.

Guthrie se aruncă pe culoarul care ducea la cabină, ghemuit, cu braţul drept întins, şi trase un singur glonţ în direcţia mea, în centrul încăperii.

Avea tot timpul din lume pentru a ochi bine, dar era grăbit, panicat şi dezechilibrat. Zgomotul îmi izbi timpanele, iar proiectilul dislocă aerul care îmi mătură obrazul, în timp ce el se ducea razna. Reculul îi împinse arma în sus, pe când o cobora la loc pentru focul următor, m-am rostogolit şi am ridicat carabina.

Nu mai aveam decât o încărcătură, dar a fost să fie norocoasă. Nici n-am ochit, numai am smucit de trăgaci odată cu ridicarea armei.

L-a lovit pe Guthrie în interiorul cotului, zdrobindu-i încheietura, şi pistolul îi zbură înapoi, peste umăr, alunecă pe punte şi se opri în orificiile de scurgere de la pupa.

Guthrie se întoarse, cu brațul răsucit grotesc şi atârnându-i din încheietura zdrobită şi, în acelaşi moment, cocoşul carabinei lovi în gol.

Ne-am privit, amândoi grav răniți, cu ura rămasă intactă între noi. Ea mi-a dat puterea să mă ridic în genunchi, lăsând carabina goală să-mi cadă din mână.

Guthrie gemu şi se întoarse, ținându-şi brațul rupt cu mâna bună. Se îndreptă împleticindu-se spre pistolul aruncat în grătar.

Am văzut că nu aveam cum să-l opresc. Nu era rănit mortal, şi ştiam că probabil mânuieşte arma la fel de bine cu mâna stângă ca şi cu dreapta. Totuşi, am făcut o ultimă încercare şi m-am târât peste cadavrul lui Materson, afară în cocpit, unde am ajuns exact când Guthrie se apleca să ridice pistolul.

Dansatoarea mi-a venit în ajutor şi s-a cabrat ca un cal sălbatic, lovită de un val aiurit. L-a dezechilibrat pe Guthrie, şi pistolul a pornit-o alunecând de-a curmezişul punții. Se întoarse şi se aruncă după el, dar picioarele îi derapau în sângele pe care îl împrăştiasem în cocpit, şi căzu.

Se prăbuşi, prinzându-şi brațul zdrobit sub el. Țipă şi se rostogoli ridicându-se în genunchi, şi începu să se târască iute după pistolul negru şi lucios.

Rezemate de peretele exterior al cocpitului, harpoanele lungi stăteau în rastel ca un set de tacuri de biliard. Lungi de zece picioare, cu cârligele mari din oțel inoxidabil în sus.

Chubby ascuțise vârfurile ca la stilet. Erau făcute pentru a fi implântate adânc în corpul peştelui mare, iar şocul unei lovituri putea să despartă capul de trunchi. Apoi peştele era ridicat la bord cu parâma grea de nylon, legată de cârlig.

Guthrie aproape că ajunsese la pistol când am deschis izbind zăvorul de la rastel şi am înşfăcat unul din harpoane. Apucă pistolul cu stânga, îl aşează mai bine în palmă, concentrându-şi întreaga atenție pe armă şi, în timp ce el

era ocupat, m-am aşezat din nou în genunchi şi am ridicat harponul cu o mână, cât am putut de sus, şi l-am prăvălit peste spinarea lui încovoiată. Când cârligul sclipi deasupra capului lui, am lovit cu toată puterea, înfigându-i-l pe tot în coaste, până la rădăcină. Şocul loviturii îl aruncă pe punte şi, din nou, pistolul îi scăpă din mână, iar legănarea vasului i-l împinse departe.

Acum urla, în agonie, cu oţelul înfipt adânc în trup. Am tras şi mai tare de harpon, încercând să găsesc inima sau plămânul, iar cârligul se rupse din mâner. Guthrie se rostogoli pe punte în direcţia pistolului. Bâjbâia frenetic după el, iar eu am dat drumul cozii harponului, bâjbâind la fel de frenetic după frânghia care-l ţinea.

Am văzut odată două femei luptătoare într-o baltă de noroi, într-un bar de noapte din cartierul St. Pauli din Hamburg – acum Guthrie şi cu mine făceam acelaşi lucru, doar că în locul noroiului ne luptam în propriul nostru sânge. Alunecam şi ne rostogoleam pe toată puntea, zvârliţi fără milă de colo-colo de zbaterea Dansatoarei în hulă.

În sfârşit, Guthrie începu să obosească, cu mâna bună ca o ghiară pe cârligul mare de oţel implântat în trup şi, la următoarea aplecare a vasului, am reuşit să-i arunc de gât un colac de frânghie şi să mă sprijin solid, cu un picior, de scaunul de luptă. Apoi am tras cu toată puterea care-mi mai rămăsese şi cu toată hotărârea.

Brusc, cu o ultimă expiraţie explozivă, limba îi ieşi din gură şi se relaxă, membrele i se întinseră moi şi capul începu să i se bălăbăne înainte şi înapoi, odată cu mişcarea Dansatoarei.

Eram obosit până la nepăsare. Mâna mi se destinse cu de la sine putere, scăpând frânghia. M-am întins pe spate şi am închis ochii. Întunericul coborî peste mine ca un giulgiu.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, îmi simţeam faţa ca arsă cu acid, buzele îmi erau umflate, iar setea mă bântuia

ca focul o pădure.

Timp de şase ore zăcusem cu faţa în sus sub soarele tropical care mă arsese fără milă.

Încet m-am rostogolit pe-o parte, şi am gemut uşor la intensitatea durerii care îmi străbătea pieptul. Am rămas liniştit o vreme, ca s-o las să treacă, apoi am început să-mi examinez rana.

Glonţul intrase prin bicepsul stâng, fără să atingă osul, şi ieşise prin triceps, lăsând o gaură mare în urmă. Imediat după aceea intrase într-o parte a pieptului.

Sughiţând din pricina efortului, mi-am găsit şi explorat rana cu degetul. Glonţul lovise o coastă, simţeam că osul, dezgolit, e plesnit şi capetele rupturii erau neregulate, acolo unde proiectilul izbise şi ricoşase, lăsând aşchii de plumb şi spărturi de os în carnea zdrobită. Trecuse prin muşchiul gros al spatelui şi ieşise pe sub omoplat, lăsând o gaură de dimensiunile unei ceşti de cafea mijlocii.

M-am prăbuşit din nou pe punte, gâfâind şi luptându-mă cu valurile de greaţă. Explorările mele stârniseră din nou sângele, dar măcar ştiam că glonţul nu intrase în cavitatea toracică. Tot aveam un fel de baftă.

În timp ce mă odihneam, am privit în jur, ca prin ceaţă. Părul şi hainele îmi erau ţepene din cauza sângelui închegat, peste tot în cocpit era sânge, uscat, negru şi lucios, coagulat.

Guthrie zăcea pe spate, cu cârligul încă înfipt în el şi cu frânghia în jurul gâtului. Gazele din abdomen începuseră deja să se dilate, dându-i un aspect umflat, ca şi când ar fi fost gravid.

M-am ridicat în genunchi şi m-am târât. Trupul lui Materson bloca pe jumătate intrarea în cabină, zdrenţuit de gloanţe de parcă l-ar fi hăcuit un animal de pradă.

M-am târât peste el, şi am descoperit că scânceam, când am zărit frigiderul în spatele barului.

Am băut trei cutii de coca-cola, cu lăcomie, înecându-mă şi sufocându-mă, vărsându-mi lichidul rece pe piept, gemând şi strănutând la fiecare înghiţitură. Apoi m-am întins din nou să mă odihnesc. Am închis ochii şi nu mi-am mai dorit decât să pot dormi pentru totdeauna.

— Unde dracu suntem?

Întrebarea m-a izbit, trezindu-mă. Dansatoarea plutea în voia valurilor, pe o coastă înşelătoare, presărată cu recife şi bancuri de nisip.

M-am ridicat cu greu în picioare şi am ajuns în cocpitul acoperit de sânge.

Sub noi curgea curentul purpuriu-albastru al Mozambicului şi un orizont limpede ne înconjura, iar deasupra se ridicau spre cerul senin coloanele masive ale norilor. Refluxul şi vântul ne împinseseră departe spre est, aveam destulă apă între noi şi ţărm.

Picioarele mi s-au tăiat, şi poate am adormit o vreme. Când m-am trezit, aveam capul mult mai limpede, dar rana se rigidizase oribil, fiecare mişcare era un chin. Pe mâna bună şi pe genunchi am ajuns în baie, unde aveam un dulăpior cu me-dicamente. Mi-am sfâşiat cămaşa şi am turnat o soluţie dezinfectantă, nediluată, în rănile larg deschise. Apoi le-am astupat aproximativ cu nişte bandaje chirurgicale şi am legat totul cum am putut, dar efortul a fost prea mare.

Ameţeala m-a copleşit iar şi am căzut fără cunoştinţă pe linoleum.

M-am trezit cu mintea limpede şi slăbit ca un nou-născut.

Am făcut un efort enorm ca să-mi confecţionez o eşarfă pentru braţul rănit, iar călătoria până pe punte a fost o succesiune nesfârşită de ameţeli, dureri şi greaţă.

Motoarele Dansatoarei porniră din prima, întotdeauna fusese o scumpă.

— Du-mă acasă, puiule, am şoptit, şi am cuplat pilotul

automat.

I-am dat un curs aproximativ. Dansatoarea s-a aşezat pe el iar eu m-am scufundat din nou în în-tuneric. M-am împrăştiat pe punte, bucuros de uitarea care mă cuprindea.

Probabil mişcarea schimbată a Dansatoarei m-a trezit. Nu mai sălta rulând pe valurile înalte ale Mozambicului, ci se balansa liniştit într-o mare adăpostită. Amurgul cădea repede.

Înţepenit, m-am târât până la timonă. La vreme, fiindcă exact în faţă, în lumina împuţinată, se ve-dea masa întunecată a uscatului. Am tăiat motoarele, lăsându-le în ralanti. S-a oprit, legănându-se uşor în apa mică. Am recunoscut forma insulei – Big Gull Island.

Ratasem canalul de intrare în Grand Harbour; cursul meu fusese puţin prea la sud, şi ajunsesem în dreptul roiului de mici atoli care formau limita Sudică a grupului de insule St. Mary.

Sprijinit de timonă, m-am aplecat. Balotul învelit în pânză era tot pe puntea din faţă – şi brusc am înţeles că trebuia să scap de el. Motivele nu-mi erau clare în acel moment. Dar, ca prin ceaţă, am înţeles că în jocul în care fusesem târât, miza era foarte mare. Ştiam că nu voi avea curajul să duc pachetul înapoi cu mine la Grand Harbour, în plină zi. Trei oameni fuseseră deja ucişi din cauza lui – iar eu aveam aproape jumătate din piept lipsă.

În pânza aia trebuie că era un drog puternic.

Mi-a luat cincisprezece minute ca să ajung pe puntea din faţă şi am leşinat de două ori pe drum. Când am ajuns lângă balot, gemeam la fiecare mişcare.

Altă jumătate de oră am încercat să-l desfăşor din pânză şi să dezleg nodurile întărite ale nylonului. Cu o singură mână şi degetele atât de înţepenite şi amorţite încât nici nu le puteam încleşta ca lumea, încercarea era sortită eşecului, iar întunericul se tot lupta să mă acopere. Am început să

mă tem că voi intra în port cu obiectul la bord.

Întins pe o parte, m-am folosit de ultimele raze ale soarelui care apunea încercând să stabilesc poziția insulei, aliniind un pâlc de palmieri şi o ridicătură de pământ – marcând locul cu grijă.

Apoi am deschis partea batantă a balustradei punții din față, pe unde trăgeam de obicei peştii mari la bord, m-am aşezat pe partea opusă a balotului – mi-am sprijinit ambele picioare de el şi l-am împins peste bord. A căzut cu un plescăit greoi şi picăturile pe care le-a stârnit, m-au stropit pe față.

Efortul îmi redeschisese rănile şi sângele proaspăt îmbibase pansamentul neîndemânatic pus. Am pornit-o înapoi de-a lungul punții, dar nu mi-a reuşit. Ultima dată am leşinat când am ajuns la in-trarea în copcit.

Soarele dimineții şi un scârțâit răguşit ca de hambar m-au trezit dar, când am deschis ochii, mi s-a părut că soarele e acoperit, ca în timpul unei eclipse. Vederea îmi era împăienjenită şi când am încercat să mă mişc n-am găsit forța necesară. Am rămas întins, strivit sub povara slăbiciunii şi a durerii. Dansatoarea era înclinată într-un unghi ridicol, probabil eşuată frumuşel pe vreo plajă.

Am privit funiile de deasupra. Pe strai erau trei pescăruşi cu spatele negru, mari ca nişte curcani, aşezați în rând. Îşi suceau gâturile ca să se uite în jos la mine, şi le vedeam ciocurile galbene şi puternice. Ciocul se termina într-un vârf coroiat, roşu aprins. Mă urmăreau cu ochi negri, sticloşi, şi îşi înfoiau penele nerăbdători.

Am încercat să strig la ei să-i gonesc, dar buzele nu voiau să se mişte. Eram complet neajutorat şi ştiam că în curând se vor repezi la ochii mei. Ochii sunt întotdeauna prima țintă.

Unul din pescăruşii de deasupra mea îşi făcu curaj şi, întinzându-şi aripile, plană până pe punte, lângă mine. Îşi

strânse aripile, se apropie legănându-se, câțiva paşi şi rămaserăm aşa, privindu-ne. Am încercat din nou să strig, dar n-am scos niciun sunet şi pescăruşul s-a mai legănat câțiva paşi, apoi şi-a întins gâtul, şi-a deschis ciocul ucigaş şi a scos un țipăt răguşit, de amenințare. Am simțit fiecare fibră a corpului meu mutilat încercând să se îndepărteze de pasărea aceea.

Deodată, tonalitatea țipetelor pescăruşilor se schimbă şi aerul se umplu de bătăile aripilor lor. Pasărea la care mă uitam țipă din nou, de data asta a dezamăgire şi se lansă în zbor, şi simți-i pe față, curentul stârnit de aripile sale, în timp ce se ridica.

A urmat o tăcere lungă apoi, cum stăteam pe puntea înclinată, luptându-mă cu valurile de întu-neric care încercau să mă înghită, am auzit un hârşâit pe-o latură a vasului.

Mi-am mişcat capul să văd ce e şi, în acelaşi moment, o mutră ciocolatie s-a ițit deasupra nive-lului punții, zgâindu-se la mine de la niciun metru distanță.

— Mamă Doamne! spuse o voce cunoscută. Dumneata eşti domnu Harry?

Mai târziu am aflat că Henry Wallace, vânător de țestoase din St. Mary, era pe unul dintre atoli şi, când se trezise în patul lui de paie, o găsise pe Dansatoare eşuată pe bancul de nisip de la intrarea lagunei, cu un cârd de pescăruşi ciondănindu-se deasupra. Mersese prin apă, traversase bancul şi se cățărase să privească abatorul în care se transformase cocpitul Dansatoarei.

Am vrut să-i spun ce fericit sunt să-l văd, am vrut să-i promit că va bea bere pe gratis tot restul vieții – dar, în loc, am început să plâng, un şuvoi lent de lacrimi venite din adânc. Nu mai aveam nici măcar putere să suspin.

— O zgârietură, se minună MacNab. Ce faci atâta tărăboi pentru ea? şi o examină hotărât.

Am icnit în timp ce se juca cu spinarea mea.

M-aş fi sculat din patul de spital şi i-aş fi vârât instrumentul ăla în orificiul cel mai la îndemână al organismului lui. N-am făcut însă decât să gem stins.

— Termină doctore. Pe vremea când ar fi trebuit să nu-ţi dea diploma, nu te-a învăţat nimeni ce-i aia morfină?

MacNab mă ocoli ca să mă privească în faţă. Era dolofan şi foarte roşu la faţă, pe la vreo cincizeci de ani, cu părul şi mustaţa încărunţite. Numai cu respiraţia, şi ar fi putut să mă anestezieze.

— Harry, băiete, chestia aia costă bani – iar tu ce eşti, de fapt, pacient particular, sau cu ajutor social?

— Tocmai mi-am schimbat statutul, sunt particular.

— Şi bine ai făcut, încuviinţă MacNab. Un om cu poziţia ta în societate – şi înclină din cap către soră. Perfect, draga mea, fă-i d-lui Harry o doză de morfină înainte să începem. Şi, în timp ce o aştepta să pregătească injecţia, a continuat, ca să mă înveselească.

— Am băgat în tine trei litri de sânge aseară, erai aproape secat. L-ai absorbit ca un burete.

Sigur, nimeni nu se aştepta ca pe St. Mary să profeseze vreunul din monştrii sacri ai medicinei. Aproape că îmi venea să dau crezare zvonurilor care circulau pe insulă, cum că era mână în mână cu Pred Cokere şi pompele lui funebre.

— Şi cât ai de gând să mă ţii aici, doctore?

— Nu mai mult de o lună.

— O lună!

M-am zbătut să mă ridic şi două asistente s-au repezit la mine să mă ţină, ceea ce nu le-a cerut un efort prea mare. Abia dacă puteam să-mi ridic capul.

— Nu pot să-mi permit o lună. Dumnezeule, e chiar în mijlocul sezonului de pescuit. Săptămâna viitoare vine un grup nou...

Asistenta se îndreptă spre mine cu seringa.

— Ce vrei, să mă ruinezi? Nu-mi pot permite să ratez nici un singur grup...

— Harry, bătrâne, sezonul ăsta poți să ți-l scoți din gând. N-ai să ieşi la pescuit, şi se apucă să culeagă din trupul meu aşchii de os şi bucăți de plumb, fredonând vesel de unul singur.

Morfina îmi atenuase durerea, dar nu şi starea de disperare. Dacă Dansatoarea şi cu mine ratam o jumătate de sezon, puteam să ne luăm adio. Eram din nou pe scaunul de tortură al finanțelor. Doamne, cum uram banii!

MacNab mă înfăşură în bandaje curate şi îmi mai aduse o rază de soare.

— Ai să-ți pierzi parte din funcționalitatea brațului stâng, Harry. Are să rămână, probabil, definitiv un pic țeapăn, şi ai să ai şi nişte drăguțe de cicatrice cu care să impresionezi fetele.

Sfârşi de înfăşurat bandajul şi se întoarse către soră.

— Schimbă-i pansamentele la fiecare şase ore; tamponează-l cu Eusol şi dă-i doza obişnuită de Aureo Mycytin la patru ore. Trei pastile de Mogadon astă seară şi o să-l văd mâine la vizită.

Se întoarse să-mi zâmbească, cu dantura proastă care-i ieşea de sub mustața zbârlită şi căruntă.

— Tot corpul polițienesc aşteaptă în fața acestei uşi. Acum o să trebuiască să-i las să intre.

O porni spre uşă, apoi se opri, chicotind din nou.

— Ai făcut treabă bună cu tipii ăia doi. I-ai împrăştiat în decor, parcă i-ai pus cu lopata. Nu tragi rău, Harry.

Inspectorul Daly era îmbrăcat în uniforma lui impecabilă, călcată şi apretată, cu centura şi dia-gonalele de piele lustruite perfect.

— Bună ziua, domnule Fletcher. Am venit să-ți iau declarație. Sper că te simți destul de în putere.

— Mă simt grozav, domnule inspector. Nimic nu te înviorează mai bine ca un glonț în piept.

Daly se întoarse către ofițerul care îl însoțea şi îi făcu semn să îşi tragă un scaun lângă pat şi acesta, în timp ce-şi pregătea hârtia şi creionul, îmi spuse încet:

— Îmi pare rău, domnu Harry.

— Mulțumesc, Wally, ar trebui să vezi cum arată ceilalți.

Wally era unul din nepoții lui Chubby, iar mama lui îmi spăla rufele. Era un tânăr negru înalt; solid şi chipeş.

— I-am văzut, rânji el. Mamă!

— Dacă îmi permiteți, domnule Fletcher, ne întrerupse Daly, înțepat, iritat de dialogul nostru. Putem începe.

— Dă-i drumul, spusei.

Aveam povestea bine pregătită. Ca toate poveştile convingătoare, era adevărul exact şi literal, cu omisiuni. N-am pomenit nimic despre captura fă-cută de James North, pe care o aruncasem la loc în largul insulei Big Gull – şi nici despre zona în care ne desfăşurasem cercetările. Sigur că el ar fi vrut să ştie. Se tot întorcea la întrebarea asta.

— Ce căutau?

— N-am idee. Au avut mare grijă să nu aflu;

— Unde s-au întâmplat toate astea? insistă.

— În porțiunea din spatele recifului Herring Bone, la sud de capul Rastafa.

Asta era la vreo cincizeci de mile depărtare de intrarea în Gunfire Reef.

— Ai recunoaşte locul exact Unde s-au scufundat?

— Nu cred, poate cu bătaie de câteva mile. Nu făceam altceva decât să urmez nişte instrucțiuni.

Daly îşi muşcă neputincios mustața mătăsoasă.

— Bine, spui că te-au atacat fără avertisment. Confirmai din cap.

— De ce? De ce să încerce să te omoare?

— N-am mai apucat să discutăm despre asta. N-am mai

avut timp să-i întreb.

Începeam să mă simt din nou foarte obosit şi slab, nu voiam să mai vorbesc ca să nu fac vreo greşeală.

— Când Guthrie s-a apucat să tragă după mine cu tunul ăla al lui, nu mi-a făcut impresia că ar vrea să stăm la taclale.

— Nu-i de glumă, Fletcher, îmi spuse rece, şi am apăsat pe soneria de lângă pat.

Sora trebuie că stătea lângă uşă.

— Soră, îmi e cam rău.

— Va trebui să plecaţi acum, domnule inspector.

Se întoarse spre cei doi poliţişti ca o cloşcă, şi-i dădu afară din rezervă. Apoi se întoarse să îmi aşeze pernele.

Era o minionă drăgălaşă cu ochi mari şi negri, cu talia subţire, încercuită ferm cu o centură care îi accentua sânii mari şi frumoşi, pe care îşi avea însemnele şi ecusoanele. De sub boneta cochetă a uniformei se iţeau bucle castanii, lucioase.

— Şi cum zici că te cheamă? am şoptit răguşit.

— May.

— Soră May, cum se face că nu te-am văzut pe-aici până acum? am întrebat-o în timp ce se apleca peste mine să îmi aranjeze cearşaful.

— Probabil nu vă uitaţi destul de atent, domnule Harry.

— Ei bine, acum mă uit.

Nasturii bluzei albe de uniformă erau la câţiva centimetri de nasul meu. Se ridică repede.

— Se spune că eşti dat naibii, îmi spuse. Acum văd că lumea are dreptate.

Dar zâmbea.

— Acum culcă-te. Trebuie să capeţi puteri.

— Bine atunci, mai vorbim, i-am răspuns, iar ea a râs.

În cele trei zile care au urmat am avut o grămadă de timp de gândire căci n-am avut voie să văd pe nimeni până nu s-

a terminat ancheta oficială. Daly postase un poliţist în faţa uşii, ceea ce nu mi-a mai lăsat niciun dubiu că eram acuzat de o crimă îngrozitoare. Camera în care stăteam era mare şi aerisită, cu o priveliştе minunată peste pajişti, până la pâlcurile de bananieri cu frunze de un verde închis, şi mai departe până la zidurile masive de piatră ale fortului, cu tunurile aşezate pe metereze. Mâncarea era bună, aveam fructe şi peşte din belşug, iar sora May şi cu mine devenisem prieteni buni, chiar dacă nu intimi. Mi-a adus pe furiş, până şi o sticlă de Chivas Regal, pe care o păstram în ploscă. De la ea am aflat cât de incitaţi erau toţi de încărcătura pe care o adusese Dansatoarea în Grand Harbour. Ea mi-a spus că pe Materson şi pe Guthrie, îi îngropaseră a doua zi în cimitirul vechi. La latitudinile astea cadavrele nu rezistă prea mult.

În aceste trei zile am hotărât că pachetul pe care îl aruncasem în largul insulei Big Gull va trebui să rămână acolo. Puteam să bănuiesc că deacum încolo vor fi o mulţime de ochi pe mine, şi eram clar dezavantajat. Nu ştiam nici cine erau cei care mă urmăreau şi nici de ce o făceau. Trebuia să mă ţin la fund până descopeream de unde urma să vină următoarea împuşcătură. Jocul ăsta nu-mi plăcea. Puteau să mă scoată oricând din el, iar eu preferam să ştiu pe ce lume sunt.

M-am gândit mult şi la Jimmy North, şi, de fiecare dată când mă descopeream jelindu-l inutil, încercam să-mi spun că era un străin, că nu însemna pentru mine nimic, dar fără rezultat. E una dintre slăbiciunile mele împotriva căreia trebuie să fiu tot timpul pregătit. Mă leg sentimental prea repede de alţi oameni. Încerc să rămân singur şi să evit complicaţiile şi, după ani de zile, o fac cu un oarecare succes. Rar mi se mai întâmplă azi ca cineva să îmi penetreze armura în felul în care o făcuse Jimmy North. În a treia zi eram deja mult mai bine. Puteam să mă ridic în

poziție şezând fără ajutor şi cu un grad moderat de suferință.

Ancheta oficială s-a ținut în rezerva mea. Cu uşile închise – au luat parte numai şefii departa-mentelor legislativ, juridic şi executiv ale guvernului din St. Mary.

Preşedintele însuşi, ca de obicei îmbrăcat în negru, cu cămaşa albă apretată şi cu halo-ul de lână albă ca neaua în jurul cheliei, a prezidat şedința Judecătorul Harkness, înalt şi slab, ars de soare, l-a asistat, iar inspectorul Daly a reprezentat executivul.

Prima grijă a Preşedintelui a fost pentru sănătatea mea. Eram unul dintre favoriți.

— Te rog să nu te oboseşti, domnule Harry. Dacă ai nevoie de ceva, să ceri, ai înțeles? N-am venit decât ca să ascultăm versiunea dumitale, dar vreau să te asigur că nu ai de ce să-ți faci griji. N-are să ți se întâmple nimic.

Inspectorul Daly era jignit, văzându-şi prizonierul declarat nevinovat încă înainte de proces.

Aşa că mi-am spus din nou povestea Preşedintelui care făcea comentarii ajutătoare sau admirative ori de câte ori mă opream să-mi recapăt suflul, şi care, când am terminat, a dat din cap a uimire.

— Tot ce pot să spun, domnule Harry, e că nu sunt mulți oameni care ar fi avut forța şi curajul să facă ce ai făcut dumneata cu bandiții ăia, nu-i aşa, domnilor?

Judecătorul Harkness aprobă entuziast, dar inspectorul Daly nu spuse nimic.

— Şi bandiți erau, continuă el. Le-am trimis amprentele la Londra şi azi dimineață am primit răspuns că au venit aici sub nume false, şi că amândoi au cazier la Scotland Yard. Bandiți, amândoi. Preşedintele îl privi pe judecătorul Harkness.

— Întrebări, domnule judecător?

— Nu cred, domnule Preşedinte.

— Bun. Preşedintele dădu din cap, mulţumit. Dumneata, domnule inspector?

Daly scoase o listă bătută la maşină. Preşedintele nu făcu niciun efort să-şi ascundă iritarea.

— Domnul Fletcher e încă un om foarte bolnav, domnule inspector. Sper că întrebările dumitale sunt, într-adevăr, foarte importante.

Inspectorul Daly ezită, iar Preşedintele continuă răspicat.

— Bun, deci ne-am înţeles. Verdictul este moarte prin accident. Dl Fletcher a fost în legitimă apărare şi, deci, e descărcat de orice responsabilitate. Nu i se va aduce nicio acuzaţie.

Se răsuci către stenografa din colţ.

— Ai scris? Bate-o la maşină şi trimite-mi un exemplar la birou să-l semnez.

Se ridică în picioare şi se apropie de patul meu.

— Să te însănătoşeşti grabnic, domnule Harry. Te aştept la cină de îndată ce te simţi mai bine. Secretara are să-ţi trimită o invitaţie oficială. Vreau să-mi mai spui o dată povestea de la un cap la altul.

Data viitoare când am să apar în faţa unui organ judecătoresc după cum cu siguranţă se va în-tâmpla, sper să am parte de aceeaşi consideraţie. Odată declarat nevinovat în mod oficial, am început să primesc vizitatori.

Chubby şi Madam Chubby au venit împreună, îmbrăcaţi în hainele cele bune. Madam Chubby îmi făcuse una din prăjiturile ei minunate cu banane, căci îmi cunoştea slăbiciunea pentru ele.

Chubby era sfâşiat între bucuria de a mă revedea în viaţă şi indignarea faţă de ce-i făcusem Dansatoarei. Se încruntă la mine fioros şi se apucă să-mi spună pe larg ce gândea el despre toată po-vestea.

— Puntea aia n-o să mai fie niciodată curată. A intrat în ea, ştii? Blestemata aia de carabină a ta a muşcat tot

peretele cabinei. Şi eu şi Angelo muncim de trei zile la ea, şi încă mai e nevoie de câteva zile.

— Regret, Chubby, data viitoare când împuşc pe cineva o să-l rog să stea lângă balustradă.

Ştiam că, după ce Chubby va fi terminat reparaţiile, stricăciunile vor fi invizibile.

— Şi când ai de gând să ieşi de-aici? Apele curentului sunt pline de peşte mare.

— O să ies curând, Chubby. Cel mult o săptămână.

Chubby pufni.

— Am auzit că Fred Coker ţi-a anulat toate grupurile pe sezonul ăsta – le-a spus că eşti rănit grav, şi şi-au schimbat rezervările pentru domnul Coleman.

Dick Coleman avea o înţelegere cu Hotelul Hilton. Ei îi finanţaseră cumpărarea a două bărci mari de pescuit, pentru care Coleman importase doi căpitani de pe alte meleaguri. Niciuna dintre bărci nu prindea prea mult peşte, n-aveau fler pentru asta. Îşi găsea cu greu clienţi, şi puteam să bănuiesc că Fred Coker fusese recompensat frumos ca să-i dea grupurile mele. Coker veni în dimineaţa următoare.

— Domnu Harry, doctorul MacNac mi-a spus că în sezonul ăsta n-ai să poţi pescui. Nu puteam să-mi las clienţii de izbelişte, veneau de la şase mii de mile depărtare, numai ca să te găsească pe un pat de spital. Nu puteam face una ca asta, am şi eu reputaţia mea la care trebuie să mă gândesc.

— Domnule Coker, reputaţia dumitale pute ca unul din morţii pe care îi ţii ascunşi în cămăruţa din spate, i-am spus, iar el a pufnit pe nasul încălecat de ochelarii cu ramă aurie; bineînţeles că avea dreptate, mai era mult până să fiu în stare să ies din nou în larg după sturioni.

— Să nu-ţi faci griji, domnu Harry. Cum te faci bine, îţi aranjez câteva expediţii lucrative.

Cursele de noapte, iarăşi, comisionul la o singură

asemenea cursă putea să meargă până la şapte sute cincizeci de dolari. Asta puteam să fac chiar şi în starea în care mă aflam, nu presupunea decât s-o duc pe Dansatoare până în apropierea ţărmului şi din nou în larg – atâta vreme cât nu dădeam de belea.

— Las-o moartă, domnule Coker. Ţi-am spus că de acum încolo pescuiesc, şi-atât, iar el dădu din cap şi zâmbi, şi continuă ca şi când nu i-aş fi spus nimic.

— Unul dintre clienţii vechi mă tot întreabă de dumneata.

— Carne sau ladă? întrebai.

„Carne" însemna transportul ilegal de persoane, pe sau de pe continentul african, politicieni fugind de plutonul de execuţie – sau viitori politicieni, încercând să schimbe vreun guvern. „Lăzile" de obicei, conţineau arme, iar transportul se făcea într-o unică direcţie. Mai de mult asta se chema trafic cu arme.

Coker dădu din cap şi spuse:

— Cinci, şase – din poezioara pentru copii: Cinci, şase. Astea-s oase.

În contextul ăsta oasele erau colţi de fildeş. O operaţiune de braconaj masivă şi bine organizată extermina elefantul african din rezervaţiile de stat şi de pe terenurile aparţinând triburilor din estul continentului. Orientul era o piaţă nesăţioasă şi care plătea foarte bine pentru fildeş. Pentru a scoate preţioasa încărcătură din gurile estuarului, prin apele periculoase de lângă ţărm, până în larg, unde aştepta, pe valurile Mozambicului, vasul care să o preia, era nevoie de o navă rapidă şi de un căpitan bun.

— Domnule Coker, i-am spus ostenit, sunt sigur că mama dumitale n-a aflat niciodată cu cine te-a făcut.

— Pe tatăl meu îl chema Edward, domnu Harry, zâmbi el prudent. I-am spus clientului că preţul e mare. Acum, de când cu inflaţia şi cu preţul la motorină...

— Cât?

— Şapte mii de dolari drumul.

Ceea ce nu mai era aşa de mult după ce Coker îşi v-a lua cei 15% şi după ce inspectorul Daly va fi fost uns în aceeaşi măsură pentru ca văzul să i se întunece şi auzul să i se stingă. Pe deasupra, la fiecare cursă de noapte, Chubby şi Angelo îşi aveau sporul lor de periclitate, de câte cinci sute de dolari.

— Las-o baltă, domnule Coker, spusei, neconvingător. Aranjează-mi nişte grupuri de pescari.

El însă ştia că nu voi rezista.

— De îndată ce vei fi în stare să pescuieşti, discutăm şi asta. Între timp, când vrei să-ţi aranjez prima cursă nocturnă? Să le spun că de azi în zece zile? Fluxul o să fie înalt şi luna o să fie numai bună.

— Bine, am acceptat resemnat, peste zece zile. Odată hotărârea luată, părea că rănile mi se închid mai repede.. Fusesem într-o formă foarte bună, ceea ce contase, şi găurile din braţul stâng şi din spinare se cicatrizau în mod miraculos.

În a şasea zi a convalescenţei am atins punctul crucial. Sora May mă îmbăia în pat, cu ajutorul unui lighean cu săpun şi al unui prosop, când am asistat la o demonstraţie monumentală a sănătăţii mele fizice. Chiar şi eu, care nu sunt chiar străin de fenomenul acesta, am rămas impresionat, iar Sora May a fost atât de copleşită încât vocea i-a devenit o şoaptă mică şi răguşită.

— Doamne! spuse. Ţi-ai revenit de-a binelea.

— Soră May, crezi că avem dreptul să irosim aşa ceva? am întrebat-o, iar ea scutură vehement din cap.

De-atunci încolo am început să privesc cu mai mult optimism lucrurile şi, deloc surprinzător, secretul înfăşurat în pânză, care zăcea pe fundul apei lângă Big Gull Island, începu să mă sâcâie. Simţeam cum hotărârea mea înţeleaptă se topeşte.

O să arunc doar o privire, mi-am spus. Când am să fiu sigur că s-au mai liniştit apele.

Îmi dădeau voie să mă ridic din pat timp de câteva ore pe zi de-acum, şi eram agitat şi nerăbdător să mă apuc de treabă. Nici măcar eforturile devotate ale surorii May nu reuşeau să-mi potolească din avânt. MacNab era impresionat.

— Te vindeci frumos, Harry, bătrâne. Se închid repede – încă o săptămână şi gata.

— O săptămână pe dracu! i-am spus hotărât.

Peste şapte zile era programată cursa. Cokei o aranjase fără probleme, iar eu eram aproape lefter. Aveam mare nevoie de ea.

Echipajul venea să mă vadă în fiecare dimineaţă şi să-mi raporteze cum merg reparaţiile Dansatoarei. Într-una din seri, Angelo sosi mai devreme ca de obicei – era îmbrăcat în straiele lui de cuceritor, cu cizme de cow-boy şi tot tacâmul – dar era ciudat de liniştit şi nu era singur.

Fata pe care o adusese cu el era învăţătoare la şcoala de stat de lângă fort. O ştiam destul de bine, schimbasem cu ea câteva zâmbete pe stradă. Madam Eddy mi-o descrisese odată.

— Judith e o fată bună. Nu-i fluşturatică şi zvânturată ca altele. Cine o s-o ia de nevastă o să fie un om cu noroc.

Era atrăgătoare, avea o siluetă înaltă şi mlădioasă, se îmbrăca simplu şi îngrijit, şi mă salută timid.

— Bună ziua, domnule Harry.

— Bună, Judith. Îţi mulţumesc că ai venit, şi l-am privit pe Angelo fără să-mi pot ascunde zâmbetul.

Nu avea curaj să mă privească în ochi, şi se înroşea pe măsură ce-şi căuta cuvintele.

— Eu şi Judith vrem să ne căsătorim, explodă el, în cele din urmă. Şi am vrut să afli şi dumneata, şefule.

— Crezi că poţi să-l ţii în frâu, Judith? am râs, încântat.

— Aşteptaţi numai, să vedeţi, spuse, cu o sclipire a ochilor negri care făcea întrebarea inutilă.

— Asta-i grozav – la nuntă am să ţin un discurs, i-am asigurat. Ai să-l mai laşi pe Angelo să lucreze pentru mine?

— Nici n-aş încerca să-l opresc, mă asigură. Are o slujbă bună la dumneavoastră.

Au mai stat vreo oră şi, când au plecat, am simţit o pişcătură mică de invidie. Trebuie că e bine să ai pe cineva – în afară de tine însuţi. M-am gândit că, într-o zi, dacă găsesc omul potrivit, s-ar putea să încerc şi eu. Apoi am gonit gândul acesta, ridicându-mi garda din nou. Sunt o groază de femei în lumea asta – şi nu a nicio garanţie că ai să alegi corect.

MacNab mi-a dat drumul din spital cu două zile mai devreme. Hainele atârnau pe mine, slăbisem aproape treisprezece kile şi bronzul meu ajunsese un maroniu gălbui murdar, aveam cearcăne mari sub ochi şi eram încă slăbit ca un prunc. Braţul îmi atârna în eşarfă şi rănile îmi erau încă deschise, dar de-acum puteam să-mi schimb singur pansamentele.

Angelo a venit cu camioneta la spital şi m-a aşteptat să-mi iau rămas bun de la sora May, pe trepte.

— Mi-a părut bine, domnule Harry.

— Să treci pe la mine. Am să-ţi fac languste la grătar şi o să bem nişte vin.

— Contractul meu se termină săptămâna viitoare. Plec înapoi, în Anglia.

— Să fii fericită, auzi? i-am spus.

Angelo m-a dus la Amiralitate şi, împreună cu Chubby, am petrecut o oră trecând în revistă reparaţiile făcute Dansatoarei.

Punţile erau albe ca neaua şi înlocuiseră toată lemnăria cabinei, treabă de tâmplar căreia nici măcar eu nu i-am putut găsi vreun cusur.

Am coborât pe canal până la capul Mutton şi mi-a făcut bine să o simt legănându-mi-se sub picioare şi să aud bolboroseala continuă a motoarelor. Ne-am întors odată cu amurgul, am ancorat şi am rămas pe întuneric pe punte, stând de vorbă şi bând bere din cutie.

Le-am spus că aveam o cursă în noaptea următoare iar ei m-au întrebat în ce direcţie şi cu ce încărcătură. Atâta tot – eram înţeleşi fără prea multe întrebări.

— E timpul să mergem, spuse Angelo în cele din urmă. Mă duc s-o iau pe Judith de la şcoală – şi am vâslit spre mal în bărcuţă.

În spatele depozitelor de ananas, lângă camioneta mea, era parcat un Land Rover al poliţiei şi din el a coborât, când ne-am apropiat, Wally, poliţistul cel tânăr. Şi-a salutat unchiul, apoi s-a întors spre mine.

— Regret că vă deranjez, domnu Harry, dar inspectorul Daly vrea să vă vadă sus, la fort. Zice că-i urgent.

— Doamne, am mârâit. Poate să mai aştepte până mâine.

— Zice că nu, domnu Harry.

Wally era jenat şi, de dragul lui, m-am dus.

— Bine, te urmez cu maşina mea, dar mai întâi trebuie să-i lăsăm pe Chubby şi pe Angelo.

Am crezut că Daly voia să se tocmească în legătură cu partea care i se cuvenea. De obicei de asta se ocupa Fred Coker, dar am presupus că Daly intenţiona să ridice preţul cinstei sale.

Conducând cu o singură mână şi ţinând volanul cu genunchii în timp ce cu mâna bună schimbam vitezele, am urmat stopurile roşii ale Land Reverului zdrăngănind peste podul mobil şi am parcat lângă el în curtea interioară a fortului.

Zidurile masive de piatră fuseseră ridicate de sclavi pe la mijlocul secolului al optsprezecelea. De pe meterezele late, tunul lung de treizeci şi şase de livre, acoperea canalul şi

intrarea în Grand Harbour.

O aripă era folosită ca sediu al poliției de pe insulă, ca închisoare şi arsenal – restul era ocupat de birourile guvernului şi de apartamentele Preşedintelui şi ale oficialităților.

Am urcat treptele până în hol iar Wally m-a condus printr-o uşă laterală, un coridor, în jos pe nişte trepte, apoi alt coridor, şi din nou trepte de piatră.

Nu mai fusesem niciodată aici şi eram intrigat; Pereții de piatră, trebuie să fi avut şapte metri grosime, eram probabil în vechea pulberărie. Mă aşteptam oarecum ca Frankenstein să apară din dosul uşii groase de stejar ghintuită cu ținte de fier şi înnegrită de vreme, de la capătul ultimului culoar. Am trecut.

Nu era Frankenstein, ci ruda lui apropiată. Inspectorul Daly ne aştepta, împreună cu unul din poliţiştii lui şi am băgat repede de seamă că purtau pistoale. Încăperea era goală, cu excepția unei mese şi a patru scaune. Pereții erau din piatră nevăruită iar podeaua era din dale.

La capătul celălalt, o uşă cu arcadă ducea la un şir de celule. Lumina venea de la becurile de o sută de wați, atârnate de un cablu electric expus vederii pe tavanul cu grinzi. Aruncau umbre negre, dure, prin colțurile încăperii cu formă neregulată.

Pe masă era carabina mea FN. M-am uitat la ea fără să înțeleg.

În spatele meu, Wally închise uşa de stejar.

— Domnule Fletcher, asta e arma dumneavoastră?

— Ştii foarte bine că da, i-am răspuns furios. De-a ce dracu ne jucăm, Daly?

— Harold Delville Fletcher eşti arestat pentru port ilegal de armă de categoria A. Anume, una puşcă automată de tip Fabrique Naționale, cu seria nr. 4163215.

— Nu eşti în toate mințile, am spus, râzând.

Nu i-a plăcut râsul. Buzele subțiri se strânseră sub mustață, ca ale unui copil bosumflat şi dădu din cap la polițiştii lui. Primiseră instrucțiuni, aşa că au ieşit repede pe uşa de stejar.

Am auzit trăgându-se zăvoarele, şi m-au lăsat singur cu Daly. Stătea la o distanță bună de mine, în partea cealaltă a camerei, cu tocul pistolului deschis.

— Excelența sa ştie de chestia asta, Daly? am întrebat, încă zâmbind.

— Excelența sa a părăsit St. Mary azi după-masă la patru şi s-a dus la o conferință a şefilor de state din Commonwealth, la Londra. O să fie plecat două săptămâni.

N-am mai zâmbit. Ştiam că e adevărat.

— Între timp, avem motive să credem că securitatea statului e amenințată.

Acum zâmbea el, subțire şi numai din buze.

— Înainte de a continua, vreau să te asigur că sunt foarte serios.

— Te cred, am spus.

— Am două săptămâni cu tine aici, singuri, Fletcher. Zidurile astea sunt suficient de groase, poți să faci câtă gălăgie vrei.

— Eşti un avorton mic şi hidos, asta eşti.

— Nu sunt decât două feluri în care poți ieşi de aici. Ori cădem la o învoială, tu şi cu mine, ori Fred Coker o să vină să te ridice într-o cutie.

— Să aud propunerea, mititelule.

— Vreau să ştiu exact – dar exact – unde şi-au făcut clienții tăi scufundările, înainte de bătălie.

— Ți-am spus, undeva în largul Capului Rastafa. Nu pot să-ți spun locul exact.

— Fletcher, tu ştii locul ăla la milimetru. Sunt gata să pariez pe viața ta. Nu pierzi tu o asemenea ocazie, ştii bine. Şi eu ştiu – şi au ştiut-o şi ei; De-aia au încercat să-ți facă

de petrecanie.

— Domnule inspector, du-te...

— Mai mult decât atât, nu e nici pe departe vorba de capul Rastafa. V-ați învârtit la nord de-aici, în direcția continentului. M-am interesat – şi am primit câteva rapoarte asupra mişcărilor voastre.

— Era în largul capului Rastafa, am repetat încăpățânat.

— Bine, acceptă. Sper că nu eşti atât de dur precum pari, Fletcher, fiindcă altfel o să fie o treabă lungă şi murdară. Dar înainte să începem, nu te obosi să-mi dai informații false. Ai să stai aici în timp ce fac verificările – am două săptămâni la dispoziție.

Ne-am uitat lung unul la altul şi am simțit carnea încrâncenându-mi-se. Mi-am dat seama că lui Peter Daly avea să-i facă plăcere toată povestea asta. Avea un zâmbet de încântare pe buze şi un luciu cețos în privire.

— În Malaya am căpătat multă experiență în domeniul interogatoriilor, ştii. Fascinant subiect. Are aşa de multe aspecte. Uneori cei duri şi puter-nici cedează primii, şi sfrijiții sunt cei care rezistă la nesfârşit...

Asta era preludiul, se vedea clar că perspectiva de a provoca durerea îl excita. Respirația i se modificase, era mai rapidă şi mai profundă, iar obrajii i se îmbujoraseră.

— ... sigur, tu acum eşti la un punct minim al rezistenței fizice, Fletcher. Probabil pragul durerii e mult scăzut după ultimele peripeții. Cred că n-o să ne ia mult...

Părea să regrete. M-am încordat, adunându-mi forțele pentru un atac.

— Nu! lătră. Să nu încerci, Fletcher.

Puse mâna pe patul pistolului. Era la mai bine de cinci metri de mine. Eu eram slăbit, cu un singur braț valid, în spate aveam o uşă încuiată şi doi polițişti înarmați – umerii mi s-au relaxat.

— Aşa da.

Zâmbi din nou. Acum o să te prindem în cătuşe de barele unei celule, şi putem să ne apucăm de treabă. Când ţi-a ajuns, nu trebuie decât să spui. Cred că ai să găseşti micul meu aparat electric simplu, dar eficace. Nu e decât o baterie de maşină de doisprezece volţi – iar firele se leagă la părţile mai interesante ale corpului...

Întinse mâna în spate, şi, pentru prima dată, am văzut butonul soneriei electrice din perete. Apăsă şi am auzit sunetul înăbuşit dincolo de uşa de stejar.

Zăvoarele fură trase şi cei doi poliţişti reintrară.

— Duce-ţi-l la celule, ordonă Daly, dar poliţiştii ezitară.

Am bănuit că tipul ăsta de tratament le era străin.

— Haide odată, se răsti Daly, iar cei doi mă încadrară.

Wally puse uşor mâna pe braţul meu rănit, şi i-am lăsat să mă ducă spre celule, şi spre Daly.

Nu aşteptam decât ocazia să sar la el, doar una;

— Ce face mama, Wally? întrebai, aparent nepăsător.

— E bine, domnu Harry, mormăi el, stânjenit.

— A primit darul pe care i l-am trimis de ziua ei? Da, l-a primit.

Era tulburat, şi-mi pica bine. Ajunsesem în dreptul lui Daly, care stătea lângă uşa care ducea la celule, aşteptându-ne să trecem şi plesnindu-şi bastonul din trestie de coapsă.

Poliţiştii mă ţineau respectuos, slab, nesiguri; Am făcut un pas lateral, împingându-l uşor pe Wally, apoi m-am răsucit, eliberându-mă.

Niciunul din ei nu era pregătit pentru aşa ceva şi deja făcusem cei trei paşi până la Daly înainte ca ei să înţeleagă ce se întâmplă; i-am băgat un genunchi în pântec, aruncându-mi toată greutatea corpului odată cu el. L-am izbit sub burtă, o lovitură solidă, ca la carte. Orice preţ urma să plătesc pentru plăcerea asta, era puţin.

Daly săltă de pe picioare o jumătate bună de metru în aer,

şi zbură înapoi, zdrobindu-se de bare. Apoi se frânse de mijloc, ţinându-se cu mâinile de partea de jos a abdomenului, ţipând subţire – un sunet ca al unui ceainic care fierbe. În timp ce se prăbuşea, m-am pregătit pentru o nouă lovitură, în faţă. Voiam să-i scot toţi dinţii dintr-un şut, dar poliţiştii îşi reveniseră din uimire şi săriră să mă îndepărteze. Acum se purtau brutal, răsucindu-mi braţele.

— N-ar fi trebuit să faci asta, domnu Harry, strigă Wally furios. Îşi îngropă degetele în bicepsul meu şi am scrâşnit din dinţi.

— Preşedintele însuşi m-a eliberat, Wally, ştii bine! am strigat la rândul meu.

Daly se îndrepta, cu faţa schimonosită de durere, încă ţinându-se cu mâinile.

— E o înscenare.

Ştiam că nu am decât câteva secunde să vorbesc. Daly se târa spre mine agitându-şi ameninţător cravaşa, cu gura deschisă larg, încercând să-şi regăsească vocea.

— Dacă mă bagă în celula aia, mă omoară, Wally...

— Taci din gură! ţipă Daly.

— N-ar îndrăzni să încerce dacă Preşedintele..:

— Taci! Taci!

Mă lovi cu cravaşa, o lovitură de rever, care şuieră ca o cobră. Urmărise special să-mi nimerească rănile, şi bastonul flexibil mă ajunse cu o pocnitură ca de pistol.

Durerea era de neînchipuit şi m-am chircit, zbătându-mă involuntar în strânsoare. Continuară să mă ţină.

— Taci din gură!

Daly era isteric de durere şi de furie. Lovi iar, şi cravaşa muşcă adânc din carnea numai pe jumă-tate vindecată. De data asta am ţipat.

— Am să te omor, nenorocitule!

Daly se clătină, dând înapoi, cocoşat de durere, căutându-şi tocul pistolului.

Dar ceea ce sperasem s-a întâmplat. Wally mi-a dat drumul şi a făcut un salt spre el.

— Nu! strigă. Asta nu!

Plană deasupra siluetei subțirele, chircite, a lui Daly, blocându-i arma cu un braț masiv, negricios.

— Dă-te la o parte. Îți ordon! strigă Daly, dar Wally îi desfăcu carabiniera de centură şi-l dezarmă. Făcu un pas înapoi, cu pistolul în mână.

— Pentru asta am să te zdrobesc, şuieră Daly! E datoria ta...

— Îmi cunosc datoria, domnule inspector.

Wally vorbea cu un fel de demnitate simplă.

— Iar datoria mea nu e să omor prizonieri.

Apoi se întoarse spre mine:

— Domnu Harry, ar fi mai bine să ieşi de-aici.

— Eliberezi un prizonier... se sufocă Daly. Am să te zdrobesc!

— N-am văzut niciun mandat, i-o tăie Wally. Când Preşedintele are să semneze un mandat de arestare, îl ducem pe domnu Harry imediat înapoi.

— Cioroi împuțit, mai gâfâi Daly la el dar Wally îmi spuse:

— Haide! repede!

Drumul până la colibă mi s-a părut tare lung, fiecare piatră de pe drum parcă mă lovea direct în piept. Un lucru învățasem însă din distracția din seara aia, şi anume că judecasem corect de la bun început: indiferent ce conține pachetul din largul insulei Big Gull, el putea să aducă o mulțime de belele unui om liniştit ca mine.

Nu eram destul de naiv încât să cred că inspectorul Daly făcuse ultima lui încercare de a mă interoga. Numai să-şi revină din şutul pe care-l recepționase la maşina de multiplicat, şi va face o nouă încercare să mă conecteze la rețeaua electrică; M-am întrebat dacă lucra singur sau avea ceva tovarăşi, şi am ajuns la concluzia că e singur şi profită

de o ocazie care i se ivise întâmplător.

Am parcat camioneta în curte şi m-am îndreptat către veranda colibei. Madam Chubby măturase şi făcuse ordine cât lipsisem. Într-un borcan de dulceaţă, pe masa din sufragerie, erau nişte flori proaspete dar, mai important decât florile, îmi lăsase nişte ouă, şuncă, nişte pâine şi ceva unt în frigider. Mi-am scos cămaşa pătată de sânge şi bandajele. Pe piept, cravaşa îmi lăsase dâre late, scoase mult în relief, iar rănile îmi erau toate deschise.

Am făcut un duş şi mi-am pus pansamente noi apoi, gol în faţa aragazului mi-am făcut o omletă mare cu şuncă şi, în timp ce se cocea, mi-am turnat un pahar de whisky foarte sec, pe care l-am băut ca pe un medicament.

Eram prea obosit ca să mă mai bag în pat şi, în timp ce zăceam de-a curmezişul lui, m-am întrebat dacă o să fiu în stare să fac cu bine cursa care mă aştepta.

A fost ultimul meu gând înainte de răsăritul soarelui.

După ce am mai făcut un duş şi am luat două pastile de Doloxene cu un pahar de suc rece de ananas, şi am mai mâncat o omletă la micul dejun, mi-am spus că răspunsul ar putea fi afirmativ. Eram ţeapăn şi plin de vânătăi, dar funcţionam. La prânz am mers în oraş, am oprit la magazinul lui Madam Eddy ca să fac aprovizionarea, şi am coborât spre cheiul Amiralităţii.

Chubby şi Angelo erau deja la bord, iar Dansatoarea stătea ancorată la ponton.

— Am umplut şi rezervoarele auxiliare, Harry, îmi spuse Chubby, avem destul pentru o mie de mile.

— Aţi scos şi plasele pentru încărcare? am întrebat, iar el a dat din cap afirmativ.

— Sunt în dulapul mare pentru vele.

Aveam nevoie de ele ca să încărcăm pachetele grele de fildeş.

— Nu uitaţi să vă aduceţi haine groase, o să fie frig în

curent, cu vântul ăsta care bate.

— N-ai grijă, Harry. Tu eşti cel care ar trebui să fie prudent. Arăți ca acum zece zile. Ce mai, arăți tare rău.

— Mă simt însă grozav, Chubby!

— Mda, mârâi el, ca soacră-mea.

Apoi schimbă subiectul.

— Unde-i carabina?

— E în custodia poliției.

— Vrei să zici că ieşim fără nicio armă la noi?

— Până acum nu am avut niciodată nevoie.

— Până într-o zi, murmură. O să mă simt ca dezbrăcat fără ea.

Obsesia lui Chubby în legătură cu armele m-a amuzat întotdeauna. În ciuda tuturor demonstrațiilor mele, Chubby nu s-a putut niciodată dezbăra de ideea că viteza glonțului depinde de forța cu care apeşi pe trăgaci – iar Chubby voia ca gloanțele lui să ajungă foarte repede şi foarte departe.

Forța sălbatică cu care le trimitea la drum ar fi îndoit o armă mai puțin solidă decât FN-ul. În acelaşi timp, suferea de o completă neputință de a ține ochii deschişi în timp ce trăgea.

L-am văzut ratând un rechin tigru de cinci metri, de la o depărtare de trei metri, după ce trăsese un întreg încărcător de douăzeci de cartuşe. Chubby nu va ajunge niciodată un mare țintaş, dar avea o pasiune înnăscută pentru armele de foc şi pentru tot ce făcea zgomot.

— Are să fie foarte simplu, o amărâtă de călătorie de plăcere, ai să vezi, Chubby, şi el îşi încrucişă degetele ca să gonească piaza rea, şi îşi târşâi picioarele pe puntea acum strălucitoare a Dansatoarei, iar eu mă întorsei la mal.

Biroul din față al agenției de voiaj a lui Fred Coker era pustiu şi am sunat din clopoțelul de pe ghişeu. Îşi iți capul pe uşa din spate.

— Bun venit, domnu Harry.

Îşi scosese haina şi cravata şi îşi suflecase mânecile, iar în jurul mijlocului, avea un şorţ roşu de cauciuc.

— Încuiaţi, vă rog, uşa din faţă şi poftiţi înăuntru.

Încăperea din spate contrasta puternic cu tapetul ţipător şi afişele colorate din primul birou. Era un soi de hambar lung şi mohorât. De-a lungul unuia din pereţi erau depozitate sicrie. Dricul era parcat la capătul îndepărtat al hambarului, dincoace de uşile duble. În spatele unui paravan sumbru de pânză, într-un colţ, se afla o masă cu tăblia de marmură, cu marginile adâncite într-un jgheab şi cu un orificiu prin care lichidul se scurgea din jgheab într-o găleată aşezată pe jos.

— Intraţi şi luaţi loc. Uitaţi un scaun. Scuzaţi-mă dacă îmi continui treaba în timp ce stăm de vorbă. Trebuie să termin aici până la patru.

Am aruncat o privire trupului fragil, gol, de pe masă. Era o fetiţă de vreo şase ani, cu părul lung. O singură privire mi-a fost de ajuns şi mi-am mutat scaunul în spatele paravanului, de unde vedeam numai capul chel al lui Fred Coker, şi mi-am aprins un trabuc. În încăpere plutea un miros greu, de lichid pentru îmbălsămare, care mi se lipea de gâtlej.

— Te obişnuieşti, domnu Harry. Fred Coker îmi observase dezgustul.

— Ai aranjat?

Nu aveam chef să discut despre meseria lui sinistră.

— S-a aranjat, mă asigură.

— L-ai uns şi pe prietenul nostru de sus, de la fort?

— Totul e în ordine.

— Când ai vorbit cu el? am insistat, fiindcă voiam să aflu ce face Daly. Eram foarte interesat să ştiu cum se simte.

— L-am văzut azi dimineaţă, domnu Harry.

— Ce mai făcea?

— Părea să facă bine.

Coker se opri din activitatea lui macabră şi mă privi întrebător.

— Se ținea pe picioare, umbla, dansa un menuet, cânta, se juca cu câinele?

— Nu, stătea pe scaun, şi nu era prea bine dispus.

— Se potriveşte.

Am râs, iar rănile mi s-au părut mai uşor de suportat.

— Dar a luat banii?

— Da, i-a luat.

— Bun, deci târgul e încă valabil.

— Cum vă spuneam, totul e aranjat.

— Povesteşte-mi, domnule Coker.

— Preluarea se face la gurile râului Salsa, unde intră în canalul sudic al estuarului mare al lui Duza.

Am aprobat, era bine. Canalul era bun, iar fundul lui Salsa destul de bun pentru ancoraj.

— Semnalul de recunoaştere – două lumini, una peste alta, aşezate pe mal, imediat în apropierea gurilor râului. Aprinzi o lanternă de două ori, repeți la interval de treizeci de secunde, şi, când lumina de la bază se stinge, poți ancora. Ați înțeles?

— Bun.

Totul era mulțumitor.

— Or să aducă ei oameni care să ajute la încărcare.

Am dat din cap, apoi am întrebat:

— Ştiu că nivelul minim al apei e la ora trei şi că eu trebuie să ies din canal până atunci?

— Da, domnu Harry. Le-am spus că trebuie să termine cu încărcatul înainte de ora două fix.

— Perfect. Şi predarea?

— Predarea se face la douăzeci şi cinci de mile de capul Rastafa.

— Bine.

Mă puteam ghida după farul de la Rastafa. Totul era

foarte simplu.

— Veți preda unei goelete mari, cu velatură arăbească. Semnalul de recunoaştere va fi acelaşi; Două lumini pe catarg, lanterna de două ori la treizeci de secunde, şi lumina de jos se stinge. Atunci puteți începe descărcarea. Vor fi oameni care să facă asta şi vi se va întinde o suprafață de ulei care să vă ajute. Cred că asta e tot.

— Mai puțin banii.

— Mai puțin banii, bineînțeles.

Scoase un plic din buzunarul şorțului. L-am luat delicat cu două degete şi m-am uitat la calculele făcute pe el cu pixul.

— Jumătate înainte, ca de obicei, restul la livrare. Sublinie el.

Erau trei mii cinci sute de dolari, din care lipseau două mii o sută, comisionul lui Coker şi mita lui Daly. Rămâneau o mie patru sute, din care trebuia să le plătesc primele lui Chubby şi Angelo – o mie – deci nu prea mult.

M-am strâmbat

— Mâine dimineață te aştept în fața biroului la ora nouă, domnule Coker

— O să am nişte cafea pregătită pentru dumneavoastră, domnu Harry.

— Şi nu numai atâta, i-am spus, iar el a râs şi s-a aplecat din nou deasupra mesei de marmură.

Am ieşit din Grand Harbour după-amiaza târziu şi ne-am prefăcut că o luăm în jos pe canal, spre capul Mutton, spre derutarea oricărui posibil urmăritor care ar fi stat cu un binoclu pe Cqolie Peak. Când a căzut întunericul am intrat pe cursul real şi ne-am îndreptat, printre insule, către gurile largi ale râului Duza.

Noaptea era fără lună dar stelele erau mari şi spuma valurilor strălucea fosforescent, fantomatic verzuie în lumina stinsă a soarelui care apunea.

Dansatoarea naviga cu viteză, după reperele ştiute – luciul unui atol în lumina stelelor, valurile spărgându-se de un recif, curgerea însăşi a apei care mă conducea pe canale şi mă avertiza atunci când întâlneam bancuri sau locuri unde fundul nu era prea adânc.

Angelo şi Chubby erau ghemuiți lângă mine, pe puntea de comandă. Din când în când câte unul din ei se ducea jos să mai facă un ibric de cafea neagră şi tare, din care sorbeau cu toții privind în întuneric, aşteptând umbra albicioasă care înconjoară nu valurile ce se sparg, ci siajul unui vas de patrulare.

La un moment dat, Chubby rupse tăcerea.

— Aud de la Wally că aseară ai avut oarece necazuri sus la fort.

— Oarece, încuviințai.

— Wally a trebuit să-l ducă la spital după aceea.

— Wally mai are slujbă? întrebai.

— De puțin. Tipul a vrut să-l încuie în fort, dar Wally e prea solid.

Angelo se băgă şi el:

— Judith era la aeroport pe la prânz. S-a dus să ia un pachet cu cărți pentru şcoală, şi l-a văzut îmbarcându-se în avionul care mergea pe continent.

— Pe cine? am întrebat.

— Pe inspectorul Daly, a plecat cu avionul de prânz.

— Şi de ce nu mi-ai spus până acum?

— N-am ştiut că te interesează, Harry.

— Da, acceptai, poate că nici nu mă interesează.

Motivele pentru care Daly se putea duce pe continent erau nenumărate şi niciunul dintre ele nu era legat nici în cea mai mică măsură de problemele mele. Şi totuşi ştirea mă neliniştea, nu-mi plăcea sentimentul că ceva ca un animal de pradă îmi dă târcoale atunci când începeam o treabă riscantă.

— Tare-aş fi vrut să-ți fi luat carabina, Harry, repetă Chubby sumbru.

Nu i-am răspuns, dar şi eu aş fi vrut acelaşi lucru.

Fluxul potolise apele de la intrarea în canalul sudic al Duzei, în care am intrat cam pe bâjbâite. Bancurile de nămol de pe laturi erau înțesate cu capcane verticale pentru peşti, aşezate de pescarii negri, şi care dădeau, până la urmă, o imagine a traseului canalului.

Când m-am asigurat că aceea este intrarea, am oprit ambele motoare, lăsând nava să înainteze dusă de flux. Ascultam toți concentrați, aşteptând zgomotul, duduitul motorului vreunei nave de patrulare, dar nu se auzea decât câte un țipăt de pasăre; sau plescăitul câte unui chefal în apa mică.

Tăcuți ca nişte fantome, ne lăsam purtați de curent în susul canalului. La un moment dat, o canoe scobită, lungă şi îngustă, a alunecat pe lângă noi ca un crocodil, cu vâslele celor doi pescari sclipind fosforescent. S-au oprit să ne privească un moment, apoi şi-au continuat drumul fără să ne salute, şi au dispărut repede, înghițiți de întuneric.

— Asta nu-i bine, spuse Angelo.

Înainte de a avea timp să spună ceva acolo unde nu trebuie, noi o să stăm în bar la Lord Nelson la o bere.

Ştiam că cei mai mulți dintre pescarii de pe coasta asta îşi aveau secretele lor, pe care le păstrau laolaltă cu informații care nu-i priveau.

Întâlnirea nu mă îngrijorase. Am zărit primul cot al canalului drept în față, şi curentul începu să o împingă pe Dansatoare înspre malul mai îndepărtat. Am apăsat pe starter şi am pornit motoarele, readucând vasul în apa adâncă.

Ne-am croit drum pe canalul sinuos, până am ajuns într-un loc unde se terminau mangrovele şi solul ferm începea să se ridice pe ambele laturi.

La o milă în față se vedea gura râului Salsa, ca o spărtură întunecată în mal, închisă cu o perdea de trestii înalte, cu capetele zbârlite. Dincolo de râu se vedeau cele două lumini-semnal, galbene şi calde, una deasupra celeilalte.

— Ce ți-am spus eu, Chubby, floare la ureche.

— N-am ajuns încă acasă.

Chubby, eternul optimist.

— Haide Angelo, du-te la prova. Îți spun eu când să laşi ancora.

Ne-am târât pe canal şi, în timp ce blocam cârma şi luam lanterna din dulap, poezioara din copilărie mi se învârtea prin cap: „Trei, patru, – Hai la teatru / Cinci, şase, – Astea-s oase."

M-a străbătut un gând legat de animalele mari care muriseră din pricina colților lor, şi un fior de complicitate la măcel mi-a coborât pe şira spinării. Dar l-am gonit ridicând lanterna, am îndreptat-o spre luminile care ardeau pe mal şi am dat semnalul stabilit.

De trei ori am făcut codul de recunoaştere dar, până să se stingă brusc lumina inferioară, aproape ajunsesem în dreptul lor.

— Gata, Angelo, dă-i drumul, am spus încet, oprind motoarele. Ancora plescăi în apă şi lanțul se derulă cu zgomot în liniştea nopții. Dansatoarea se cabră şi se roti în jurul lui, aşezându-se cu fața în josul canalului.

Chubby se duse să scoată plasele pentru încărcare, însă eu m-am oprit lângă balustradă, fixând luminile semnal. Tăcerea era absolută, ruptă doar de orăcăitul broaştelor dintre trestiile de pe malul Salsei.

În tăcerea aceea mai mult am simțit decât am auzit bătaia, ca a inimii unui uriaş. Am perceput-o mai degrabă prin tălpi decât prin urechi.

Bătaia motorului diesel marin Allison nu se poate confunda. Ştiam că trupele navale din al doilea război

mondial înlocuiseră vechile nave de asalt din Zinballa cu motoare Allison, iar ceea ce simțeam acum era pulsul unui motor marin Allison în ralanti.

— Angelo, încercam să păstrez o tonalitate scăzută dar, în acelaşi timp, să-i comunic şi starea de tensiune. Abandonează. Pentru numele lui Dumnezeu! Repede, cât poți de repede!

Exact pentru cazuri din astea montasem un dispozitiv de siguranță pe lanț, şi i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru el în timp ce mă repezeam la comenzi.

În clipa în care am pornit motorul am auzit bubuitul barosului cu care Angelo scotea piedica şi, imediat, capătul lanțului căzând în apă.

— S-a dus, Harry, strigă Angelo şi am pus-o pe Dansatoare în mişcare deschizând la maximum supapele.

Mugi furioasă iar spuma învârtejită de elice țâşni de sub carenă, în timp ce nava făcea un salt înainte.

Deşi mergeam în josul râului, Dansatoarea avea împotrivă un curent cu o viteză de cinci noduri, şi nu răspundea destul de repede comenzilor.

Chiar şi peste zgomotul propriilor motoare, am auzit Allison-ul pornind, şi, din gura cu perdeaua de trestie a râului Salsa, ieşi o siluetă lungă, ucigaşă.

Am recunoscut-o imediat în lumina stelelor cu prova largă, cu liniile frumoase, zvelte, cu talia ca de ogar şi cu pupa tăiată brusc – una din vedetele rapide ale Marinei Regale, care îşi petrecuse tinerețea în Canalul Mânecii şi îşi trăia ultimele zile pe coasta asta bântuită de friguri.

Întunericul îi era favorabil, acoperind petele de rugină şi vopseaua sărită, dar era bătrână. Fără minunatele motoare Rolls, înlocuite cu mult mai economicoasele Allison. În condiții normale, Dansatoarea s-ar fi jucat cu ea, dar condițiile nu erau normale, iar ea avea toată viteza şi forța necesară ca să ne taie calea intrând pe canal, iar când şi-a

aprins reflectoarele de luptă, lumina ne-a lovit ca un obiect solid. Două fascicole albe, de o intensitate orbitoare, care m-au obligat să duc mâna la ochi, să mi-o apăr.

Era drept în faţa noastră, blocând canalul. Pe punte se vedeau umbrele tunarilor, ghemuite în jurul obuzierului de trei livre, aşezat pe suporţii lui laţi. Ţeava acestuia părea să ţintească drept în nara mea stângă – şi m-a cuprins o disperare cumplită.

Ambuscada fusese atent pregătită şi executată. M-am gândit cum ar fi să încercăm s-o răsturnăm; carena îi era din placaj, probabil putrezit rău, iar fibra de sticlă a Dansatoarei ar putea rezista şocului, dar, cu curentul potrivnic, Dansatoarea nu avea destulă viteză.

Deodată, un megafon mugi electronic din întunericul din spatele luminilor năucitoare.

— Opreşte, domnule Fletcher. Sau am să fiu nevoit să deschid focul.

Un singur proiectil ne putea scufunda şi de tras putea trage foarte repede. De la distanţa asta ne transformau într-o epavă arzândă în nici zece secunde.

Am închis supapele.

— O hotărâre înţeleaptă, domnule Fletcher, acum vă rog să ancoraţi unde sunteţi, mai scheună megafonul.

— Haide, Angelo, am spus resemnat şi am aşteptat în timp ce el lăsa şi lega ancora de rezervă.

Brusc, braţul rănit mă durea foarte tare; în ultimele câteva ceasuri uitasem de el.

— Am spus eu că trebuia să avem puşca, murmură Chubby lângă mine.

— Mda, mi-ar plăcea grozav să te văd bătându-te cu tunul ăla împuţit, Chubby. Ce-aş mai râde!

Vedeta manevra stângaci pe lângă noi, ţintindu-ne sub reflectoare şi în bătaia tunului. Stăteam neajutoraţi în lumină, aşteptând. Refuzam să gândesc, încercam să nu

simt nimic, dar o voce interioară îşi bătea joc de mine:

— Ia-ţi adio de la Dansatoare, Harry, băiete; aici drumurile voastre se despart.

Aveam o şansă bunicică să mă aflu în faţa plutonului de execuţie cât de curând, dar asta nu mă îngrijora la fel de tare ca gândul că-mi voi pierde barca. Cu Dansatoarea eram Domnu Harry, cel mai al dracu tip de pe St. Mary şi unul dintre cei mai buni pescari de peşte mare din toată lumea asta largă. Fără ea, nu eram decât unul din nenumăraţii păduchioşi care trag barca pe uscat. Mai bine mort.

Vedeta ne abordă, îndoindu-ne balustrada şi cojindu-ne un metru de vopsea până să fie în stare să se ancoreze ca lumea.

— Pui de lele, mârâi Chubby în timp ce vreo şase siluete înarmate, în uniforme, se revărsau peste bord, într-o grămadă gălăgioasă şi indisciplinată.

Purtau pantaloni albaştri, largi şi jachete scurte cu gulere late, marinăreşti, veste în dungi alb-albastru şi berete albe cu ciucuri roşii în creştet, dar croiala uniformei era chinezească iar armele pe care le vânturau erau pistoale automate AK 47, cu încărcătoarele curbate înspre înainte şi paturi din lemn.

Înghesuindu-se pentru şansa de a ne trage câte un şut sau a ne îmbrânci cu patul armei, ne duseră jos în salon, unde ne-au aşezat cu forţa pe bancheta de la peretele dinspre prova. Am rămas acolo, umăr la umăr, cu doi soldaţi care ne păzeau ţinându-ne mitralierele la doi centimetri de nas, cu degetele strânse, plini de speranţă, pe trăgaci.

— Acum ştiu de ce mi-ai plătit ăia cinci sute de dolari, şefule, încercă Angelo să facă o glumă; dar unul din paznici răcni ceva şi îl lovi cu patul armei în faţă.

Se şterse, întinzându-şi sângele pe bărbie, şi ne pieri tuturor cheful de bancuri.

Ceilalți marinari înarmați se apucară să o facă bucăți pe Dansatoare. Presupun că se voia o percheziție, dar o făceau cu furie, spărgând dulapurile şi distrugând lambriurile.

Unul din ei descoperi dulăpiorul cu băuturi şi, deşi înăuntru nu erau decât vreo două sticle, stârni răgete de bucurie. Se ciondăniră zgomotos, ca pescăruşii pe resturile de mâncare, apoi trecură la magazia de alimente cu acelaşi abandon vesel. Nici măcar atunci când, ajutat de patru membri ai echi-pajului, comandantul lor se aventură să întreprindă periculoasa călătorie peste cei zece centimetri care despărțeau nava lor de Dansatoare, nu conteniră strigătele şi râsul şi zgomotul lambriurilor şi al sticlelor sparte.

Comandantul traversă cocpitul gâfâind din greu şi se aplecă să intre în salon.

Era unul dintre cei mai solizi oameni pe care îi văzusem vreodată, peste 1, 85 m înălțime şi extrem de gras – un trup uriaş, umflat, cu un pântec ca un balon de baraj sub haina albă de uniformă. Haina stătea să plesnească la nasturi şi transpirația trecuse prin ea la subraț. Pe piept purta o constelație de decorații şi medalii, între care am recunoscut Crucea Navală Americană şi Steaua Victoriei 1918.

Avea un cap de forma şi culoarea unui ceaun negru lustruit, din acelea în care sunt gătiți misionarii, şi o caschetă încărcată de fireturi aurii, aşezată şmechereşte pe-o parte. Râulețe de sudoare îi curgeau pe față şi se căznea să-şi recapete suflul şi se ştergea de transpirație, privindu-mă cu ochii holbați.

Încet-încet trupul începu să i se umfle, din ce în ce mai mare, ca al unui broscoi, până când m-am alarmat de-adevăratelea, gândindu-mă că are să plesnească.

Buzele negre-purpurii, groase ca nişte cauciucuri de tractor, se deschiseseră şi, din peştera rozalie a gurii ieşi un sunet cu un volum de necrezut.

— Tăceți din gură! răcni.

În aceeaşi secundă echipa devastatoare îngheță; unul din membrii ei cu arma încă ridicată să lovească într-un lambriu din spatele barului.

Uriaşul ofițer înainta cu greu, părând să umple întregul salon. Se lăsă încet pe scaunul de piele. Se şterse încă o dată pe față, apoi mă privi din nou şi încet, întreaga făptură i se lumină de zâmbetul cel mai minunat şi mai prietenos din lume, ca al unui bebe imens şi drăgălaş; avea dinți mari şi de o albeață perfectă, iar ochii îi erau aproape îngropați în masele de carne zâmbăreață.

— Domnule Fletcher, nu pot să-ți spun ce plăcere îmi face.

Vocea îi era profundă, caldă şi prietenoasă, iar accentul curat britanic, cu siguranță deprins într-o şcoală înaltă. Engleza lui era mai bună decât a mea?

— De câțiva ani aştept să te cunosc.

— Mă măguliți, domnule amiral.

Cu uniforma aia, nu putea avea un rang mai mic.

— Amiral, repetă încântat. Îmi place cum sună; şi izbucni în râs.

Începu prin a-şi zgâlțâi pântecul uriaş şi sfârşi gâfâind şi încercând să-şi recapete suflul.

— Vai, domnule Fletcher, te laşi înşelat de aparențe.

Se dichisi un pic, potrivindu-şi medaliile şi aranjându-şi cascheta.

— Nu sunt decât un umil locotenent Comandor.

— Ce păcat, domnule comandor.

— Nu, nu, domnule Fletcher – nu-ți pierde timpul compătimindu-mă. Am toată autoritatea pe care mi-aş putea-o dori.

Se opri ca să inspire adânc şi să-şi şteargă un nou strat de sudoare de pe față.

— Pot hotărî asupra vieții sau morții oamenilor, crede-mă.

— Vă cred, domnule, îi spusei grăbit. Vă rog să nu vă simțiți obligat să-mi dovediți.

Izbucni din nou în hohote de râs, se înecă, scoase ceva mare şi galben din gât, îl scuipă pe jos şi-mi spuse:

— Îmi placi, domnule Fletcher. Zău că-mi placi. Simțul umorului e foarte important. Şi cred că dumneata şi cu mine putem deveni buni prieteni.

Mă îndoiam, dar am zâmbit încurajator.

— Ca semn al respectului meu, îți dau voie să mi te adresezi cu apelativul familiar – Suleiman Dada.

— Îți mulțumesc, Suleiman Dada, foarte mult, iar tu spune-mi Harry.

— Harry, spuse, hai să bem o gură de whisky.

În momentul acela un alt individ intră în salon. O siluetă suplă, cu alură tinerească, îmbrăcată nu în obişnuita uniformă a poliției coloniale, ci într-un costum uşor de mătase şi o cămaşă de mătase de culoarea lămâii, cu cravată asortată şi pantofi din piele de aligator.

Freza blondă, spălăcită, îi era pieptănată cu grijă şi mustața impecabil tunsă, ca întotdeauna, dar călca atent, ca şi când şi-ar fi menajat un loc sensibil. I-am zâmbit.

— Şi zi, ce-ți mai fac ouăle, Daly? l-am întrebat blând, dar nu mi-a răspuns, ci s-a dus să se aşeze vis-à-vis de locotenent Comandorul Suleiman Dada.

Dada întinse o labă uriaşă şi neagră şi îl uşură pe unul din soldați de o sticlă de scotch, parte a fostului meu stoc, după care îi făcu altuia semn să aducă nişte pahare din barul făcut țăndări.

Cu jumătate de pahar de scotch în mână, Dada toastă:

— Pentru o prietenie îndelungată şi prosperitate.

Am băut, Daly şi cu mine precaut, Dada până la fund şi cu evidentă plăcere. În timp ce stătea cu capul pe spate şi cu ochii închişi, soldatul încercă să subtilizeze sticla de scotch care stătea pe masă, în fața lui.

Fără să lase paharul, Dada îi arse una cu palma deschisă peste tâmplă, lovitură care aproape îi frânse gâtul şi-l trimise în partea opusă a salonului, în dulăpiorul de băuturi. Se prelinse pe perete şi rămase aşezat pe jos, scuturând năucit din cap. Am înţeles că Suleiman Dada era, în ciuda dimensiunilor, iute şi înspăimântător de puternic.

Îşi goli paharul, îl puse jos şi îl umplu din nou; Mă privi, de data asta cu o expresie schimbată. Clovnul dispăruse şi, dintre straturile revărsate de carne, mă înfrunta acum un adversar viclean, periculos şi fără niciun scrupul.

— Harry, am înţeles că tu şi inspectorul Daly aţi fost întrerupţi de curând în mijlocul unei discuţii.

Am ridicat din umeri.

— Toţi cei care ne aflăm aici suntem persoane rezonabile, de asta sunt sigur.

N-am spus nimic, am continuat numai să studiez cu mare atenţie whisky-ul din pahar.

— Asta e un mare noroc, căci nu trebuie decât să ne închipuim ce i s-ar putea întâmpla unui om lipsit de această calitate, aflat în situaţia ta.

Se opri şi-şi clăti gura cu puţin whisky. Transpiraţia îi stătea broboane pe nas şi pe bărbie ca o erupţie. Şi-o şterse.

— Mai întâi, un tip nerezonabil ar putea fi martor atunci când echipajul i-ar fi dus pe punte şi executat, unul câte unul. Pe-aici asta se face cu un mâner de târnăcop. E o treabă istovitoare, iar inspectorul Daly mă asigură că ai nişte relaţii cu totul speciale cu cei doi.

Lângă mine, Chubby şi Angelo se foiră pe scaune neliniştiţi.

— Apoi, un tip nerezonabil s-ar trezi cu nava dusă în golful Zimballa. Odată ajunsă acolo, n-ar mai exista nicio cale să şi-o recapete vreodată. Ar fi confiscată în mod oficial, scăpată din bietele mele mâini.

Se opri şi-mi arătă bietele mâini, întinzându-le spre mine.

I s-ar fi potrivit perfect unei gorile. Amândoi ne uitarăm la ele câteva clipe.

— Apoi, un tip nerezonabil s-ar trezi la închisoarea din Zimballa care, după cum probabil ştii, e o închisoare cu grad maxim de securitate pentru deţinuţii politici.

La fel cu toată lumea, auzisem câte ceva despre închisoarea din Zimballa. Cei care mai ieşeau de-acolo ieşeau fie morţi, fie zdrobiţi fizic şi psihic. I se spunea „Cuşca cu lei”.

— Suleiman Dada, vreau să te asigur că sunt unul dintre tipii fundamental rezonabili, i-am spus, iar el a râs iar.

— Eram sigur. Eu recunosc oamenii de la o poştă – apoi redeveni serios. Dacă plecăm acum, înainte de reflux, putem ieşi de pe canal înainte de miezul nopţii.

— Da, încuviinţai, am putea.

— Apoi ne-ai putea duce la locul cu pricina, ne-ai aştepta până ne convingem de buna ta credinţă – pe care eu unul n-o pun niciun moment la îndoială – apoi şi tu şi echipajul aţi fi liberi să plecaţi cu vasul ăsta minunat, iar mâine noapte aţi putea dormi în paturile voastre.

— Suleiman Dada, eşti un om generos şi cult. Nici eu nu am vreun motiv să mă îndoiesc de onestitatea ta – nu mai mult decât de a lui Materson şi a lui Guthre, amendai în gând afirmaţia – şi, în plus, am o dorinţă nestăpânită să dorm mâine noapte în propriul meu pat.

Daly deschise gura pentru prima oară, arătându-şi colţii sub mustaţa tunsă.

— Trebuie să-ţi spun că un vânător de broaşte ţestoase ţi-a văzut iahtul ancorat în laguna de vis-à-vis de „Bătrâni” şi de reciful Gunfire cu o noapte înaintea incidentului cu împuşcăturile – într-acolo aşteptăm să ne duci.

— Eu n-am nimic împotriva unui om care ia mită, Daly – Dumnezeu mi-e martor că şi eu o fac, dar unde e onoarea aia a banditului, de care vorbesc poeţii?

Eram tare dezamăgit de Daly, numai că el îmi ignora reproşurile.

— Nu cumva să mai încerci vreun vicleşug, mă avertizează.

— Eşti o scârbă de mare clasă, Daly. Ţi s-ar cuveni un premiu.

— Domnilor, vă rog.

Dada ridică mâinile pentru a-mi opri revărsarea retorică.

— Haideţi să fim prieteni. Mai bem un păhărel de whisky şi apoi Harry are să ne fie ghid într-un tur interesant.

Umplu paharele şi se opri puţin înainte de a bea.

— Cred că trebuie să te previn, Harry, mie nu-mi plac valurile. Nu-mi fac bine. Dacă mă bagi unde sunt valuri, mă supăr rău. Ne-am înţeles?

— De dragul tău am să poruncesc apelor să fie liniştite, Suleiman Dada, l-am asigurat, iar el a dat solemn din cap, ca şi când era de aşteptat ca măcar atâta lucru să fac.

Zorile erau ca o femeie frumoasă care se ridică de pe un pat de apă, cu lumină în nuanţe calde de roz şi sidefiu, cu norii ca şuviţe blonde, despletite şi încurcate, aurite de prima strălucire a soarelui.

Pluteam spre nord, prin apele mai liniştite ale canalului. Primisem ordin să navigăm înainte, şi Dansatoarea se cabra ca un mânz pur-sânge muşcându-şi zăbala, în timp ce la o jumătate de milă în urmă, vedeta se clătina plescăind, împinsă de motoarele ei Allison. Ne îndreptam către Bătrâni şi Gunfire Reef.

Stăteam singur la cârma Dansatoarei, pe puntea descoperită. În spatele meu erau, Peter Daly şi un marinar de pe nava cealaltă.

Jos, în salon, Chubby şi Angelo stăteau aşezaţi pe banchetă, păziţi de trei soldaţi înarmaţi cu mitraliere.

Dansatoarea fusese prădată de toate proviziile, aşa că niciunul din noi nu mâncase nimic şi nu băuse nici măcar o

cafea.

Primul şoc paralizant după capturare trecuse şi acum făceam calcule frenetice, încercând să găsesc o ieşire din labirintul în care intrasem.

Ştiam că, dacă le arăt lui Daly şi Dada locul din reciful Gunfire, fie că au să-l cerceteze fără să găsească nimic – ceea ce era foarte posibil, căci ce fusese acolo era acum împachetat şi depozitat în largul insulei Big Gull, fie au să găsească altceva. În ambele cazuri nu mă aştepta nimic bun: dacă nu găseau nimic, Daly va avea marea plăcere să mă conecteze la reţeaua electrică pentru a mă face să vorbesc; dacă găseau ceva, prezenţa mea devenea inutilă şi o duzină de marinari nerăbdători se vor bate pentru a-mi fi călăi. Gândul la târnăcoape nu-mi plăcea – promitea să fie o treabă scârboasă. Dar şi şansele de a scăpa păreau foarte mici. Chiar la o jumătate de milă distanţă, bătaia tunului de pe vasul lui Dada ne ţinea într-o lesă strânsă, şi în plus îi aveam la bord pe Daly şi patru dintre oamenii lui.

Mi-am aprins primul trabuc pe ziua aceea, care a avut un efect miraculos, fiindcă aproape imediat am început să văd o luminiţă la capătul tunelului lung şi întunecos. Am mai cugetat un pic pufăind din trabuc şi am ajuns la concluzia că merită să-ncerc, dar mai întâi trebuia să vorbesc cu Chubby. M-am întors şi am spus peste umăr:

— Daly, cheamă-l pe Chubby pe punte să preia comanda. Eu trebuie să mă duc jos.

— De ce? mă întrebă suspicios. Ce vrei să faci?

— Să zicem că, orice ar fi, se întâmplă în fiecare dimineaţă pe la ora asta, şi că nimeni altcineva n-o poate face în locul meu. Dacă mă obligi să-ţi spun mai mult, am să roşesc.

— Ar fi trebuit să te faci actor, Fletcher. Ai un haz nebun.

— E interesant ce spui. Exact asta îmi trecuse şi mie prin cap.

Îl trimise pe soldat în salon să-l aducă pe Chubby, căruia i-am predat cârma.

— Stai pe-aproape, trebuie să-ţi spun ceva, i-am spus din colţul gurii şi am coborât în cocpit. Angelo s-a luminat puţin când am intrat în salon şi a încercat o imitaţie a vechiului lui zâmbet vesel dar cei trei paznici, evident plictisiţi, şi-au întors armele asupra mea cu mult aplomb şi mi-am ridicat mâinile în grabă.

— Uşurel, băieţi, uşurel, i-am calmat şi m-am strecurat pe lângă ei, în jos pe scară.

Doi dintre ei m-au urmat însă. M-ar fi urmat şi în cabina de toaletă ca să-mi ţină companie.

— Domnilor, dacă şi în următoarele clipe, critice, veţi continua să vă aţintiţi armele asupră-mi, va trebui, probabil, să brevetaţi leacul pentru constipaţie.

S-au încruntat la mine ezitând şi le-am închis ferm uşa în nas, adăugând:

— Dar voi nu vreţi cu tot dinadinsul să luaţi premiul Nobel, nu-i aşa?

Când am redeschis-o, aşteptau exact în aceeaşi poziţie, nici nu se clintiseră. Cu un gest conspirativ, i-am poftit să mă urmeze. Imediat au devenit inte-resaţi, şi i-am dus în cabina principală. Petrecusem multe ceasuri amenajând un ascunziş sub patul dublu. Era cam de dimensiunile unui sicriu, cu aeri-sire. Putea să încapă în el un om, dacă stătea întins. Pe vremea când transportam ilegal oameni, fusese o foarte bună ascunzătoare în caz de percheziţie; acum era un loc foarte bun pentru mărfuri preţioase sau ilicite şi primejdioase. În momentul acela conţinea cinci sute de încărcătoare pentru FN, o ladă de lemn cu grenade de mână şi două cutii cu scotch Chivas Regal.

Cu exclamaţii de bucurie, cei doi paznici îşi atârnară pistoalele pe umăr şi scoaseră cutiile cu whisky. Uitaseră complet de mine şi m-am strecurat înapoi pe punte. M-am

apropiat de Chubby, întârziind să iau cârma.

— Nu te-ai prea grăbit, mârâi Daly.

— Nu mă grăbesc niciodată când mi-e bine i-am explicat, iar el îşi pierdu interesul şi merse la pupa să privească siajul şi nava care ne urma.

— Chubby, am şoptit. Trecerea prin Gunfire. Mi-ai spus odată că se poate intra şi dinspre uscat.

— Când e fluxul înalt, cu o balenieră condusă de un cârmaci bun şi cu nervii tari. Eu am făcut-o pe când eram un puşti zănatic.

— Fluxul e maxim în trei ceasuri. Crezi că pot s-o trec pe Dansatoare dincolo? l-am întrebat.

Expresia de pe faţa lui Chubby se schimbă.

— Isuse! şopti şi se întoarse zgâindu-se la mine neîncrezător.

— Pot? am insistat încet, iar el îşi supse dinţii zgomotos, uitându-se la soarele care răsărea şi scărpinându-şi bărbia ţepoasă.

Apoi, brusc, ajunse la o concluzie, şi scuipă peste bord.

— Tu ai putea, Harry, dar nimeni altul din cei pe care îi cunosc n-ar putea-o face.

— Dă-mi nişte amănunte Chubby, repede.

— A fost demult, dar – se apucă să-mi descrie schematic locul – ai trei coturi: stânga, apoi dreapta, apoi stânga din nou, pe urmă e o sugrumătură cu corali pe ambele părţi – s-ar putea ca Dansatoarea să treacă, dar are să-şi lase ceva vopsea pe-acolo. Ajungi în bazinul mare din spatele recifului principal. Acolo e loc să întorci şi să aştepţi momentul potrivit pentru a ieşi din nou în larg.

— Mulţumesc, Chubby. Acum du-te jos. Le-am dat paznicilor provizia de whisky. Când o să vină vremea să trecem prin spărtură vor fi deja beţi morţi. Am să bat de trei ori în punte cu piciorul şi numai de voi o să depindă să le luaţi armele şi să-i legaţi cât mai strâns.

Soarele urcase bine şi linia cu trei vârfuri a Bătrânilor se ridica drept în faţa noastră la câteva mile, când am auzit jos primul hohot răguşit de râs şi zgomotul de mobilă sfărâmată. Daly nu le-a băgat în seamă şi am continuat să plutim pe apele adăpostite dinspre uscat, îndreptându-ne spre Gunfire Reef. Vedeam deja linia zimţată a recifului, ca dinţii negri ai unui rechin foarte bătrân. Dincolo de el brizanţii înalţi se spărgeau strălucitori şi albi, în spatele lor era oceanul.

M-am strecurat spre recif şi am deschis supapele un pic. Ritmul motorului Dansatoarei se schimbă puţin, dar nu suficient ca să-l alerteze pe Daly. Stătea rezemat de balustradă, plictisit şi neras şi probabil flămând. Auzeam de-acum bubuitul valurilor în bariera de coral. De jos venea zgomot continuu de petrecere. În cele din urmă Daly se sesiză şi trimise pe soldatul rămas să cerceteze: Acesta, plictisit la rândul lui, dispăru în cabină şi nu se mai întoarse.

M-am uitat în urmă. Viteza crescută mărea încet distanţa dintre Dansatoare şi vedeta rapidă, timp în care noi continuam să ne apropiem de recif.

Priveam nerăbdător în faţă, căutând semnele şi reperele lui Chubby. Am atins uşor supapele, deschizându-le încă puţin. Vedeta rămase încă puţin în urmă.

Brusc, la o mie de metri în faţă, am zărit intrarea în Gunfire Reef. Era marcată de două turnuri de coral mâncat de vreme şi lăsa să se vadă clar diferenţa de culoare între bariera de coral şi apa limpede care trecea prin spărtură.

De jos veni un alt hohot de râs nestăpânit şi unul din paznici ieşi clătinându-se în cocpit. Ajunse la timp la balustradă şi vomită copios în siaj. Apoi genunchii i se muiară şi se prăbuşi pe punte, unde rămase grămadă, ca un sac uitat de cineva.

Daly scoase o exclamaţie furioasă şi se repezi în jos pe

scară. Am profitat de ocazie ca să mai deschid supapele cu încă două gradații.

Priveam drept înainte, adunându-mi puterile. Trebuia să măresc şi mai mult distanța dintre Dansatoare şi urmăritori, căci fiecare centimetru ne putea fi de folos să-i derutăm pe tunari.

Mi-am planificat să ajung mai întâi în dreptul canalului şi apoi s-o împing pe Dansatoare prin el cu toată viteza, riscând mai degrabă colții de coral decât să testez abilitatea ochitorilor de pe vedetă. Aveam o jumătate de milă de canal strâmt şi întortochiat, printre corali, până să ajungem în lagună. Pe cea mai mare parte a lui, Dansatoarea va fi adăpostită de ridicăturile barierei, şi chiar şi meandrele drumului vor contribui la derutarea adversarilor.

Speram, de asemenea, că valurile care treceau prin spărtură au să-i impună Dansatoarei şi o mişcare pe verticală destul de pronunțată, astfel încât va țopăi pe valuri precum rățuştele de la tir, prin bâlciuri.

Un lucru era sigur: locotenentul Comandor Suleiman Dada, marinar încercat, nu va risca o urmărire prin spărtură, şi deci tunarul lui va trebui să se descurce la o distanță din ce în ce mai mare.

Am ignorat balamucul alcoolic care se auzea de jos, cu ochii pe gura canalului care se apropia rapid. M-am trezit sperând că echipajul şi comandantul vedetei erau la fel de buni ochitori pe cât erau de buni marinari.

Peter Daly veni în fugă în sus pe scară şi se repezi la mine. Era roşu la față de furie şi mustața încerca să-şi zbârlească perii mătăsoşi. Buzele i se mişcară o clipă fără a putea să articuleze.

— Le-ai dat să bea, Fletcher, ticălos viclean.

— Eu? întrebai indignat. Nu fac eu aşa ceva.

— Sunt beți ca porcii, toți! strigă, apoi se întoarse către pupa.

Vedeta era la o milă în urma noastră şi distanța continua să crească.

— Pui ceva la cale, țipă, bâjbâind în buzunar, căutând ceva.

În acel moment am ajuns în dreptul intrării în canal. Am deschis complet ambele supape, iar Dansatoarea mugi şi făcu un salt înainte.

Cu mâinile încă în buzunare, Daly îşi pierdu echilibrul. Se clătină şi continuă să țipe.

Am tras de cârmă complet dreapta şi Dansatoarea făcu o piruetă ca de balerină. Daly îşi schimbă direcția şi, aruncat de-a curmezişul punții, se izbi zdravăn de balustradă în timp ce Dansatoarea se înclina brusc la rândul ei. În momentul acela Daly scoase din buzunar un pistol mic, argintiu. Părea să fie de calibru 25, felul de armă pe care o poartă femeile în poşetă.

Am părăsit o clipă arma. Aplecându-mă, l-am apucat pe Daly de glezne şi l-am ridicat brusc.

— Acum lasă-ne, amice, i-am spus, în timp ce se ducea pe spate peste bord într-o cădere de patru metri, ştergea balustrada punții inferioare şi cădea apoi dezordonat în apă.

Pe când o aliniam pe Dansatoare la intrare, am auzit strigăte, jos, în salon, şi mi s-a strâns inima când un pistolmitralieră s-a pornit cu un sunet ca de pânză ruptă – prrr – şi gloanțele au ieşit prin puntea din spatele meu, lăsând o gaură cu marginile bordate cu aşchii albe. Măcar bine că ieşiseră prin acoperiş, şi deci era improbabil ca Chubby sau Angelo să fi fost atinşi.

Exact înainte de a trece prin strâmtoarea de coral am mai aruncat o privire în urmă. Vedeta era încă la o milă depărtare şi în spuma siajului se vedea săltând capul lui Daly. M-am întrebat dacă vor ajunge la el înaintea rechinilor.

Apoi n-am mai avut timp pentru speculații. În momentul

în care Dansatoarea se arunca prin spărtură, m-a cuprins groaza față de sarcina pe care i-o dădusem.

Dacă mă aplecam peste bord atingeam excrescențele de coral de pe ambele părți, iar sub nivelul apei vedeam formele sinistre ale altor alcătuiri de coral, la pândă. Prin şerpuirile canalului, apa îşi mai istovise din forță dar, cu cât înaintam, cu atât redevenea mai violentă, făcând ca reacțiile Dansatoarei la comenzile cârmei să fie din ce în ce mai puțin previzibile.

Primul cot ne apăru în față şi am cârmit. Dansatoarea se întoarse cuminte, legănându-şi fundul şi trăgând foarte puțin către coralul amenințător.

Pe când îndreptam cursul pentru următoarea porțiune dreaptă, Chubby se căță pe punte. Zâmbea de la o ureche la cealaltă. Nu erau decât două lucruri care să-l poată pune în starea asta de spirit, iar unul dintre ele era o păruială zdravănă. Încheieturile degetelor de la mâna dreaptă îi erau zdrelite.

— Jos e linişte, Harry. Angelo are grijă de ei. Privi împrejur. Unde-i polițaiul?

S-a dus să înoate puțin.

Nu-mi luam ochii de pe canal.

— Unde-i vedeta? Ce fac?

Chubby se uită după ei.

— Nicio schimbare. Am impresia că n-au priceput – stai un pic – ba da, uite-i. Incarcă tunul de pe punte.

Continuam să înaintăm iute pe canal şi am riscat să arunc o privire în urmă. Am văzut, în momentul acela, dâra lungă de fum alb de cordită ieşind ca o pană din țeava tunului şi, o secundă mai târziu, proiectilul ne trecu pe deasupra capetelor, urmat imediat de detunătura seacă.

— Pregăteşte-te, Harry. Curbă la stânga.

Am cotit, iar a doua împuşcătură căzu, prea scurtă, împroşcând cu țăndări şi fum albastru una dintre cocoaşele

de coral la cincizeci de metri în lateral.

Am dus-o pe Dansatoare înainte şi, pe când coteam stânga, un nou proiectil căzu în siajul nostru, ridicând o coloană înaltă şi grațioasă de apă albicioasă deasupra nivelului punții. Vântul, care ne bătea din spate, ne aduse stropii.

Eram deja la jumătatea drumului, iar valurile care se repezeau să ne întâmpine depăşeau doi metri în înălțime, înfuriate de strânsoarea zidurilor de coral.

Ochitorii de pe vedetă făceau tot felul de exerciții alarmante. Unul din proiectile căzu la cinci sute de metri în urmă, apoi următorul trecu printre mine şi Chubby, un passing-shot al cărui suflu mă aruncă într-o parte.

— Uite strâmtoarea, strigă Chubby nerăbdător, iar mie mi se strânse inima când văzui cum se îngusta canalul şi se ridicau meterezele de coral.

Părea imposibil ca Dansatoarea să poată trece printr-o deschizătură atât de mică.

— Gata, Chubby, ține pumnii strânşi.

Şi, cu supapele încă deschise la maximum, am împins-o pe Dansatoare prin strâmtoare.

L-am văzut strângând balustrada cu ambele mâini şi am crezut că oțelul are să se îndoaie de forța strânsorii.

Parcursesem jumătate din drum când ne-am lovit cu un scrâşnet strident. Dansatoarea se clătină şi ezită.

În momentul acela, lângă noi explodă un alt proiectil. Țăndări de coral şi fragmente de oțel acoperiră zumzăind puntea, lucru pe care abia dacă l-am observat, concentrat cum eram s-o scot pe Dansatoare din strâmtoare.

Am încercat să mă îndepărtez de zid şi scrâşnetul se auzi de-a lungul babordului. O secundă am rămas înțepeniți, apoi un val verde, uriaş, se repezi spre noi, ridicându-ne şi scoțându-ne dintre colții de coral, apoi am trecut. Dansatoarea se aruncă înainte.

— Chubby, du-te jos. Vezi dacă s-a găurit carena.

Sângera din pricina unei schije care-l lovise în bărbie, dar se aruncă în jos pe scară.

Fără alte obstacole înainte, îmi putui permite să mai arunc o privire peste umăr, spre vedetă.

Era aproape complet acoperită de un bloc mare de coral, dar trăgea încă foc rapid şi la întâmplare. Părea că s-a oprit la intrarea în canal, probabil ca să-l ia pe Daly, dar, ştiam că oricum nu va mai încerca să ne urmeze. Şi i-ar fi luat patru ore ca să ajungă în spatele insulei Bătrânilor, prin canalul principal.

Apăru şi ultimul cot al canalului şi, din nou; coca Dansatoarei atinse bariera de coral; zgomotul îmi sfâşia inima. Apoi, în fine, ajunserăm în bazinul adânc din spatele recifului principal, o arenă circulară cu apă adâncă, cu o lăţime de trei sute de metri, mărginită de ziduri de coral şi deschisă către Oceanul Indian numai în punctul Gunfire Break.

Chubby apăru din nou lângă mine.

— E etanşă ca o ureche de nutrie, Harry. Nu ia niciun strop de apă.

Mi-am felicitat iubita în gând.

Acum, pentru prima dată eram în bătaia focului celor de peste recif, la depărtare de jumătate de milă, iar ocolul pe care-l făcusem le-o aşezase pe Dansatoare din flanc. Ca şi când ar fi simţit că asta e ultima lor şansă, trăgeau spre noi foc după foc.

Proiectilele cădeau ploaie în jurul nostru, prea aproape ca să-mi dea de ales. Am cârmit din nou, am îndreptat-o pe Dansatoare spre spărtura îngustă şi am lăsat-o să gonească prin trecerea în Gunfire Reef.

I-am dat cursul şi, când era prea târziu ca să ne mai răzgândim, am simţit o piatră în stomac la vederea oceanului care ne aştepta dincolo de strâmtoare. Părea că

toată apa lumii se strânsese înaintea noastră şi se pregătea să se arunce asupra vasului fragil, ca un monstru vorace.

— Chubby, am strigat cu voce cavernoasă, ia uită-te aici!

— Harry, şopti el, momentu-i numai bun pentru o rugăciune.

Dansatoarea ieşi curajoasă să înfrunte Goliatul marin care o aştepta.

Acesta se repezi, încordându-şi umerii monstruoşi, pentru atac, se ridică din ce în ce mai sus, perete verde sticlos – îl auzeam foşnind ca un foc în iarba uscată.

Un nou obuz trecu destul de aproape deasupra noastră, dar mai că nu l-am observat fiindcă Dansatoarea tocmai îşi aruncase capul pe spate şi începuse ascensiunea muntelui de apă.

Pe creastă valul se făcea verde pal şi începea să se curbeze, iar Dansatoarea urca precum un as-censor.

Puntea se înclină abrupt, cu noi agăţaţi neputincioşi de balustradă.

— O ia înapoi, strigă Chubby, în timp ce nava se sprijinea în coadă. Se răstoarnă!

— Haide, treci prin el! i-am ţipat Dansatoarei. Intră prin zidul ăsta verde şi, ca şi când m-ar fi auzit, bărcuţa se înfipse cu prova ascuţită în coama valului, cu o clipă înainte ca acesta să se prăbuşească peste noi şi să ne zdrobească.

Trecu peste noi ca un coşmar verde mugind, pânze solide măturară puntea Dansatoarei de la prova la pupa, înalte de doi metri, iar Dansatoarea se cutremură ca sub o lovitură ucigaşă.

Apoi, brusc, ieşirăm prin spinarea valului; dedesubtul nostru se căsca o vale, un abis în care Dansatoarea se azvârli în cădere liberă, o cădere în prăpastie, care-ţi lăsa goluri în stomac.

Ne-am oprit din cădere cu o izbitură înfiorătoare, care păru că o imobilizează, şi care, pe mine şi pe Chubby, ne

aruncară jos pe punte. Dar, pe când mă târam încercând să mă ridic, Dansatoarea se scutură de tonele de apă care umpluseră puntea şi se îndreptă către valul următor.

Era mai mic şi nava sări peste coama lui ca un delfin.

— Aşa, iubita mea, i-am strigat, iar ea mai prinse viteză atacând cel de al treilea val ca un armăsar pur-sânge un obstacol.

Undeva, în apropiere, un alt proiectil, de trei livre lovi cerul, dar eram deja scăpaţi din bătaia focului care, de altfel, a fost şi ultimul pe care l-am auzit.

Soldatul care leşinase în cocpit din cauza excesului de scotch trebuie că fusese luat de valul uriaş, căci nu-l mai văzurăm niciodată. Pe ceilalţi trei i-am lăsat pe o insuliţă la treizeci de mile nord de St. Mary, unde aveau apă sălcie într-o fântână, şi pe unde ştiam sigur că trec pescarii de pe continent.

Se treziseră, dar erau toţi grozav de mahmuri. I-am lăsat pe plajă, trei siluete părăsite, şi ne-am îndreptat spre sud, în lumina soarelui care apunea. Când ne-am strecurat în Grand Harbour era întuneric. Am ancorat în larg, nevrând să trag la cheiul Amiralităţii. Nu voiam ca rănile Dansatoarei să devină subiect de speculaţie pentru întreaga insulă.

Chubby şi Angelo vâsliră spre ţărm în bărcuţa de salvare – eu eram prea obosit ca să mai fac acest efort şi, fără să mai mănânc nimic, m-am prăbuşit pe patul dublu din cabina principală şi am dormit neîntors până când m-a trezit Judith, pe la nouă şi ceva dimineaţa. O trimisese Angelo cu o porţie de plăcintă cu peşte şi şuncă.

— Chubby şi Angelo s-au dus la Madam Eddy să cumpere materialele de care au nevoie pentru reparaţii, îmi spuse. Vin şi ei curând.

Am înfulecat micul dejun cu o poftă de lup; apoi m-am dus să fac un duş şi să mă bărbieresc. Când m-am întors, era tot acolo, aşezată pe marginea patului. Era limpede că

avea ceva de discutat.

Îmi opri eforturile stângace de a-mi bandaja rănile, şi mă obligă să stau jos în timp ce se ocupa de treaba asta.

— Domnu Harry, nu vrei să mi-l omori pe Angelo sau să-l bagi în închisoare, nu? mă întrebă.

Dacă aveți de gând s-o duceți tot aşa, o să-l oblig să rămână pe uscat.

— Grozav, Judith, am spus, râzând de grijile ei. De ce nu-l trimiți pe insula Rawano timp de trei ani, iar tu să rămâi aici?

— Eşti rău, domnu Harry.

— Viața e rea, Judith, i-am spus, mai blând. Şi eu şi Angelo facem atât cât putem. Dacă vreau să-mi păstrez iahtul, trebuie să-mi asum unele riscuri. La fel şi Angelo. Mi-a spus că a strâns destui bani ca să-ți cumpere o căsuță drăguță lângă biserică. Banii ăştia i-a strâns lucrând cu mine.

Tăcu şi isprăvi de legat bandajele şi, când vru să se întoarcă să plece, i-am luat mâna şi am tras-o înapoi. Nu voia să se uite la mine, până am luat-o de bărbie şi am obligat-o. Era un copil adorabil, cu ochi mari cenuşii şi pielea netedă şi mătăsoasă.

— Nu te frământa, Judith. Angelo îmi e ca un frate mai mic. O să am grijă de el.

Se uită atent la mine, lung.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? mă întrebă.

— Da.

— Te cred, îmi spuse în sfârşit, şi zâmbi.

Lângă pielea aurie ca chihlimbarul, dinții îi erau de o albeață perfectă.

— Am încredere în dumneata.

Asta-mi spun întotdeauna femeile: „Am încredere în dumneata”. Mare scofală, intuiția feminină.

— Să-ți botezi unul din copii cu numele meu, ai auzit?

— Pe primul, domnu Harry.

Zâmbetul îi lumină fața, iar ochii îi străluceau.

— Promit.

— Se spune că, atunci când cazi de pe cal, trebuie să te ridici imediat şi să-l încaleci din nou; dacă vrei să nu-ți pierzi curajul, domnu Harry.

Fred Coker stătea în fotoliul din agenția sa de voiaj, având în spate un poster cu un ostaş din garda regală şi cu Big Ben – „England Swings" scria pe el. Tocmai terminasem de dezbătut problema comportamentului perfid al inspectorului Peter Daly, deşi aveam o bănuială că îngrijorarea lui Fred Coker era considerabil mai mică decât a mea. El îşi luase comisionul în avans şi nimeni nu încercase să-i bage lui gâtul în vreun laț, după cum nu lui îi distruseseră aproape complet nava. Acum discutam dacă aranjamentul nostru mai era sau nu valabil.

— Dar se mai spune, domnule Coker, că, dacă-ți iese fundul prin găurile pantalonilor, nu trebuie să te ții prea fudul, i-am spus, şi ochelarii lui Coker sclipiră a mulțumire. Dădu din cap.

— Iar asta, domnu Harry, e zicala cea mai înțeleaptă dintre cele două, încuviință el.

— Accept orice. Carne, cutii sau oase. Cu o singură condiție. Prețul vieții mele a crescut la zece mii de dolari pe cursă – înainte.

— Chiar şi la prețul ăsta o să-ți găsim de lucru, îmi promise, şi am înțeles că până atunci muncisem prea ieftin.

— Repede, am insistat.

— Foarte repede, aprobă el. Ai noroc. Nu cred că inspectorul Daly se va întoarce curând pe St. Mary. Aşa că ai să economiseşti comisionul lui.

— Măcar atâta, am aprobat la rândul meu.

În următoarele şase săptămâni am făcut trei curse de noapte. Două de persoane şi o cutie – toate mai jos de gurile

râului, în ape portugheze. Persoanele erau doi tipi, fiecare singur, negri, tăcuți, în uniforme de camuflaj, pe care i-am dus departe în sud, în puncte de mare penetrație. I-am lăsat pe plaje îndepărtate, întrebându-mă cu ce misiuni secrete veniseră şi câtă suferință şi moarte vor rezulta din sosirea lor secretă.

„Cutia" a fost, de fapt, optsprezece lăzi lunguiețe de lemn, cu însemne chinezeşti. Le-am preluat de la un submarin, pe canal, şi le-am predat într-un estuar, descărcate în nişte canoie scobite, legate câte două ca să aibă stabilitate mai mare. N-am comunicat cu nimeni şi nimeni n-a încercat să ne pună bețe în roate.

Cursele au fost uşoare şi am strâns optsprezece mii de dolari – destul ca să ne țină în sezonul mort, pe mine şi restul echipajului, în stilul de viață obişnuit. Mai mult, intervalul de pace şi linişte mi-a fost suficient ca să-mi vindec rănile şi să-mi recapăt forțele. La început zăceam în hamac ore în şir, între palmieri, citind sau dormind. Apoi, pe măsură ce mă înzdrăveneam, am început să înot şi să pescuiesc, să fac plajă, să prind stridii şi languste, până mi-am recăpătat pe deplin forța, suplețea şi bronzul.

Rana s-a vindecat lăsând o cicatrice groasă şi neregulată, tribut talentelor chirurgicale ale lui Mac Nab, care mi se încolăcea pe piept şi pe spate ca un dragon purpuriu, furios. Într-o privință avusese dreptate; rupturile masive ale muşchilor brațului stâng îl lăsaseră țeapăn şi slăbit. Nu-mi puteam ridica cotul mai sus de umăr şi mi-am pierdut titlul de campion la lupte indiene, în fața lui Chubby, în barul de la Lord Nelson. Speram, însă, că înotul şi exercițiile regulate or să-l întărească.

Pe măsură ce-mi refăceam forțele, mi se trezeau din nou şi curiozitatea şi spiritul de aventură.

Am început să visez balotul învelit în pânză, din largul insulei Big Gull. Într-unul din vise mă scufundam şi

deschideam pachetul, care conținea o statuetă micuță, cât un bibelou de Dresda, o sirenă aurie cu figura dulce a surorii May şi cu nişte sâni uluitori, cu coada grațioasă în formă de seceră, ca a unui marlin. Mica sirenă îmi zâmbea timid şi îmi întindea mâna. În palmă ținea un şiling strălucitor de argint.

— Sex, bani şi sturioni, am recapitulat când m-am trezit – bătrânul şi nesofisticatul Harry, pradă uşoară pentru Freud.

Dar în momentul acela am fost sigur că nu v-a trece mult până mă voi întoarce la insula Big Gull;

Până să-l conving pe Fred Coker să-mi aranjeze o partidă de pescuit a trecut mult şi sezonul s-a apropiat de sfârşit, şi experiența a fost amară ca un vin prost.

Grupul era format din doi industriaşi nemți supraponderali şi flasci, cu nevestele lor grase şi pline de bijuterii. Am muncit din greu pentru ei şi i-am pus pe amândoi pe urma unor peşti buni;

Primul a fost un marlin mare, negru, dar individul şi-a blocat mulineta înainte de vreme, când peştele era încă în forță şi dornic de fugă. L-a ridicat pe neamț cu totul de pe scaun şi, înainte să apuc să-i deblochez mulineta, mi-am văzut undița de trei sute de dolari dispărând peste bord. Fibra de sticlă se rupse ca un băț de chibrit.

Celălalt membru al grupului, după ce a pierdut doi peşti buni, a gâfâit şi a asudat timp de trei ore luptându-se cu un pui de marlin albastru. Când, în cele din urmă, a reuşit să-l aducă la cange, cu greu m-am îndurat să înfig fierul în el şi mi-a fost ruşine să-l atârn pe digul Amiralității; Am făcut fotografiile la bordul Dansatoarei şi am dus peştele pe uscat pe furiş, învelit înntr-o velă. Ca şi Fred Coker, am şi eu o reputație de păzit. Totuşi in-dustriaşul german fusese atât de încântat de isprava lui, încât a strecurat în gheara mea avară o primă de cinci sute de dolari. I-am spus că peştele era magnific, minciună care valora o mie. Întotdeauna îmi

fac datoria până la capăt. Apoi vântul a început să bată spre sud, temperatura apei din canal a scăzut cu patru grade şi peştele a dispărut.

Am desfăcut şi am curăţat echipamentul de pescuit şi l-am pus la păstrare, într-un strat gros de vaselină aurie. Am scos-o pe Dansatoare pe uscat în docul de alimentare şi am revăzut carena, am curăţat şi refăcut peticele provizorii pe care le pusesem pe rănile făcute de recifu l Gunfire.

Apoi am vopsit-o până când a început să strălucească, suplă şi frumoasă, după care am pus-o din nou pe apă şi am dus-o la locul de ancoraj. Acolo ne-am pus pe muncă încetişor, de la linia de plutire în sus, am curăţat-o de vopsea, am şmirgheluit-o, am revopsit-o şi am verificat sistemul electric, mai sudând un contact pe ici, mai înlocuind un fir pe colo. Nu ne grăbeam. Mai aveam trei săptămâni până sosea următorul grup – o expediţie biologică marină de la o universitate canadiană.

Între timp zilele se răceau, iar eu simţeam din nou ce bine e să fii întreg şi sănătos. Cinam la palatul guvernatorului cam o dată pe săptămână şi de fiecare dată trebuia să spun întreaga poveste a duelului cu Guthrie şi Materson. Preşedintele Biddle ştia istoria pe dinafară şi mă corecta dacă omiteam fie şi un singur amănunt. De fiecare dată se termina cu Preşedintele care striga înfierbântat: „Arată-le cicatricea, domnule Harry!” şi trebuia să-mi deschei cămaşa apretată chiar acolo, la masă.

Erau zile frumoase, de lâncezeală. Viaţa insulei se scurgea lent pe lângă mine. Peter Daly nu se mai întorsese pe St. Mary şi, după şase săptămâni, Wally Andrews a fost avansat inspector şi şef al forţelor de poliţie. Unul din primele lucruri pe care le-a făcut a fost să-mi înapoieze carabina FN.

Această perioadă liniştită era presărată cu momente scurte de anticipaţie. Ştiam că într-o zi, curând, aveam să

mă întorc la Big Gull şi la trebuşoara aia neterminată din adâncul limpede al apei, şi gândul ăsta îmi făcea plăcere.

Apoi într-o vineri seară, încheiam o săptămână, împreună cu echipajul meu, în barul de la Lord Nelson. În locul turmei care altădată se înghesuia în jurul lui Angelo vinerea seara, acum Judith venea cu noi. Îi făcea bine, Angelo nu mai bea până la nesimțire.

Chubby şi cu mine tocmai ne începeam primul duet pe seara aceea, cu un decalaj de numai câteva măsuri, când Marion se strecură pe scaunul de lângă mine.

Mi-am pus brațul pe după umerii ei şi i-am ținut halba la gură în timp ce ea bea cu sete, iar asta m-a făcut s-o iau şi mai tare înaintea lui Chubby cu cântecul.

Marion lucra la centrala telefonică a hotelului Hilton. Era o minionă drăgălaşă, cu o mutriță sexy şi păr lung şi drept. Pe ea o folosise Mike Guthrie drept sac de box cu atât de multă vreme în urmă.

Când Chubby şi cu mine am reuşit să ajungem la sfârşitul refrenului, Marion îmi spuse:

— Vă caută o doamnă, domnu Harry.

— Ce doamnă?

La hotel, a venit cu avionul de dimineață. Ştia şi cum vă cheamă şi tot. Vrea să vă vadă.

I-am spus că vă întâlnesc astă-seară şi că o să vă transmit mesajul.

— Cum arată? am întrebat-o pe Marion, interesat.

— E frumoasă, domnu Harry. Şi e o doamnă.

— Pare genul meu, am încuviințat, şi am comandat o bere pentru Marion.

— Nu te duci s-o vezi acum?

— Cu tine alături, Marion, toate femeile frumoase din lume pot să aştepte până mâine.

— Vai, domnu Harry, eşti dracu gol, a chicotit ea, strângându-se încă un pic lângă mine.

— Harry, spuse Chubby din partea cealaltă, am să-ți spun acum ceva ce nu ți-am mai spus niciodată.

A sorbit lung din halbă, apoi a continuat cu ochii scăldați în lacrimi sentimentale.

— Harry, te iubesc. Te iubesc mai mult decât pe propriul meu frate.

Am ajuns la Hilton cu câteva minute înaintea prânzului. Marion ieşi din birouaşul din spatele recepției. Avea căştile încă agățate de gât.

— Vă aşteaptă pe terasă.

Îmi arătă cu mâna, dincolo de holul mare, decorat în stil hawaiian ersatz.

— Doamna blondă în costum de baie galben.

Citea o revistă, culcată pe burtă pe una din canapelele înclinate şi era cu spatele la mine, astfel încât prima mea impresie a fost a unei mase de păr blond, des şi strălucitor, tapat ca o coamă de leu. Apoi lăsat să cadă într-o cascadă suplă şi aurie.

Mi-a auzit paşii. S-a întors, şi-a ridicat ochelarii de soare şi i-a pus pe cap, apoi s-a ridicat în picioare şi am realizat că era minionă, nu părea să-mi ajungă mai sus de piept. Şi costumul era minion, lăsând să se vadă un pântec lat cu un buric adânc, umeri fermi, uşor bronzați, sâni mici şi o talie îngustă. Picioarele aveau o linie frumoasă, vârâte într-o pereche de sandale, cu unghiile vopsite în roşu, permanent, asortate cu unghiile lungi de la mâini. Mâinile, cu care îşi înfoia părul, erau mici şi frumoase.

Era puternic machiată dar cu multă măiestrie, în aşa fel încât tenul avea o strălucire moale, sidefie, iar obrajii şi buzele îi erau subtil fardate. Ochii aveau gene lungi artificiale, iar pleoapele erau marcate cu culoare şi cu tuş, care le dădeau o înclinație orientală.

— Harry, dragule!

Ceva în adâncul meu scoase un strigăt de avertisment

căruia aproape că i-am dat ascultare. Ştiam bine genul, mai fuseseră şi altele ca ea – feline micuțe care torc – aveam şi cicatrici doveditoare, cicatrici trupeşti şi sufleteşti. Dar nimeni nu poate spune despre bătrânul Harry că încearcă să se ascundă atunci când e prins cu pantalonii în vine.

Plin de curaj, am păşit spre ea, mijindu-mi ochii şi strâmbându-mi gura în zâmbetul ăla de puştan năbădăios, care de obicei le dinamitează.

— Salut, am spus, eu sunt Harry Fletcher.

M-a privit, începând de la picioare şi urcând un metru nouăş doi până la creştet, unde privirea i-a stăruit speculativ, cu buza de jos lăsată.

— Bună, răspunse, cu vocea răguşită, ca şi când şi-ar fi pierdut respirația – atent exersată. Eu sunt Sherry North, sora lui Jimmy North.

Eram pe veranda colibei, seara. Era răcoare; şi apusul era o spectaculoasă desfăşurare pirotehnică ce inflama palmierii şi se topea deasupra lor.

Ea bea un Pimms no 1, cu fructe şi gheață – una din specialitățile mele cu calități seducătoare – şi purta un caftan dintr-un material uşor, vaporos prin care trupul i se vedea ca o umbră, cum stătea sprijinită de balustradă, în lumina apusului. Nu-mi dădeam seama dacă mai purta şi altceva pe sub caftan, şi asta, împreună cu clinchetul gheții din paharul ei îmi distrăgeau atenția de la scrisoarea pe care o citeam. Mi-o arătase cu o parte din scrisorile ei de recomandare. Era o scrisoare de la Jimmy North, scrisă cu câteva zile înaintea morți. Am recunoscut scrisul, iar întorsătura frazei era tipică puştului isteț şi entuziast. Citind, am uitat de prezența surorii şi m-am cufundat în amintiri. Era o scrisoare lungă şi entuziastă, scrisă ca unui prieten apropiat, cu apropouri subtile la misiune şi la succesul ei, cu promisiuni pentru un viitor bogat şi vesel şi plin de lucruri bune.

Gândul la băiatul aflat acum în mormântul său singuratic din adânc, mă străbătu dureros, gândul la visurile zadarnice, irosite odată cu el, la fel ca algele de mare putrezite.

Apoi, brusc, din pagină sări propriul meu nume: „... nu te poți opri să-ți placă, Sherry. E un tip înalt şi aparent dur, plin de cicatrici şi bătătorit ca un motan bătrân care toată viața s-a bătut pe aleile dintre blocuri, în fiecare noapte. Dar sub aparența asta, pot să jur că e tare blând. Pare că-i place de mine. Ba chiar îmi dă sfaturi părinteşti „

Continua aşa şi m-am simțit stânjenit şi gâtlejul mi s-a strâns; am luat o înghițitură de whisky care mi-a adus lacrimi în ochi şi a făcut cuvintele să-mi joace în fața ochilor, până am terminat scrisoarea şi am împăturit-o.

I-am dat-o lui Sherry şi m-am dus la capătul celălalt al verandei. Am rămas acolo o vreme, uitându-mă la apele golfului. Soarele alunecă sub orizont şi se făcu deodată întuneric şi frig.

M-am întors şi am aprins lampa, aşezând-o sus ca să nu ne bată în ochi. M-a urmărit în tăcere până am terminat de turnat al doilea scotch şi m-am aşezat în scaunul de trestie.

— O.K., am spus, deci eşti sora lui Jimmy. Ai venit la St. Mary să mă vezi. De ce?

— Ai ținut la el, nu? m-a întrebat dezlipindu-se de balustradă şi venind să se aşeze lângă mine.

— Eu țin la o mulțime de oameni. E o slăbiciune a mea.

— A murit... vreau să spun... a fost aşa cum au scris ziarele?

— Da, am spus, aşa a fost.

— Ți-a spus vreodată ce căutau acolo?

Am scuturat din cap.

— Erau foarte ascunşi. Iar eu nu pun întrebări.

Tăcu, întinzând degetele lungi cu unghii smălțuite în pahar ca să apuce o felie de ananas, ciuguli din fruct cu

dinții mici şi albi, lingându-şi apoi buzele cu o limbă rozalie şi ascuțită ca a unei pisici.

— Fiindcă Jimmy te-a plăcut şi a avut încredere în tine, şi fiindcă eu cred că ştii mai mult decât ai spus oricui altcuiva, şi pentru că am nevoie de ajutorul tău, am să-ți spun o poveste, O.K.?

— Ador poveştile, am spus.

— Ai auzit vreodată de maimuța pe băț? mă întrebă.

— Sigur, e o jucărie pentru copii.

— E în acelaşi timp, numele de cod pentru un avion de vânătoare american, cu decolare verticală.

— A, da, îmi amintesc, am văzut un articol în Time. Nişte interpelări în senat. Dar am uitat amănuntele.

— S-au ridicat obiecții la investiția de şapte sute cincizeci de milioane de dolari.

— Da, îmi amintesc.

— Acum doi ani, mai exact pe 16 august, un avion prototip şi-a luat zborul de la baza aeriană Rawano din Oceanul Indian. Era înarmat cu patru rachete aer-apă, „ucigătoare de balene", fiecare dintre ele dotată cu focos nuclear tactic...

— O încărcătură destul de periculoasă.

Dădu din cap.

—" Ucigătorul de balene" e proiectat conform unui concept cu totul nou în ce priveşte rachetele. Este un dispozitiv de detectare şi urmărire a submarinelor scufundate sau la suprafață. Poate distruge un portavion, sau îşi poate schimba mediul – aer cu apă – şi se poate scufunda o mie de stânjeni, ca să distrugă un submarin inamic.

— Mamă! am spus şi am mai luat o înghițitură de whisky.

Ajunsesem la subiecte complicate.

— Îți aduci aminte de 16 august din anul acela? Erai aici?

— Eram aici, dar a fost tare demult. Împrospătează-mi

memoria.

— Ciclonul Cynthia, spuse ea.

— Dumnezeule, da, desigur.

Se abătuse urlând asupra insulei, vântul care bătea cu peste trei sute de kilometri pe oră îmi smulsese acoperişul colibei şi aproape o scufundase pe Dansatoare în Grand Harbour. Astfel de furtuni nu erau chiar neobişnuite în această zonă.

— Avionul a decolat din Rawano cu câteva minute înainte de izbucnirea taifunului. Douăsprezece minute mai târziu pilotul s-a catapultat şi avionul s-a prăbuşit în ocean cu tot cu cele patru focoase nucleare şi cu cutia neagră. Radarul din Rawane era orbit de taifun. N-au putut să-i înregistreze traiectoria.

În sfârşit, începea să capete sens.

— Şi unde intră Jimmy în toată istoria asta? Făcu un gest nerăbdător.

— Aşteaptă, spuse, apoi continuă. Ai vreo idee care ar putea fi valoarea încărcături pe piața liberă?

— Îmi închipui că ți-ai putea scrie singur cecul, cu bătaie de unul-două milioane de dolari.

Bătrânul Harry era tot numai urechi, nu degeaba făcuse atâtea exerciții în ultima vreme.

Sherry înclină din cap.

— Pilotul de încercare de pe prototip era un comandor în Marina Militară americană, pe nume William Bryce. La o înălțime de cincizeci de mii de picioare avionul s-a defectat, chiar înainte de a ieşi prin vârful conului furtunii. Bryce s-a luptat cu el până jos, era un ofițer conştiincios, dar la cinci sute de picioare a înțeles că nu mai era nimic de făcut. S-a catapultat şi a privit avionul prăbuşindu-se.

Vorbea atent, alegându-şi cuvintele în mod ciudat, prea tehnice pentru o femeie. Toate astea le învățase pe dinafară, eram sigur – de la Jimmy? Sau de la altcineva?

„Harry, cască urechile, ca să afli cât mai multe”, mi-am spus.

— Billy Bryce a supraviețuit timp de trei zile pe o plută de cauciuc, în mijlocul oceanului şi al taifunului, înainte de a fi găsit de unul din elicopterele de la baza Rawano. Avusese destul timp de gândire. Unul din lucrurile la care se gândise era valoarea încărcăturii, pe care o comparase cu leafa lui de comandor. Declarația sa de la tribunal a omis amănuntul că avionul se prăbuşise la o distanță care-i permitea să fie văzut de pe mal, ca şi faptul că Bryce reuşise să-şi stabilească nişte puncte de reper fixe înainte de a fi purtat de vânt în larg.

Nu găseam nicio fisură istoriei ei, suna perfect – şi foarte interesant.

— Verdictul tribunalului a fost „eroare de pilotaj” şi Bryce şi-a dat demisia. Cariera lui a fost distrusă de acest verdict. A hotărât să-şi câştige pensia şi, în acelaşi timp, să-şi spele reputația. Avea de gând să forțeze Marina să-şi răscumpere „ucigătoarele de balene” şi să accepte probele din cutia neagră.

Am vrut să pun o întrebare, dar Sherry m-a oprit din nou cu un gest. Nu voia ca recitalul să-i fie întrerupt.

— Jimmy lucrase pentru Marina Militară S.U.A. – la inspectarea carenei unuia din transportoarele lor; îl cunoscuse pe Bryce. Se împrieteniseră, aşa că lui Bryce i s-a părut normal să apeleze la Jimmy. Cei doi nu aveau destul capital pentru a organiza expediția, deci s-au gândit să-şi găsească nişte sponsori. Dar cum ăsta nu e unul din lucrurile pe care să le dai la anunțuri în Time, încă nu ajunseseră la o concluzie atunci când Billy Bryce a fost ucis în Thunderbird-ul său, pe autostrada M4, lângă Heathrow.

— Parcă-i un blestem, am spus.

— Eşti superstițios, Harry? m-a întrebat ea privindu-mă cu ochii ei migdalați, ca de tigroaică.

— Un pic, am recunoscut, iar ea a dat din cap de parcă ar fi stocat atent informația, înainte de a continua.

— După moartea lui Billy, Jimmy a continuat acțiunea, a găsit sprijin financiar. Nu mi-a spus la cine, dar am bănuit că nu erau nişte tipi prea curați. A venit aici cu ei – iar restul îl ştii.

— Restul îl ştiu, am încuviințat şi, instinctiv, mi-am masat cicatricea îngroşată, pe sub mătasea cămăşii. Bineînțeles, cu excepția locului în care s-a prăbuşit avionul.

Ne-am privit lung.

— Ție ți l-a spus? am întrebat-o, iar ea a negat din cap.

— Ei, povestea a fost interesantă, i-am zâmbit. Ce păcat că nu putem verifica dacă e şi adevărată.

Se ridică abrupt şi se îndreptă din nou către balustrada verandei. Îşi cuprinse brațele, era atât de furioasă încât, dacă ar fi avut coadă, ar fi şfichiuit cu ea ca o leoaică.

Am aşteptat-o să îşi revină şi a venit şi momentul în care a ridicat din umeri şi s-a întors din nou cu fața la mine. Avea un zâmbet uşor.

— Ei, asta e. Am crezut că am dreptul la o parte din pradă. Jimmy a fost fratele meu, şi am făcut cale lungă până aici pentru că el a ținut la tine şi a avut încredere în tine. Am crezut că putem lucra împreună dar, dacă vrei să iei tu totul, nu cred că am să te împiedic.

Şi-a scuturat părul, care i s-a unduit, lucind în lumina lămpii. M-am ridicat.

— Hai să te duc acasă, am spus, punându-i mâna pe braț. Şi-a ridicat ambele brațe şi şi-a încleştat degetele în părul creț şi des de pe ceafa mea.

— E cale lungă pân-acasă, a şoptit şi m-a tras spre ea, ridicându-se pe vârfuri.

Avea buzele moi şi umede şi o limbă îndrăzneață şi febrilă. Se depărtă după o vreme şi îmi zâmbi, cu ochii împăienjeniți, cu respirația întretăiată şi rapidă.

— Poate că, până la urmă, n-am făcut drumul degeaba?

Am ridicat-o în brațe, era ușoară ca un copil: mi-a cuprins gâtul cu brațele și și-a lipit obrazul de al meu, în timp ce o duceam înăuntru. Învățasem demult că e bine să mănânci atâta timp cât ai ce, fiindcă nu se știe niciodată când vine foametea.

Chiar și lumina blândă a zorilor era crudă cu ea, cum stătea întinsă pe pat, adormită, sub plasa de țânțari de deasupra patului dublu. Fardul i se întinsese pe față, mânjind-o. Și dormea cu gura deschisă. Coama de păr blond nu mai era decât un pămătuf încâlcit care nu se asorta cu triunghiul de cârlionți de la baza pântecului. O găseam respingătoare în dimineața asta, căci, în timpul nopții, descoperisem că domnișoara Sherry era o psihopată sadică.

M-am dat ușor jos din pat și am privit-o câteva momente, căutând în zadar pe fața ei o asemănare cu Jimmy North. Am renunțat și, gol încă, am ieșit din colibă pe plajă.

Era vremea fluxului. M-am aruncat în apa rece, înotând până la intrarea în golf. Înotam iute? trăgând tare în stilul crawl australian, iar apa sărată făcea să usture zgârieturile adânci de pe spate.

Era una din diminețile mele norocoase, prieteni vechi mă așteptau dincolo de recif: un banc de delfini, care se repeziră în întâmpinarea mea, tăind suprafața întunecată cu aripioarele dorsale, când săreau peste valuri. Mă înconjurară șuierând și sforăind, cu orificiile respiratorii din vârful capului închizându-se și deschizându-se ca niște guri mici și cu gurile imense căscate în zâmbete prosteşti, de plăcere.

M-au tachinat timp de zece minute înainte ca unul dintre masculii mai bătrâni să-mi dea voie să-l apuc de aripioara dorsală și să-l las să mă remorcheze. Era ca o extraordinară plimbare cu sania," care făcea apa să mi se ridice spumă în

jurul pieptului şi capului.

M-a dus la o jumătate de milă în larg, până când forța apei m-a smuls de pe spinarea lui.

Aveam mult de înotat înapoi, iar delfinul continua să se învârtă în jurul meu, înghiontindu-mă din când în când în spate, invitându-mă la o nouă plimbare. Când am ajuns în dreptul recifului m-au fluierat în semn de rămas bun şi s-au îndepărtat grațioşi, lăsându-mă să mă întorc fericit la mal. Brațul mă durea puțin, dar durerea era semn de însănătoşire şi de reîntoarcere a forțelor.

Patul era gol şi uşa de la baie încuiată. Probabil îşi rade subțiorile cu aparatul meu, m-am gândit. M-a cuprins un val de iritare, unui ins ca mine nu-i place să i se strice obiceiurile. Am folosit duşul pentru oaspeți ca să dau jos sarea de pe mine, şi iritarea mi-a mai dispărut sub valurile de apă fierbinte. Apoi, împrospătat dar neras şi flămând ca un piton, m-am îndreptat spre bucătărie. Tocmai frigeam jambonul cu ananas şi ungeam cu unt felii groase de pâine prăjită când intră Sherry în bucătărie.

Era din nou, imaculată. Pesemne avea în poşeta Gucci un întreg galantar cosmetic; părul îi era din nou tapat şi fixat în coama de leoaică.

Avea un zâmbet năucitor.

— Bună dimineața, iubitule, spuse, şi veni către mine să mă sărute îndelung. Eram mai indulgent acum față de lume şi creaturile ei. Nu mă mai respingea femeia asta strălucitoare. Starea de spirit pe care mi-o dăduseră delfinii se întorsese şi veselia mea era probabil molipsitoare. Am râs mult în timpul micului dejun, după care am dus ibricul de cafea pe verandă.

— Când mergem să căutăm avionul? mă întrebă deodată, şi, fără să-i răspund, mi-am turnat o cană de cafea neagră şi tare.

Sherry North hotărâse, în mod evident, că o noapte în

compania ei mă făcuse sclavul ei pe viață. S-ar putea să nu fiu un mare cunoscător al femeilor, dar am totuşi ceva experiență – vreau să spun, nu sunt virgin – şi nu mi se părea că farmecele ei merită patru rachete cu focoase nucleare şi cutia neagră a unui avion de luptă.

— De îndată ce-mi spui unde trebuie să ajungem, i-am răspuns prudent.

E o veche prejudecată feminină că, dacă un bărbat ți-a produs plăcere, trebuie să plătească pentru asta. Eu sunt de mult de părere că ar trebui să fie invers.

Se întinse peste masă şi mă apucă de încheietura mâinii; ochii de tigru erau din nou mari şi melancolici.

— După noaptea trecută, şopti răguşit, ştiu că avem un viitor minunat, Harry. Tu şi eu, împreună.

Stătusem treaz vreme îndelungată noaptea trecută şi ajunsesem la o concluzie. În pachet nu putea fi un avion întreg ci, probabil o părticică din el, ceva care permitea o identificare certă. Aproape sigur nu era nici cutia neagră, nici vreunul din proiectile. Jimmy North nu avusese timp să detaşeze cutia neagră din carlingă, chiar dacă ar fi ştiut unde se află şi dacă ar fi avut uneltele necesare. Pe de altă parte pachetul nu avea nici forma şi nici dimensiunile unei rachete, era un obiect rotund şi compact, fără o linie aerodinamică. Era, aproape sigur, un obiect inofensiv. Dacă o luam pe Sherry North cu mine să-l recuperăm, nu dădeam din mână decât o carte lipsită de importanță, dacă ea arăta ca un atu major.

Nu trădam nimic, nici locul naufragiului din Gunfire Reef, nici vreun alt obiect de valoare asociat lui.

În schimb era ca şi când aş fi trimis hăitaşi să stârnească tigrii. Va fi interesant de observat exact pum reacționează Madmoiselle North, odată ce va fi aflat locul naufragiului.

— Harry, îmi şopti din nou, te rog, şi se aplecă mai tare spre mine. Trebuie să mă crezi. Niciodată n-am simțit ce

simt acum. Din prima clipă în care te-am văzut, am ştiut...

M-am trezit din calcule şi m-am aplecat spre ea, afişând o mână pasionată şi cam tembelă, dornică de plăceri.

— Draga mea, am început, dar vocea mi se înecă şi am strâns-o puternic în braţe, dar am simţit-o cum se încordează, iritată fiindcă îi întindeam rujul şi îi ciufuleam coafura sofisticată. Simţeam efortul pe care-l făcea ca să îmi răspundă cu aceeaşi pasiune.

— Şi tu simţi la fel? întrebă ea, din adâncurile îmbrăţişării, înăbuşită la pieptul meu şi, ca să mă amuz urmărind-o cum joacă un rol pe care singură şi-l impusese, am ridicat-o în braţe şi am dus-o în direcţia patului răscolit.

— Am să-ţi arăt ce simt pentru tine, am murmurat pătimaş.

— Iubitule, protestă disperat, nu acum.

— De ce nu?

— Avem atâtea de făcut. Avem timp mai târziu, tot timpul din lume.

Cu aparentă părere de rău am lăsat-o jos, deci în realitate îi eram recunoscător fiindcă ştiam că, după un mic dejun uriaş cu jambon şi trei căni de cafea, mi-ar fi dat arsuri la stomac.

Era douăsprezece şi câteva minute când am ieşit din Grand Harbour îndreptându-ne spre sud şi apoi spre est. Echipajului îi spusesem să îşi ia o zi liberă, pe ţărm, căci nu mergeam la pescuit.

Chubby o măsură pe Sherry North, în bikini, întinsă pe puntea cocpitului şi se încruntă neutru dar Angelo îşi dădu ochii peste cap şi întrebă:

— Croazieră de plăcere? cu o anumită intonaţie.

— Numai la prostii ţi-e gândul, l-am mustrat, iar el a râs încântat, ca şi când i-aş fi făcut cel mai frumos compliment, şi o luară amândoi în sus pe dig.

Dansatoarea valsă în josul colierului de atoli şi insule

până când, puțin după ora trei, am ajuns în trecătoarea adâncă dintre insulele Little Gull şi Big Gull şi apele albastre ale Mozambicului.

Aveam o briză suficientă ca să dea o răcoare plăcută zilei şi să stârnească un pic de spumă albă şi uşoară pe crestele valurilor.

Manevram atent, cu ochii pe Big Gull în timp ce o aduceam pe Dansatoare în poziție. Când am ajuns în dreptul reperelor am împins-o puțin dincolo de ele, ca să-i las loc să se întoarcă. Apoi am tăiat motoarele şi am alergat pe puntea din față ca să las ancora.

Dansatoarea se întoarse şi se aşează ca o domnişoară bine crescută.

— Ăsta e locul?

Sherry îmi urmărise toate mişcările cu privirile ei neliniştitoare, de felină.

— Ăsta e, şi am riscat forțând nota îndrăgostitului fără leac, arătându-i şi punctele de reper.

— Am aliniat palmierii ăia doi, cei aplecați, cu palmierul ăla stingher de pe linia orizontului, vezi?

Dădu tăcută din cap şi din nou am remarcat privirea aceea, ca şi când ar fi stocat o informație importantă.

— Şi acum ce facem? întrebă.

— Ăsta e locul unde s-a scufudat Jimmy, i-am explicat. Când a revenit la bord era grozav de agitat. A vorbit în secret cu ceilalți – Materson şi Guthrie – şi agitația i-a cuprins şi pe ei. Jimmy a coborât din nou cu nişte frânghie şi cu o pânză. A stat acolo destul de mult, după care, când s-a întors, au început împuşcăturile.

— Da, aprobă ea repede.

Referirile la moartea fratelui ei păreau s-o lase rece.

— Ar trebui să plecăm acum, înainte să ne vadă cineva.

— Să plecăm? am întrebat, privind-o. Dar credeam că o să aruncăm şi noi o privire?

Şi-a dat seama că greşise.

— Trebuie să ne organizăm bine, să ne întoarcem când suntem perfect pregătiți, când vom fi făcut toate aranjamentele să ridicăm la suprafață şi să transportăm...

— Iubita mea, am zâmbit. N-am bătut atâta cale ca să nu aruncăm măcar un ochi.

— Cred că nu e bine, Harry, strigă ea după mine, dar eu deja deschideam capacul motorului.

— Hai, ne întorcem altă dată, insistă, dar am coborât scara care ducea la spalierul unde erau aşezate rezervoarele de oxigen şi am dat jos un set dublu Draeger. I-am pus valva şi i-am probat etanşeitatea trăgând aer prin piesa de cauciuc.

Aruncând o privire iute ca să mă asigur că nu mă urmăreşte, am întins o mână şi am împins comutatorul mascat care coordona sistemul electric." Acum nimeni nu mai putea porni motoarele Dansatoarei, cât eu nu eram la bord.

Am agățat scara pentru scufundări înafara bordului de la pupa şi m-am îmbrăcat în cocpit – costum de neopren cu mâneci scurte şi cagulă, centură cu lest şi cuțit, mască Nemrod compactă, labe.

Mi-am atârnat în spinare tuburile de oxigen şi am luat un colac de frânghie uşoară, de nylon, pe care mi l-am prins de centură.

— Şi dacă nu te întorci, ce se întâmplă? întrebă Sherry, arătându-se pentru prima oară îngrijorată. Vreau să spun, ce se întâmplă cu mine?

— Ai să te stingi de dor, i-am spus şi mi-am dat drumul peste bord, nu spectaculos, pe spate, ci pe scară, mai potrivit cu vârsta şi demnitatea mea.

Apa era limpede ca aerul de munte şi, înotând spre fund, vedeam toate detaliile lui, la cincizeci de picioare dedesubt.

Era un peisaj de coral, cu o lumină pestriță şi culori

uluitoare. M-am prelins spre el, spre formele lui sculptate, îndulcite şi îmblânzite de plante marine, animate de mişcarea peştilor tropicali, ca miliarde de pietre nestemate. Erau crevase adânci şi turnuri înalte de coral cu întinderi de alge între ele şi spaţii deschise, acoperite cu nisip de coral, orbitor de alb.

Reperele mele fuseseră surprinzător de corecte, dacă ţinem seama de faptul că ele fuseseră stabilite pe când abia dacă mai eram conştient, datorită pierderii de sânge. Aruncasem ancora aproape exact pe pachetul învelit în pânză. Zăcea pe una din întinderile nisipoase şi arăta ca un înspăimântător monstru marin, verde şi îndesat, cu frânghiile plutind în jur ca nişte tentacule.

M-am ghemuit lângă el şi bancurile de peştişori, vărgaţi ca nişte zebre în auriu şi negru, se adunară în jurul meu în număr atât de mare, încât a trebuit să suflu bule de aer spre ei să-i gonesc, ca să-mi continui treaba.

Mi-am desfăcut frânghia de nylon de la centură şi am prins-o cu un capăt de balot, smucind zdravăn de ea ca să mă asigur. Apoi m-am ridicat din nou la suprafaţă, filând frânghia. Am ieşit la treizeci de picioare de pupa Dansatoarei, am înotat până la scară şi m-am căţărat în cocpit. Am fixat bine celălalt capăt de braţul scaunului de luptă.

— Ce-ai găsit? mă întrebă Sherry, nerăbdătoare.

— Încă nu ştiu, îi spusei.

Rezistasem tentaţiei de a deschide pachetul pe fundul apei. Speram că va merita sacrificiul, ca să-i urmăresc expresia când voi desface pânza.

Mi-am scos echipamentul de scufundare şi l-am spălat cu apă dulce înainte de a-l pune la loc în dulap. Voiam ca tensiunea s-o mai roadă încă puţin.

— Fir-ai să fii, Harry, hai să-l aducem sus, izbucni ea în cele din urmă.

Îmi aminteam că pachetul era greu ca pământul dar, în momentul acela, toate forțele mele erau pierite. Acum mă proptii în rama punții şi începui să trag de frânghie. Era greu, dar nu imposibil şi am continuat să încolăcesc frânghia udă, pe măsură ce o recuperam, cu mişcarea suplă din încheietură a unui bătrân pescar.

Pânza verde ieşi la suprafață în lateral, moale şi plină de apă. M-am întins şi am apucat de sfoara înnodată şi, într-o încordare, l-am ridicat peste bord, unde a zdrăngănit greu pe puntea cocpitului – metal pe lemn.

— Deschide-l, comandă Sherry nerăbdătoare.

— Imediat, doamnă, am spus trăgându-mi cuțitul de la brâu.

Era ascuțit ca un brici şi am tăiat fiecare sfoară dintr-o singură mişcare.

Sherry se aplecă înainte plină de nerăbdare şi, în timp ce trăgeam de cutele țepene ale pânzei, îi urmăream atent figura.

Expresia de anticipație lacomă se transformă într-una de triumf atunci când recunoscu obiectul. Îl recunoscu înaintea mea, apoi un văl de incertitudine i se aşternu pe ochi şi pe față.

Minunat jucat, era o actriță de talent. Dacă nu l-aş fi aşteptat încordat, jocul rapid de emoții mi-ar fi scăpat.

Am privit în jos la obiectul umil pentru care deja atât de mulți oameni fuseseră ucişi sau mutilați, sfâşiat între surpriză, mirare şi dezamăgire. Nu era ce mă aşteptasem.

Jumătate din el era mâncat rău ca o maşină de sablat, iar bronzul era crud, lucios şi adânc marcat. Jumătatea de sus era intactă, acoperită cu un strat gros, verzui, dar urechea de care se agăța era neatinsă, cu ornamentația încă vizibilă în ciuda coroziunii – un simbol heraldic, sau o parte a lui, ceva scris cu înfloriturі în stil vechi. Scrisul era fragmentar, parte din el fusese şters cu o linie neregulată, lăsând să se

vadă numai metalul strălucitor, mâncat.

Era clopotul unui vas, turnat în bronz masiv; trebuie să fi cântărit aproape cincizeci de kilograme cu cupola boltită şi gura largă, deschisă.

Curios, l-am rostogolit pe-o parte. Limba era corodată serios; în interior erau incrustate crus-tacee şi scoici. Conturul lăsat prin corodare pe exteriorul său mă intriga, până când am înţeles care ar putea fi explicaţia. Mai văzusem şi altădată obiecte marcate în mod asemănător, după o şedere îndelungată în apă. Clopotul fusese îngropat pe jumătate în nisipul de pe fund, lăsând porţiunea expusă pradă acţiunii fluxului din Gunfire Break, iar particulele fine de nisip de coral abraziv curăţaseră o jumătate de centimetru din suprafaţa exterioară a metalului.

Pe de altă parte, jumătatea care stătuse îngropată rămăsese protejată şi am examinat acum mai atent literele – VVN L.

Era un W – lăbărţat sau rupt, urmat imediat de un N perfect, apoi un spaţiu şi un L întreg; după aceea, literele fuseseră din nou obliterate.

Blazonul încrustat în metal, pe partea opusă a clopotului, avea un desen complicat, cu două fiare sălbatice – probabil lei – care ţineau un scut şi un cap acoperit cu un coif. Mi se părea vag cunoscut, şi mă întrebam unde îl mai văzusem.

M-am lăsat pe călcâie şi am privit-o pe Sherry North. N-a fost în stare să-mi susţină privirea.

— Ciudat lucru, am spus. Un avion cu reacţie care avea atârnat de bot un mare clopot de bronz.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Nici eu.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus să-mi iau un trabuc din salon. L-am aprins şi m-am aşezat în scaunul de luptă.

— O.K. hai s-auzim teoria, ta.

— Nu ştiu ce să zic, Harry. Zău că nu ştiu.

— Hai să-ncercăm să ghicim, am propus. Încep eu.

Se întoarse cu fața spre ocean.

— Avionul cu reacție s-a preschimbat într-un bostan, am îndrăznit. Ce zici de asta?

Se întoarse din nou către mine.

— Harry, nu mă simt prea grozav. Cred că mi se face rău.

— Şi ce facem?

— Hai să ne-ntoarcem, acum.

— Mă gândeam să mă mai scufund o dată, să mai arunc o privire.

— Nu, spuse ea repede. Te rog, nu acum. Nu mă mai simt în stare. Hai să mergem. Putem să ne întoarcem, dacă va trebui.

I-am cercetat fața, căutând semne ale răului; arăta ca o reclamă pentru alimentația sănătoasă.

— Bine, acceptai – de fapt o nouă scufundare nu prea avea rost, dar numai eu ştiam asta. Hai acasă, să încercăm să-i dăm de capăt.

M-am ridicat şi m-am apucat să înfăşor la loc clopotul de bronz.

— Ce-ai de gând să faci cu ăsta? m-a întrebat, nelinişti tă.

— Îl pun bine, i-am spus. În niciun caz n-am să-l duc cu mine înapoi pe St. Mary, să-l expun în piața mare. Cum spuneai, ne putem oricând întoarce.

— Da, mă aprobă grăbită. Aşa e, ai dreptate. Am aruncat încă o dată balotul peste bord şi m-am dus să trag ancora.

Pe drumul spre casă am descoperit că prezența lui Sherry North pe punte mă irita. Aveam o mulțime de lucruri la care trebuia să mă gândesc. Am trimis-o jos să facă o cafea.

— Tare, i-am spus, şi cu patru linguriț e de zahăr. Are să-ți vindece şi răul de mare.

Reapăru pe punte după nici două minute.

— Aragazul nu se aprinde, se plânse.

— Trebuie să deschizi mai întâi rezervorul principal de

gaz.

I-am explicat unde găseşte robinetele.

— Şi nu uita să le închizi când termini, altfel transformi barca într-o bombă.

Făcea o cafea lamentabilă.

Era seară târziu când am ancorat în Grand Harbour şi când am lăsat-o pe Sherry la intrarea hotelului se întunecase. Nu m-a invitat înăuntru să bem ceva, ci m-a sărutat numai pe obraz şi mi-a spus:

— Iubitule, în noaptea asta vreau să fiu singură. Sunt istovită. Mă bag în pat chiar acum. Lasă-mi timp să mă gândesc şi, când o să mă simt mai bine, o să ne putem face planuri mai limpezi.

— Te iau de-aici, la ce oră?

— Nu, spuse. Ne întâlnim pe vas. Devreme. La opt. Aşteaptă-mă acolo, putem vorbi în linişte. Numai noi doi, fără nimeni altcineva, da?

— O aduc pe Dansatoare la chei la opt, i-am promis.

Fusese o zi secetoasă şi, în drum spre casă, m-am oprit la Lord Nelson.

Angelo şi Judith erau cu un grup gălăgios de vârsta lor într-unul din separeuri. Mă chemară şi-mi făcură loc să şed între două fete.

Am cumpărat pentru fiecare câte o bere şi Angelo se aplecă spre mine, secretos:

— Hei, căpitane, îţi trebuie camioneta astă seară?

— Da, am spus. Ca să ajung acasă.

Ştiam ce urmează. Angelo se purta ca şi când ar fi deținut acțiuni din vehicul.

— Şefule, astă seară e o petrecere mare la South Point – dintr-o dată folosea o grămadă de „şefi” şi „căpitani” – şi m-am gândit că, dacă te ducem până în Turte Bay, ne dai şi nouă camioneta. Vin eu să te iau mâine dimineață, promit.

Am sorbit o înnghițitură din halbă, toți mă urmăreau cu

ochi atenți.

— E o petrecere mare, domnu Harry, spuse Judith. Te rugăm.

— Vii şi mă iei la şapte fix, Angelo, auzi? după care a izbucnit un hohot spontan de râs de uşurare.

S-au înghesuit care mai de care să-mi cumpere o bere.

Am avut o noapte agitată, cu somn zbuciumat întretăiat de perioade de veghe. Am visat din nou visul în care mă scufundam după balotul învelit în pânză. El conținea şi de data asta o mică sirenă de Dresda, dar sirena avea înfățişarea lui Sherry North care îmi întindea macheta unui avion de luptă cu reacție, care se preschimba într-un bostan atunci când întindeam mâna să-l iau. Pe bostan erau gravate literele V V N L.

După miezul nopții a început să plouă, perdele groase de apă şi fulgere care proiectau siluetele palmierilor ciufuliți pe cerul întunecat.

Încă ploua când am coborât pe plajă, iar stropii grei explodau ca nişte bombe minuscule pe trupul meu gol. În lumina puțină, marea era neagră şi norii de ploaie se întindeau până la orizont. Am înotat singur până mult dincolo de recif dar, când m-am întors, am constatat că excursia nu-mi adusese buna dispoziție obişnuită. Eram vânăt şi tremuram de frig şi un presentiment vag dar persistent al primejdiei şi necazurilor mă bântuia sâcâitor.

Terminasem de mâncat când a apărut camioneta pe cărarea care tăia plantația de palmieri, plescăind prin băltoace, stropită toată cu noroi şi cu farurile încă aprinse.

În curte, Angelo începu să strige: „Eşti gata, Harry?” şi am ieşit alergând, cu o pălărie marinărească, de muşama, pe cap.

Angelo mirosea a bere, era vorbăreț şi avea ochii uşor încețoşați.

— Lasă-mă să conduc eu, i-am spus şi, cât am traversat

insula, mi-a făcut o descriere minut cu minut a marii petreceri – şi din câte mi-a spus am tras concluzia, că peste nouă luni, avea să fie o epidemie de naşteri pe St. Mary.

Îl ascultam numai cu o ureche fiindcă, din ce ne apropiam mai tare de oraş, neliniştea mea sporea.

— Hei, Harry, copiii au zis să-ți mulțumesc că ne-ai împrumutat camioneta.

— Cu plăcere, Angelo.

— Am trimis-o pe Judith pe vas, să facă puțină curățenie şi să-ți pregătească o cafea.

— Nu era nevoie, am spus.

— Ea a vrut în mod special, ştii, aşa, ca să-ți mulțumească.

— E-o fată tare bună.

— Aşa e, Harry. O iubesc – şi Angelo începu să cânte „Devil Woman", în stil Mick Jagger.

După ce am trecut creasta, când trebuia s-o luăm în jos spre vale, am avut o inspirație neaşteptată. În loc să o țin drept pe strada Frobisher până în port, am luat-o la stânga pe aleea circulară de deasupra portului şi a spitalului, pe aleea cu smochini indieni până la Hilton Hotel. Am parcat camioneta sub copertină şi am intrat în hol.

La recepție nu era nimeni atât de devreme dimineața, dar m-am aplecat peste ghişeu şi m-am uitat în birouaşul lui Marion. Era acolo şi, când m-a văzut, fața i s-a luminat într-un zâmbet larg şi şi-a scos căştile.

— Bună ziua, domnu Harry.

— Bună Marion, scumpeteo, îi întorsei zâmbetul. D-ra North e în camera ei?

Expresia i se schimbă.

— A, nu, spuse. A plecat de mai bine de o oră.

— A plecat? m-am holbat la ea.

— Da, s-a dus la aeroport cu autobuzul hotelului. Voia să prindă avionul de 7,30. Marion se uită la ceasul ieftin,

japonez, pe care îl avea la mână. Au decolat acum zece minute.

Mă luase complet prin surprindere. Dintre toate, ăsta era lucrul la care mă aşteptam cel mai puțin. Multe secunde la rând, n-a avut niciun sens, apoi, brusc şi oribil, a căpătat unul.

— Dumnezeule, am spus. Judith!

Şi am rupt-o la fugă spre maşină. Angelo îmi văzu fața când m-am apropiat, s-a ridicat în scaun şi s-a oprit din cântat.

M-am aruncat la volan şi am pornit motorul apăsând pedala până la podea şi am întors pe două roți, cu motorul urlând.

— Ce s-a întâmplat, Harry? întrebă Angelo.

— Judith? am întrebat încruntat. Ai trimis-o pe vas – când?

— Când am venit să te iau pe tine.

— A plecat imediat?

— Nu, mai avea să se spele şi să se îmbrace. Vorbea direct, neascunzând faptul că dormiseră împreună. Simțea tensiunea momentului.

— Apoi avea de mers pe jos de la fermă până-n vale.

Angelo locuia cu o familie de țărani lângă izvor, erau trei mile de mers pe jos.

— Dă, Doamne, să ajungem la timp, am şoptit. Camioneta gonea în jos pe drum, am schimbat vitezele ca la curse când am ieşit pe porți pe-o parte cu roțile scârțâind, apoi am călcat iar tare accelerația, redresând maşina din derapaj prin forța motorului.

— Ce dracu s-a întâmplat, Harry? mă întrebă din nou.

— Trebuie s-o oprim înainte de a ajunge la bordul Dansatoarei, i-am spus încruntat, gonind pe aleea circulară, spre oraş.

Dincolo de fort, la picioarele noastre, se deschidea

panorama lui Grand Harbour. N-a mai pierdut timpul cu întrebări prosteşti. Lucrasem destul de multă vreme împreună ca să ştie că, atunci când spun un lucru, aşa e.

Dansatoarea era încă la locul ei de ancoraj, printre celelalte nave de pe insulă şi, la jumătatea drumului spre ea, se vedea Judith vâslind în bărcuță. Chiar de la distanța asta distingeam mica siluetă feminină şi recunoşteam loviturile de vâslă, scurte, eficiente. Era născută aici pe insulă, şi vâslea la fel de bine ca un bărbat.

— N-o să reuşim, spuse Angelo. Are să ajungă pe vas înainte ca noi să ajungem la Amiralitate.

În capătul străzii Frobisher mi-am pus podul palmei stângi pe claxon şi am încercat să-mi fac drum, sunând din el continuu. Dar era duminică dimineață, zi de piață, şi deja străzile se umpleau de lume. Țăranii veniseră la oraş în care cu boi şi în rable străvechi.

Blestemându-mi neputința, claxonam încercând să-mi croiesc drum prin ei.

Ne-a luat trei minute să acoperim distanța de o jumătate de milă, din capătul străzii până pe digul Amiralității.

— Oh, Doamne, am spus, aplecându-mă în scaun şi trecând printre porțile de plasă şi traversând liniile de cale ferată.

Bărcuța era legată într-o coastă a Dansatoarei Valurilor şi Judith tocmai urca peste bord. Purta o bluză verde ca smaraldul şi o pereche de jeans scurți. Părul îi era strâns într-o coadă lungă, pe spate. Am oprit camioneta în derapaj lângă depozitele de ananas şi am luat-o la goană pe dig, împreună cu Angelo.

— Judith! am răcnit, dar vocea mea nu a ajuns până în partea cealaltă a golfului.

Fără să privească înapoi, Judith dispăru în salon. Angelo şi cu mine alergarăm până la capătul cheiului. Amândoi strigam cât ne țineau plămînii, dar ne bătea vântul din față

şi Dansatoarea era la cinci sute de metri depărtare, pe apele golfului.

— Uite o barcă!

Angelo mă prinse de braţ. Era o barcă pescărească, veche, construită în clinuri, legată cu un lanţ de un inel fixat în ponton.

Am sărit în ea de la o înălţime de aproape trei metri şi am căzut grămadă, unul peste altul. M-am repezit împleticindu-mă la lanţul care ţinea barca legată. Avea nişte verigi de oţel galvanizat, groase de un sfert de ţol şi un lacăt greu de alamă care o fixa de inel.

Mi-am înfăşurat lanţul de două ori în jurul încheieturii, am proptit un picior în ponton şi am tras. Lacătul sări în ţăndări, iar eu am căzut pe spate în fundul bărcii. Angelo pusese deja vâslele în furcheţi.

— Vâsleşte! i-am strigat. Vâsleşte cât poţi!

Stăteam la prova, cu mâinile făcute pâlnie la gură, strigând după Judith, şi încercând să-mi fac vocea auzită deasupra vâjâitului vântului.

Angelo vâslea frenetic, înfigând penele vâslelor scurt şi adânc, mult în spate şi apoi aruncându-şi toată greutatea corpului asupra lor, când intrau în apă. La fiecare mişcare aerul îi ieşea din piept cu o izbucnire aspră.

La jumătatea drumului un alt nor de ploaie se abătu asupra noastră, acoperind Grand Harbour ca un giulgiu, în valuri mişcătoare. Îmi bătea în faţă şi trebuia să-mi mijesc ochii ca să văd ceva.

Silueta Dansatoarei era acoperită de ploaia cenuşie, dar ne apropiarăm. Incepusem să sper că Judih avea să măture şi să facă ordine prin cabine înainte de a aprinde un chibrit ca să dea foc instalaţiei din bucătărie. Începusem de asemenea să sper că mă înşelasem şi că Sherry North nu-mi lăsase un cadou de despărţire.

Dar îmi răsuna încă în urechi propria mea voce care îi

spusese, cu o zi înainte, lui Sherry North:

— Trebuie mai întâi să deschizi rezervorul principal de gaz.

Ne apropiam de Dansatoare, care părea suspendată de firele de ploaie, fantomatic de albă şi lipsită de substanţă printre vârtejurile de negură.

— Judith! am strigat.

Acum trebuia să mă audă, eram destul de aproape. La bord se aflau două rezervoare de butan de treizeci de litri, suficient ca să distrugă o casă mare, de cărămidă. Gazul era mai greu decât aerul, odată scurs se va lăsa în jos, umplând cala Dansatoarei cu un amestec exploziv de gaz şi aer. Nu era nevoie decât de scânteia unei baterii sau de un chibrit.

M-am rugat să mă fi înşelat şi am urlat din nou. Apoi Dansatoarea sări în aer.

Izbucni mai întâi o flacără albastră cumplită care străbătu vasul. L-a despicat cu o lovitură ca de baros şi i-a deschis suprastructura, ridicând-o ca pe un capac.

Dansatoarea tresări sub lovitura mortală şi suflul ne izbi ca o furtună. Am simţit mirosul electric din aer, înţepător ca o lovitură sfârâitoare de fulger pe o bucată de fier.

O priveam pe Dansatoare murind, o moarte teribilă, violentă; apoi carena sfâşiată şi lipsită de viaţă se răsturnă, iar apa cenuşie şi rece se repezi să o umple. Motoarele grele o traseră încet la fund, şi curând dispăru în apele întunecate ale lui Grand Harbour.

Angelo şi cu mine stăteam înghemuiţi de groază, ghemuiţi în barca ce se legăna violent, şi ne holbam la apa agitată, presărată cu resturi – tot ce mai rămăsese dintr-un vas minunat şi dintr-o fată frumoasă. Am simţit cum mă cuprinde o disperare profundă, voiam să plâng, să urlu, dar eram ca paralizat.

Angelo fu primul care se clinti. Sări în picioare cu un sunet din gâtlej, ca de fiară rănită. Încercă să se arunce

peste bord, dar l-am prins şi l-am ţinut.

— Lasă-mă! ţipă el. Trebuie să mă duc după ea!

— Nu!

Mă luptam cu el în bărcuţa care se legăna nebuneşte.

— N-are niciun rost, Angelo!

Chiar dacă ar fi străbătut cele patruzeci de picioare de apă sub care zăcea acum scheletul sfărâmat al Dansatoarei, ce avea să găsească acolo putea să-l scoată din minţi. Judith fusese în centrul exploziei, supusă efectului complet al acesteia, la distanţă atât de mică.

— Lasă-mă, lua-te-ar dracu!

Angelo îşi eliberă un braţ şi mă lovi peste faţă, dar am văzut lovitura venind şi am întors capul. Îmi zdreli pielea obrazului, dar ştiam că acum are să se potolească.

Bărcuţa era pe punctul de a se răsturna. Deşi avea douăzeci de kilograme mai puţin decât mine, Angelo se zbătea cu forţa unui nebun. Acum o striga pe nume.

— Judith, Judith, pe un ton tot mai ridicat, isteric.

Mi-am luat mâna dreaptă de pe umărul lui şi l-am îndepărtat puţin de mine, aranjându-l cu grijă. L-am lovit cu muchia palmei drepte, fără ca mâna să mi se mişte mai mult de zece centimetri. L-am lovit curat, sub urechea stângă, şi a căzut instantaneu fără cunoştinţă. L-am întins confortabil pe fundul bărcii. Am vâslit spre ponton, fără să mă mai uit înapoi. Eram golit de orice senzaţie, amorţit.

L-am cărat pe Angelo pe dig fără să-i simt greutatea. L-am dus cu maşina la spital, unde MacNab era de gardă.

— Dă-i ceva care să-l ţină inconştient la pat pe următoarele douăzeci şi patru de ore, i-am spus lui MacNab, care începu cu protestele.

— Uite ce e, beţiv păgubos, i-am spus încet; nu aştept decât un pretext ca să te bat măr.

Păli într-atât, încât vasele sparte de pe nas şi obraji îi ieşeau perfect în evidenţă.

— Stai... ascultă... Harry, bătrâne, începu el. Am făcut un pas către el, iar el o trimise imediat pe soră la dulapul cu medicamente.

L-am găsit pe Chubby la micul dejun; mi-au trebuit câteva minute ca să-i explic ce se întâmplase. Am plecat spre fort cu camioneta. Wally Andrews reacționa cu promptitudine. A trecut peste completarea declarațiilor şi a celorlalte formalități polițieneşti; în schimb, am umplut camioneta cu echipamentul de scufundare al poliției şi, până când am ajuns în port, jumătate din populația de pe St. Mary formase o mulțime tăcută, strânsă de-a lungul digului. Unii văzuseră, alții numai auziseră explozia.

Din când în când câte o voce îmi transmitea condoleanțe. Am cărat echipamentul până la barca pescărească.

— Cineva să-l găsească pe Fred Coker, le-am spus. Spuneți-i să vină aici cu un sac şi un coş.

Urmară comentarii murmurate.

— Hei, domnu Harry, era cineva la bord?

— Voi aduceți-l pe Fred Coker, le-am spus şi am pornit-o cu barca spre locul de ancoraj al Dansatoarei.

În timp ce Wally ținea bărcuța pe loc deasupra noastră, Chubby şi cu mine am coborât în apa mâloasă a portului.

Dansatoarea zăcea cu burta în sus la o adâncime de patruzeci şi cinci de picioare – probabil cu căile de acces în interiorul ei, căci carena fusese despicată pe toată lungimea chilei. Era mult dincolo de orice speranță că ar mai fi putut pluti vreodată.

Chubby a rămas să aştepte lângă spărtură în timp ce eu am intrat.

Ce mai rămăsese din bucătărie era plin cu bancuri agitate de peşti. Era o frenezie grozavă şi, când am văzut din ce se hrăneau, m-am înecat şi mi s-a făcut rău.

Singurul lucru după care am recunoscut-o pe Judith au fost zdrențele de material verde atârnate de bucățile de

carne. Am scos-o în trei bucăți mai mari, pe care le-am pus în sacul de pânză adus de Fred Coker.

M-am scufundat din nou imediat şi mi-am deschis drum prin carena zdrobită până în compartimentul de sub bucătărie, unde cele două butelii de gaz stăteau încă fixate în lăcaşurile lor. Ambele robinete erau complet deschise; cineva desfăcuse furtunele ca să lase gazul să iasă liber.

Niciodată n-am simțit o furie atât de îngrozitoare ca atunci. Era atât de puternică fiindcă se hrănea din ceea ce pierdusem. Dansatoarea dispăruse – şi Dansatoarea reprezentase jumătate din existența mea. Am închis robinetele şi am reconectat furtunele recipientelor de gaz. Era o chestiune personală, aveam să mi-o rezolv singur.

Pe dig, în timp ce mă îndreptam din nou spre camionetă, singurul lucru care-mi mai dădea puțină linişte era faptul că Dansatoarea fusese asigurată. Va mai fi şi un alt vas, nu la fel de frumos şi de îndrăgit ca Dansatoarea, dar un vas.

Am văzut, în mulțime, fața lucitoare şi neagră a lui Hambone Williams, barcagiul portului. De patruzeci de ani îşi fâțâia bărcuța încolo şi încoace; pe trei penny un drum.

— Hambone! l-am strigat. Ai dus pe cineva pe Dansatoare azi-noapte?

— Nu, domnu Harry.

— Nimeni-nimeni?

— Numai pe prietena d-voastră. Îşi lăsase ceasul în cabină. Am dus-o să şi-l ia.

— Doamna?

— Da, doamna cu părul galben.

— La ce oră, Hambone?

— Pe la nouă. Am făcut rău, domnu Harry?

— Nu, deloc.

Pe Judith am îngropat-o a doua zi înainte de amiază. Am reuşit să obțin locul de lângă mama şi tatăl ei. Asta i-a plăcut lui Angelo. A spus că nu voia ca Judith să se simtă

singură acolo sus, pe deal. Angelo era încă pe jumătate drogat – a stat tăcut şi visător lângă mormântul deschis.

A doua zi dimineaţă am început toţi trei operaţiunile de salvare a echipamentului de pe Dansatoare. Am muncit din greu zece zile, recuperând tot ceea ce putea avea valoare – de la undiţele pentru pescuitul peştelui mare şi carabina FN, până la elicele gemene, de bronz. Cala şi punţile erau atât de tare distruse încât nu se mai putea recupera nimic.

La sfârşitul acestor zece zile, Dansatoarea Valurilor devenise doar o amintire. Am cunoscut multe femei, din care a rămas numai un gând plăcut atunci când aud un anumit cântec sau când simt un anumit parfum.

Ca şi ele, Dansatoarea începea să se piardă în trecut.

În a zecea zi m-am dus la Fred Coker. În momentul în care am intrat în biroul lui am ştiut că ceva e în neregulă. Faţa îi strălucea de o transpiraţie nervoasă, ochii îi alunecau de colo-colo în spatele ochelarilor scânteietori iar mâinile, neliniştite ca nişte şoricei speriaţi, alergau pe sugativă; săreau să ajusteze nodul de la cravată sau să netezească şuviţele subţiri de păr de pe ţeasta lucioasă. Ştia că venisem să discutăm despre asigurare.

— Domnule Harry, vă rog să nu vă enervaţi, mă sfătui.

Ori de câte ori cineva îmi spune chestia asta, mă enervez foarte rău.

— Ce e Coker? Haide, spune!

Am trântit un pumn în birou, iar el a sărit din scaun şi ochelarii cu rame aurii i-au alunecat pe nas în jos.

— Domnule Harry, vă rog...

— Spune, vierme mizerabil...

— Domnule Harry, e vorba de prima de asigurare pentru Dansatoare.

Mă uitam la el, fix.

— Vedeţi, n-aţi cerut niciodată până acum... părea aşa o risipă să...

Am găsit cuvintele.

— Ai băgat banii în buzunar, am şoptit, căci vocea mă părăsise pe neaşteptate. Nu ai plătit companiei primele de asigurare.

— Aţi înţeles.

Fred Coker dădu din cap.

— Ştiam că o să înţelegeţi.

Am încercat să sar peste birou ca să economisesc timp, dar m-am împiedicat şi am căzut. Fred Coker sări din scaunul lui şi îmi alunecă printre degetele întinse să-l agaţe. Fugi la uşa din spate, trântind-o după el.

Am trecut aproape prin uşă, smulgând broasca şi lăsând-o să atârne în balamalele sparte.

Fred Coker fugea de parcă avea îngerii morţii pe urme, ceea ce ar fi fost mai bine pentru el. L-am prins în dreptul uşilor mari care dădeau în alee şi l-am ridicat de beregată cu o singură mână, înghesuindu-l într-o stivă de sicrie ieftine din lemn de brad.

Îşi pierduse ochelarii şi plângea de frică, lacrimi mari se prelingeau încet din ochii neajutoraţi şi miopi.

— Ştii că am să te omor, i-am şoptit, iar el a gemut, cu picioarele dănţuindu-i la zece centimetri de podea.

Mi-am tras pumnul drept înapoi, şi m-am proptit solid pe picioare. L-ar fi descăpăţânat.

N-am putut s-o fac, dar trebuia să lovesc ceva. Am dat un pumn coşciugului de lângă urechea lui dreaptă. Lemnul se sparse, apoi se crăpă pe toată lungimea coşciugului. Fred Coker ţipă ca o puştoaică isterică la un festival pop, şi l-am lăsat să cadă. Picioarele nu-l mai ţineau şi se prăbuşi pe podeaua de beton.

L-am lăsat să zacă acolo gemând şi bolborosind de groază şi am ieşit în stradă, mai aproape de faliment ca niciodată în ultimii zece ani.

Domnul Harry, transformat dintr-o trăsătură de condei în

Fletcher, şobolan de ponton şi păduche de uscat. Era un caz clasic de întoarcere în timp – încă înainte de a ajunge la Lord Nelson reîncepusem să gândesc la fel ca în urmă cu zece ani. Deja calculam procentaje, cântăream şanse.

Chubby şi Angelo erau singurii clienţi ai barului la ora aceea, atât de devreme după-amiază. Le-am povestit, şi au rămas tăcuţi. Nu era nimic de comentat.

Am băut primul pahar în linişte, apoi l-am întrebat pe Chubby:

— Ce-ai să faci acum? iar el a dat din umeri.

— Mai am încă vechea balenieră.

Lungă de douăzeci de picioare, era proiectată de amiralitate cu puntea deschisă, dar plutea bine.

— O să ies iarăşi după cioturi.

„Cioturile" erau langustele mari de recif. Cozile, congelate, aduceau bani frumoşi. Aşa îşi câştigase Chubby pâinea înainte ca Dansatoarea şi cu mine să venim la St. Mary.

— O să-ţi trebuiască motoare noi. Sea Gullsurile pe care le ai sunt vechi şi obosite.

Am mai băut o bere în timp ce-mi făceam socotelile – la naiba, o mie-două de dolari nu mai contau prea mult pentru mine.

— Îţi cumpăr două motoare noi Envirude de douăzeci de cai putere pentru barcă, Chubby, m-am oferit.

— Nu te las, Harry.

Se încruntă indignat şi scutură din cap.

— Am strâns destui bani lucrând pentru tine. Vorbea serios.

— Şi tu, Angelo? am întrebat.

— Cred că o să-mi vând sufletul pe-un contract în Rawano.

— Nu, Chubby se zbârli la gândul ăsta. O să am nevoie de echipaj pe barca de pescuit cioturi.

Deci ei erau aranjaţi. Eram uşurat, fiindcă mă simţeam

răspunzător pentru soarta amândorura. Mă bucuram mai ales că Chubby va fi aici să aibă grijă de Angelo. Puştiul resimţea foarte greu moartea lui Judith. Era tăcut şi retras, fără nicio urmă a vechiului Romeo. Îi dădusem mult de lucru la recuperarea rămăşiţelor de pe Dansatoare, şi numai asta, aparent, îi lăsase timpul necesar să-şi revină din lovitură.

Acum, însă, se apucase de băut din greu, combinând păhăruţele de brandy ieftin cu halbe de bere. Iar asta e cea mai dăunătoare metodă de a bea, e ca şi când ai bea alcool metilic, ştiu din proprie experienţă.

Chubby şi cu mine am luat-o încet, zăbovind asupra halbelor, căci dincolo de glume se ascundea conştiinţa faptului că ajunsesem la o răscruce şi că, de mâine, nu vom mai umbla împreună. Şi asta dădea serii un iz nelămurit, ca sentimentul unei pierderi inevitabile.

În seara aia intrase în port, pentru aprovizionare şi reparaţii, un trauler sud-african. Când, în sfârşit, Angelo şi-a pierdut cunoştinţa, eu şi Chubby am început să cântăm. Şase din membrii cei mai solizi de pe trauler şi-au exprimat dezaprobarea în termeni dintre cei mai calomnioşi. Nici eu nici Chubby nu puteam lăsa astfel de insulte să treacă fără să răspundem. Am ieşit cu toţii să discutăm în curtea din spate.

A fost o discuţie extraordinară, când a venit Wally Anderson cu echipa de intervenţii ne-au arestat pe toţi.

— Sânge din sângele meu... o ţinea Chubby morţiş pe când ne clătinam braţ la braţ pe culoarul care ducea spre celule. Să ridice el mâna la mine. Fiul surorii mele...

Wally a fost suficient de uman încât să trimită pe unul din poliţişti la Lord Nelson după ceva care să ne facă soarta mai uşoară. Eu şi Chubby ne îm-prietenirăm la toartă cu marinarii de pe trauler, din celula alăturată, trecându-ne sticla dintr-o parte în alta, printre bare.

A doua zi când ne-au dat drumul, căci Wally a refuzat să ne trimită în judecată, m-am urcat în maşină şi m-am dus la Turle Bay, să mă apuc să închid coliba. M-am asigurat că baia era curată, am aruncat câteva mâini de naftalină în dulapuri şi nu mi-am bătut capul să încui uşa. Pe St. Mary nu există spargeri.

Pentru ultima dată am înotat dincolo de recif şi timp de o jumătate de oră, am sperat că vor veni delfinii. N-au venit, am înotat înapoi, am făcut un duş şi mi-am schimbat hainele, mi-am luat de pe pat vechiul sac de campanie din pânză şi piele şi am ieşit în curte, unde era parcată maşina. Am trecut printre palmieri fără să mă uit înapoi, dar mi-am promis că mă voi întoarce într-o zi.

Am tras în parcarea din faţa hotelului şi mi-am aprins un trabuc. Când şi-a terminat programul, la prânz, Marion a ieşit prin faţă şi a pornit-o pe drum în jos, legănând obraznic din poponeţ, sub fusta mini.

Am fluierat şi m-a văzut. S-a strecurat pe scaunul de lângă mine.

— Domnu Harry, îmi pare aşa de rău de barcă...

Am stat de vorbă câteva minute până să pot pune întrebarea.

— D-ra North, cât a stat la hotel, a dat vreun telefon sau a transmis vreo telegramă?

— Nu-mi aduc aminte, domnu Harry, dar, dacă vrei, pot să verific.

— Acum?

— Sigur, încuviinţă.

Şi mai e ceva, vrei să-l întrebi pe Dicky dacă i-a făcut vreo poză?

Dicky era fotograful ambulant al hotelului, aveam o şansă să aibă o poză a lui Sherry North în albumul lui.

Marion a lipsit aproape trei sferturi de oră dar s-a întors zâmbind triumfător.

— A dat o telegramă în seara dinaintea plecării. Îmi dădu o fâşie de hârtie.

— Poți să păstrezi copia asta, îmi spuse, în timp ce citeam mesajul.

Adresa era:

MANSON FLAT 5 ST. CURZON 97 LONDRA W 1

Iar mesajul era:

CONTRACTUL SEMNAT. MĂ ÎNTORC HEATHROW ZBOR BOAC 316 SÂMBĂTĂ.

Nu era semnat.

— Dicky a trebuit să caute prin toate dosarele lui – dar a găsit una. Îmi dădu o fotografie lucioasă, şase pe patru. Era Sherry North, întinsă pe saltea la soare, pe terasa hotelului. Era în costum de baie şi purta ochelari, dar asemănarea era evidentă.

— Mulțumesc, Marion.

I-am dat o hârtie de cinci lire.

— Vai domnu Harry, îmi surâse ea băgând hârtia în sân.

— La banii ăştia puteți cere orice vreți.

— Trebuie să prind avionul, scumpo.

Am sărutat-o pe năsucul cârn şi i-am ars o pălmuță peste fund când s-a dat jos din maşină.

Chubby şi Angelo au venit să mă conducă la aeroport. Chubby urma să se îngrijească şi de maşină. Trişti cu toții, ne-am strâns stânjeniți mâinile la poarta dinaintea pistei. Nu mai aveam prea multe de spus, ce fusese ne spusesem cu o seară înainte.

Când avionul şi-a luat zborul spre continent i-am văzut pe amândoi stând lângă gardul ce împrejmuia aeroportul.

Am făcut o escală de trei ore la Nairobi, înainte de a lua cursa BOAC spre Londra. Nu am dormit toată noaptea, cât a durat zborul. De mulți ani nu mă mai întorsesem pe pământul unde mă născusem, iar acum mă întorceam cu o misiune răzbunătoare. Voiam grozav să stau de vorbă cu

Sherry North.

Când eşti complet lefter, atunci e momentul să-ți cumperi o maşină nouă şi un costum de o sută de guinee. Nu trebuie decât să arăți sigur pe tine şi prosper, şi oamenii vor crede că aşa şi eşti.

M-am bărbierit şi m-am schimbat în aeroport şi în loc de un Hillman, am închiriat de la Hertz Depot din Heathrow un Chrysler, mi-am aruncat sacul în portbagaj şi am oprit la cea mai apropiată cârciumă din Courage.

Am mâncat o porție dublă de ouă cu slănină, udate cu o halbă de bere Courage, şi am studiat harta drumurilor. Trecuse atât de multă vreme că nu mai eram sigur pe ce ştiam.

Peisajul englezesc, abundent şi cultivat, era prea blând şi prea verde după Malaezia şi Africa, iar lumina de toamnă era de un auriu palid, pe când eu eram obişnuit cu soarele crud; totuşi drumul peste dealuri, spre Brighton, era plăcut. Am parcat Chrysler-ul pe promenada din fața lui Grand Hotel şi m-am aruncat în Lanes. Erau o mulțime de turişti, chiar şi la vremea asta a anului.

Pavilion Arcade era adresa pe care, cu atât de multă vreme în urmă, o citisem pe bobul subacvatic al lui Jimmy North şi mi-a luat aproape o oră să o găsesc. Era undeva, în fundul unei curți pietruite, cu cele mai multe uşi şi ferestre închise şi acoperite cu obloane.

Norths Underwater World" avea o poartă lată de trei metri, care dădea în alee. Era la rândul ei închisă cu un oblon care astupa unica fereastră.

Am încercat fără succes să trag cu ochiul pe după oblon; înăuntru era întuneric, aşa că am bătut puternic în uşă. Nu se auzi niciun răspuns şi tocmai voiam să mă întorc şi să plec când am văzut un pătrățel de carton care fusese odată lipit la baza ferestrei, dar căzuse acum înăuntru. Răsucindu-mi gâtul ca un contorsionist, am reuşit să citesc

mesajul scris de mână, căzut, din fericire, cu fața în sus: Informații la Seaview, Downers Lane, Palmer; Sussex.

M-am întors la maşină şi am scos harta din torpedou.

Începuse să plouă când am pornit Chrysler-ul de-a lungul drumurilor de țară. Ştergătoarele biciuiau supărate stropii de ploaie şi vedeam cu greu drumul în întunericul prematur al serii.

M-am rătăcit de două ori, dar, în fine, am oprit în fața unei porți tăiate în gardul viu, des. Pe pan-, carta bătută în cuie la poartă scria: NORTH SEAVIEW; am socotit că în zilele senine era posibil ca, privind spre sud, să vezi marea.

Am pornit din nou printre gardurile vii, până am ajuns în curtea pavată a unei ferme vechi, de cărămidă, cu două etaje, cu bârne de stejar în ziduri şi cu muşchi crescut pe acoperişul cu şindrilă. La parter ardea o lumină.

Am parcat Chrysler-ul şi am traversat curtea până la uşa bucătăriei, ridicându-mi gulerul ca să mă apăr de vânt şi de ploaie. Am bătut la uşă şi am auzit mişcare înăuntru. Zăvoarele se traseră şi jumătatea de sus a uşii, ca de grajd, se deschise, ținută încă de un lanț. O fată mă privea dinăuntru.

Pe moment n-am fost impresionat, căci purta un jerseu albastru marinăresc, lălâu; era înaltă, cu umeri de înotător. Am categorisit-o ca „ştearsă"; într-un fel special.

Avea fruntea înaltă şi palidă, nasul mare dar nu osos şi nici coroiat, iar dedesubt, gura era largă şi prietenoasă. Nu era fardată deloc, buzele îi erau de un roz pal, iar pe nas şi pe obraji era stropită cu pistrui fini.

Părul îi era sever pieptănat pe spate, strâns într-o coadă groasă. Avea părul negru, cu irizații în lumina lămpii, sprâncenele şi ele negre, negre şi îndrăzneț arcuite deasupra ochilor care mi s-au părut a fi tot negri, până când i-am văzut în lumină şi am realizat că erau aceeaşi nuanță de albastru profund ca apele curentului Mozambicului când

soarele de amiază bate perpendicular în ele.

În ciuda palorii, tenul avea o aură de sănătate. Pielea palidă avea un luciu şi o elasticitate care îi dădeau luminozitate astfel încât, când o priveai cu atenţie de-aproape – cum făceam eu acum – ţi se părea că poţi vedea fluxul de sânge curat ridicându-i-se cald spre obraji şi gât. Ridică mâna şi atinse o şuviţă brună, mătăsoasă care scăpase din panglică şi-i mângâia tâmpla. Era un gest emoţionant, care îi trăda nervozitatea şi contrazicea expresia calmă din ochii albaştri.

Am realizat brusc că era o femeie neobişnuit de frumoasă – căci, deşi nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, ştiam că nu mai era o fetiţă, ci o femeie în toată puterea cuvântului. Avea o forţă şi o maturitate, un calm, profund pe care le găseam incitante.

Femeile pe care mi le aleg de regulă sunt mai accesibile, nu-mi place să-mi pierd prea multă vreme fugind după ele. Ce aveam acum în faţă era în afara experienţei mele şi, pentru prima dată după mulţi ani, eram nesigur pe mine.

Stăteam de multe secunde, privindu-ne, şi niciunul dintre noi nu se mişcase şi nu vorbise.

— Eşti Harry Fletcher, spuse ea, în sfârşit.

Vocea îi era joasă şi frumos modulată, o voce educată.

Am căscat gura.

— De unde Dumnezeu ştii? i-am cerut să-mi spună.

— Intră.

Scoase lanţul şi deschise şi jumătatea inferioară a uşii, iar eu mă conformai. Bucătăria era caldă şi primitoare, plină de miros de mâncare bună.

— De unde ştii cum mă cheamă? am întrebat iar.

— Ţi-a apărut poza în ziar, împreună cu a lui Jimmy, îmi explică ea.

Tăcurăm din nou studiindu-ne unul pe celălalt,

Era chiar mai înaltă decât crezusem la început, îmi

ajungea la umăr, avea picioare lungi, în pantaloni bleumarin băgați în cizme negre de piele. Vedeam acum şi talia îngustă şi nişte sâni care puteau fi frumoşi, sub jerseul gros.

La început o crezusem ştearsă, zece secunde mai târziu văzusem că e frumoasă, acum mă îndoiam că văzusem o femeie mai frumoasă ca ea. Era nevoie de un pic de timp pentru ca această revelație să-şi facă efectul.

— Sunt dezavantajat, spusei în cele din urmă. Eu nu ştiu cum te cheamă.

— Eu sunt Sherry North, îmi răspunse şi, până să-mi revin din şoc, mi-a trebuit un moment, în care m-am holbat la ea.

Se deosebea foarte tare de Sherry North, cea pe care o cunoscusem.

— Ştiai că există un întreg trib? am întrebat-o.

— Nu înțeleg, se încruntă.

Sub sprâncenele coborâte, ochii îi erau încântător de albaştri.

— E o poveste lungă.

— Îmi pare rău.

Pentru prima dată păru să-şi dea seama că stăteam în picioare, față în față, în mijlocul bucătăriei.

— Te rog, stai jos. Pot să-ți ofer o bere?

Sherry luă două cutii de bere Carisberg din dulap şi se aşează în fața mea, la masa de bucătărie.

— Începuseşi să-mi spui o poveste lungă.

Desfăcu cutiile, îmi împinse una, apoi mă privi aşteptând.

Am început să-i spun versiunea pieptănată cu grijă a pățaniilor mele, din ziua în care Jimmy North ajunsese pe St, Mary. Era uşor să-i vorbeşti; ca şi când ai fi făcut-o cu un prieten vechi şi interesat. Deodată am simțit dorința să-i spun totul; adevărul întreg şi curat. Mi se părea important ca, de la început, totul să fie cinstit, fără rezerve.

Îmi era complet străină, şi totuşi aveam mai multă

încredere în ea decât avusesem vreodată în oricine altcineva. I-am povestit totul exact aşa cum se întâmplase.

După lăsarea întunericului a pus masa, am mâncat o friptură minunată, înăbuşită într-un vas de lut, cu pâine făcută în casă şi unt de ţară. Tot mai vorbeam, deşi nu despre întâmplările de pe St. Mary, iar ea mă asculta în linişte. În sfârşit găsisem o fiinţă omenească cu care puteam vorbi fără rezerve.

M-am întors în timp, într-o stare de catharsis complet. I-am povestit despre începuturi, chiar şi despre modul dubios în care câştigasem banii necesari pentru achiziţionarea Dansatoarei Valurilor, şi despre felul în care hotărârile mele nobile începură să se clatine între timp. Era deja miezul nopţii când ea spuse, în sfârşit:

— Îmi e greu să cred tot ce mi-ai spus. Nu arăţi aşa; pari atât de... căută cuvântul... atât de sănătos.

Se vedea că nu ăsta era cuvântul pe care îl dorise.

— Trag din greu ca să fiu aşa. Dar uneori aureola îmi cade pe ochi. Vezi tu, aparenţele înşală, am spus, iar ea dădu din cap.

— Da, aşa e; şi, în felul în care a spus-o, era o semnificaţie ascunsă, poate un avertisment. De ce mi-ai povestit toate astea? Nu e un lucru prea înţelept, ştii asta.

— Venise vremea ca cineva să ştie totul despre mine. Îmi pare rău, dar zarurile au căzut asupra ta.

Zâmbi.

— Astă seară poţi dormi în camera lui Jimmy, spuse. Nu îmi pot permite să risc să pleci de-aici şi să-ncepi să povesteşti întregii lumi.

Cu o noapte înainte nu dormisem şi, deodată, m-am simţit istovit. Mi se părea că n-o să am putere nici să mai urc scările până în dormitor, dar mai aveam o întrebare de pus:

— De ce a venit Jimmy pe St. Mary? Ce căuta? Ştii pentru

cine lucra, cine erau indivizii?

— Nu ştiu.

Dădu din cap şi am ştiut că spunea adevărul. Nu mă putea minți acum, după câtă încredere avusesem în ea.

— Ai să mă ajuți să aflu? Mă ajuți să-i găsesc?

— Da, am să te ajut, spuse, ridicându-se de la masă. Mai vorbim mâine dimineață.

Camera lui Jimmy era la mansardă şi înclinarea acoperişului îi dădea o formă neregulată. Pereții erau acoperiți cu fotografii şi rafturi pline cu cărți, cu trofee sportive de argint şi cu toate mărunțişurile copilăriei unui băiat.

Patul era înalt iar salteaua moale.

Am ieşit să-mi iau sacul din maşină în timp ce Sherry punea aşternuturi curate pe pat. Apoi mi-a arătat unde era baia şi m-a părăsit.

M-am întins ascultând ploaia pe acoperiş, dar am adormit după numai câteva minute. M-am trezit în miez de noapte şi i-am auzit murmurul moale al vocii undeva, în casa tăcută.

În picioarele goale, în chiloți, am deschis uşa dormitorului şi m-am strecurat tiptil pe coridor, către scări. Am privit jos, în hol. O lumină ardea acolo şi Sherry North vorbea la telefonul fixat în perete. Vorbea atât de încet în receptor, cu mâinile făcute pâlnie la gură, încât n-am auzit ce spunea. Lumina era în spatele ei. Purta o cămaşă de noapte transparentă şi, prin materialul subțire, trupul i se vedea ca şi când ar fi fost gol.

M-am surprins uitându-mă cu sufletul la gură, ca prin gaura cheii. Lumina lămpii dădea pielii ei un luciu ca de mătase şi, sub materialul transparent, se ghiceau ascunzişuri şi umbre secrete.

Cu un efort mi-am smuls ochii de la ea şi m-am întors în pat. M-am gândit la convorbirea telefonică şi am simțit o nelinişte vagă, dar curând somnul mă cuprinse din nou.

Dimineața ploaia se oprise, dar pământul băltea şi iarba era udă şi grea când am ieşit să iau o gură de aer.

Mă aşteptam să mă simt stânjenit față de Sherry după ce, cu o seară înainte, îmi golisem în felul acela sufletul, dar nu a fost aşa.

Am discutat lejer în timpul micului dejun, iar după aceea îmi spuse:

— Am promis că am să te ajut; ce pot să fac?

— Să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Bine întreabă-mă.

Jimmy North fusese tare secretos, ea nu ştiuse că urma să plece la St. Mary. Îi spusese că are un contract pentru instalarea de echipament electronic subacvatic la barajul Cabora-Bassa, în Mozambicul portughez. Îl dusese la aeroport cu tot echipamentul. După câte ştia ea, călătorise singur. Poliția venise la magazinul din Brighton să îi anunțe asasinatul. Citise articolele din ziare, şi cam asta era tot.

— N-ai primit nicio scrisoare de la Jimmy?

— Nu, nimic.

Am dat din cap; probabil că haita de şacali îi interceptase corespondența. Scrisoarea pe care mi-o arătase Sherry era, cu siguranță, originală.

— Nu înțeleg nimic din toate astea. Sunt eu o proastă?

— Nu.

Am scos un trabuc şi aproape că mi l-am aprins, dar m-am oprit.

— E-n regulă dacă fumez unul dintr-astea?

— Pe mine nu mă deranjează, îmi spuse.

M-am bucurat, căci mi-ar fi fost greu să le abandonez. L-am aprins şi am tras în piept fumul aromat.

— Jimmy pare să fi dat peste ceva important. Avea nevoie de bani şi a ajuns la cine nu trebuie. De îndată ce aceştia au crezut că au aflat unde se află obiectul, l-au ucis şi au încercat să mă ucidă şi pe mine. Când au văzut că nu le-a

reuşit, au trimis pe cineva care s-a dat drept tine. Când a fost convinsă că ştie unde e obiectul, mi-a întins o capcană şi a şters-o acasă. Următoarea mutare va fi să se întoarcă la Big Gull unde îi aşteaptă altă dezamăgire.

Umplu din nou cănile cu cafea şi am observat că, în dimineaţa asta se machiase, dar atât de discret încât pistruii tot se mai vedeau. Mi-am refăcut evaluarea din seara precedentă şi mi-am confirmat că era una din cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată, chiar şi dimineaţa devreme.

Cum stătea încruntată şi gânditoare, privind în cana de cafea, am simţit o dorinţă să ating una din mâinile subţiri şi puternice care stăteau pe faţa de masă, lângă ale mele.

— Ce caută, Harry? Şi cine sunt oamenii ăştia care l-au ucis? întrebă în cele din urmă.

— Două întrebări foarte bune. Am răspunsuri parţiale pentru amândouă, dar să ne ocupăm de ele în ordinea în care le-ai pus. Mai întâi, ce căuta Jimmy? Când vom afla asta, putem să ne ocupăm şi de asasinii lui.

— N-am nici cea mai vagă idee ce ar putea fi.

Se uită la mine. Albastrul ochilor îi era mai deschis decât în seara trecută, era acum culoarea unui safir brun.

— Ce puncte de plecare ai?

— Clopotul. Desenul de pe el.

— Ce semnifică?

— Nu ştiu, dar nu cred că e greu de aflat.

N-am mai rezistat tentaţiei. Mi-am pus mâna peste a ei. Era aşa cum părea, fermă, puternică şi caldă. — Dar mai întâi aş vrea să văd magazinul din Brighton şi biroul lui Jimmy de acolo. S-ar putea să găsim ceva util.

Nu-şi retrăsese mâna:

— Bine, mergem mai întâi la magazin. Poliţia a trecut deja pe-acolo, dar poate le-a mai scăpat câte ceva.

— Perfect, fac cinste la prânz.

I-am strâns mâna, pe care ea şi-o întoarse în mâna mea şi mi-o strânse la rândul ei.

— Bine, am să țin minte, spuse.

Eram prea uimit de propria mea reacție la faptul că mă strângea de mână, ca să fiu în stare să găsesc o replică spirituală. Mi se uscase gâtul şi pulsul îmi bătea ca şi când aş fi alergat o milă. Uşor, îşi trase mâna şi se ridică.

— Hai să spălăm vasele.

Dacă fetele de pe St. Mary l-ar fi văzut pe domnu Harry ştergând vase, reputația mea s-ar fi făcut zdrențe.

Intrarăm în magazin prin spate, trecând printr-o curticică închisă, plină aproape până la refuz cu obiecte ciudate, toate legate cumva de scufundări şi de lumea subacvatică: rezervoare de oxigen stricate şi un compresor portabil, hublouri de alamă şi alte bucăți salvate din naufragii, ba chiar şi un maxilar de balenă cu toți dinții intacți.

— N-am mai fost aici de mult, se scuză Sherry descuind uşa magazinului. Fără Jimmy... dădu din umeri, apoi continuă. Trebuie să-mi iau inima în dinți şi să vând toate troacele astea, şi să-nchid magazinul. Presupun că aş putea să revând contractul.

— Mă duc să arunc o privire, O.K.?

— Bine, eu pun ceainicul la fiert.

Am început din curte, cercetând repede dar atent grămezile de boarfe. Nu era nimic semnificativ, după câte puteam să-mi dau seama. Am intrat în magazin şi am scotocit printre scoicile şi dinții de rechin de pe rafturi şi din vitrină. Apoi am văzut un birou într-un colț şi m-am apucat să umblu prin sertare.

Sherry mi-a adus o cană cu ceai şi s-a cocoțat pe colțul biroului, iar eu am continuat să scot şi să pun grămadă chitanțe vechi, elastice şi clame de hârtie. Am citit fiecare bucățică de hârtie şi am răsfoit chiar şi registrul contabil.

— Nimic? întrebă Sherry.

— Nimic, confirmai uitându-mă la ceas. E vremea prânzului, i-am spus.

A încuiat magazinul şi, printr-un noroc, am nimerit un restaurant cu mâncare englezească, bun. Am căpătat o masă retrasă în salonul din spate şi am comandat o sticlă de vin Povilly Fuisse la porţiile de homari. După ce ne-am revenit din şocul preţurilor, ne-am distrat de minune pe tot timpul mesei, şi asta nu numai datorită vinului. Sentimentul care ne lega era plăcut şi din ce în ce mai puternic.

După prânz ne-am întors la Seaview şi am urcat în camera lui Jimmy.

— Asta e singura noastră şansă, am spus. Dacă avea de ascuns ceva, atunci aici trebuie să fie.

Dar ştiam că mă aşteaptă treabă de durată. Erau sute de cărţi şi mormane de reviste – cele mai multe American Argosy, Trident, Scafandrul şi alte publicaţii pentru scufundări. De asemenea, la piciorul patului se afla un raft întreg de dosare cu arc.

— Te las să-ţi vezi de treabă, spuse Sherry ieşind.

Am dat jos conţinutul unui raft, m-am aşezat la masa de lucru şi m-am apucat să răsfoiesc publicaţiile. Am constatat repede că ţelul pe care mi-l propusesem era cu mult mai dificil decât crezusem.

Jimmy fusese unul din oamenii care citesc cu creionul în mână. Pe margini erau comentarii, semne de întrebare şi de exclamare, şi tot ceea ce îl interesase era subliniat.

Am citit îndârjit, căutând ceva, orice ar fi putut avea o legătură cât de vagă cu St. Mary.

Pe la opt, am trecut la raftul cu dosare. Primele două erau pline cu tăieturi din ziare referitoare la naufragii şi alte evenimente marine. Al treilea avea o copertă dintr-o imitaţie de piele, neagră, fără vreo etichetă. Înăuntru era un teanc subţire de foi şi am văzut imediat că era ceva mai puţin

obişnuit.

Erau o serie de scrisori, împreună cu plicurile lor, cu tot cu timbre. Şaisprezece cu totul, erau adresate domnilor Parker şi Wilton din Str. Fenchurch.

Fiecare dintre scrisori era scrisă de o altă mână, dar toate aveau grafia elegantă a secolului trecut.

Plicurile fuseseră trimise din diferite părţi ale Imperiului – Canada, Africa de Sud, India – şi timbrele singure, din secolul nouăsprezece, trebuie să fi avut o valoare considerabilă.

După lectura primelor două scrisori mi-a fost clar că d-nii Parker şi Wilton fuseseră agenţi comerciali şi că ei acţionaseră în numele unui mare număr de clienţi aflaţi în serviciul Reginei Victoria. Scrisorile conţineau instrucţiuni legate de terenuri, bani sau acţiuni.

Toate scrisorile erau datate între august 1857 şi iulie 1858 şi fuseseră probabil vândute împreună la o licitaţie de anticariat.

Am trecut repede prin toate, dar conţinutul era tare plicticos. Totuşi, ceva pe singura pagină a celei de-a zecea scrisori îmi atrase atenţia şi-mi dădu emoţii.

Două cuvinte fuseseră subliniate şi, pe margine, era o notiţă scrisă de mâna lui Jimmy North.

„B. Mus. E 6914(8)".

Dar cuvintele erau acelea care aveau o semnificaţie aparte:

„Dawn Light"[2]

Mai auzisem cuvintele astea. Nu ştiam sigur când, dar ele aveau sigur un sens.

Iute, am luat-o de la începutul paginii. Adresa expeditorului era un laconic „Bombay", şi scrisoarea era

[2] Dawn light – lumina zorilor (lb. Engl.).

datată 16 septembrie 1857.

„Dragul meu Wilton,

Te însărcinez strict cu supravegherea şi depozitarea a cinci bagaje trimise pe numele meu la adresa ta din Londra, la bordul navei „Dawn Light”. Ea va părăsi acest port înainte de 25 curent şi trebuie să ajungă la cheiurile Companiei în Portul Londrei.

Te rog confirmă-mi primirea.

Rămân al dumitale Col. Sir Roger Goodehild Ofițer Comandant în Reg. 101 Puşcaş M. S. Din India. Prin amabilitatea Căpitanului Fregatei M. S. „Panther”

Hârtia începu să foşnească şi mi-am dat seama că, de emoție, îmi tremurau mâinile. Ştiam că eram pe pista cea bună. Aici era cheia. Am întins scrisoarea pe masă cu grijă şi, deasupra ei, ca să o țină, am aşezat un coupe-papier de argint.

Am reînceput s-o citesc, încet, dar am fost întrerupt. Am auzit zgomotul motorului unui auto-mobil care venea pe alee, dinspre poartă. Lumina farurilor şterse fereastra, apoi dădu colțul casei. M-am îndreptat ascultând.

Zgomotul motorului muri şi se auziră portierele trântite.

Urmă o tăcere lungă, apoi am auzit murmure de voci groase, bărbăteşti. Am început să mă ridic de la masă.

Apoi am auzit-o pe Sherry țipând. Țipătul răsună clar în casa veche şi mi se înfipse în creier ca o lance. Trezi în mine un instinct protector atât de puternic încât, înainte încă de a fi conştientizat faptul că mă mişcasem, coborâsem scările şi intrasem în hol.

Uşa care dădea în bucătărie era deschisă; m-am oprit în prag. Sherry era cu doi bărbați. Cel mai masiv şi mai în vârstă purta un palton bej din păr de cămilă şi o şapcă de stofă. Avea o mutră cenuşie, ridată din plin şi ochii înfundați în orbite. Buzele îi erau subțiri şi lipsite de culoare.

O ținea pe Sherry de o mână, răsucită la spate între omoplați şi o înghesuise în peretele de lângă aragaz.

Celălalt era mai tânăr, suplu şi palid, cu capul gol acoperit de păr blond auriu care-i cădea până pe umerii jachetei de piele. Rânjea încântat în timp ce ținea cealaltă mână a lui Sherry deasupra flăcării albastre a aragazului, coborând-o încet.

Ea se zbătea cu disperare, dar o țineau bine. Părul i se desfăcuse în luptă.

— Încet, băiete, spuse tipul cu şapcă, cu o voce groasă, strangulată. Dă-i timp să se gândească.

Sherry țipă din nou când degetele îi fură forțate necruțător să se apropie de flacăra albastră, şuierătoare.

— Haide puicuțo, țipă până nu mai poți, râse blondul. Tot nu te-aude nimeni.

— Decât eu, am spus, şi amândoi se răsuciră să mă vadă, cu o expresie de uimire comică.

— Cine... întrebă blondul, dând drumul brațului lui Sherry şi ducând iute mâna la buzunarul de la spate.

L-am lovit de două ori, cu stânga în trup şi cu dreapta în cap şi, chiar dacă niciuna din lovituri nu mi-a dat vreo satisfacție specială – impactul nu avusese consistența necesară – tipul se prăbuşi greu peste un scaun şi se izbi de dulap. Nu mai aveam vreme de el; m-am întors să mă ocup de cel cu şapcă.

O ținea încă pe Sherry în fața lui şi, când am făcut primul pas înainte, mi-o aruncă în brațe. M-a dezechilibrat şi am fost nevoit s-o țin, ca să nu cădem amândoi.

Individul se întoarse şi se repezi afară pe uşa din spatele lui. Mi-au trebuit câteva secunde ca să scap de Sherry şi să traversez bucătăria. Când am ieşit în curte, el făcuse deja jumătate din drumul până la maşina Triumph sport cam vechiuță, şi aruncă o privire peste umăr.

Aproape că-l vedeam făcându-şi calcule. Nu avea timp să

urce în maşină şi să întoarcă până să ajung eu la el. Coti la stânga şi o rupse la fugă spre aleea întunecată, cu poalele paltonului fluturându-i în urmă. Am rupt-o la goană după el.

Pământul umed era alunecos, iar el se mişca destul de greu pe această suprafaţă. Alunecă şi fu gata să cadă; eram în spatele lui, aproape pe el şi veneam cu viteză, când se întoarse. Am auzit zgomotul cuţitului şi am văzut sclipirea lamei când a ţâşnit din mâner. S-a ghemuit cu cuţitul întins şi m-am repezit în el fără să încetinesc.

Nu se aştepta la asta, sclipirea oţelului ar îngheţa aproape pe oricine. Încercă să mi-l bage în burtă, cu o lovitură joasă, pe sub mână, dar nu mai avea suflu şi nici precizie şi o făcu fără convingere. I-am prins încheietura şi în aceeaşi clipă l-am lovit peste antebraţ. A scăpat cuţitul pe care l-am aruncat peste şold. A căzut greu pe spate şi, fiindcă noroiul slăbise din forţa şocului, mi-am dat drumul cu un genunchi în stomacul lui. Genunchiul avea peste o sută de kilograme deasupra lui şi îi scoase tot aerul din plămâni, cu un şuierat lung. Se chirci ca un foetus în pântecul mamei, gâfâind şi încercând să-şi recapete respiraţia; l-am întors pe burtă. Şapca îi căzu din cap şi am descoperit că avea o chică deasă, brunetă, cu şuviţe argintii.

Mi-am băgat mâna zdravăn în ea, m-am aşezat pe umerii individului şi i-am vârât mutra adânc în noroiul gălbui.

— Mie nu-mi plac băieţeii care chinuie fetiţe, i-am spus ca să fac conversaţie.

În spatele meu, motorul Triumph-ului prinse viaţă. Farurile se aprinseră, apoi făcură un arc larg, până se opriră pe aleea strâmtă.

Ştiam că nu făcusem treabă bună cu blondul, fusese în grabă şi de mântuială. L-am abandonat pe cel din noroi şi am rupt-o la fugă înapoi pe alee. Roţile Triumph-ului se învârtiră în gol pe pavajul din faţa şopronului, farurile îmi

ardeau ochii, apoi maşina făcu un salt alunecând şi derapând la trecerea de pe pavaj pe noroiul aleii. Şoferul controlă derapajul şi se repezi drept spre mine.

M-am aruncat pe burtă şi m-am rostogolit în îmbrăţişarea rece a unui şanţ prin care se scurgea apa menajeră, dincolo de tufişuri.

Triumph-ul lovi cu laterala gardul, din care ricoşă în afara drumului. Roţile interioare se învârtiră înnebunite pe căptuşeala de piatră a şanţului la câţiva centimetri de faţa mea, aruncându-mi în cap noroi şi o ploaie de crenguţe. Apoi trecu mai departe.

Încetini când ajunse în dreptul celui cu paltonul de mohair noroios. Acesta era îngenuncheat la marginea drumului şi se târî urcându-se în scaunul de lângă şofer al Triumph-ului. Exact în clipa în care am ieşit în patru labe din şanţ şi m-am îndreptat în goană spre maşina sport, aceasta o porni din nou, aruncând noroi din roţile din spate. Am alergat după ea degeaba, căci a prins viteză şi a dispărut în sus pe deal.

M-am lăsat păgubaş, m-am întors în fugă pe alee, bâjbâind prin buzunarele ude ale pantalonilor după cheile Crysler-ului, dar mi-am dat seama că le lăsasem în camera lui Jimmy.

Sherry stătea sprijinită de canatul uşii de la bucătărie. Îşi strângea mâna arsă la piept, iar părul îi era în dezordine. Mâneca jerseului îi era smulsă din umăr.

— N-am putut să-i opresc, Harry, gâfâi. Am încercat.

— Un pic pârlită.

— Te duc la un doctor.

— Nu, nu e nevoie, dar zâmbetul îi era contorsionat de durere.

Am urcat în camera lui Jimmy şi am luat din trusa medicală un Doloxene pentru durere şi un Mogadon care să o ajute să doarmă.

— N-am nevoie, protestă ea.

— Vrei să te țin de nas şi să ți le bag cu forța pe gât? am întrebat-o.

A zâmbit, a dat din cap şi le-a înghițit.

— Ar fi bine să faci o baie, spuse, eşti murat.

Şi, brusc, am realizat că eram ud leoarcă şi înghețat. Când m-am întors în bucătărie, încălzit de la baie, ea era deja pe jumătate adormită din pricina pastilelor, dar făcu o cafea pe care a întărit-o cu un strop de whisky. Am băut-o stând la masă, față în față.

— Ce-au vrut? am întrebat. Ce-au spus?

— Credeau că ştiu de ce s-a dus Jimmy pe St. Mary şi voiau să afle.

Am meditat un pic. Ceva nu se lega şi mă îngrijora.

— Cred că... Vocea lui Sherry era nesigură şi se clătină când încercă să se ridice. Au! Ce mi-ai dat?

Am ridicat-o în brațe şi a protestat stins, dar am dus-o până-n camera ei. Arăta ca orice cameră de fetiță, cu tapete înflorat şi draperii colorate. Am întins-o pe pat, i-am scos pantofii şi am acoperit-o cu pătura.

Suspină şi închise ochii.

— Cred că o să te păstrez pe lângă casă, şopti. Eşti foarte folositor.

Încurajat în felul ăsta, m-am aşezat pe marginea patului şi am mângâiat-o până a adormit, netezindu-i părul la tâmple şi fruntea înaltă; avea pielea caldă cum e catifeaua. A adormit în mai puțin de un minut. Am stins lumina şi tocmai voiam să ies, când m-am răzgândit.

Mi-am scos pantofii şi m-am strecurat sub pătură. În somn se răsuci în felul cel mai natural şi mi se aşează în brațe.

Era bine şi, curând, am adormit şi eu. M-am trezit în zori. Stătea cu fața lipită de gâtul meu, cu un braț şi un picior azvârlite peste mine şi cu părul moale mă gâdila pe obraz.

Fără s-o trezesc m-am eliberat, am sărutat-o pe frunte, mi-am luat pantofii şi m-am întors în camera mea. Era prima dată când petrecusem o noapte întreagă ţinând în braţe o femeie frumoasă şi nu făcusem altceva decât să dorm. Mă umflam în pene de-atâta virtute.

Scrisoarea era pe masa de lucru din camera lui Jimmy, unde o lăsasem şi, înainte de a intra în baie, am mai citit-o o dată. Nota în creion de pe margine „B. Mus, E. 6914 (8)" mă umplea de uimire şi m-am tot gândit la ea în timp ce mă rădeam.

Ploaia se oprise şi norii tocmai se spărgeau când am ieşit în curte să examinez scena întâlnirii din seara trecută. Cuţitul rămăsese în noroi; l-am ridicat şi l-am aruncat peste gard. Am intrat în bucătărie tropăind şi frecându-mi mâinile de frig.

Sherry pregătea micul dejun.

— Cum e mâna?

— Doare, recunoscu.

— O să găsim un doctor pe drum spre Londra.

— Ce te face să crezi că merg la Londra? mă întrebă, prudentă, ungând o felie cu unt.

— Două lucruri. Nu poţi rămâne aici. Haita de şacali are să se întoarcă.

Mă privi fugar dar nu spuse nimic.

— Al doilea este că mi-ai promis că mă ajuţi – şi urma duce la Londra.

N-o convinsesem, aşa că, în timp ce mâncam, i-am arătat scrisoarea găsită în dosarul lui Jimmy.

— Nu văd legătura, îmi spuse în cele din urmă, şi a trebuit să recunosc.

— Nici mie nu-mi e prea clară.

Mi-am aprins primul trabuc pe ziua aceea şi, când am început să vorbesc, efectul s-a văzut ca prin farmec.

Când însă am văzut cuvintele Dawn Light, un clopoţel a

început să sune. M-am oprit. Asta e! Dawn Light! îmi reveneau în minte fragmentele de conversație purtate până pe puntea Dansatoarei de tubul ventilatorului din cabina de dedesubt.

„Ca să ajungem în lumina zorilor trebuie să...” Vocea lui Jimmy, limpede şi stridentă de agitație.?. „Dacă lumina zorilor e acolo unde”... Din nou vorbele, repetate pe care nu le înțelesesem. Mi se fixa-seră, însă, în memorie, ca ştanțate.

Am început să-i explic lui Sherry dar eram atât de tulburat, încât totul ieşi sub forma unui potop de vorbe. Izbucni în râs, văzându-mi agitația, dar neînțelegând o iotă din explicațiile mele.

— Hei! protestă eea. N-are niciun sens tot ce spui!

Am luat-o de la capăt dar, când am ajuns la jumătate, m-am oprit privind-o în tăcere.

— Acum ce mai e?

Era pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

— Ai de gând să mă aiureşti şi pe mine?

Am apucat brusc furculița.

— Clopotul. Îți aminteşti, clopotul despre care ți-am povestit. Cel pe care l-a scos Jimmy din Gunfire Reef?

— Da, sigur.

— Ți-am spus că era ceva scris pe el, pe jumătate mâncat de nisip.

— Da, zi mai departe.

Am zgâriat cu furculița pe unt, folosindu-l ca pe o tăbliță – V V N L...

Erau literele încrustate în bronz.

— Asta e. La vremea aia nu avea niciun sens, dar acum...

Şi, repede, am completat literele: DAWN LIGHT.

Rămase uitându-se la ele, dând uşor din cap pe măsură ce începeau să capete sens.

— Trebuie să aflăm mai multe despre nava asta, Dawn

Light.

— Cum?

— N-ar trebui să fie prea greu. Ştim că făcea drumul până în Indiile Orientale, trebuie să existe registre – la Loyds? La Camera de Comerţ?

Îmi luă scrisoarea din mână şi o mai citi o dată.

— Dacă bagajele galantonului colonel nu conţineau cumva şosete murdare şi cămăşi vechi.

Făcu o faţă lungă şi-mi dădu scrisoarea înapoi.

— Tot am rămas fără şosete, am spus.

Sherry îşi împachetă o valiză şi am răsuflat uşurat văzând că are rara virtute de a călători fără prea multe catrafuse. Se duse să vorbească cu chiriaşul, în timp ce eu urcam bagajele în Chrysler. Acesta urma să aibă grijă de fermă în lipsa ei. Când se întoarse, nu încuie decât uşa bucătăriei, apoi urcă în maşină lângă mine.

— Ce ciudat, spuse, mă simt ca la începutul unui drum lung.

— Am eu planurile mele, am avertizat-o, rânjind.

— Şi când mă gândesc că a fost o vreme când te-am crezut sănătos, spuse ea tristă, dar când faci aşa...

— Sexy, nu? o aprobai, băgând maşina pe alee. Am găsit un doctor în Haywards Heath. Pe mâna lui Sherry apăruseră de-acum băşici mari, ca nişte săculeţi plini cu lichid, care îi atârnau de degete în ciorchini. Doctorul i-a drenat, apoi i-a bandajat din nou mâna.

— Acum e şi mai rău, murmură ea, palidă şi mută de durere, în timp ce ne îndreptam spre nord.

I-am respectat tăcerea până am intrat în zona suburbană.

— Ar trebui să găsim un loc să stăm, am propus. Un loc confortabil şi central.

Se uită la mine zâmbind în zeflemea.

— Şi probabil ar fi mult mai confortabil şi mai ieftin dacă am găsi undeva o cameră dublă, nu-i aşa?

Am simțit ceva mişcându-mi-se în stomac, ceva cald şi excitant.

— Interesant ce spui, tocmai voiam să propun acelaşi lucru.

— Ştiu că asta voiai, râse ea pentru prima dată în ultimele două ceasuri. Te-am scutit de efort.

Râzând încă, clătină din cap.

— Eu o să stau la unchiul meu. Are o cameră liberă în apartamentul din Pimlico, şi chiar după colț e un han. E drăguț şi curat, ai putea nimeri şi mai rău.

— Mă omor după umorul tău, am murmurat. De la o cabină publică îi dădu telefon unchiului, iar eu am rămas să o aştept în maşină.

— S-a aranjat, îmi spuse urcându-se în maşină. E acasă.

Apartamentul era la parterul unei case de pe o stradă liniştită, lângă râu. Sherry a luat-o înainte şi a sunat la sonerie, iar eu i-am adus geanta.

Bărbatul care a deschis era mic de statură şi firav. Avea vreo şaizeci de ani şi purta o jachetă gri, țesută în coate. Avea picioarele vârâte în papuci. Ținuta de casă nu i se prea potrivea, din cauza părului cărunt, tuns perie şi cu mustăți scurte, țepoase. Avea un ten curat şi sănătos dar ceea ce m-a neliniştit au fost luciul de pasăre de pradă a ochilor şi ținuta milităroasă a umerilor. Omul ăsta ştia ce vrea.

— Unchiul meu, Dan Wheeler.

Sherry se dădu puțin într-o parte, ca să facă prezentările.

— Unchiule Dan, el e Harry Fletcher.

— Tânărul de care îmi povesteai.

Dădu scurt din cap. Avea mâini osoase şi uscate şi priviri pătrunzătoare.

— Intrați. Intrați amândoi.

— Nu vreau să vă deranjez, domnule.

Îmi venea uşor să-i spun aşa, era ca un ecou al instrucției militare prin care trecusem de mult de tot.

— Aş vrea să-mi găsesc şi pentru mine o locuinţă.

Unchiul Dan şi Sherry schimbară o privire şi mi s-a părut că ea a clătinat imperceptibil din cap; dar privirea mea era dincolo de ei, în interiorul apartamentului. Era monastic, de o masculinitate perfectă în severitatea şi puţinătatea mobilierului şi a ornamentelor. Într-un fel, încăperea aceea părea să-mi confirme prima impresie legată de omul care o locuia. Voiam să am cât mai puţin de-a face cu el, deşi doream să aranjez lucrurile în aşa fel încât s-o văd pe Sherry cât mai mult.

— Vin să te iau la masă într-o oră, Sherry – şi, după ce ea acceptă, i-am lăsat şi m-am întors la maşină.

Locul pe care mi-l recomandase Sherry era Windsor Arms şi când, după cum mi se propusese, am pomenit numele unchiului, mi s-a dat o cameră liniştită, în spate, cu o minunată vedere spre cer şi spre antenele de televiziune. M-am întins pe pat îmbrăcat şi, aşteptând să treacă ora, am început să mă gândesc la familia North şi la rudele ei. De un lucru eram sigur – că Sherry North a Doua nu avea să treacă pe lângă mine ca un vapor în noapte. Aveam de gând să mă ţin aproape de ea; dar mai erau atâtea lucruri la ea pe care nu le înţelegeam: Bănuiam că e o fiinţă mult mai complexă decât lăsa să se vadă figura senină, angelică. Restul avea să fie interesant de descoperit. Am renunţat să mă mai gândesc, m-am ridicat şi m-am întins după telefon. În următoarele douăzeci de minute am dat trei telefoane. Unul Companiei Lloyd în Str. Fenchurch, al doilea la Muzeul Marin Naţional din Greenwich şi ultimul la Biblioteca Agenţiilor indiene din Blackfriars Road.

Mi-am lăsat Chrysler-ul în parcarea privată din spatele hotelului – în Londra – o maşină e mai mult o bătaie de cap decât o uşurare şi am pornit pe jos către apartamentul unchiului. Sherry însăşi mi-a deschis, gata de plecare. Asta-mi plăcea la ea, că era punctuală.

— Nu ți-a plăcut unchiul Dan, aşa-i? mă provocă în timpul prânzului, dar m-am eschivat.

— Am dat câteva telefoane. Locul pe care îl căutăm e în Blackfriars Road. E lângă Waterloo. Biblioteca Indiană. După ce terminăm de mâncat mergem acolo.

— E chiar foarte drăguț, când ajungi să-l cunoşti.

— Uite ce e, fată dragă, e unchiul tău. Păstrează-ți-l.

— Dar de ce, Harry? Mă interesează.

— Unde lucrează – armată, marină?

Se uită la mine surprinsă.

— De unde ştii?

— Pot să ți-i aleg oricând dintr-o mulțime.

— A fost în armată, dar s-a retras – dar ce importanță are?

— Ce vrei să mănânci? — I-am fluturat lista pe sub nas. Dacă tu încerci friptura de vacă, eu o să iau rață, iar ea acceptă deturnarea discuției şi ne concentrărm asupra mâncării.

Arhivele Agențiilor din India erau găzduite într-unul din blocurile acelea moderne de sticlă verzuie şi oțel albastru.

Sherry şi cu mine ne înarmărm cu legitimații de vizitatori şi semnărm în registru. Am mers mai întâi în sala Cataloagelor şi de acolo la secția maritimă a arhivelor. Aici prezida o doamnă îmbrăcată sobru şi cu o figură severă, cu părul cenuşiu şi ochelari cu rame metalice.

I-am înmânat un buletin pentru dosarul care cuprindea materiale referitoare la nava Dawn Light, iar ea dispăru printre rafturile de metal, vrăfuite până în tavan.

După douăzeci de minute se întoarse şi îmi puse în față un dosar voluminos.

— Vă rog să semnați aici, îmi spuse, arătându-mi o coloană pe dosarul de carton tare. Ciudat! observă ea. Sunteți al doilea care cere dosarul ăsta în mai puțin de un an.

M-am uitat la semnătura „J. A. North”, din ultimul spațiu.

Suntem aproape pe urmele lui Jimmy, m-am gândit, iscălind Richard Smith dedesubtul numelui lui.

— Puteți sta la una din mesele de colo.

Ne arătă locurile din partea opusă a încăperii.

— Vă rog să păstrați materialele în ordine, da?

Ne-am aşezat umăr lângă umăr la masă şi am dezlegat panglica cu care era legat dosarul.

Dawn Light fusese ceea ce se numea o fregată Blackwall, construită în şantierele Blackwall la începutul secolului al nouăsprezecelea! Tipul era asemănător cu al tuturor fregatelor marine din perioada aceea.

Fusese construită la Sunderland pentru Compania Britanică a Indiilor Orientale, şi avea 1330 tone net. La linia de plutire avea 226 picioare cu o traversă de 26 picioare. Aceasta o făcea foarte rapidă, dar lipsită de confort pe vânt puternic.

Fusese lansată în 1832, anul dinaintea celui în care Compania pierduse monopolul comerțului cu China, şi ghinionul acesta păru să-i urmărească întreaga existență.

Tot în dosar am găsit rapoarte asupra lucrărilor diverselor tribunale. Primul său căpitan se bucura de numele de Hogge[3] şi, în prima călătorie, o cocoțase pe Dawn Light pe bancul de la Diamond Harbour, de pe râul Hooghly. Tribunalul l-a găsit vinovat de a fi fost sub influența băuturii la momentul respectiv, şi l-a destituit din comandă.

— S-a porcit, i-am spus lui Sherry, care gemu uşor şi-şi dădu ochii peste cap la auzul glumei mele.

Şirul nenorocirilor continuase. În 1840, în timp ce traversa Atlanticul de sud, bătrânul marinar din cartul de dimineață o lăsă să se apropie prea mult de uscat, şi-i rupse

[3] Hogge, omofan cu „hog” porc (în lb. Engl.).

catargele. Fu găsită de o navă olandeză, bălăcindu-se neputincioasă şi târându-şi velatura după ea. I-au tăiat balastul şi au remorcat-o până în golful Table. Tribunalul a stabilit că trebuia să plătească o primă de salvare de douăsprezece mii de lire.

În 1846, în timp ce jumătate din echipaj era pe ţărmul sălbatic al Noii Guinee, fură surprinşi de canibali şi măcelăriţi până la unul. Şaizeci şi trei din membrii echipajului dispărură atunci.

Apoi, pe 23 septembrie 1857, plecă din Bombay spre St. Mary, Capul Bunei Speranţe, Sf Elena şi apoi spre Londra.

— Data – mi-am pus degetul pe rândul respectiv. Asta e călătoria despre care vorbeşte Goodehild în scrisoare.

Sherry dădu din cap fără să răspundă, constatasem în ultimele câteva minute că citea mai repede decât mine. Trebuia să o împiedic să întoarcă paginile, atunci când eu ajunsesem abia pe la trei sferturi. Acum ochii îi zburau peste rânduri, se îmbujorase, obrajii primiseră un flux de sânge proaspăt, şi îşi muşca buza de jos.

— Hai, mă îndemnă. Grăbeşte-te! şi a trebuit să o ţin de mână.

Dawn Light nu mai ajunsese pe St. Mary – dispăruse. Trei luni mai târziu fusese considerată pierdută împreună cu întregul echipaj şi Compania Lloyd ceruse garanţilor să achite asigurările către proprietari şi armatori.

Lista încărcăturii era impresionantă pentru un vas atât de mic, căci din China şi India aducea:

364 lăzi ceai

494 lăzi mici ceai – 72 t – pt. domnii Dunbar şi Green

101 lăzi ceai

618 lăzi mici ceai – 65 t – pt domnii Simpson, Wyllie şi Livingstone

577 baloturi mătase – 82 t – pt. domnii Elder şi Co.

5 lăzi bunuri proprii – 4 t – pt Col. Sir Roger Goodehild

16 lăzi bunuri proprii – 6 t – pt. Maj John Colton

10 lăzi bunuri proprii – 2 t – pt Lord Elton

26 cutii diverse mirodenii – 2 t – pt. domnii Paulson şi Co.

Fără un cuvânt, am pus degetul pe articolul al patrulea din listă şi din nou Sherry dădu din cap, cu ochii strălucindu-i ca safirele. Asigurările fuseseră plătite şi afacerea păru încheiată până când, patru luni mai târziu, în aprilie 1858, un alt vas care făcea drumul în Indiile Orientale, Walmer Castle, sosi în Anglia aducând la bord supraviețuitori de pe Dawn Light.

Erau şase: secundul, Andrew Barlow, un boțman şi trei marinari. Mai era şi o tânără de douăzeci şi doi de ani, o domnişoară Charlotte Cotton, o pasageră care se îndrepta spre casă împreună cu tatăl ei, maior în reg. 40 Infanterie.

Secundul, A. Barlow, a depus mărturie în fața Tribunalului şi, dincolo de narațiunea seacă, de întrebările greoaie şi de răspunsurile prudente, se putea ghici o istorie romantică şi incitantă, povestea unui naufragiu şi a unor supraviețuitori.

Cu cât citeam mai mult, cu atât constatam că bucățelele pe care reuşisem să le pun cap la cap se potriveau perfect în cadrul general.

La paisprezece zile de la plecarea din Bombay Dawm Light fusese surprinsă de o furtună venită dinspre sud-est. Timp de şapte zile furia furtunii rămase neabătută, mânând corabia din urmă. Îmi era uşor să mi-o imaginez; unul din ciclonii aceia uriaşi, care îmi smulseseră acoperişul colibei din Turtle Bay.

Rămasă din nou fără catarg, nu mai avea în picioare decât catargul mic din față, arborele artimon şi bompresul. Restul fuseseră smulse de vânt şi nimeni nu reuşise să instaleze un catarg sau să ridice alte pânze, pe o mare cu valuri cât munții.

Aşa că, atunci când în față i se arătă uscatul – nava nu

mai avu nicio posibilitate să-şi ocolească soarta. Vântul în conspiraţie cu curenţii o azvârliră direct în gura unui recif în formă de pâlnie, pe care valurile se spărgeau ca tunetul din ceruri.

Corabia se izbi de recif dar rămase întreagă, iar Andrew Barlow reuşi, cu ajutorul a doisprezece membri ai echipajului, să lanseze o barcă de salvare. Patru pasageri, inclusiv domnişoara Charlotte Cotton, părăsiră nava împreună cu ei. Barlow, cu un noroc şi o îndemânare ieşite din comun, reuşi să găsească o trecere din marea agitată, prin reciful ucigaş, în apele mai liniştite ale canalului interior.

În fine, ajunseră la ţărm, pe plaja stropită din belşug de talazuri a unei insule. Aici, supravieţuitorii se adăpostiră cum putură timp de patru zile, până când forţa ciclonului istovi.

Barlow, singur, urcă până în vârful cel mai sudic dintre cele trei ale insulei. Descrierea era perfectă. „Bătrânii" şi Gunfire Reef. Nu încăpea nicio îndoială. Aşa aflase Jimmy North ce căuta: o insulă cu trei vârfuri muntoase şi o barieră de coral

Barlow fixase poziţia epavei zdrobite a lui Dawn Light, încleştată între fălcile de coral ale recifului, măturată de valuri. În a doua zi coca navei începu să se rupă şi, sub ochii lui Barlow care o urmărea de pe vârful muntelui, jumătatea anterioară fu împinsă peste recif, ca să dispară într-o prăpastie de coral. Pupa căzu înapoi în ocean, care o făcu ţăndări.

Când în sfârşit cerul se limpezi şi vântul căzu, Andrew Barlow descoperi că micul lui grup era tot ce mai rămăsese dintr-un echipaj de 149 de suflete. Ceilalţi pieriseră în apele sălbăticite.

Spre vest, jos, la orizont, se zărea o masă de uscat care, spera el, era continentul african. Îşi încărcă din nou grupul

în barcă şi traversară canalul. Speranţele i se împliniră – era Africa – dar ca întotdeauna, ostilă şi crudă.

Cele şaptesprezece fiinţe rătăcite începură o călătorie lungă şi primejdioasă spre sud şi, trei luni mai târziu, numai Barlow, patru marinari şi domnişoara Charlotte Cotton mai ajunseră în portul Zanzibar. Frigurile, animalele sălbatice, oamenii cruzi şi nenorocul, le subţiaseră rândurile; chiar şi aceia care supravieţuiseră erau nişte schelete vii, înfometate, îngălbenite de friguri şi bântuite de dizenterie din cauza apei infestate.

Tribunalul îl lăudă pe Andrew Barlow iar Compania îl răsplăti cu cinci sute de lire pentru merite deosebite.

Când am terminat de citit m-am uitat la Sherry. Mă privea.

— Uf! spuse.

Ca şi ea, mă simţeam golit de măreţia vechii tragedii.

— Se potriveşte, Sherry, spusei. Totul e acolo.

— Da, spuse ea.

— Trebuie să vedem dacă au şi desene aici.

Cabinetul de Stampe şi Desene era la etajul al treilea şi o scurtă căutare făcută de o bibliotecară săritoare scoase la iveală pe Dawn Light în toată splendoarea ei.

Era o corabie graţioasă, cu trei catarge, cu un profil lung şi jos. Nu avea nici velă în cruce, nici velă pe arborele gabier. Avea în schimb o randă mare şi un set complet de aripi. Pupa, alungită, avea spaţiu destul pentru câteva cabine pentru pasageri; bărcile erau fixate pe cabina căpitanului, la pupa.

Era bine înarmată, cu treisprezece guri negre de tun pe fiecare parte, prin care tunurile lungi, de optsprezece livre puteau să o apere, în apele ostile din estul Capului Bunei Speranţe, pe care trebuia să le străbată în drumul ei spre China şi India.

— Simt nevoia să beau ceva, am spus, strângând dosarele

cu Dawn Light. O să-i rog să ne facă nişte copii după astea.

— Pentru ce? vru să ştie Sherry.

Bibliotecara apăru din ascunzişul ei dintre grămezile de rafturi cu desene vechi şi, la auzul cererii mele, îşi supse obrajii.

— O să vă coste 75 peny, încercă ea să mă descurajeze.

— E rezonabil, spusei.

— Şi nu vor fi gata decât săptămâna viitoare, adăugă ea implacabil.

— Of, Doamne, spusei, zâmbindu-i. Şi tare aveam nevoie de ele mâine după-amiază.

Zâmbetul a învins-o; şi-a pierdut aerul hotărât şi a încercat să-şi adune şuviţele de păr sub braţele ochelarilor.

— Bine, să vedem ce putem face atunci, se înduplecă ea.

— E foarte drăguţ din partea d-voastră, zău aşa; şi am plecat, lăsând-o nelămurită dar încântată.

Începusem să-mi recapăt simţul de orientare; am găsit fără probleme drumul spre El Vino. Nu fusese încă inundat de valul de ziarişti de pe Fleet Street, aşa că am găsit o masă mai retrasă. Am comandat două vermuturi şi am ciocnit.

— Ştii, Harry, Jimmy avea o mie de planuri. Întreaga lui viaţă era o vânătoare de comori. În fiecare zi găsea, sau aproape găsea, locul unde se scufundase un vas al Armadei, sau un oraş aztec, sau un vas de piraţi...

Ridică din umeri.

— Eu una am o reţinere înnăscută faţă de toate astea. Dar acum...

Sorbi din pahar.

— Hai să vedem exact ce avem, i-am propus. Ştim că Goodehild era foarte interesat ca agentul său să primească cinci cufere şi să le depoziteze într-un loc sigur. Ştim că urma să le trimită la bordul lui Dawn Light şi că a trimis vorbă înainte, probabil printr-un prieten, căpitanul fregatei Panther.

— Corect, încuviință ea.

— Mai ştim că cele cinci cufere au fost trecute în registrul navei. Că nava s-a pierdut, probabil cu ele la bord. Ştim şi locul exact al naufragiului. Ne-a fost confirmat de găsirea clopotului.

— Corect în continuare.

— Nu ştim ce conțineau cele cinci lăzi.

— Şosete murdare, spuse ea.

— Patru tone de şosete murdare? am întrebat, şi expresia feței i se schimbă.

Greutatea încărcăturii nu-i spusese nimic.

— Aha, am zâmbit, nu te gândiseşi. Mi-am închipuit. Citeşti atât de repede încât nu-ți rămâne decât jumătate în cap.

Făcu bot.

— Patru tone, fată dragă, e o greutate mare – indiferent ce e.

— Bine, bine. Cifrele nu-mi spun prea mult; recunoscu. Dar sună tare mult.

— Cam aceeaşi greutate cu a unui Rolls Royce nou, ca să vorbim în termeni pe care să-i înțelegi chiar şi tu.

Ochii i se dilataseră şi i se mai închiseră la culoare.

— E într-adevăr mult.

— Jimmy, evident, ştia despre ce e vorba şi avea şi dovezi suficiente ca să convingă nişte sponsori trecuți prin ciur şi dârmon. L-au luat în serios.

— Destul de serios ca să... şi se opri.

O clipă am văzut în ochii ei vechea durere provocată de moartea lui Jimmy. Nu ştiam ce să spun şi am privit în altă parte, prefăcându-mă că încerc să scot scrisoarea din buzunar.

Am întins-o, meticulos, pe masă, între noi. Când am privit-o din nou, îşi recăpătase linişstea.

Notițele în creion de pe margine îmi atrase din nou

atenția.

—” B. Mus. E. 6914(8)” am spus cu voce tare. Ai vreo idee?

— Bachelor of Music[4].

— Grozav, am felicitat-o.

— Scoate tu ceva mai inteligent, îmi pasă ea pisica, şi împachetai scrisoarea punând-o, foarte demn, bine, după care am mai comandat încă două vermuturi;

— Ei, a fost o recapitulare utilă, am spus după ce i-am plătit chelnerului. Măcar avem o idee despre ce e vorba. Acum ne putem ocupa de cealaltă pistă.

Se ridică în scaun şi mă încurajă în tăcere.

— Ți-am povestit despre înlocuitoarea ta, Sherry North cea blondă?

Încuviință din cap.

— În seara dinaintea plecării de pe insulă, a trimis o telegramă.

Am scos fâşia de hârtie din portofel şi i-am dat-o lui Sherry. În timp ce ea citea, am continuat.

— Ăsta era sigur OK.-ul pentru şeful ei. Manson. El e creierul afacerii ăsteia, iar eu pe el am de gând să-l încolțesc acum.

Mi-am terminat vermutul.

— Te duc acasă, la marțialul tău unchi, şi ne vedem din nou mâine.

Buzele i se strânseră într-o expresie de încăpățânare pe care nu i-o văzusem până acum, iar în ochi avea o sclipire ca albastrul unei țevi de pistol.

— Harry Fletcher, ai impresia că am să te las să mă abandonezi acum, tocmai când lucrurile încep să se învioreze, înseamnă că ți-ai pierdut şi puțina minte pe care

---

[4] Bachelor of Music – absolvent al unei şcoli speciale cu program de muzică (lb. Engl.)..

ai avut-o.

Taxiul ne lăsă în Berkeley Square şi am condus-o până în Curzon Street.

— Ia-mă repede de braţ, am şoptit, uitându-mă pe furiş peste umăr.

Se supuse imediat şi apucarăm să mergem 50 de metri înainte să mă întrebe, tot în şoaptă:

— De ce?

— Fiindcă-mi place, am rânjit, vorbind normal.

— Ah, fir-ai să fii!

Dădu să-şi tragă mâna, dar am ţinut-o şi a capitulat. Am luat-o în sus spre Piaţa Shepherd, oprindu-ne din când în când la vitrine, ca doi turişti.

Nr. 97 de pe strada Curzon era unul din blocurile acelea cu preţuri astronomice, şase etaje cu faţadă de cărămidă, o uşă principală ornamentată, din bronz şi sticlă, în spatele căreia se vedea un foyer îmbrăcat în marmură, păzit de un portar în uniformă. Am trecut pe lângă clădire, am ajuns până la Clubul White Elephant, acolo am traversat şi ne-am întors pe trotuarul de vis-à-vis.

— Mă pot duce să-l întreb pe portar dacă domnul Manson ocupă apartamentul nr. 5, se oferi Sherry.

— Minunat, spusei. Şi dacă zice da, ce faci? Îi transmiţi salutări din partea lui Harry Fletcher?

— Eşti plicticos, îmi spuse, încercând din nou să-şi tragă mâna.

— În diagonală faţă de nr. 97 e un restaurant. Ne găsim o masă lângă geam, luăm o cafea, şi pândim o vreme.

Era trei şi câteva minute când ne-am aşezat în faţa ferestrei, cu o perspectivă bună asupra blocului de vis-à-vis. Următoarea oră trecu în mod plăcut, îmi era uşor să o distrez pe Sherry, aveam acelaşi simţ al umorului şi îmi plăcea s-o aud râzând.

Ajunsesem la mijlocul unei istorii complicate, când am

fost întrerupt de sosirea, în fața numărului 97, a unui Rolls Royce Silver Wraith. Trase la bordură şi şoferul, într-o uniformă elegantă gri-petrol, coborî din maşină şi intră în hol. El şi portarul începură o conversație, şi m-am întors la istorisirea mea.

Zece minute mai târziu, peste drum se stârni mişcare. Liftul urca şi cobora iute descărcând de fie-care dată valize asortate, din piele de crocodil. Pe acestea, portarul şi şoferul le încărcau în Rols. Părea un proces nesfârşit. Sherry remarcă:

— Cineva pleacă într-o vacanță lungă.

Suspină nostalgic.

— Cum ți-ar plăcea o insulă cu apă albastră şi nisip alb, o colibă de trestie printre palmieri...

Opreşte-te, spuse ea. La Londra, într-o zi de toamnă, nu suport nici gândul la ele.

Mă pregăteam să-mi mai întăresc încă un pic poziția când portarul şi şoferul luară poziție de drepți şi, din nou, uşile de sticlă ale liftului se deschiseră, lăsând să iasă un bărbat şi o femeie.

Femeia purta o haină de nurcă de culoarea mierii, lungă până la călcâie şi avea părul blond strâns în vârful capului în stil grecesc;

Când am văzut-o furia m-a izbit ca un pumn în stomac. Era Sherry North întâia. Minunata doamnă care le trimisese pe Judith şi pe Dansatoare la fundul apei în Grand Harbour.

Cu ea era un bărbat de înălțime mijlocie, cu părul şaten, lung şi cârlionțat peste urechi, aşa cum se purta. Era uşor bronzat, probabil la o lampă cu ultraviolete, şi era îmbrăcat mult prea bine. Foarte scump, dar țipător ca o vedetă de revistă. Avea un maxilar masiv, un nas lung şi cărnos şi ochi blânzi de gazelă, dar gura îi era subțire şi crudă. O gură lacomă, pe care mi-o aminteam prea bine.

— Manson! am spus. Isuse!

Manson Resnick – Manny Resnick. Trebuia ca el să fie acela pe care Jimmy să-l găsească şi să-i facă propunerea lui fantastică. La fel cum, cu atâta vreme în urmă, şi eu mă dusesem la el cu pla-, nurile mele pentru jaful aurului de pe aeroportul din Roma. Manny era unul dintre antreprenorii lumii interlope şi era evident că, de la ultima noastră întâlnire, urcase mult pe scara socială.

Trăia acum pe picior mare, am gândit văzându-l traversând trotuarul şi urcând pe bancheta din spate a Rolls-ului, aşezându-se comod lângă blonda în haină de nurcă.

— Aşteaptă aici! i-am spus apăsat lui Sherry iar Rolls-ul se desprinse de bordură şi se îndreptă spre Park Lane.

Am ieşit în fugă pe trotuar, căutând un taxi cu care să-i urmăresc. N-am găsit şi am luat-o la fugă după Rolls, rugându-mă cu disperare să-mi apară în drum unul din taxiurile alea mari şi negre, cu luminiță pe capotă dar, în fața mea, Rolls-ul o coti la dreapta pe strada Audley şi acceleră, îndepărtându-se.

La colț m-am oprit, fiindcă ajunsese departe, înscriindu-se în trafic, în direcția Grosvener Squarel.

M-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat dezamăgit spre locul unde mă aştepta Sherry. Ştiam acum că avusese dreptate. Manson şi blonda aveau drum lung înaintea lor. Nu mai avea niciun sens să pierd vremea pe strada Curzon 97.

Sherry mă aştepta în fața restaurantului.

— Ce-a fost asta? mă întrebă.

Am luat-o de braț. I-am spus, pe drum înapoi spre Berkeley Square.

— Tipul e, probabil, cel care a ordonat asasinarea lui Jimmy, răspunzător pentru jumătatea mea de piept distrusă, cel care i-a pus să-ți prăjească degetele – pe scurt,

marele mahăr.

— Îl ştii?

— Am făcut nişte afaceri cu el, mai demult.

— Drăguți prieteni mai ai.

— În ultima vreme am încercat ceva mai sus, i-am spus, strângându-i brațul.

Mi-a ignorat amabilitatea.

— Şi femeia? E cea de pe St. Mary? Cea care ți-a aruncat în aer vasul şi pe fată?

M-a cuprins iar furia pe care o încercasem cu câteva minute înainte, când văzusem pasărea aia de pradă vopsită, ferchezuită, îmbrăcată în nurci.

Alături de mine, Sherry gemu:

— Harry, mă doare!

— Iartă-mă.

Mi-am descleştat degetele de pe brațul ei.

— Presupun că ăsta e răspunsul la întrebarea mea, murmură ea bosumflată, masându-şi umăruL.

Barul de la Windsor Arms era îmbrăcat în lambriuri închise de stejar şi oglinzi vechi. Când ne-am întors, era plin. Afară se lăsa întunericul şi un vânt înghețat stârnea frunzele căzute în rigole.

Căldura barului era binevenită. Am găsit două locuri într-un colț, dar aglomerația ne-a înghesuit unul într-altul, obligându-mă să-mi pun un braț pe după umerii lui Sherry. Capetele ne erau atât de apropiate încât puteam foarte bine întreține o conversație privată în acest loc public.

— Cred că ştiu încotro se îndreaptă Manny Resnick şi prietena lui, am spus.

— Insula Big Gull? întrebă Sherry şi, când confirmai, continuă. Are să aibă nevoie de un vas şi de scufundători.

— Nu-ți face griji, are să-i găsească.

— Şi noi ce facem?

— Noi?

— Un fel de-a spune, se corectă ea, fandosindu-se. Tu ce-ai să faci?

— Am de ales. Pot să uit întreaga afacere, sau să mă întorc la Gunfire Reef şi să încerc să aflu ce naiba se găsea în cele cinci cufere ale colonelului Goodehild.

— O să ai nevoie de echipament.

— Poate n-o să fie la fel de sofisticat ca al lui Manny Resnick, dar pot să fac rost.

— Cum stai cu banii, sau e o întrebare nepoliticoasă?

— Răspunsul e acelaşi. Pot să fac rost de cât îmi trebuie.

— Apă albastră şi nisip alb, murmură ea visătoare.

— Şi frunze de palmier clătinându-se în vânt!

— Gata, Harry.

— Languste grase fripte pe cărbuni şi eu, alături, cântându-ţi pe plaja pustie, am continuat fără milă.

— Porcule.

— Dacă rămâi aici, n-ai să ştii niciodată dacă erau şosete murdare, am continuat să fac presiuni.

— Ai să-mi scrii să-mi povesteşti, se rugă ea.

— Ba nu.

— Atunci v-a trebui să vin cu tine.

— Ce fată cuminte, am strâns-o de umăr.

— Dar insist să-mi plătesc drumul, refuz să fiu o femeie întreţinută.

Ghicise cât eram de tare strâns cu uşa din punct de vedere financiar.

— Nu vreau să-ţi distrug principiile, i-am spus fericit şi portofelul meu a răsuflat uşurat.

Şi-aşa, din ce-mi rămăsese, organizarea unei expediţii în Gunfire Reef, avea să se dovedească un tur de forţă.

Acum că hotărârea fusese luată, aveam multe de discutat. Când patronul a spus: „E ora închiderii, domnilor”, părea că au trecut doar câteva clipe.

— Străzile sunt periculoase noaptea, am prevenit-o pe

Sherry. Cred că nu e bine să riscăm. Am la etaj o cameră confortabilă, cu o vedere minunată...

— Las-o baltă, Fletcher. Se ridică în picioare. Condu-mă acasă, sau îl pun pe unchiu pe urmele tale.

Pe drumul spre apartamentul unchiului am stabilit să ne întâlnim a doua zi la prânz. Eu aveam o listă de lucruri de făcut dimineață, inclusiv rezervările de bilete pentru avion, iar Sherry trebuia să-şi vizeze paşaportul şi să ridice copiile după desenele cu Dawn Light.

La uşa apartamentului ne-am oprit față în față, dintr-o dată stânjeniți. Momentul era atât de demodat, încât aproape că am izbucnit în râs. Arătam ca o pereche de adolescenți la finalul primei lor întâlniri – dar uneori e plăcut şi-aşa.

— Noapte bună, Harry, spuse ea şi, arta femeilor dintotdeauna, îmi dădu de înțeles, într-un fel nedefinit, că e gata să se lase sărutată.

Buzele îi erau moi şi calde şi sărutul a durat multă vreme.

— Dumnezeule, şopti, răguşit, îndepărtându-se în sfârşit.

— Eşti sigură că nu te răzgândeşti? e o cameră minunată, cu apă caldă şi rece, covoare, televizor...

Râse tremurat şi mă împinse uşor.

— Noapte bună, dragul, meu Harry, repetă, şi mă părăsi.

Am ieşit în stradă şi am luat-o încet spre hanul meu. Vântul scăzuse, dar se simțea mirosul umed al râului din apropiere. Strada era pustie, lângă bordură însă erau aliniate vehicule parcate bară-n bară până la colț.

Mergeam pe trotuar, nu mă grăbeam să mă culc, ba chiar cochetam cu ideea unei plimbări pe chei mai întâi. Îmi vârâsem mâinile adânc în buzunarele hainei şi mă simțeam relaxat şi fericit, gândindu-mă la Sherry.

Aveam multe lucruri la care să mă gândesc în legătură cu ea, multe lucruri neclare sau încă ne-explicate, dar cel mai mult mă încânta gândul că, poate, de data asta dădusem

peste ceva care avea să dureze mai mult de-o noapte, o săptămână sau o lună – un sentiment deja puternic şi care nu se va pierde, ca altădată, cu trecerea timpului, ci dimpotrivă va fi din ce în ce mai trainic.

Deodată, o voce spuse în apropiere: Harry! Era o voce bărbătească şi m-am întors din instinct spre ea. În clipa în care o făceam mi-am dat seama că fusese o greşeală.

Cel care vorbise şedea pe bancheta din spate a uneia din maşinile parcate. Era un Rover negru. Geamul era deschis, dar faţa îi era doar o pată albă în întunericul dinăuntru.

Am încercat cu disperare să-mi scot mâinile din buzunare şi să mă întorc cu faţa în direcţia din care ştiam că va veni atacul. M-am răsucit, aplecându-mă, şi ceva îmi trecu zbârnâind pe lângă ureche şi mă lovi în umăr, amorţindumi-l.

Am lovit în urmă cu ambele coate, am întâlnit un corp solid şi am auzit un geamăt de durere; Apoi mi-am eliberat mâinile şi m-am întors iute; eschivându-mă, căci ştiam că va folosi din nou mă-ciuca.

Nu erau decât umbre din miez de noapte, gigantice şi ameninţătoare, în haine de culori închise. Păreau să fie o întreagă legiune, dar nu erau decât patru, plus unul în maşină. L-am pocnit cu palma sub bărbie, aruncându-i capul pe spate; am crezut că i-am rupt gâtul, căci a căzut greu pe pavaj.

Un genunchi îmi căută vintrea, dar m-am răsucit şi m-a atins în coapsă. Am folosit însă elanul răsucirii, ca să-i aplic o contralovitură. A fost una reuşită, m-a zgâlţâit până sus în umăr, iar tipul a primit-o în piept şi a căzut pe spate dar, în clipa aceea, unul din ei m-a prins de braţ, răsucindumi-l şi am primit un pumn în obraz, sub ochi. Am simţit cum se despică pielea.

Mai aveam unul în cârcă, cu un braţ în jurul gâtului, sufocându-mă, dar m-am aplecat şi l-am tras în jos. Într-un

nod strâns, încleştat, ne-am prăbuşit pe trotuar.

— Ţine-l bine, spuse o voce joasă, apăsată.

Staţi să-l ochesc.

— Da ce dracu crezi că încercăm să facem? gâfâi o alta, şi l-am văzut pe cel cu măciuca sculându-se în picioare. Ridică din nou braţul. Am încercat să-mi feresc capul, dar mă lovi în tâmplă. Nu m-a scos complet din circulaţie, numai m-a secat de vlagă. Eram slab ca un prunc, abia mă mai puteam ţine pe picioare.

— Aşa, urcaţi-l în spate!

Mă înghesuiră pe locul din mijloc, în spatele Rover-ului, cu câte unul din ei de fiecare parte? Uşile se trântiră, motorul bâzâi şi porni, şi ne puserăm iute în mişcare.

Creierul mi se mai limpezise, dar tâmpla îmi era amorţită şi umflată ca un balon. În faţă erau trei, iar în spate câte unul pe fiecare parte a mea. Toţi respirau greu; cel de lângă şofer îşi mângâia uşor gâtul şi falca. Cel din dreapta mea mâncase usturoi şi gâfâia din greu în timp ce mă căuta de arme.

— Trebuie să-ţi spun că ţi-a murit ceva în gură, demult, şi e şi-acum tot acolo, i-am spus, cu limba încleiată şi cu un junghi în cap, dar n-a meritat efortul. Nu a părut să mă audă, ci a continuat să-şi vadă de treabă cu perseverenţă. În sfârşit se declară mulţumit; mi-am pus hainele în ordine.

Am mers cinci minute în tăcere, urmând cursul râului spre Hammersmith, până când îşi recăpătară cu toţii suflul şi îşi oblojiră rănile, apoi cel de la volan spuse:

— Ascultă, Manny vrea să-ţi vorbească, dar zicea că nu e foarte important. E doar curios. Mai zicea că, dacă faci pe nebunul, nu e nevoie să ne complicăm, numai să-ţi luăm gâtul şi să te împingem în râu.

— Bun băiat, Manny, spusei.

— Gura! spuse şoferul. Aşa că, vezi, de tine depinde. Dacă te porţi frumos s-ar putea să mai trăieşti puţin. Am auzit că

erai un tip tare, Harry? Te-am tot aşteptat să apari, încă de când Lorna te-a ratat, pe insulă, dar în niciun caz nu ne aşteptam să te vedem mărşăluind în sus şi în jos pe Curzon Street, ca o fanfară. Manny nu-şi putea crede ochilor. A şi spus: „Ăsta nu poate fi Harry. Pesemne că s-a moleşit de tot". Tare s-a întristat. „Cum au căzut vitejii... nu daţi de ştire pe ulițele Ascalonului"[5], aşa a spus.

— Asta-i din Shakespeare, spuse cel cu miros de usturoi.

— Taci din gură, spuse cel de la volan, apoi continuă. Manny s-a întristat, dar nu destul ca să plângă sau mai ştiu eu ce, mă înțelegi.

— Înțeleg, am mormăit.

— Gura! spuse şoferul. Manny a spus: „Nu aici. Urmăriți-l până într-un loc mai dosnic şi înhățați-l. Dacă vine cuminte, aduceți-l să vorbească cu mine, dacă face pe nebunul, aruncați-l în râu".

— Ăsta-i Manny al meu. Întotdeauna a fost un drăcuşor cu o inimă de aur.

— Gura, spuse şoferul.

— Abia aştept să-l văd iar.

— Stai cuminte şi liniştit, şi poate ai noroc.

Am făcut cum mi s-a spus, o parte din noapte, în timp ce maşina gonea spre vest pe autostrada M 4. Era ora două când am intrat în Bristol; am ocolit centrul şi ne-am înscris pe A 4 spre Avonmouth.

În dana rezervată iahturilor, printre alte vase, se afla un iaht mare, cu motor. Era legat la chei şi avea pasarela lăsată. Numele lui, pictat pe pupa şi la prova, era Mandrake. Era un transoceanic cu structură de oțel şi linii frumoase, alb cu albastru. Mi s-a părut rapid şi stabil, cu el puteai să ajungi în orice parte a lumii. Jucăria unui bogătaş. Pe punte

---

[5] Vechiul Testament, Cartea a doua a lui Sammuel, I, 20.

se mişcau câteva siluete, avea lumini aprinse la mai toate hublourile şi părea gata de plecare.

Se ţinură aproape de mine pe distanţa până la puntea de îmbarcare. Rover-ul dădu înapoi, întoarse şi dispăru, iar noi urcarăm la bordul lui Mandrake.

Salonul era prea elegant pentru stilul lui Manny Resnick; fusese decorat fie de predecesorul lui fie de un decorator profesionist. Mochetele, verzi ca frunza, acopereau în întregime podeaua şi se asortau cu draperiile de catifea, mobila era din lemn de tec, închis la culoare, şi piele, iar tablourile în ulei erau în ton cu decorul general.

Vasul ăsta valora jumătate de milion de lire şi am bănuit că era închiriat. Manny îl preluase pe şase luni şi îşi adusese propriul echipaj – căci nu-mi făcuse niciodată impresia unui marinar de apă sărată.

Stând în aşteptare în mijlocul mochetei, grup tăcut şi sumbru, am auzit zgomotul inconfundabil al pasarelei ridicate şi al odgoanelor aruncate. Vibraţia motorului se transformase în bătaie regulată şi luminile portului alunecară pe lângă hublouri, la intrarea în apele râului Severn.

Am recunoscut farurile de la Portishead Point şi Redeliff Bay – Mandrake trecea pe lângă Weston-super-Mare şi Barry, îndreptându-se spre larg.

În sfârşit, apăru şi Manny; purta un halat de mătase albastră şi avea faţa boţită de somn, dar buclele îi erau grijuliu pieptănate, iar zâmbetul îi era larg şi lacom.

— Harry, zise el, ţi-am spus eu că ai să te întorci.

— Salut, Manny. N-aş putea spune că-mi face prea mare plăcere.

Râse uşor şi se întoarse către femeia care îl urmase în salon. Era minuţios machiată şi fiecare fir al coafurii elaborate stătea la locul lui. Era îmbrăcată într-un halat lung, alb, cu dantelă la gât şi la mâneci.

— Ai făcut cunoştinţă cu Lorna, cred. Lorna Page.

— Data viitoare când îmi trimiţi pe cineva pe cap, Manny, încearcă ceva mai stilat. La vârsta mea încep să fac mofturi.

Ochii femeii se mijiră periculos, dar zâmbi.

— Ce-ţi mai face barca, Harry, barca aia a ta frumoasă?

— E pe post de coşciug.

M-am întors spre Manny.

— Hai, Manny, spune, cădem la învoială? Negă din cap, trist.

— Nu cred, Harry. Mi-ar plăcea, pe cuvânt, măcar de dragul vremurilor de altădată. Dar nu văd cum. Mai întâi, tu n-ai nimic de vânzare – iar asta e o premisă lamentabilă pentru o învoială. Al doilea, ştiu că eşti un sentimental. Eşti în stare să strici orice târg am încheia, din motive pur subiective. N-aş putea avea încredere în tine, tot timpul cu gândul la Jimmy North şi la vasul tău, la fata aia de pe insulă care a picat ca musca-n lapte şi la sora lui Jimmy North de care a trebuit să ne debarasăm...

Am resimţit o vagă plăcere la gândul că Manny evident nu auzise nici ce se întâmplase găştii de pungaşi pe care îi trimisese să se ocupe de Sherry North şi nici că ea era încă foarte vie. Am încercat să-mi fac glasul să sune cât mai sincer şi maniera cât mai convingătoare.

— Ascultă, Manny, eu sunt unul din cei care vor să supravieţuiască. Pot să uit orice dacă trebuie. Râse din nou.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, zău că te-aş crede, Harry dădu iar din cap. Regret, Harry, nu facem târgul.

— Atunci de ce ţi-ai mai bătut capul să ma aduci până aici?

— De două ori până acum am trimis pe alţii să te elimine, Harry, şi au zbârcit de ambele dăţi. De data asta vreau să fiu sigur. Pe drumul spre Cape Town, trecem prin nişte locuri cu apă foarte adâncă şi intenţionez să-ţi atârn nişte greutăţi serioase.

— Cape Town? Deci te duci tu însuți după Dawn Light. Ce e atât de fascinant la epava aia?

— Haide haide, Harry. Dacă n-ai fi ştiut nu mi-ai fi pus atâtea beţe-n roate.

Râse, şi am considerat că e mai bine să nu-l las să-şi dea seama că nu ştiam mare lucru.

— Crezi că ai să găseşti drumul? am întrebat-o pe blondă. Oceanul e mare şi multe insule arată la fel. Eu cred că ar trebui să mă păstrați ca poliță de asigurare, am insistat.

— Regret, Harry. Manny se îndreptă spre barul de alamă şi lemn de tec.

— Vrei ceva de băut? întrebă.

— Scotch, am spus, iar el a umplut pe jumătate un pahar şi mi l-a adus.

— Ca să fiu cinstit, în parte, toată chestia asta e şi ca să-i fac o plăcere Lornei. Ai supărat-o, Harry, nu ştiu cu ce, dar a ținut în mod special să fie de față când ne luăm adio. Genul ăsta de întâmplări îi place, nu-i aşa, iubito; o excită.

Mi-am golit paharul.

— Şi are nevoie de excitante, după cum ştim amândoi foarte bine; dacă nu le are, e jalnică în pat, am remarcat.

Manny mă plesni peste gură spărgându-mi buzele; whisky-ul făcea să mă usture rana deschisă.

— Închideți-l, spuse blând.

În timp ce ei mă îmbrânceau afară din salon şi în lungul punții spre prova, m-am gândit cu plăcere că Lorna va trebui să răspundă la câteva întrebări dureroase. Pe ambele părți, luminile de pe maluri treceau încet pe lângă noi şi dispăreau în noapte. Râul era larg şi negru.

În partea din față a punții era cabina căpitanului, joasă, pe teugă, şi un culoar care dădea într-o scară care, la rândul ei, cobora într-un hol. Asta era, evident, partea locuită de echipaj; din hol o serie de uşi se deschideau spre cabine şi spre sala de mese. Chiar la prova se afla o uşă de

metal pe care stătea scris după şablon: MAGAZIE TEUGA. Mă împinseră înăuntru şi trântiră uşa grea. Au încuiat şi m-au lăsat singur în cubul mic de oţel care avea vreo 2 metri pe l, 30. Pereţii erau căptuşiţi cu dulapuri, iar aerul era umed.

Prima mea grijă a fost să-mi găsesc o armă. Dulapurile erau încuiate toate şi am constatat că rafturile erau din stejar gros de doi centimetri. Ca să le deschid mi-ar fi trebuit un topor; cu toate astea am încercat. Am încercat să sparg uşile cu umărul, dar spaţiul era prea mic şi nu aveam loc să-mi iau avânt.

Dar zgomotul atrase atenţia. Uşa se deschise şi unul din membrii echipajului apăru în prag, la distanţă, cu un Magnum Rueger 45 mare şi urât, în mână.

— Potoleşte-te, îmi spuse. Nu-i nimic în ele. Îmi arătă o grămadă de veste vechi de salvare într-un colţ.

— Aşează-te acolo cuminte, sau mai chem câţiva băieţi şi te calmăm.

Trânti uşa iar eu mă aşezai pe vestele de salvare.

Deci la uşă era pază permanentă. Ceilalţi nu erau nici ei departe. Nu mă aşteptasem să deschidă uşa, şi mă prinsese pe picior greşit. Trebuia să-l fac să o mai deschidă o dată dar de data asta trebuia să încerc să fac ceva. Aveam o şansă foarte slabă, ştiam. Nu avea altceva de făcut decât să ţintească înăuntrul încăperii şi să apese pe trăgaci. Nu avea cum să rateze.

Aveam nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, ceva care să-mi dea posibilitatea să mă apropii suficient. M-am mai uitat o dată cu jind la dulapuri, apoi mi-am concentrat atenţia asupra propriilor mele buzunare. Mă scuturaseră bine, bricheta şi trabucele, cheile maşinii, briceagul, se duseseră toate. Dar îmi lăsaseră batista, trei bancnote de cinci lire împăturite pe care mi le lăsaseră din neatenţie într-un buzunar, şi ceasul.

M-am uitat la grămada de veste de salvare, apoi m-am ridicat din nou, să le dau la o parte. Sub ele era o lădiță de fructe în care era o perie de podele din plastic, cârpe de spălat pe jos, o cutie de detergent Brasso, o jumătate dintr-un săpun galben şi o sticlă de coniac, pe jumătate plină cu un lichid transparent. Am desfăcut dopul şi am mirosit-o. Era benzină.

M-am aşezat din nou şi mi-am reevaluat poziția, încercând să văd ce şanse am, dar fără prea mult succes.

Întrerupătorul era pe dinafară, iar becul din tavan era acoperit cu sticlă groasă. M-am cățărat până la jumătatea dulapurilor, sprijinindu-mă între ele ca să desfac lampa şi să examinez becul. Mi-a dat speranțe.

M-am dat din nou jos şi am ales o vestă mai groasă. Catarama brățării de la ceas putea fi transformată într-un cuțit bont cu care m-am căznit până am tăiat în pânză o gaură destul de mare ca să-mi bag degetul arătător prin ea. Am tras de ea şi am rupt-o, apoi am scos cei câțiva pumni de bumbac alb cu care era umplută. L-am pus grămadă pe jos şi am mai sfâşiat câteva veste, până când am obținut o cantitate considerabilă.

Am turnat benzina din sticlă peste deşeurile de bumbac şi am luat un şomoiog, cu care m-am urcat din nou până la lumină. Am scos becul şi m-am cufundat instantaneu în întuneric. Pe pipăite, am îndesat şomoiogul între firele electrice. Nu aveam niciun obiect care mi-ar fi putut folosi ca izolator, aşa că am scurtcircuitat firele cu mâinile goale şi cu brățara metalică a ceasului.

A izbucnit o flacără albastră sfâşietoare, benzina a luat imediat foc, şi 180 de volți m-au zgâlțâit ca pe-o cârpă, aruncându-mă de unde eram cocoțat. Am căzut grămadă pe punte, cu smocul de bumbac arzând în mână.

Am auzit afară exclamațiile iritate. Reuşisem să scurtcircuitez întregul sistem al punții din față. Am aruncat

iute bumbacul arzând în grămada gata pre gătită, care a luat foc violent. Mi-am scuturat scânteile de pe mâini, mi-am acoperit gura şi nasul cu batista, am înşfăcat una din vestele de salvare care scăpaseră şi m-am postat lângă uşa metalică.

În câteva secunde benzina s-a dus şi bumbacul a început să ardă mocnit, scoţând un fum gros şi negru, cu un miros oribil. A umplut încăperea şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am încercat să respir superficial, dar fumul îmi spinteca plămânii şi am începu să tuşesc violent.

Dincolo de uşă se auzi o nouă exclamaţie: Arde ceva! şi i se răspunse:

— Ce dracu, aprindeţi becurile.

Asta aşteptam, am început să bat în uşă şi să răcnesc cât mă ţineau plămânii.

Foc! Nava a luat foc!

Nu era tot numai teatru. Fumul din închisoarea mea se făcuse gros şi compact, iar grămada de bumbac arzând continua să scoată nori deşi. Am realizat că, dacă nu deschideau uşa în următoarele şaizeci de secunde, aveam să mor sufocat, aşa că strigătele mele au devenit foarte convingătoare. Paznicul deschise uşa – avea revolverul mare Rueger în mână şi lumină cămara cu o lanternă.

Am ţâşnit odată cu fumul, ca un taur din ţarc; disperat să respir aer curat şi îngrozit de cât de aproape fusesem de moartea prin sufocare. Acestea două îmi dădură puteri noi.

Sub năvala mea, paznicul se prăbuşi şi Rueger-ul bubui în timp ce el cădea. Flacăra pe care o scoase era albă ca un flash, luminând tot locul şi permiţându-mi să-mi găsesc reperele pe scara care ducea spre punte.

Bubuitura fu atât de asurzitoare în spaţiul acela redus, încât păru să paralizeze toate celelalte umbre? Ajunsesem deja la jumătatea drumului înainte ca primul din ei să sară să mă oprească. I-am băgat un umăr în piept şi am auzit

aerul ieşindu-i din plămâni ca dintr-o minge de fotbal găurită.

Acum se auzeau exclamaţii de îngrijorare. O altă siluetă uriaşă, neagră bloca piciorul scării. Prinsesem însă viteză alergând pe coridor şi mi-am aruncat toată greutatea în şutul pe care i l-am plasat în burtă; s-a îndoit şi a căzut în genunchi. În cădere, lumina lanternei îi şterse faţa şi am văzut că era amicul meu care mirosea a usturoi. Bucuria pe care mi-o făcu îmi dădu elan, i-am pus un picior pe umăr ca pe o trambulină şi am sărit până la ju-mătatea scării.

Nişte mâini îmi căutau gleznele, dar le-am tras una şi m-am ridicat în mâini până la nivelul punţii.

Aveam numai un picior pe-o treaptă, cu o mână ţineam vesta de salvare şi cu cealaltă mă sprijineam de balustrada de alamă. În clipa aceea în care eram complet descoperit, uşa spre punte fu blocată de altă siluetă şi luminile se aprinseră brusc, orbitor.

Tipul din faţa mea era cel cu măciuca şi i-am zărit pe faţă bucuria sălbatică, atunci când a ridicat-o deasupra capului meu gol. Singura cale de a-l evita era să las balustrada şi să-mi dau drumul înapoi în teugă, unde viermuiau bandiţii furioşi.

Am privit în urmă şi tocmai desfăceam degetele când, în spatele meu, tipul cu pistolul Rueger Magnum se ridică în şezut, ameţit, săltă arma, încercă să-şi găsească echilibrul în legănarea vasului şi trase după mine. Glonţul greu îmi vâjâi pe la ureche aproape spărgându-mi timpanul şi-l lovi pe cel cu măciuca, în piept. L-a ridicat de pe picioare şi l-a azvârlit înapoi pe punte. Rămase atârnat de frânghiile catargului mare, cu braţele desfăcute, ca ale unei sperietori abandonate şi, într-un efort disperat, m-am repezit după el pe punte, m-am rostogolit şi m-am ridicat în picioare, ţinând încă strânsă vesta de salvare.

În urm a mea Rueger-ul bubui din nou şi am auzit glonţul

spintecând marginea tambuchiului. Din trei paşi am ajuns la balustradă peste care m-am aruncat, căzând pe burtă în apa neagră; vârtejul provocat de elice mă prinse şi mă trase de-desubt.

Apa era neaşteptat de rece, mi se părea că-mi trece prin pereții plămânilor şi îmi înțeapă cu sulițe de gheață măduva oaselor.

Vesta mă ajută să mă ridic în cele din urmă la suprafață – m-am uitat disperat în jur. Luminile de pe mal sclipeau clare şi puternice, albe, dincolo de apele întunecate. Aici apa sărată avea o legănare de suprafață, care mă ridica şi mă cobora.

Mandrake plutea constant către vidul negru al oceanului deschis. Cu toate luminile aprinse, arăta ca o navă de croazieră, tot mai departe.

Am reuşit, destul de greu, să scap de pantofi şi de haină, apoi să-mi bag mâinile în mânecile vestei. Când m-am uitat iar, Mandrake era la o milă depărtare dar începuse să-ntoarcă şi, de pe punte, o rază albă şi lungă de lumină țâşni în căutarea mea, dansând pe suprafața neagră a apei.

Aruncai din nou o privire spre uscat, căutând luminile farului de la English Ground, comparându-le cu farul de pe Flat Holme. Pozițiile relative ale celor două faruri se modificaseră uşor în decurs de câteva secunde, începea refluxul şi curentul se îndrepta spre vest. M-am întors şi eu şi am început să înot.

Mandrake îşi încetinise mersul şi se întorcea, cu viteză mică, după mine. Reflectorul se roti şi se aprinse, măturând şi căutând, apropiindu-se cu încetul.

Înotam în direcția curentului, pe-o parte, ca să nu sparg suprafața apei şi să fac spumă, abținându-mă cu greu să încep să înot craul, în timp ce vasul, luminat ca de petrecere, era tot mai aproape; Raza reflectorului cerceta zona de pe exteriorul lui Mandrake. Ajunseră în dreptul

meu.

Curentul mă împinsese în afara drumului lor, iar iahtul era acum în punctul cel mai apropiat de mine al cursului lui – la vreo sută cincizeci de metri – dar oamenii de pe punte erau perfect vizibili. Halatul albastru de mătase al lui Manny Resnick lucea ca o aripă de fluture în luminile de pe punte şi îi auzeam glasul ridicat, furios, chiar dacă nu înțelegeam cuvintele.

Raza reflectorului se îndrepta spre mine ca un deget acuzator lung şi alb. Împărțise apa în carouri ordonate, cu mişcări paralele – înapoi şi-n lateral; – data viitoare avea să mă prindă.

Ajunse la capătul tronsonului lateral, îl închise şi se întoarse. Eram exact în drumul ei dar, în clipa când trecu peste mine, şansa făcu ca un val să se ridice în fața mea, iar eu să cad în adâncitura lăsată. Raza trecu peste mine, neclară în creasta valului şi se duse. Îşi continuă tipicul, cercetând.

Mă rataseră. Continuau să se îndrepte spre gurile râului Sevem. Pluteam în îmbrățişarea aspră a vestei de pânză, uitându-mă după ei cum se îndepărtau şi simțind cum mă cuprinde greața, pe de-o parte de uşurare, pe de alta ca reacție la violență. Dar eram liber. Tot ce mă mai preocupa acum era cât timp îmi va lua până să mor prin îngheț.

Am reînceput să înot cu ochii la luminile de pe Mandrake, care se pierdeau şi dispăreau pe fundalul împestrițat al țărmului.

Îmi lăsasem ceasul în magazie, aşa că nu ştiu cât a trecut până am început să nu-mi mai simt brațele şi picioarele. Am încercat să înot în continuare, dar nu eram sigur că membrele îmi răspund la comenzi.

Începusem să am un plăcut sentiment de relaxare. Luminile uscatului dispăruseră şi parcă eram învăluit în nişte nori moi şi albi, călduți. M-am gândit că, dacă asta e

moartea, atunci nu era chiar atât de rea pe cât i se făcea reclamă şi am chicotit zăcând murat şi istovit în vesta de salvare.

M-am întrebat curios de ce îmi dispăruse văzul; nu auzisem nimic despre asta. Apoi am realizat că era negura zorilor, ea era aceea care mă orbise. Dar lumina dimineţii creştea, vedeam bine la şapte metri depărtare, printre vălătucii mişcători de ceaţă.

Am închis ochii şi am adormit; ultimul gând a fost că ăsta era, probabil, ultimul gând. M-a făcut să râd iar şi m-a învăluit întunericul.

M-au trezit nişte voci, voci foarte limpezi şi apropiate prin ceaţă, cu accent velş, minunat. Am încercat să strig şi cu sentimentul unei mari victorii, am scos un cârâit ca de pescăruş.

Forma urâtă a unei vechi bărci pentru pescuitul de homari ieşi din ceaţă. Ieşise la treabă iar oamenii, aplecaţi peste bord ca să-şi pună capcanele, erau concentraţi asupra lucrului.

Am cârâit din nou şi unul din ei a ridicat privirea. Am văzut o pereche de ochi albaştri deschişi, pe o faţă roşie, brăzdată de vreme şi riduri, o căciulă de lână şi o pipă veche de lemn de iarbă neagră strânsă între dinţii galbeni, stricaţi.

— Isuse, spuse pescarul de homari, pe lângă coada pipei.

Şedeam în cabina micuţă a timonierului, învelit într-o pătură veche şi murdară şi beam ceai fierbinte fără zahăr dintr-o cană cu emailul ciobit – tremurând atât de violent, încât cana se zgâlţâia şi-mi tremura în mâinile strânse.

Aveam tot trupul într-o minunată nuanţă vineţie şi sângele care se repunea în circulaţie îmi provoca dureri cumplite în încheieturi. Salvatorii mei erau oameni taciturni, care înţelegeau perfect să respecte intimitatea altora, obicei probabil moştenit de-a lungul multor generaţii de piraţi şi contrabandişti.

Până au terminat de aşezat capcanele şi au pornit-o înapoi spre casă, se făcuse ora prânzului iar eu mă dezgheţasem. Hainele mi se uscaseră pe aragazul din bucătăria în miniatură şi stomacul mi-era plin de sandvişuri cu pâine neagră şi scrumbie afumată.

Am tras în portul Talbot. Când am încercat să le plătesc cu hârtiile mele mototolite de cinci lire, cel mai în vârstă dintre pescari mă privi cu un ochi albastru, îngheţat.

— Domnule, ori de câte ori salvez un om din ghearele mării, eu mă simt răsplătit pe deplin. Păstrează-ţi banii.

Drumul înapoi spre Londra a fost un coşmar de autobuze pe drumuri de ţară şi trenuri de noapte. Când, a doua zi la zece dimineaţa, am ajuns în gara Paddington, am înţeles uşor de ce doi poliţişti s-au oprit din patrulare ca să mă studieze atent. Trebuie că arătam ca evadat din închisoare.

Şoferul taxiului îmi măsură cu ochi de cunoscător barba ţepoasă, de două zile, buza umflată şi ochiul vânăt.

— I s-a întors bărbatul mai devreme, amice? mă întrebă el, şi am gemut slab.

Sherry North deschise uşa apartamentului unchiului ei şi se zgâi la mine cu ochii albaştri măriţi, speriaţi.

— Dumnezeule, Harry! Ce ţi s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor!

— Mulţumesc. Asta are să mă mai înveselească. M-a luat de braţ şi m-a tras înăuntru.

— Am crezut că înnebunesc. Două zile. Am sunat şi la poliţie şi la spitale, peste tot unde m-a tăiat capul.

Unchiul se ţinea pe-aproape şi prezenţa lui mă irita. Am refuzat baia şi hainele curate ce mi s-au oferit; în loc, am luat-o pe Sherry cu mine la Windsor Arms.

Am lăsat uşa de la baie deschisă în timp ce mă bărbieream şi mă înbăiam, ca să putem vorbi, şi deşi s-a ţinut cu străşnicie în afara liniei de vedere tot timpul cât am stat în cadă, am simţit că se crea între noi o intimitate nouă.

I-am povestit în amănunt cum mă răpiseră gorilele lui M.R. Şi cum scăpasem – n-am făcut niciun efort să-mi ascund eroismul – iar ea m-a ascultat într-o linişte pe care nu o puteam interpreta altfel decât ca admirație fascinată.

Am ieşit din baie cu un prosop în jurul şalelor, şi m-am aşezat pe pat să-mi termin povestea, în timp ce Sherry îmi doftoricea rănile şi vânătăile.

— Harry, acum trebuie să te duci la poliție, îmi spuse, în cele din urmă. Au încercat să te omoare.

— Sherry, draga mea, te rog nu pomeni de poliție. Îmi dai fiori.

— Dar, Harry...

— Lasă poliția, mai bine comandă ceva de mâncare pentru amândoi. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mâncat.

De la bucătărie ne-au trimis, nişte porții minunate de şuncă cu roşii, ouă ochiuri, pâine prăjită şi ceai. În timp ce mâncam, am încercat să fac legătura între ultimele evenimente şi ceea ce ştiam dinainte şi să aduc modificările necesare în planurile noastre.

— À propos, şi tu erai pe lista de obiecte dispărute. Nu intenționau doar să organizeze un picnic cu degetele tale la grătar. Manny Resnick era convins că băieții lui te-au omorât...

O expresie scârbită îi trecu pe față.

— Se vede treaba că vor să elimine pe toți cei care ştiu câte ceva despre Dawn Light.

Am mai luat o gură de ouă cu şuncă şi am mestecat în tăcere.

— Măcar acum avem un program. Iahtul lui Manny care întâmplător se numeşte Mandrake, pare rapid şi puternic, dar tot o să-i ia trei-patru săptămâni să ajungă la insule. Asta ne dă nouă ceva timp.

Îmi turnă ceai, cu laptele la urmă, aşa cum îmi place mie.

Scoase limba la mine, iar eu am continuat.

— Orice ar fi ceea ce caută, trebuie să fie ceva cu totul extraordinar. Iahtul pe care şi l-a închiriat Manny, arată ca iahtul regal. Cred că a cheltuit aproape 100000 lire numai pe el. Am încercat să-l trag de limbă pe Manny, dar mi-a râs în față. Mi-a spus că trebuie să ştiu, altfel nu m-aş zbate atâta.

— Harry, se luminează Sherry. Tu ai adus veştile rele, acum pregăteşte-te pentru cele bune.

— Mi-ar face bine vreo câteva.

— Ştii adnotarea lui Jimmy de pe scrisoare – B. Mus?

Am dat din cap.

— Bachelor of Music?

— Nu, fraierule – Britsh Museum

— Mă tem că nu înțeleg.

— Discutăm cu unchiul Dan. A recunoscut-o, imediat. E cota unei cărți din biblioteca de la British Museum. El are legitimație acolo. Studiază pen-tru o carte şi lucrează acolo adeseori.

Putem să intrăm şi noi?

— O să-ncercăm?

Am aşteptat aproape două ceasuri sub cupola vastă, albastră cu auriu, a sălii de lectură de la British Museum cu setea după un trabuc împlântată în piept ca un ghimpe.

Nu ştiam la ce să mă aştept – completasem pur şi simplu, buletinele, după cota luată de Jimmy North – şi, atunci când custodele mi-a pus în față volumul masiv, m-am repezit la el cu nerăbdare.

Era o ediție Secker & Warburg publicată pentru întâia oară în 1963. Autor era un oarecare doctor P. A. Ready, iar pe cotor scria cu literii aurii: COMORI LEGENDARE ŞI COMORI PIERDUTE ALE OMENIRII.

Am întârziat să deschid cartea, prelungindu-mi puțin aşteptarea şi întrebându-mă prin ce lanț de coincidențe şi

şanse ajunsese Jimmy North pe pista de hârtie a acestor informaţii străvechi. Citise oare, mai întâi, această carte, în obsesia lui legată de epave şi comori scufundate, pentru ca apoi să-i pice, în mână teancul de scrisori vechi? N-aveam să ştiu niciodată.

Cartea avea 49 de capitole, fiecare tratând un subiect diferit. Am citit atent lista.

Era vorba de comorile de aur ale aztecilor, de aurul şi argintul din Panama, vasele de piraţi, o mână de aur pierdută din Rocky Mountains, în America de Nord, o vale a diamantelor din Africa de sud, vasele purtătoare de comori ale Armadei, nava Lutine care transporta lingouri de aur şi căreia îi aparţinea celebrul clopot Lutine, de la Loyds, carul de aur al lui Alexandru cel Mare, alte vase purtătoare de comori – antice şi moderne – de la al doilea război mondial până la războiul Troiei, comorile lui Mussolini, Prester John, Darius, ale generalilor romani sau ale piraţilor. Era o alcătuire vastă de fapte reale şi imaginaţie, istorie şi întâmplare pură. Comori ale oraşelor dispărute şi ale civilizaţiilor uitate, de la Atlantida până la fabulosul vas de aur din deşertul Kalahari – erau atât de multe, iar eu habar n-aveam unde să caut.

Cu un suspin am deschis la pagina întâi, sărind peste introducere şi prefaţă. Am început să citesc.

Pe la ora cinci citisem în diagonală 16 capitole care nu puteau avea nicio legătură cu Dawn Light şi parcursesem cu atenţie altele cinci şi înţelesesem cum se făcea că Jimmy North se lăsase prins de romantismul şi spiritul aventuros al căutătorilor de comori. Începeau să mă îmboldească şi pe mine toate poveştile acelea despre bogăţii uriaşe, abandonate, aşteptând doar să vină cineva cu destul noroc şi curaj să le dezgroape.

Mi-am privit ceasul japonez cu care îmi înlocuisem vechiul Omega şi m-am grăbit să trec dincolo de portalurile

de piatră ale muzeului, şi am traversat Great Russell Street să mă întâlnesc cu Sherry. Mă aştepta în barul aglomerat de la Running Stag.

— Iartă-mă, i-am spus, am uitat de ceas.

— Haide. Mă apucă de braţ. Mor de sete şi de curiozitate.

Pentru sete i-am dat o halbă de bere, dar n-am putut decât să-i aprind şi mai tare curiozitatea cu titlul cărţii. A vrut să mă trimită înapoi la bibliotecă înainte de a-mi fi terminat masa compusă din şuncă şi curcan, dar am rezistat, ba chiar am reuşit să fumez şi o jumătate de trabuc înainte de a fi alungat afară, în frig.

I-am dat cheia camerei mele de la Windsor Arms, am urcat-o într-un taxi şi i-am spus să mă aştepte acolo. Apoi m-am grăbit spre sala de lectură.

Următorul capitol al cărţii era intitulat „Marele Mogul şi Tronul cu Tigru din India".

Începea cu o scurtă introducere istorică, descriind felul în care Babur, descendent al lui Gingis Han şi Timur Lenk, cei doi tirani ai antichităţii, au trecut munţii în nordul Indiei şi au pus bazele Imperiului Mogul.

Mi-am dat imediat seama că asta pica în aria mea de interes, căci Dawn Light plecase în ultima sa călătorie de pe acest continent străvechi.

Istoria acoperea domeniile iluştrilor succesori ai lui Babur, conducători mahomedani care se ridicaseră la un înalt nivel de influenţă şi putere, care construiseră oraşe puternice şi lăsaseră în urma lor, monumente închinate frumuseţii, ca Taj Mahal-ul. În fine, ea descria declinul dinastiei şi distrugerea ei în primul an al revoluţiei indienilor, atunci când forţele răzbunătoare britanice cotropiseră şi prăduiseră citadela şi fortăreaţa antică de la Delhi împuşcându-i pe principii moguli şi aruncându-l în temniţă pe bătrânul şah Bahadur.

Apoi, dintr-o dată, autorul îşi muta atenţia de la mersul

amplu al istoriei.

„În anul 1665, Jean Baptiste Tavernier, călător, şi bijutier francez, a sosit ca oaspete la curtea împăratului mogul Aurangzelb. Cinci ani mai târziu, el publica la Paris celebrele sale Călătorii în Orient. Se pare că s-a bucurat de favoruri speciale din partea împăratului, căci i s-a permis să intre în fabuloasele încăperi ale tezaurului din cetate şi să catalogheze diverse obiecte de interes special. Între acestea s-a numărat un diamant, pe care el l-a denumit „Marele Mogul". Tavernier a cântărit această piatră, pe care a înregistrat-o cu 280 de carate. A descris această minunăție, ca având o strălucire extraordinară şi o culoare limpede şi albă „ca Steaua Nordului din ceruri".

Gazda lui Tavemier l-a informat că piatra fusese extrasă din minele Golconda pe la 1650 şi că, neprelucrată, avusese 787 de carate.

Tăietura aparte avea forma unui trandafir rotunjit, asimetric, mai bombat pe-o parte. Piatra nu a mai fost menționată de-atunci şi mulți sunt de părere că ce a văzut Tavernier era de fapt diamantul Koh-i-noor sau Orloff-ul. Este însă puțin probabil că un meşteşugar atât de priceput şi de atent ca Tavernier a putut face greşeli atât de mari în aprecierea greutății şi în descrierea aspectului. Înainte de a fi fost retăiat la Londra diamantul Koh-i-noor nu avea decât 191 carate, şi nu era în formă de trandafir. Diamantul Orloff, deşi în forma unui trandafir, era şi este o piatră simetrică, de 199 carate. Descrierile acestea nu se suprapun de loc aceleia făcută de Tavemier şi toate amănuntele duc înspre ideea existenței unui diamant alb, uriaş, în afara celor cunoscute.

În 1739, când şahul Nadir al Persiei a invadat India şi a capturat Delhi, nu a făcut niciun efort să-şi păstreze dominația asupra oraşului, ci s-a mulțumit cu prăzi bogate, între care Koh-i-noor-ul şi tronul cu păun al şahului Jehan.

Pare probabil că Marele Mogul a scăpat lacomului persan şi că după retragerea acestuia, şahul Mohammed, împăratul Mogul de drept, lipsit de tronul tradiţional, a ordonat construirea unuia nou. Dar existenţa acestei noi comori a rămas învăluită în taină şi chiar dacă în relatările autohtonilor există referiri la ea, dintre europeni doar unul ar putea fi citat.

Jurnalul ambasadorului englez la curtea din Delhi din anul 1747, Sir Thomas Jenning, descrie o audienţă care i-a fost acordată de împăratul mogul, „îmbrăcat în mătăsuri preţioase, acoperit cu flori şi giuvaeruri, şi aşezat pe un tron de aur. Tronul avea forma unui tigru fioros, cu fălcile deschise şi un singur ochi, ca de ciclop. Corpul tigrului era minunat lucrat, bătut în tot felul de pietre preţioase. Majestatea sa a avut bunăvoinţa să-mi permită să mă apropii de tron şi să examinez ochiul tigrului care, mi-a sugerat, era un mare diamant, moştenit de la strămoşul său Aurangzelb.

Să fi fost acesta Marele Mogul al lui Tavernier încorporat acum în Tronul cu Tigru al Indiei? Dacă de atunci o serie de împrejurări stranii, care vor încheia studiul nostru asupra acestei comori dispărute, capătă credibilitate.

În 1857, la 16 septembrie, lupte crâncene au umplut străzile oraşului Delhi cu grămezi de morţi şi răniţi. Bătălia pe care forţele britanice, împreună cu trupele băştinaşe loiale o dădeau pentru a curăţa oraşul de soldaţii indieni rebeli şi a captura cetatea antică ce-l domina, era echilibrată.

În timp ce în interior luptele continuau, trupe autohtone loiale din regimentul 101, comandate de doi ofiţeri europeni, au primit ordin să traverseze râul şi să împresoare zidurile luând sub control drumul spre nord. Aceasta pentru a împiedica fuga din oraşul condamnat a membrilor familiei domnitoare sau a capilor răscoalei.

Cei doi ofițeri europeni erau cpt. Matthew Long şi col. Sir Roger Goodehild...

Numele îmi sări în ochi nu numai pentru că cineva îl subliniase cu creionul. Pe margine, tot în creion, era unul din semnele de exclamație caracteristice lui Jimmy North. Lipsa de respect a d-lui James pentru cărți le includea şi pe cele aparținând unei instituții venerabile ca British Museum.

Mi-am dat seama că tremuram din nou şi că obrajii îmi ardeau de emoție. Era ultimul fragment al dominoului. Acum era acolo întreg, iar ochii îmi alergau peste rânduri.

„Nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat în noaptea aceea, pe un drum pustiu din jungla indiană, doar că şase luni mai târziu, căpitanul Long şi ofițerul indian Ram Fanat depuneau mărturie la procesul intentat de Curtea Marțială colonelului Goodehild.

Ei au relatat interceptarea unui grup de nobili indieni care încercau să fugă din oraşul în flăcări. Din grup făceau parte trei preoți musulmani şi doi prinți de sânge. În prezența căpitanului Long, unul dintre prinți încercă să-şi răscumpere libertatea oferindu-se să-i conducă pe ofițerii britanici până la locul unde e ascunsă o importantă comoară, un tron de aur de forma unui tigru cu un singur ochi de diamant.

Ofițerii acceptară, iar prinții le arătară calea până la o moschee din junglă. În curtea moscheii se aflau şase care trase de boi. Carele erau abandonate, şi la o examinare făcută de ofițerii care descălecaseră, se dovediră a conține într-adevăr un tron de aur în formă de tigru. Tronul fusese împărțit în patru părți separate, pentru a-i uşura transportul: labele din spate, trunchiul, labele din față şi capul. În lumina felinarelor, fragmentele stăteau în culcuşurile lor de paie, aur strălucitor încrustat cu pietre prețioase şi semiprețioase.

Apoi colonelul Roger Goodehild ordonă ca prinţii să fie executaţi fără întârziere. Fură puşi cu spatele la zidul exterior al moscheii şi ucişi cu o salvă de muschetă. Colonelul însuşi se plimbă printre nobilii căzuţi, administrându-le loviturile de graţie cu revolverul propriu. Cadavrele fură apoi zvârlite într-un puţ, în afara zidurilor moscheii.

Cei doi ofiţeri se despărţiră; căpitanul Long cu cea mai mare parte a trupelor indiene întorcându-se să păzească zidurile oraşului, în timp ce colonelul, comandantul Ram Fanat şi cinsprezece soldaţi por-niră mai departe cu carele cu boi.

În depoziţia sa în faţa Curţii Marţiale, comandantul indian a descris drumul preţioasei încărcături spre vest şi trecerea prin liniile britanice datorită autorităţii colonelului. S-au oprit timp de trei zile într-un mic sat indian. Aici, dulgherul satului şi cei doi fii ai săi au făcut, sub îndrumările colonelului, patru lăzi solide din lemn pentru cele patru bucăţi ale tronului. Între timp colonelul a scos de pe statuie toate pietrele încrustate în metal. Poziţia fiecăreia a fost atent marcată pe o schemă dinainte pregătită de Goodehild, iar pietrele au fost numerotate şi închise într-un cufăraş metalic de felul acelora pe care casierii regimentelor le folosesc pentru păstrarea banilor şi a altor valori, în campanie.

Odată tronul şi pietrele ambalate în cele patru lăzi şi în sipetul metalic, au fost din nou încărcate în care şi călătoria spre vest, spre calea ferată, a continuat.

Nefericitul dulgher şi fiii săi fură forţaţi să se alăture convoiului. Ofiţerul indian a povestit cum, la intrarea într-o parte mai stufoasă a pădurii, colonelul a descălecat şi i-a dus pe cei trei în desiş. Au răsunat şase focuri de pistol iar colonelul s-a întors singur."

M-am întrerupt din lectură câteva clipe, reflectând asupra

caracterului viteazului colonel. Mi-ar fi plăcut să-l pot prezenta lui Manny Resnick, ar fi avut multe lucruri în comun. Am zâmbit gândului acestuia şi am continuat să citesc.

În a şasea zi convoiul ajunsese la Allahabad iar colonelul ceru priorităţi de ordin militar, la îmbarcarea a cinci lăzi într-un tren care ducea trupe către Bombay. După aceea, el şi mica sa trupă se întoarseră la regimentul din Delhi.

Şase luni mai târziu, căpitanul Long, sprijinit de ofiţerul indian Ram Panat, îl dădea în judecată pe ofiţerul său comandant. Putem presupune că hoţii se certaseră, poate fiindcă Goodehild ajunsese la concluzia că e mai bine să ai toată prada decât o treime din ea. Oricum ar fi nu a ieşit la iveală niciun amănunt referitor la locul unde s-ar putea afla comoara.

Procesul, judecat la Bombay, a fost una dintre „causes celebres", pe larg comentată atât în India cât şi acasă.

Acuzarea însă a avut dezavantajul de a nu putea aduce nicio dovadă palpabilă a jafului, iar morţii nu vorbesc.

Colonelul a fost găsit nevinovat. Totuşi, scandalul nu i-a lăsat altă posibilitate decât demisia şi întoarcerea la Londra. Dacă a reuşit să ia cu el Marele Mogul şi tronul de aur nu putem spune, căci cariera sa ulterioară nu a lăsat să se vadă în el po-sesorul unei asemenea averi. Împreună cu o damă celebră a deschis în Bayşwater Road o casă de jocuri, care a căpătat repede o reputaţie nu tocmai bună. Colonelul Sir Roger Goodehild – a murit în 1871, probabil în urma unui sifilis terţiar, contractat în timpul remarcabilei sale cariere în India. Moartea sa a făcut să reînvie poveştile despre tronul cel fabulos, dar şi acestea se stinseseră curând din lipsă de dovezi, iar istoria fu înmormântată odată cu bravul gentleman.

Poate acest capitol ar fi trebuit intitulat „Comoara care n-a existat niciodată".

„Ba nu, puilor”, am răspuns în gând, fericit. „A existat şi mai există”. Şi am luat povestea de la început, scoţându-mi de data asta note pentru Sherry.

Mă aştepta când m-am întors, trează, într-un fotoliu lângă geam şi, cum am intrat, s-a repezit la mine.

— Unde-ai fost? mă întrebă. Am stat aici toată seara şi mi-am ros unghiile de curiozitate.

— N-ai să crezi, i-am spus – şi am crezut că sare să mă bată.

— Harry Fletcher, ai zece secunde să tai discursurile de introducere şi să treci la fapte, după asta îţi scot ochii cu unghiile.

Am stat de vorbă îndelung, până după miezul nopţii, când podeaua fusese împânzită cu hârtii peste care ne uitam stând pe coate şi pe genunchi. Aveam o hartă a arhipelagului St. Mary scoasă de Amiralitate, copiile schiţelor navei Dawn Light, notiţele pe care mi le scosesem după relatarea naufragiului făcută de marinarul acela şi pe cele făcute în sala de lectură de la British Museum.

Am scos sticluţa plată de argint pe care o port cu mine la drum şi, bând Chivas Regal din pahare de plastic, am discutat şi ne-am făcut planuri, încercând să ghicim în care jumătate a calei lui Dawn Light fuseseră încărcate cele cinci lăzi, cum se rupsese după ciocnirea cu reciful şi care parte a vasului fusese împinsă în spărtură şi care fusese târâtă spre larg.

Făcusem o mulţime de scheme şi deschisesem o listă de echipament minim necesar unei expediţii la care tot adăugam diverse obiecte care-mi veneau în minte, sau la propunerile binevenite ale lui Sherry.

Uitasem că şi ea trebuie să fi fost un scufundător de prima mână, dar mi-am amintit în timp ce dis-cutam. Am realizat că nu urma să fie doar un pasager în expediţia asta şi sentimentele faţă de ea începură să se împletească cu un

respect profesional, iar starea de bucurie, amestecată cu camaraderia, se potența într-un crescendo al tensiunii fizice.

Obrajii palizi şi catifelați ai lui Sherry erau aprinşi de emoție. Stăteam umăr lângă umăr, îngenunchiați pe covor. Se întoarse să-mi spună ceva: râdea, iar luminițele albastre ale ochilor erau ghiduşe şi ispititoare în acelaşi timp, la numai câțiva centimetri de ochii mei.

În momentul acela am ştiut că toate tronurile de aur şi diamantele legendare din lume pot să mai aştepte.

Am simțit amândoi momentul şi ne-am întors unul spre celălalt, cu o dorință lipsită de jenă. Eram amândoi într-o grabă febrilă şi ne-am iubit fără să ne ridicăm de pe covor, peste schițele lui Dawn Light, oricum cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată acestui vas urmărit de nenoroc.

Când, în sfârşit, am ridicat-o în brațe şi am aşezat-o pe pat, când ne-am lipit unul de altul sub pătură, am ştiut că toate scurtele aventuri amoroase pe care le avusesem până să întâlnesc femeia asta, fuseseră lipsite de orice sens. Ceea ce mi se întâmpla acum depăşea nivelul timpului, devenind o experiență a spiritului, şi dacă nici asta nu era dragoste, atunci era cel mai apropiat lucru de dragoste pe care aveam să-l cunosc vreodată.

Vocea îmi era răguşită şi tremurată când am încercat să îi explic toate astea. Stătea liniştită la pieptul meu, ascultând cuvinte pe care nu le spusesem nicicând vreunei alte femei şi strângându-mă în brațe când încercam să mă opresc – un ordin clar de a continua. Cred că încă mai vorbeam când am adormit amândoi.

Văzută din aer, St. Mary are forma unuia dintre peştii aceia abisali, ciudați cu un corp bondoc, şi strâmb, cu aripioare boante puse alandala, şi o gură imensă, mult prea mare față de rest.

Gura era Grand Harbour, iar oraşul se cuibărise la încheietura maxilarelor. Din mantia verde de vegetație,

acoperişurile de tablă lucesc ca nişte oglinzi de semnalizare. Avionul a dat un ocol insulei, oferind pasagerilor o vedere a plajelor albe şi a apei atât de limpezi încât toate detaliile adâncurilor şi ale recifului se împletesc contopindu-se sub suprafaţa apei, ca într-un vast tablou suprarealist.

Sherry îşi lipi nasul de hubloul rotund, scoţând exclamaţii de încântare atunci când avionul Fokker Friendship se lăsă în jos deasupra culturilor de ananas şi femeile se opriră din lucru ca să ne privească. Am aterizat rulând spre micuţa, unica clădire a aeroportului, pe care un panou anunţa: Insula St. Mary – Perla Oceanului Indian. Dedesubtul panoului stăteau alte două perle de mare preţ.

Îi telegrafiasem lui Chubby, iar el îl adusese şi pe Angelo să ne întâmpine. Angelo se repezi de la barieră să mă îmbrăţişeze şi să-mi ia bagajele, şi i l-am prezentat lui Sherry.

Întregul comportament al lui Angelo se schimbă. Pe insulă, există un semn al frumuseţii respectat mai presus de orice altceva. O fată poate avea dinţi de cal şi ochi saşii dar, dacă are un ten „curat”, peţitorii se vor ţine cârd după ea. Un ten curat nu înseamnă neapărat lipsa coşurilor, era mai degrabă o unitate de măsură a culorii pielii, iar Sherry trebuie că avea una dintre cele mai curate feţe care aterizaseră vreodată pe insulă.

În timp ce-i strângeam mâna, Angelo se zgâia la ea într-o stare semi-catatonică. Apoi se scuturâ, îmi dădu înapoi geanta, şi o luă pe a ei. Rămase cu câţiva paşi în urmă, ca un câine credincios, uitându-se solemn la ea şi zâmbind larg ori de câte ori ea se uita în direcţia lui. Devenise sclavul ei din prima clipă.

Chubby veni în întâmpinarea noastră cu mai multă demnitate, enorm şi atemporal ca o stâncă de granit, cu mutra contorsionată într-o grimasă mai feroce decât de obicei şi mormăind, în timp ce-mi strângea mâna într-unul

din pumnii lui uriaşi şi bătătoriţi, ceva care ar fi putut însemna că se bucură că mă vede din nou.

O fixă pe Sherry iar ea dădu puţin înapoi sub privirea sălbatică, dar apoi se întâmplă un lucru pe care nu-l mai văzusem niciodată. Chubby îşi scoase vechea şapcă marinărească din cap, dezvelindu-şi domul boltit, cafeniu, al cheliei într-un exces de galanterie nemaiîntâlnit, şi zâmbi atât de larg încât lăsă să i se vadă gingiile de plastic ale danturii artificiale. Când sosiră bagajele lui Sherry, îl împinse pe Angelo deoparte, luă câte o geantă în fiecare mână şi o conduse până la maşină. Angelo o urmă devotat, iar eu veneam la coadă, luptându-mă cu greutatea propriilor mele bagaje. Era evident că, o dată în viaţă, echipajul meu era de acord cu alegerea pe care o făcusem.

Stăteam în bucătăria lui Chubby, iar Madam Chubby ne hrănea cu prăjitură cu banane şi cafea, în timp ce eu şi Chubby încheiam un contract. În schimbul unui tarif negociat îndelung, avea să-mi închirieze baleniera cu cele două motoare Envirude noi-nouţe, pe o perioadă nedefinită. El şi Angelo aveau să formeze echipajul, cu vechile salarii; iar la sfârşit, dacă reuşeam, aveau să primească o „primă pentru peşte mare”. Nu le-am dat amănunte cu privire la scopul expediţiei, le-am spus numai că grupul nostru urma să locuiască o vreme pe una din insule şi că Sherry şi cu mine vom face nişte scufundări.

Până am căzut de acord şi am bătut palma asupra înţelegerii conform unui vechi obicei, s-a făcut, după-amiază şi febra insulei începuse să-şi spună cuvântul asupra mea. Febra insulei îl împiedică pe cel atins să facă astăzi ceea ce se poate face foarte bine şi mâine, aşa că i-am lăsat pe Chubby şi pe Angelo să înceapă pregătirile iar eu şi Sherry ne-am oprit pentru scurt timp la Madam Eddy să ne facem provizii, înainte de a ne strecura cu maşina printre palmieri, spre Turtle Bay.

— E ca-ntr-o carte de poveşti, murmură Sherry; stând sub acoperişul de trestie pe veranda largă din faţa colibei. E o vrajă.

Scutură din cap spre palmierii foşnitori şi nisipul orbitor de alb de dincolo de ei.

M-am apropiat de ea, i-am pus mâinile în jurul taliei şi am tras-o spre mine. Se rezemă de mine încrucişându-şi braţele peste ale mele şi strângându-mi mâinile într-ale ei.

— Harry, n-am crezut că o să arate aşa.

Ceva se schimbă înăuntrul ei, simţeam limpede. Era ca o plantă de iarnă ţinută prea multă vreme la soare, dar avea rezerve la care nu ajungeam şi care mă tulburau. Nu era o persoană fără complicaţii, pe care s-o înţelegi uşor. Erau înăuntrul ei obstacole, conflicte care se întrevedeau numai ca umbre în adâncurile ochilor albaştri ca apa mării, umbre ca acelea ale rechinilor ucigaşi înotând în adânc. Nu o dată, când se credea neobservată o surprinsesem privindu-mă într-un fel ce părea în acelaşi timp şi să mă cântărească dar era şi ostil, de parcă m-ar fi urât.

Asta fusese înainte de a ajunge pe insulă, dar acum părea, ca o plantă iernatică, să se deschidă la soare; ca şi cum aici ar fi fost în stare să înlăture o reţinere interioară care o stânjenise până acum.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi, cu tălpile goale, se întoarse în braţele mele, ridicându-se pe vârfuri să mă sărute.

— Îţi mulţumesc, Harry. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

Madam Chubby măturase şi aerisise lenjeria, pusese flori în borcane şi umpluse frigiderul. Am umblat de mână din cameră în cameră şi, deşi Sherry scotea murmure de admiraţie în faţa decorului funcţional şi a mobilelor solide, masculine, mi s-a părut că văd în ochii ei sclipirea pe care o are orice femeie înainte de a se apuca să schimbe mobila şi să azvârle comorile, umile dar adunate cu dragoste, ale

existenței unui bărbat.

Văzând-o oprită să rearanjeze un vas cu flori pe care Madam Chubby îl pusese pe masa mare, din lemn de camfor, din sufragerie, am înțeles că la Turtle Bay se pregăteau ceva schimbări dar, ciudat, gândul acesta nu m-a neliniştit. Am realizat brusc că mă săturasem până în gât să-mi tot gătesc şi să-mi fac curat singur.

Ne-am pus costumele de baie în dormitor, căci, în foarte scurtul timp de când trăiam împreună, descoperisem că Sherry avea o pudoare exacerbată şi ştiam că îmi va lua timp până s-o conving să adopte ținuta de baie standard la Turtle Bay. Chiar şi aşa, față de îmbrăcămintea normală, Sherry North în bikini era un câştig.

Era prima oară când mă puteam uita la ea direct. Cel mai izbitor detaliu era textura şi luciul pielii. Era înaltă şi, dacă umerii îi erau prea largi şi şoldurile un pic prea înguste, talia îi era subțire şi pântecul plat, cu buricul fin dăltuit. Întotdeauna am fost de acord cu turcii, care consideră buricul o porțiune cu un potențial erotic foarte mare din anatomia feminină; al lui Sherry atingea perfecțiunea.

Nu-i plăcea că mă zgâiam la el.

— Vai, bunico, ce ochi mari ai! spuse şi îşi înfăşură un prosop în jurul taliei, ca pe un sari.

Dar se îndreptă în picioarele goale spre plajă, cu o legănare a feselor şi-a sânilor pe care am urmărit-o cu o plăcere nereținută.

Ne-am lăsat prosoapele dincolo de linia fluxului şi am traversat în goană fâşia de nisip ud, până la marginea apei calde şi limpezi. Înota cu mişcări înşelător de uşoare, care o purtau prin apă atât de repede încât a trebuit să fac eforturi s-o ajung şi s-o prind în brațe.

Dincolo de recif ne-am oprit călcând apa. Respira puțin mai greu.

— Mi-am ieşit din formă, gâfâi.

Cât ne odihneam, mi-am aruncat privirea spre larg; în aceeaşi clipă, un şir de aripioare negre sparse suprafaţa apei, îndreptându-se rapid spre noi. Nu mi-am putut reţine încântarea.

— Eşti oaspete de onoare, i-am spus. Asta-i o primire specială.

Delfinii ne-au înconjurat ca nişte căţei, zbenguindu-se şi scoţând ţipete ascuţite, măsurând-o atent pe Sherry. Ştiam că se feresc de străini şi era o raritate să se lase atinşi de la prima întâlnire, şi atunci numai după multe rugăminţi.

Cu Sherry însă, a fost o dragoste la prima vedere, aproape de felul aceleia pe care i-o arătaseră Chubby şi Angelo.

Într-un sfert de oră, o trăgeau ca într-o sanie din Alaska, iar ea chiuia de plăcere. Când cădea de pe spinarea unuia, altul o împingea cu botul, luptându-se să fie băgat în seamă.

Când, în cele din urmă, am obosit amândoi şi ne-am îndreptat încet spre mal, unul dintre delfinii mai mari o urmă pe Sherry până în apă atât de mică încât îi venea până la mijloc. Acolo se rostogoli pe spate, iar ea îl frecă pe burtă cu mâini de nisip aspru şi alb, în timp ce el zâmbea cu zâmbetul acela fix, uşor stupid, al delfinilor.

După căderea întunericului, stând pe verandă la un pahar de whisky încă îl mai auzeam pe masculul cel mare fluierând şi bătând apa cu coada, încercând să o seducă şi să o convingă să intre din nou în apă.

A doua zi dimineaţă, am înfruntat bărbăteşte un nou atac de febra insulei şi tentaţia de a mai rămâne în pat, mai ales că Sherry se trezise alături de mine, îmbujorată ca o fetiţă, cu ochi limpezi, răsuflare dulce şi buze languroase.

Trebuia să verificăm echipamentul recuperat de pe Dansatoare, şi aveam nevoie de un motor pentru compresor. Chubby fu expediat cu un teanc de bancnote şi se întoarse cu un motor care avea nevoie de multă dragoste şi îngrijire.

Fiindcă asta urma să-mi ia tot restul zilei, am trimis-o pe Sherry la Madam Eddy, după provizii. Ne propuseserăm să plecăm în maximum trei zile şi programul era aglomerat.

Era încă întuneric când ne-am ocupat locurile în barcă, Chubby şi Angelo la pupa, lângă motoare, eu şi Sherry cocoţaţi pe bagaje ca două vrăbii.

Lumina zorilor era numai auriu şi roşu aprins, la începutul unei noi zile fierbinţi; Chubby ne duse spre nord, pe un curs accesibil numai unui vas mic, cu un căpitan bun. Mergeam la mică distanţă de insule şi de recif, uneori cu numai douăzeci şi cinci de centimetri de apă între chilă şi colţii înspăimântători de coral.

Toţi eram în aşteptare. Sincer cred că nu gândul la bogăţia uriaşă mă mâna în momentul acela – tot ceea ce-mi doream era un alt vas ca Dansatoarea Valurilor – ci mai degrabă, gândul la raritatea şi minunăţia comorii, şi şansa de a o smulge apelor.

Dacă n-am fi căutat decât aur în lingouri sau monezi, nu cred că aş fi fost nici pe jumătate atât de intrigat. Marea îmi era adversar şi, din nou, eram puşi faţă în faţă.

Culorile incandescente ale zorilor se decantară în albastrul tare şi fierbinte al cerului; soarele răsărea din mare iar Sherry North se ridică în picioare, la prova, să-şi scoată jacheta şi jeansi. Pe dedesubt avea costumul de baie. Îşi împachetă hainele şi şi le puse în sacul de pânză, de unde scoase un tub de loţiune de plajă, cu care se apucă să-şi dea pe pielea fină şi albă.

Chubby şi Angelo reacţionară îngroziţi. Se consultară grăbiţi şi scandalizaţi, după care Angelo fu trimis cu o bucată de pânză, să ridice un adăpost pentru Sherry. Urmă un schimb înfierbântat de cuvinte între Angelo şi Sherry.

— Ai să-ţi distrugi pielea, d-ră Sherry, protestă Angelo, pe care însă ea îl trimise înapoi la pupa, învins.

Rămaseră acolo amândoi, ca două bocitoare la priveghi,

Chubby cu fața numai cute negre, încruntat, Angelo de-a dreptul frângându-şi mâinile. În cele din urmă nu mai rezistară şi, după un alt dialog şuşotit, Angelo fu din nou ales ca emisar şi se târî înspre botul bărcii, peste încărcătură, ca să încerce să capete sprijinul meu.

— Nu se poate s-o laşi, domnu Harry, pledă Angelo, are să se înnegrească!

— Cred că asta şi vrea, Angelo, i-am spus.

Totuşi am avertizat-o pe Sherry să aibă grijă cu soarele la amiază. Supusă, s-a acoperit când am tras la țărm, pe o plajă nisipoasă, să mâncăm de prânz.

Era plină amiază când am văzut vârfurile triple ale „Bătrânilor" ridicându-se. Sherry exclamă.

— Exact cum i-a descris bătrânul marinar!

Am abordat insula dinspre ocean, pe bucata îngustă de apă liniştită dintre insulă şi recif. Trecând de intrarea prin care o dusesem pe Dansatoarea Valurilor ca să scap de vedeta din Zinballa, Chubby şi cu mine ne-am zâmbit unul altuia la amintirea plăcută, apoi m-am întors spre Sherry să i-o arăt.

— Mă gândesc să ne facem baza pe insulă; vom folosi trecerea aia ca să ajungem la locul naufragiului.

— Pare destul de riscant.

Măsură canalul îngust cu oarecare reținere.

— Economisim un ocol de aproape 20 de mile în fiecare zi şi nici nu-i atât de rău pe cât pare. O dată am trecut pe aici cu vasul mare de 50 de picioare, în plină viteză.

— Trebuie să fii nebun.

Îşi împinse ochelarii negri în vârful capului ca să mă privească.

— De-acum ar trebui să ştii destul de bine.

I-am zâmbit, iar ea mi-a întors zâmbetul.

— Sunt expert deja, se lăudă.

Soarele îi colorase pistruii de pe nas şi de pe obraji şi-i

dăduse pielii o strălucire nouă. Era genul care căpăta repede un bronz auriu, ca mierea.

Când am dat colțul la capătul dinspre nord al insulei, fluxul era în perioadă maximă. Am găsit un loc adăpostit iar Chubby a scos baleniera pe nisip, la numai 7-8 metri de primii palmieri.

Am descărcat barca, am dus lucrurile între palmieri, dincolo de nivelul maxim al apei şi le-am acoperit cu o prelată, ca să le ferim de sarea care pătrunde peste tot.

Până am terminat s-a făcut târziu. Soarele nu mai încălzea, iar umbrele lungi ale palmierilor brăzdau pământul. Ne-am îndreptat spre interior, cărând numai obiectele personale şi un bidon cu douăzeci de litri de apă dulce. Dincolo de vârful de la nord, generații întregi de pescari săpaseră în coasta abruptă o serie de peşteri puțin adânci.

Am ales una mai mare în care ne-am depozitat echipamentul, şi una mai mică, dormitor pentru mine şi Sherry. Chubby şi Angelo şi-au găsit şi ei una la vreo sută de metri mai încolo, despărțiți de noi printr-o perdea de tufişuri.

Am lăsat-o pe Sherry să măture noua reşedință cu o mătură improvizată dintr-o ramură de palmier şi să întindă sacii de dormit pe saltelele pneumatice şi mi-am luat plasa şi m-am întors în golf.

Când m-am întors cu o sfoară pe care erau înşirați vreo doisprezece chefali mari, vărgați, era deja întuneric. Angelo făcuse focul pe care bolborosea ceainicul. Am mâncat mulțumiți, în linişte; după aceea Sherry şi cu mine ne-am culcat în peştera noastră, ascultând crabii mari clincănind şi zgrepțănând printre palmieri.

— E ca la începutul timpului, şopti Sherry, ca şi când am fi primul bărbat şi prima femeie din lume.

— Me Tarzan, you Jane, încuviințai, iar ea chicoti şi se

strânse mai aproape de mine.

În zori Chubby porni singur în balenieră, pe drumul lung de întoarcere până în St. Mary. Trebuia să se întoarcă în ziua următoare, cu o încărcătură de benzină şi apă, în bidoane. Destule ca să ne țină cam două săptămâni.

Aşteptându-l să se întoarcă, Angelo şi cu mine ne-am asumat greaua sarcină de a căra tot echipamentul şi toate proviziile până sus, la peşteri. Am instalat compresorul, am încărcat rezervoarele de aer şi am verificat echipamentul de scufundare, iar Sherry a aranjat spațiul în care să ne agățăm hainele şi s-a ocupat să facă peştera locuibilă.

A doua zi am colindat amândoi insula, ne-am cățărat pe vârfuri şi am explorat văile şi plajele dintre ele. Sperasem să găsim apă, un izvor sau un puț scăpat atenției altora, dar bineînțeles că nu am găsit. Bătrânii pescari nu scăpaseră nimic.

Capătul sudic al insulei, cel mai îndepărtat de tabăra noastră, era de nepătruns din pricina mlaş-tinilor sărate care acopereau suprafața dintre vârfuri şi țărm. Am ocolit mocirla rău mirositoare şi ierburile dese de mlaştină. Aerul era rânced, încărcat cu miros de vegetație putrezită şi peşte mort.

Colonii de crabi roşii şi violeți acoperiseră terenul mlăştinos cu găuri din care ne priveau cu ochi protuberanți, când treceam pe lângă ei. Printre manglieri, bâtlanii îşi făcuseră cuiburile uriaşe şi ciufulite, deasupra cărora stăteau cocoțați pe picioarele lor lungi; la un moment dat am auzit un plescăit şi am văzut învârtejindu-se într-unul din ochiurile de apă ceva ce nu putea fi decât un crocodil. Am ieşit din mlaştinile aducătoare de friguri şi am urcat, tăindu-ne drum printre tufişurile dese spre vârful dinspre sud.

Sherry hotărî că trebuia să-l urcăm şi pe acesta. Am încercat s-o descurajez, căci acesta era cel mai înalt şi mai

abrupt. Protestele mele au rămas nebăgate în seamă şi, chiar şi când am ajuns pe bârna îngustă de sub creastă, a continuat să mă împingă înainte.

— Dacă marinarul de pe Dansatoarea Valurilor a găsit o cale până în vârf, atunci pot şi eu să ajung până acolo, m-a anunţat.

— Vei avea aceeaşi privelişte de acolo ca şi de pe celelalte culmi, i-am atras atenţia.

— Nu aşa se pune problema.

— Dar cum se pune? am întrebat, iar ea mi-a aruncat o privire compătimitoare, rezervată de obicei copiilor mici şi idioţilor, a refuzat să mă învrednicească măcar cu un răspuns şi şi-a continuat prudenta alunecare laterală de-a lungul cornişei.

Sub noi se căsca un hău de cel puţin 70 de metri şi, dacă exista vreo deficienţă în formidabilul meu arsenal de talente şi curaj, este aceea că nu suport înălţimile. Totuşi, aş fi preferat mai curând să-mi ţin echilibrul într-un picior în vârful catedralei Sf. Paul decât s-o recunosc în faţa domnişoarei North, aşa că, deşi cu mare greutate, am urmat-o.

Din fericire, numai câţiva paşi mai departe, a scos un strigăt de triumf şi a cotit de pe cornişă într-o spărtură verticală îngustă care despica faţa stâncii. Fisura formase un horn până în vârf, în trepte şi uşor de urcat, în care am urmat-o cu uşurare.

Aproape imediat Sherry a ţipat din nou.

— Dumnezeule, Harry, priveşte şi a arătat spre o porţiune protejată a peretelui, în fundul nişei întunecate.

Cu mult timp în urmă cineva cioplise cu răbdare o inscripţie pe suprafaţa netedă a stâncii.

A. BARLOW NAUFRAGIAT ÎN ACEST LOC 14 Oct. 1858

În timp ce ne holbam la ea i-am simţit mâna cum bâjbâie după a mea şi o strânge în căutare de consolare. Încetând

să mai fie alpinistă curajoasă, expresia ei era pe jumătate înspăimântată în timp ce studia înscrisul.

— E înfiorător, a şoptit ea. Arată ca şi cum ar fi fost scris ieri – nu cu atât de mulţi ani în urmă;

într-adevăr, literele fuseseră apărate împotriva eroziunii, astfel încât păreau recent gravate şi m-am uitat în jur aproape aşteptându-mă să-l văd pe bătrânul marinar privindu-ne.

Eram încă subjugaţi de mesajul acela din trecutul îndepărtat când am urcat în sfârşit până în vârf, prin hornul abrupt. Am stat acolo aproape două ore privind cum se sparg valurile în şiruri albe şi lungi peste Gunfire Reef. Spărtura în recif şi balta mare şi neagră din Break se vedeau foarte clar din poziţia noastră avantajoasă, în timp ce cursul canalului îngust printre corali de-abia se zărea. De aici a privit-o Andrew Barlow pe Dawn Light în chinurile dinaintea morţii, a privit cum o dezmembrau valurile înalte.

— Timpul lucrează împotriva noastră acum, Sherry, i-am spus; sentimentul de vacanţă din ultimele zile dispăruse. Sunt paisprezece zile de când Manny Resnick a pornit-o pe mare cu Mandrake.

Se va apropia de Cape Town în curând. Vom şti când ajunge acolo.

— Cum?

— Am un vechi prieten care locuieşte acolo. Este membru al Yacht-Clubului – el va urmări traficul şi-mi va telegrafia în momentul în care Mandrake ancorează.

Am privit în jos pe versantul opus al culmii şi, pentru prima dată, am observat cum se răspândeşte printre vârfurile palmierilor norul albastru de fum de la focul lui Angelo.

— Am fost un pic cam superficiali până acum în această călătorie, am murmurat, ne purtăm ca un grup de şcolari la un picnic. De acum înainte va trebui să întărim paza – chiar

peste canal se află bunul meu prieten Suleiman Dada, iar Mandrake va ajunge în aceste ape mai curând decât am vrea. Va trebui să ne ferim pe viitor.

— Cât timp crezi că ne va lua? a întrebat Sherry.

— Nu ştiu scumpa mea – dar fii sigură că ne va lua mai mult decât credem noi. Suntem încătuşaţi de nevoia de a ne aduce cu barca toată apa şi benzina, de la St. Mary. Vom putea lucra în lagună numai câteva ore în timpul fiecărui flux şi reflux, când condiţiile şi înălţimea apei ne-o vor permite.

Cine ştie ce vom găsi acolo jos odată ce începem şi, în cele din urmă, putem descoperi că pachetele Colonelului au fost stivuite în cala din spate a lui Dawn Light – partea aceea de corabie care a fost purtată în larg. Dacă-i aşa, atunci poţi să-ţi iei adio de la ele.

— Am mai vorbit despre asta o dată, pesimist bătrân şi îngrozitor ce eşti! m-a dojenit Sherry. Gândeşte-te la lucruri frumoase.

Aşa că ne-am gândit la lucruri frumoase şi am făcut lucruri frumoase până când, în sfârşit, am distins grăuntele minuscul, întunecat ca o gânganie pe suprafaţa de alamă a mării, semn că Chubby se întorcea de la St. Mary în balenieră.

Am coborât de pe culme şi ne-am grăbit înapoi prin liziera de palmieri ca să-l întâmpinăm. Tocmai dubla promontoriul şi intra în golf când am ajuns noi pe plajă. Baleniera era adâncită în apă din cauza încărcăturii grele de combustibil şi apă potabilă. Iar Chubby stătea la pupa la fel de masiv şi solid, la fel de nepieritor ca o stâncă uriaşă. Când am făcut cu mâna şi am strigat, el şi-a înclinat capul cu gravitate în semn de recunoaştere.

Madam Chubby trimisese o prăjitură de banane pentru mine iar pentru Sherry o pălărie de soare mare, din frunze de palmier împletite.

Chubby povestise în mod evident despre purtarea lui Sherry, iar fizionomia lui a devenit mai sumbră decât era în mod normal, când a văzut că răul fusese deja făcut: Sherry era acum bine rumenită.

Până am transportat cele cincizeci de canistre în peşteră s-a făcut întuneric. Ne-am strâns în jurul focului la care Angelo tocmai gătea o mâncare de scoici, specialitatea insulei, făcută din ce pescuise din lagună în cursul după-amiezii. Era cel mai potrivit moment să le spun şi celorlalți membri ai echipajului care era adevăratul scop al expediției! În Chubby aveam încredere că nu va sufla o vorbă; chiar şi sub tortură, dar aşteptasem să-l văd pe Angelo izolat în pustietatea insulei până să-i spun. Ştiam că încercarea de a impresiona pe vreuna din multele lui prietene – putea comite indiscreții uriaşe.

Mi-au ascultat explicațiile în linişte, linişte care s-a prelungit şi după ce-am terminat. Angelo aştepta ca Chubby să dea tonul, iar respectivul domn nu era unul care să se pripească. Şedea privind încruntat flăcările, iar fața lui arăta ca una din măştile de aramă dintr-un templu aztec. Când a considerat că atmosfera necesară fusese creată, şi-a vârât mâna în buzunarul de la spate şi a scos o pungă atât de veche şi de uzată încât pielea abia se mai ținea.

— Pe când eram copil şi pescuiam în Gunfire Break, am prins o dată un grouper fish mare, bătrân. Când i-am despicat băşica, am găsit asta înăuntru.

Scoase din pungă un disc rotund.

— De-atunci o păstrez, să-mi aducă noroc, deşi un ofițer de pe unul din vasele mele mi-a oferit chiar şi zece lire pe ea.

Mi-a întins discul şi l-am examinat la lumina focului. Era o monedă de aur, de mărimea unui şiling. Reversul era acoperit cu caractere orientale pe care le înțelegeam, dar aversul avea încrustați doi lei, ridicați pe labele dinapoi, care

susțineau un scut şi un cap cu coif. Acelaşi desen pe care ultima oară îl văzusem pe clopotul de bronz de lângă insula Big Gull. Legenda de dedesubtul leilor era: AUS: REGIS & SENAT ANGLIA, iar pe margine era scris cu caractere proeminente: ENGLISH EAST INDIA COMPANY.

— M-am jurat că o să mă întorc la Gunfire Break – şi acum se pare că a venit vremea, continuă Chubby în timp ce eu examinam atent moneda.

Nu era nicio dată pe ea, dar nu încăpea îndoială că era unul din mohurii[6] de aur ai companiei. Ci-tisem despre ei, dar nu văzusem niciodată vreunul.

— Chubby, ai scos asta din burta unui peşte? l-am întrebat, iar el a aprobat dând din cap.

— Mă gândesc că bătrânul meru a văzut-o lucind şi a înfulecat-o. Probabil i-a rămas în burtă până când l-am tras eu afară.

I-am dat moneda înapoi.

— Păi atunci, Chubby, asta dovedeşte că istoria mea e adevărată.

— Cred că da, Harry, recunoscu el.

Am intrat în peşteră să aduc desenele cu Dawn Light şi un felinar. Am studiat cu toții atent desenele. Bunicul lui Chubby lucrase pe unul din vasele companiei Indiilor Orientale, ceea ce îi dădea o oarecare aură de autoritate. Era de părere că toate bagajele pasagerilor şi încărcătura de dimensiuni mai mici fuseseră încărcate în cala din față, lângă teugă – şi n-aveam de gând să-l contrazic. Niciodată să nu chemi singur piaza rea, după cum de-atâtea ori mă sfătuise Chubby.

Când mi-am scos tabelele cu mareele şi m-am apucat să

---

[6] Mohur – monedă din aur, originară din Persia, care a circulat în India începând cu sec. Al XVI-lea. Monedă națională a Indiei pe timpul dominației britanice.

calculez diferențele de fus pentru latitudinea la care ne aflam, Chubby chiar a zâmbit. Deşi nu puteai fi sigur că asta face. Semăna mai mult a rânjet, căci Chubby nu avea niciun pic de încredere în şirurile de cifre tipărite într-o broşură. Prefera să aprecieze mareele după ceasul marin pe care-l avea în propriul cap. Mi s-a întâmplat să-l văd calculând fluxul pe o săptămână înainte, cu cea mai mare precizie şi fără să se inspire de nicăieri.

— Mâine vom avea flux maxim la 1:40, i-am anunțat.

— Ei, în sfârşit ai calculat o dată ca lumea, aprobă Chubby.

Scăpată de poverile imense pe care le avusese de cărat în ultima vreme, baleniera părea să zburde mai veselă şi mai uşoară. Motoarele Envirude gemene o propulsau cu viteză şi intră în canalul îngust ca un copoi în vizuina unui iepure.

Angelo stătea la prova şi-i semnaliza lui Chubby, care era la pupa, capcanele submarine. Alesesem un moment bun, iar Chubby abordă valurile nu prea mari cu multă siguranță. Mica balenieră îşi sălta capul şi scutura din copite peste valuri, împroşcându-ne cu stropi.

Drumul a fost mai degrabă amuzant decât primejdios, iar Sherry chiuia şi râdea încântată.

Chubby ne-a dus în viteză prin gâtul strâmt de coral, cu destul loc de ambele părți fiindcă baleniera avea jumătate din lățimea Dansatoarei, apoi am şerpuit în continuare pe canal, până când am ajuns în laguna de la capătul celălalt.

— N-are rost să încercăm să ancorăm, mormăi Chubby, apa e adâncă aici. Reciful coboară drept în jos. Avem 20 de stânjeni dedesubt, iar fundul e înşelător.

— Şi cum facem să stăm pe loc? am întrebat.

— Cineva trebuie să stea la cârmă, cu motorul mergând.

— Asta o să înghită o grămadă de combustibil..

— Mie-mi spui, mârâi el.

Fluxul era la jumătate şi, din când în când, câte un val

trecea peste recif. Nu aveau încă destulă forță, doar spumă revărsată în lagună, care preschimba suprafața apei într-o bere acidulată. Odată cu creşterea fluxului, însă, valurile vor creşte şi ele. Curând laguna nu va mai fi un loc sigur şi va trebui să ne luăm tălpăşița. Aveam cam două ore de lucru, în funcție şi de maree. Era un moment, între prea mult şi prea puțin. În timpul refluxului nu aveam destulă apă ca să putem intra pe canal, iar fluxul maxim aducea valuri mari peste recif, care ar fi putut acoperi baleniera deschisă. Trebuia să ne calculăm atent orice mişcare.

Acum fiecare minut conta. Eu şi Sherry eram gata îmbrăcați în costume, cu măştile pe față, nu mai rămânea decât Angelo să ne pună aparatele grele de oxigen în spinare şi să ne prindă chingile.

— Gata, Sherry? am întrebat-o, iar ea a dat din cap, cu capătul tubului de oxigen în gura-i frumoasă.

— Hai.

Ne-am dat drumul peste bord şi ne-am scufundat împreună sub chila lunguiață a balenierei. Su-prafața apei arăta ca o folie de mercur deasupra noastră, pe care apa care trecea peste recif o ataca cu bule de şampanie.

Am privit-o pe Sherry. Era în largul ei, respira rar, ca orice scufundător experimentat care îşi economiseşte aerul dar îşi ventilează şi trupul în mod eficient. Mi-a zâmbit cu buzele deformate de tub şi cu ochii măriți enorm de mască, apoi mi-a făcut semnul de succes cu degetele mari ale ambelor mâini.

M-am întors cu capul în jos şi am început să dau din labe repede, fiindcă nu voiam să-mi consum oxigenul într-o coborâre lentă.

Dedesubtul nostru; laguna era o gaură neagră. Pereții de coral împiedicau în bună măsură lumina să pătrundă şi dădeau locului un aer amenințător. Apa era rece şi sumbră şi am simțit o umbră de respect aproape superstițios. Locul

acesta avea ceva sinistru, ca o urmă rea şi primejdioasă care bântuia adâncurile întunecate.

Mi-am încrucişat degetele şi am continuat să cobor, urmărind conturul stâncii de coral. Coralul era presărat cu grote şi colţuri ieşite în afară. Coral în sute de feluri, modelat în forme stranii şi delicate, colorate în toate nuanţele spectrului. Alge şi plante marine se unduiau în mişcarea apei, ca mâinile unor cerşetori care imploră milă, sau ca întunecate coame ale unor armăsari sălbatici.

M-am uitat în urmă la Sherry. Se ţinea aproape de mine şi mi-a zâmbit iar. Era clar că nu simţea nimic din groaza mea îmbinată cu respect. Am continuat să coborâm.

De pe cornişe ascunse apăreau antenele lungi şi galbene ale langustelor uriaşe, agitându-se uşor atunci când ne simţeau prezenţa din mişcarea apei. Nori de peşti de recif, multicolori, pluteau pe lângă pereţii de stâncă, strălucitori ca nişte nestemate în lumina palidă albăstruie care pătrundea până în adâncul lagunei.

Sherry mă bătu pe umăr şi ne-am oprit să explorăm o grotă adâncă, întunecată. Doi ochi ca de bufniţă se mijeau spre noi şi, pe măsură ce mă obişnuiam cu întunericul, am început să disting capul gigantic al unui meru. Pestriţ ca un ou de fluierar, cu pete maro şi negre pe un fond gri-bej, avea o gură ca o despicătură largă, cu buze groase de cauciuc. Pe când îl priveam, uriaşul peşte a luat o atitudine defensivă. S-a umflat, mărindu-şi circumferinţa şi-aşa impresionantă, şi-a întins aripioarele branhiale, şi-a mărit în volum capul şi, în fine, a căscat gura în care ar fi încăput un om – cavernă imensă, brodată cu dinţi ascuţiţi. Sherry m-a apucat de mână. Ne-am îndepărtat de gaura grotei şi peştele şi-a închis gura şi s-a desumflat. Acum ştiam unde să caut dacă voiam un meru care să bată recordul mondial. Chiar şi ţinând cont de efectul de lupă al apei, l-am apreciat la aproape şase sute de kilograme.

Am coborât de-a lungul peretelui de coral, înconjurați de minunata lume submarină, plină de viață şi frumusețe, de moarte şi primejdii. Peştişori delicați stăteau cuibăriți în brațele veninoase ale anemonelor de mare, imuni la săgețile ucigaşe; o murenă a alunecat ca un stindard de bătălie lung şi negru pe lângă peretele de coral, a ajuns în dreptul vizuinei sale, de unde s-a întors să ne amenințe cu dinți înspăimântători, neregulați, şi ochi strălucitori ca de şarpe.

Din ce în ce mai jos, coboram dând din labele de cauciuc, până când, în sfârşit, am zărit fundul. Era ca o junglă deasă, prin frunzişul căreia răsăreau crengile bambuşilor marini şi ramurile țepoase de coral pietrificat, alături de movile şi grămezi de coral lucrate şi modelate în forme greu de imaginat, care acopereau cine ştie ce obiecte ascunse.

Suspendat deasupra acestei jungle impenetrabile, mi-am verificat ceasul şi indicatorul de adâncime. Eram la patruzeci şi doi de metri şi se scurseseră deja 5 minute şi 40 de secunde.

I-am făcut semn lui Sherry să stea pe loc şi m-am apropiat de vârfurile junglei marine şi, uşor, am dat la o parte frunzişul rece şi vâscos. Mi-am făcut loc prin el până am dat de o porțiune relativ degajată, dedesubt. Lumina era stinsă sub acoperişul de bambus, iar locul era populat cu triburi noi de peşti şi animale marine stranii.

Mi-am dat seama repede că nu ne va fi uşor să cercetăm fundul lagunei. Vizibilitatea era sub trei metri şi aveam de acoperit o suprafață de zece-cinsprezece mii de metri pătrați.

Am hotărât s-o aduc pe Sherry jos cu mine şi să începem prin a verifica fâşia de la baza zidului fără să ne pierdem din ochi unul pe celălalt.

Mi-am umplut plămânii cu aer şi m-am ridicat de pe fund, prin frunzişul des, până în zona deschisă.

La început n-am văzut-o pe Sherry, şi m-a trecut un scurt

fior de panică. Apoi am zărit şiragul argintiu al bulelor de aer care se ridicau, pe fundalul întunecat al peretelui de coral. Se mişcase din loc, ignorându-mi instrucţiunile, ceea ce m-a iritat. Am înotat spre ea; ajuns la o distanţă de vreo şapte metri, am văzut ce făcea. Iritarea s-a transformat într-un şoc îngrozitor.

Începuse lunga serie de accidente şi întâmplări nefericite care ne vor urmări la Gunfire Break.

Pe peretele de coral creştea o structură asemănătoare unei ferigi, cu ramuri şi rămurele grațioase, de un roz stins până la carmin.

Sherry tocmai rupsese una din crengile mai mari. O ținea în mână şi, îndreptându-mă cât puteam de repede spre ea, i-am văzut picioarele mângâiate uşor de degetele roşii ale temutului coral de foc.

Am apucat-o de încheieturi şi am tras-o de lângă planta aceea frumoasă şi crudă. Mi-am înfipt degetele în carnea ei şi i-am scuturat mâinile până am forțat-o să dea drumul primejdioasei prăzi. Gândul că, din celulele lor de coral, zeci de mii de polipi minusculi îşi trimiteau săgeţile otrăvite spre ea, mă înnebunea.

Mă privea cu ochii măriți, realizând că se întâmplase ceva rău, dar fără să ştie încă ce. Am luat-o în braţe şi am început imediat ascensiunea; Cu toată nerăbdarea, eram atent să respect regulile elementare de ieşire la suprafață; să nu-mi depăşesc în viteză bulele de aer, ci să urc constant. Odată cu ele.

Mi-am verificat ceasul – trecuseră opt minute şi treizeci de secunde. Asta însemna trei minute la o adâncime de patruzeci şi trei de metri. Mi-am calculat repede opririle pentru decompresie, dar eram prins între Scylla şi Caribda, între „îndoiturile scafandrului” şi agonia care o aştepta pe Sherry.

A început pe la jumătatea drumului, fața i s-a

contorsionat şi respiraţia i-a devenit superficială şi gâfâită, semn al durerilor mari, până când am început să mă tem că valvele tubului nu vor rezista ritmului şi se vor bloca, tăindu-i aerul.

Începu să se zbuciume în braţele mele, palmele i se înroşiră violent şi pe coapse îi apărură dungi de un roşu aprins, ca urmele de bici, şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că avusese costumul care îi protejase torsul.

La cinci metri ne-am oprit pentru decompresie şi a început să se zbată, răsucindu-se şi dând din picioare.

Am scurtat oprirea cât am putut şi am ridicat-o la suprafaţă. În clipa în care am scos capul din apă, mi-am scuipat tubul şi am răcnit:

— Chubby, repede!

Baleniera era la cincizeci de metri depărtare, dar motorul duduia egal şi Chubby o întoarse imediat. Când fu cu botul spre noi, îi pasă cârma lui Angelo şi se repezi la prova. Venea spre noi ca un colos cafeniu.

— Corali de foc, Chubby! am strigat. E atinsă serios! Scoate-o din apă!

Chubby se aplecă şi apucă de chingile de pe spatele ei, ridicând-o cu totul; atârna în mâinile lui puternice şi negre, ca un pisoi pe jumătate înecat.

Mi-am lăsat echipamentul în apă, să-l recupereze Angelo, şi m-am căţărat la bord; Chubby o întinsese pe fundul bărcii şi se aplecase deasupra ei, ţinând-o strâns în braţe, ca să-i potolească zbuciumul şi să-i liniştească gemetele şi suspinele de durere.

Am găsit trusa medicală sub o grămadă de echipament, la prova. Îmi tremurau mâinile de grabă când o auzeam pe Sherry suspinând în spatele meu. Am tăiat vârful unei fiole de morfină şi am umplut o seringă cu lichidul transparent. Acum eram nu numai îngrijorat, ci şi furios.

— Muiere proastă, m-am răstit la ea. Ce ţi-a venit să faci

o asemenea tâmpenie?

Nu putu să-mi răspundă, buzele albăstrii îi tremurau, stropite cu salivă. Am ciupit-o uşor de pielea de pe coapsă şi i-am injectat tot lichidul în picior. Am continuat, nervos:

— Coral de foc – ce dracu, nu faci nici cât un sfert din cel mai cretin specialist în scoici. Nu există puşti pe toată insula care să fie atât de idiot.

— Nu m-am gândit, Harry, spuse gâfâind.

— Nu te-ai gândit, am repetat, căci durerea ei mă întărâtă şi mai tare. Nu cred că ai în capul ăla vreun obiect cu care să gândeşti, n-ai creier nici cât o găină.

Am tras acul şi am scotocit în trusă după un spray antihistaminic.

— Ar trebui să te pun pe genunchi şi... Chubby se uită la mine.

— Harry, dacă mai scoţi un cuvânt ca ăsta în faţa domnişoarei Sherry... o să trebuiască să-ţi crăp capul, m-auzi?

Nu prea surprins, mi-am dat seama că vorbea serios. Îl mai văzusem crăpând capete şi ştiam că e un lucru care trebuie evitat, aşa că i-am spus:

— Decât să-mi ţii discursuri, mai bine ne-ai scoate dracului de aici şi ne-ai duce înapoi pe insulă.

— Numai să te porţi frumos cu ea, bătrâne, altfel îţi aranjez dosul de-ai să-ţi doreşti să fi fost tu acela care s-a aşezat pe coralul de foc, auzi?

Am trecut peste acest început de revoltă şi i-am dat cu spray pe vergile urâte şi roşii, pe care le-am acoperit cu un strat protector, calmant, apoi am luat-o în braţe şi am ţinut-o aşa până când morfina a început să mai îndulcească din suferinţa sfâşietoare a înţepăturilor şi am ajuns pe insulă.

Când am dus-o în peşteră, Sherry era aproape inconştientă din pricina drogului. Am stat lângă ea toată noaptea şi am ajutat-o să treacă de frisoanele provocate de

otrava foarte activă. O dată a gemut şi a şoptit, pe jumătate în delir:

— Îmi pare rău, Harry. N-am ştiut. E prima dată când mă scufund în ape cu corali. Nu i-am recunoscut.

Nici Chubby şi nici Angelo n-au dormit. Le-am auzit vocile lângă foc şi, cam la un ceas, unul din ei tuşea încet în faţa intrării şi întreba nelinişti:

— Ce face, Harry?

Până dimineaţa, efectele mai rele ale otrăvii au trecut şi înţepăturile s-au redus la o spuzeală de băşici urâte. Au mai trecut însă treizeci şi şase de ore până când ne-am adunat entuziasmul pentru o nouă scufundare, şi-atunci mareea ne-a fost potrivnică. Trebuia să mai aşteptăm o zi.

Pierdeam ceasuri preţioase. Mi-l şi închipuiam pe Mandrake, care mi se păruse a fi un iaht puternic şi rapid, reducând din avansul pe care îl avusesem, cu fiecare zi care trecea?

În cea de-a treia zi ne-am întors în lagună. Era după-amiaza devreme şi am fost nevoiţi să riscăm puţin cu apa de pe canal şi să ne strecurăm la începutul fluxului, la numai câţiva centimetri de colţii ascuţiţi de coral.

Sherry era încă într-o uşoară dizgraţie şi, cu mâinile bandajate bine, a fost lăsată pe balenieră, să-i ţină de urât lui Angelo. Eu şi Chubby ne-am scufundat repede, cu o oprire scurtă, deasupra desişului de bambuşi, numai cât să lansăm prima baliză de marcaj. Hotărâsem că fundul trebuia cercetat sistematic. Împărţeam întreaga zonă în pătrate şi ancoram balize pneumatice peste vârfurile pădurii marine, cu frânghii subţiri de nylon.

După o oră de muncă nu descoperisem nimic care să arate în mod evident a epavă, în ciuda unor grămezi de coral, acoperite cu alge, care ar fi meritat o atenţie specială. Le-am însemnat pe tăbliţa subacvatică pe care o aveam la brâu.

Când ceasul a trecut, rezervele de aer din rezervoarele duble, de trei metri cubi, scăzuseră până la un nivel inconfortabil. Chubby consuma mal mult aer decât mine fiindcă era mult mai mare şi avea o tehnică de a respira mai puţin eficientă, şi trebuia să-i verific tot timpul indicatoarele.

L-am dus cu mine sus, atent la pauzele de decompresie, în ciuda nerăbdării lui obişnuite. El nu văzuse, ca mine, un scufundător care ieşise la su-prafaţă atât de repede încât sângele începuse să-i fâşâie în vene ca şampania. Suferinţele astea pot schilodi un om pe viaţă, iar o bulă de aer care rămâne în creier, poate să-l distrugă.

— Aţi găsit ceva? a întrebat Sherry de îndată ce-am apărut la suprafaţă.

Înotând spre balenieră i-am făcut semn că nu. Am băut o cană de cafea din termos şi am fumat un trabuc indigen, în timp ce ne odihneam şi schimbam impresii. Eram cu toţii uşor dezamăgiţi de lipsa succesului imediat, dar am încercat să-i ţin în priză anticipând descoperirea.

Eu şi Chubby am schimbat rezervoarele de oxigen şi am coborât din nou. De data asta urma să stăm doar trei sferturi de oră la patruzeci şi trei de metri, căci efectele absorbţiei de gaz sunt cumulative şi scufundările repetate fac ca pericolul să crească.

Am cercetat atent desişul tulpinilor de bambus şi blocurile de coral răsturnate, am explorat spaţiile şi crevasele dintre ele; ne opream o dată la câteva minute să notăm pe hartă poziţia obiectelor mai interesante, apoi continuam, înainte şi-napoi pe liniile marcate de mine cu balize.

După patruzeci şi trei de minute m-am uitat la Chubby. Niciunul din costumele pe care le aveam nu-l încăpea, aşa că se scufunda gol, doar cu vechiul slip negru, de lână. Arăta ca unul din prietenii mei, delfinii – fără să fie la fel de

graţios – cum îşi deschidea drum printre tufe. Am zâmbit gândului şi mă pregăteam să mă întorc când, întâmplător, o rază de lumină pătrunsă prin acoperişul de crengi se reflectă în ceva care lucea alb, dedesubtul lui Chubby. Am înotat repede într-acolo şi am examinat obiectul albicios. La început mi s-a părut că e o bucată de scoică dar apoi am văzut că era prea groasă şi avea o formă prea regulată; M-am apropiat, era încrustată într-un strat vechi de coral.

Mi-am desfăcut dalta din centură, am scos-o din teacă şi am desprins întreaga bucată de coral care conţinea obiectul alb. Cântărea aproape trei kilograme şi am băgat-o în plasă.

Fiindcă Chubby mă urmărea din priviri, i-am făcut semn să urcăm.

— Aţi găsit ceva? a întrebat Sherry cum am scos capul din apă.

Faptul că era consemnată să stea în barcă era un chin vizibil pentru nervii ei. Era iritată şi nerăbdătoare, dar n-aveam de gând s-o las să intre la adâncime până când nu-i treceau rănile urâte şi pline de puroi de pe mâini şi coapse.

Ştiam ce uşor e să faci o infecţie secundară în aceste condiţii şi îi dădeam în continuare antibiotice şi încercam s-o ţin liniştită.

— Nu ştiu, i-am răspuns înotând spre barcă şi întinzându-i plasa.

A luat-o grăbită şi a examinat-o pe toate părţile până când ne-am urcat la bord şi ne-am scos echipamentul.

Valuri mari începeau deja să se spargă de recif şi se aruncau fierbând în lagună, iar baleniera sălta de colo-colo pe apă. Angelo o ţinea cu greu pe loc – era timpul să mergem. Stătusem sub apă atâta cât considerasem că e sănătos pentru o zi şi, în plus, nu mai era mult şi valurile aveau să sară bariera de coral şi să mănture laguna.

— Chubby, du-ne acasă, am strigat, iar el s-a aplecat deasupra motoarelor.

Întreaga atenție ne era concentrată asupra drumului zbuciumat prin canal. Fluxul aducea valuri mari care ne luau din pupa, ne ridicau, treceau pe sub chilă atât de repede încât viteza relativă se inversa şi, odată cu ea, cârma, care amenința să ne azvârle într-unul din pereții de coral ai canalului. Dar îndemânarea de marinar a lui Chubby era fără cusur şi am ajuns teferi în spatele recifului, în ape mai liniştite, şi înapoi pe insulă.

Acum mă puteam concentra asupra obiectului pe care-l scosesem din lagună. Însoțit de sfaturile lui Sherry, de care nu aveam nevoie, şi de îndemnurile de a fi atent, am pus bucata pe banchetă şi am lovit-o scurt cu dalta. S-a despicat în trei şi a dat la iveală câteva obiecte care fuseseră înghițite şi protejate de polipii vii de coral.

Erau mai întâi trei obiecte rotunde, cenuşii; am ridicat unul în mână şi l-am cântărit. Era greu. I l-am dat lui Sherry.

— Ce crezi? am întrebat-o.

— Proiectile de muschetă, spuse fără să ezite.

— Bineînțeles, am încuviințat.

Ar fi trebuit să le recunosc, dar mi-am luat revanşa, recunoscând obiectul următor.

— O cheiță de alamă.

— Genial, spuse ea ironic.

Am ignorat-o, încercând delicat să eliberez obiectul alb care îmi atrăsese atenția de la bun început. A ieşit în cele din urmă şi l-am întors ca să examinez modelul albastru pe care îl avea pe-o parte.

Era o bucată de porțelan alb, spartă din marginea unei farfurii care fusese decorată cu un blazon. Jumătate din desen dispăruse dar am recunoscut imediat leul ridicat pe labele dinapoi şi cuvintele „SENAT: ANGLIA”. Din nou deviza lui John Company, pe una din farfuriile de pe navă.

I-am dat-o lui Sherry şi, deodată, am avut totul înaintea

ochilor. I-am povestit şi ei şi m-a ascultat tăcută, mângâind bucata de porțelan.

— Când până la urmă valurile i-au frânt coloana şi coralul a sfâşiat-o în două, trebuie că s-a lăsat de mijloc şi toată încărcătura grea s-a deplasat şi a spart copastia. S-a vărsat totul, tunuri şi ghiulele, farfurii şi argintărie, sticle şi căni, monede şi arme, totul s-a împrăştiat pe fundul lagunei, pradă bogată de obiecte lucrate de mâna omului, pe care canalul le-a înghițit şi acoperit.

— Şi lăzile cu comoara? întrebă Sherry." Au ieşit şi ele?

— Nu ştiu, am recunoscut, iar Chubby, care ascultase atent, scuipă peste bord şi mârâi.

— Avant-cala e întotdeauna cu pereți dubli, făcuți din scânduri de stejar groase de opt centi-metri, ca să țină încărcătura care se mişcă pe furtună. Dacă s-a aflat ceva acolo, şi-acum tot acolo e.

— Informația asta, cumpărată pe Harley Street, te-ar fi costat zece guinee, i-am spus lui Sherry, făcându-i cu ochiul. A râs şi s-a întors spre Chubby.

— Nu ştiu ce ne-am face fără tine, Chubby dragă, iar Chubby se încruntă fioros şi imediat descoperi ceva extrem de interesant la orizont.

Abia mai târziu, după ce Sherry şi cu mine am făcut o baie pe una din plajele mai adăpostite şi ne-am îmbrăcat cu haine curate, după ce ne-am aşezat în jurul focului să bem un pahar de Chivas Regal şi să mâncăm crevete proaspete din lagună şi după ce primul val de entuziasm în fața micilor noastre descoperiri s-a mai stins, abia atunci am început să mă gândesc mai serios la consecințele faptului că Dawn Light se spărsese şi îşi împrăştiase tot conținutul pe fundul mării.

Dacă Chubby greşea şi lăzile cu comoara, cu greutatea lor imensă în aur, spărseseră pereții navei şi ieşiseră, aveam toate şansele să le căutăm până în ziua de apoi. Numai în

dimineața aceea văzusem două sute de blocuri de coral şi de movile şi fiecare dintre ele putea ascunde o parte a tro-nului indian cu tigru.

Dacă avea dreptate şi încărcătura era încă înăuntru, atunci polipii se vor fi întins peste toată partea din față a vasului aşezat pe fundul apei, acoperind lemnul cu straturi succesive de schelete calcaroase, până când vor fi construit un depozit fortificat, mascat printr-un veşmânt de plante marine. Am discutat despre toate astea în amănunt şi am început cu toții să înțelegem greutatea sarcinii pe care ne-am propus-o, după care am căzut de acord cu ea, se împarte în două părți distincte.

Trebuia mai întâi să localizăm lăzile cu comoara, după care trebuia să le smulgem din îmbrățişarea tenace a mării.

— Ştii ce-o să ne trebuiască, Chubby, nu? am întrebat, iar el a dat din cap.

— Mai ai cele două lăzi?

Îmi era jenă să pomenesc cuvântul dinamită în fața lui Sherry. Prea îmi amintea de proiectul pentru realizarea căruia găsisem de cuviință să facem mari provizii de explozibil foarte puternic. Asta se întâmpla cu trei ani în urmă, când sezonul de pes-cuit mersese prost şi aveam mare nevoie de bani ca să supraviețuim, şi eu şi Dansatoarea. Cu oricâtă indulgență, proiectul nostru n-ar fi considerat legal şi bucuros aş fi încheiat capitolul şi nu m-aş fi gândit la el, doar că acum aveam nevoie de explozibil.

Chubby scutură din cap.

— Să vezi ce-a început să transpire, ca un docher pe căldură. Dacă râgâiai la 15 metri de ea, arunca în aer jumătate din insulă.

— Şi ce-ai făcut cu ea?

— Am luat-o cu Angelo şi am scufundat-o în Canalul Mozambic.

— O să avem nevoie de cel puțin două lăzi. Ne trebuie o

încărcătură completă ca să dezmembrăm blocurile alea de jos.

— O să vorbesc iar cu domnul Coker, cred că el poate să ne ajute.

— Vorbeşte, Chubby. Data viitoare când te duci la St. Mary spune-i lui Fred Coker să ne facă rost de trei lăzi.

— Dar ananaşii pe care i-am recuperat de pe Dansatoarea Valurilor? întrebă Chubby.

— Nu-s buni, i-am spus.

N-aveam niciun chef ca epitaful meu să sune cam aşa: „Omul, care a încercat să aprindă o grenadă de mână M.K. VII la o adâncime de patruzeci de metri”.

A doua zi dimineaţă m-a trezit liniştea neobişnuită şi aerul încărcat cu energie statică. Am rămas întins cu urechile ciulite, dar până şi crabii se potoliseră, nu se mai auzea nici măcar clinchetul lor permanent. Singurul sunet care se auzea era respiraţia profundă şi calmă a femeii de lângă mine. Am sărutat-o uşor pe obraz şi am reuşit să-mi extrag braţul rănit de sub capul ei fără să o trezesc! Sherry se lăuda că nu doarme niciodată pe pernă fiindcă e mai bine pentru coloană, după cum îmi spusese cu un aer virtuos, ceea ce n-o împiedica să folosească drept înlocuitor oricare parte a anatomiei mele care-i venea mai la îndemână.

Am ieşit din peşteră încercând să-mi repun sângele în circulaţie prin masaj şi, în timp ce ofeream o libaţiune palmierului meu preferat, am studiat cerul.

Zorile erau bolnăvicioase, cu o pâclă care acoperea stelele. Aerul cald stătea greu şi lânced deasupra solului, fără să se mişte şi, în atmosfera încărcată, simţeam furnicături pe piele.

Când m-am întors, Chubby punea crenguţe pe foc şi sufla în el să-l înteţească. A ridicat ochii la mine şi mi-a confirmat prognoza.

— Se strică vremea.

— Ce ne-aşteaptă, Chubby? iar el a dat din umeri. Barometrul a coborât la 28,2, dar până la prânz o să aflăm, spuse şi se întoarse la focul lui, suflând şi pufăind.

Vremea o afectase şi pe Sherry. Avea părul lipit pe tâmple de transpiraţie şi, în timp ce-i schimbam bandajele, se răsti la mine indispusă; câteva minute mai târziu însă, pe când mă îmbrăcam, se apropie de mine şi-şi lipi obrazul de spinarea mea goală.

— Iartă-mă, Harry, totul e atât de lipicios şi de apăsător în dimineaţa asta, şi îşi trecu buzele peste spatele meu, atingând cu limba cicatricea groasă, proeminentă, lăsată de glonţ.

— Mă ierţi? mă întrebă.

M-am scufundat împreună cu Chubby în lagună, pe la ora unsprezece. După 38 de minute de când coborâsem nu descoperisem nimic interesant când am auzit, propagat prin apă, un clinc! clinc! clinc! subţirel. M-am oprit să ascult şi l-am văzut pe Chubby, care făcea acelaşi lucru. Se auzi din nou repetat de trei ori.

La suprafaţă, Angelo coborâse scara metalică de scufundare la un metru adâncime, şi bătea cu ciocanul în ea, semnalul de chemare.

I-am făcut lui Chubby semnul de „şterge-o!" cu palma deschisă şi am început imediat ascensiunea.

Urcând în barcă am întrebat scurt:

— Ce e, Angelo?

Şi în loc de răspuns, el îmi arătă spre larg, dincolo de reciful negru, neregulat.

Mi-am smuls masca şi am clipit să-mi readaptez raza vizuală, după vizibilitatea limitată a lumii submarine.

Întunecată şi joasă, chiar deasupra apelor, o pală îngustă, neagră, ca o linie trasă cu cărbunele la orizont de un zeu glumeţ – care creştea însă văzând cu ochii şi se întindea pe albastrul palid al cerului, din ce în ce mai închisă la culoare,

ridicată din valuri. Chubby fluieră uşor şi clătină din cap.

— Uite-o pe Lady C, vine, şi e grăbită tare.

Frontul, întunecat, avea o viteză deconcertantă. Se ridicase şi târa pe cer un giulgiu funerar. Chubby porni motoarele şi intră pe canal tocmai când primii nori goniţi de vânt acopereau soarele.

Sherry se aşează pe banchetă lângă mine şi mă ajută să-mi dezbrac costumul ud şi lipicios.

— Ce se întâmplă, Harry? mă întrebă.

— Lady C., îi spusei. Ciclonul. Acelaşi care a ucis-o pe Dawn Light. A ieşit din nou la vânătoare.

Angelo luă centurile de salvare de pe puntea din faţă şi ne dădu fiecăruia câte una. Le-am pus şi ne-am aşezat unul lângă altul să privim furtuna în toată splendoarea ei înfiorătoare, acoperind soarele, transformând cerul dintr-un dom albastru şi pur, într-un tavan scund, cenuşiu, cu nori murdari, târâtori.

Fugeam dinaintea ei de ne sfârâiau călcâiele; am ieşit din canal, am traversat apele interioare, şi ne-am îndreptat spre adăpostul golfului. Cu feţele întoarse spre ea, ne simţeam inimile cât un purice la gândul propriei noastre fragilităţi în faţa unei asemenea forţe.

Tăvălugul de nori trecu pe deasupra capetelor noastre chiar când intram în golf şi ne găsirăm scufundaţi într-o lumină crepusculară, prevestitoare a furiei ce-avea să vină. Dedesubt, norul târa o fustă de aer rece şi umed. Trecu peste noi şi ne lăsă tremurând din schimbarea bruscă de temperatură. Cu un scrâşnet, vântul ne-ajunse din urmă şi transformă atmosfera într-un amestec de nisip şi, picături de apă.

— Motoarele, tună Chubby spre mine, când baleniera atinse nisipul.

Cele două motoare Envirude, noi, reprezentau jumătate din economiile lui de-o viaţă şi îi înţelegeam perfect

îngrijorarea.

— Le luăm cu noi.

— Şi barca? insistă Chubby.

— O scufundăm. Va sta foarte bine pe fundul de nisip.

În timp ce eu şi Chubby demontam motoarele, Angelo şi Sherry întindeau prelate peste puntea deschisă ca să asigure echipamentul şi legau rezer-voarele de aer, de neînlocuit, şi cutiile etanşe care conţineau trusa medicală şi sculele, cu frânghiile de nylon.

Apoi eu şi Chubby am săltat motoarele grele, iar Angelo a lăsat vântul să-mpingă barca spre mijlocul golfului, unde a scos capacele gurilor de scurgere, şi barca s-a umplut imediat cu apă. Valuri agitate de vânt au pătruns şi peste bord, şi a scufundat-o încet la o adâncime de 7 metri.

Înotând cu greu pe-o parte, cu valurile care i se spărgeau peste cap, Angelo s-a întors la mal. Sherry şi cu mine aproape ajunseserăm până în dreptul palmierilor.

Cocoşat sub greutate, am aruncat o privire înapoi. Chubby venea pe urmele noastre. Era la fel de încărcat cu al doilea motor, îndoit şi el sub greutatea neînsufleţită a fierului, şi mergea greu prin torentul de nisip alb, până la brâu. Angelo ieşi din apă şi se luă după el.

Nu erau departe de noi când am ajuns sub copaci. Ar fi fost o prostie să speri că vom găsi acolo adăpost; căci schimbasem o situaţie foarte puţin confortabilă cu una de-a dreptul primejdioasă.

Viteza uriaşă a ciclonului biciuia nebuneşte palmierii. Zgomotul ca un răget asurzitor, te împietrea prin intensitate. Tulpinile, lungi şi graţioase ale palmierilor se zbăteau sălbatic şi vântul smulgea cu ghearele frunze pe care le azvârlea în aerul pâclos şi încărcat cu nisip, ca pe nişte păsări diforme.

În şir indian, am luat-o la fugă pe potecile abia întrezărite; cu Sherry în frunte, acoperindu-şi capul cu ambele mâini, în

timp ce eu eram pentru prima dată recunoscător motorului mare şi alb de pe umeri, pentru puţinul adăpost pe care mi-l oferea, căci eram cu toţii expuşi unei duble primejdii.

În legănarea lor, palmierii zvârleau din coamele înalte de peste 15 metri ploaie de nuci tari ca fierul. Mari cât ghindele şi aproape tot atât de periculoase, aceste proiectile ne bombardau în timp ce fugeam. Una lovi motorul pe care-l căram şi lovitura mă făcu să mă clatin, o alta căzu alături şi ricoşă lovind-o pe Sherry în gambă. Chiar dacă forţa loviturii se consumase în cea mai mare parte, tot reuşi s-o dărâme şi s-o rostogolească pe nisip ca un cangur împuşcat cu un glonţ de calibru mare! Se ridică în picioare dar şchiopăta serios. Cu toate astea îşi continuă alergarea sub grindina ucigaşă de nuci de cocos.

Aproape ajunsesem în şaua dintre dealuri, când vântul îşi mări viteza de atac. L-am auzit urlând deasupra capului pe un ton ascuţit, furios, trecea peste vârfurile copacilor şi răgea ca o fiară sălbatică.

Aruncă spre noi o nouă perdea de nisip şi, privind în faţă, am văzut primul palmier care se pregătea să cadă.

L-am văzut cum se înclina istovit, epuizat de efortul de a rezista vântului, şi-am văzut pământul din jurul lui aruncat în toate părţile de rădăcinile smulse din terenul nisipos. Pe măsură ce cădea, căpăta viteză şi, descriind un arc gigantic, căzu spre noi ca securea călăului. Sherry era la cincisprezece paşi înaintea mea şi tocmai începuse să urce dealul, cu ochi în jos, atentă la picioare, cu mâinile tot deasupra capului.

Gonea în întâmpinarea copacului în cădere şi părea atât de mică şi fragilă sub tulpina dură de lemn care se prăbuşea. Avea s-o zdrobească cu o singură lovitură pantagruelică.

Am ţipat la ea dar, deşi era atât de aproape, nu m-a auzit. Mugetul vântului părea să înece toate simţurile. Tulpina

lungă şi suplă a palmierului se apleca tot mai mult, iar Sherry îi alerga în întâmpinare. Am aruncat motorul cu o scuturare din umeri şi m-am repezit înainte. Mi-am dat seama că n-o pot ajunge la vreme şi m-am aruncat pe burtă, cu braţul drept întins cât am putut şi-am lovit-o pe Sherry peste picior, care i se încurcă de celălalt, când încercă să păşească. Un placaj la gleznă ca pe terenul de fotbal, care a făcut-o să se împiedice. A căzut pe burtă, în nisip.

Eram încă întinşi pe jos când căzu şi palmierul. Furia izbiturii se propagă prin aer acoperind până şi zgomotul vântului, iar bubuitura s-a transmis prin sol, zgâlţâindu-mi tot trupul şi zdrăngănindu-mi dinţii în gură.

În clipa următoare eram în picioare şi o trăgeam şi pe Sherry după mine. Palmierul trecuse la vreo 30 de centimetri de ea şi o lăsase mută şi înspăimântată. Am strâns-o în braţe câteva secunde, încercând s-o liniştesc şi să-i dau puteri. Apoi am ridicat-o peste trunchiul care bloca poteca, am pus-o cu faţa spre deal şi am împins-o uşurel.

— Fugi! i-am strigat şi a pornit înainte, clătinându-se.

Angelo m-a ajutat să ridic motorul şi să mi-l pun din nou în spate. Ne-am căţărat peste copac şi am luat-o pe urmele lui Sherry.

Peste tot în jurul nostru auzeam bubuitul şi scrâşnetele altor copaci în cădere şi am încercat să fug cu privirea ridicată, să văd primejdia la vreme, dar am căpătat o lovitură ameţitoare de la o nucă de cocos, în tâmplă, care mi-a luat văzul pentru un moment, aşa că am preferat să mă clatin înainte şi să-mi încerc norocul printre ghilotinele monstruoase ale palmierilor prăbuşiţi.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns pe creastă, nepregătit să primesc întreaga forţă a vântului care-mi bătea din spate. M-a aruncat în faţă, pământul mi-a fugit de sub picioare, genunchii mi-au cedat şi ne-am rostogolit în jos pe panta opusă şi eu şi motorul. Am ajuns-o din urmă

pe Sherry North, pe care am cosit-o de la spate. S-a prăbuşit peste mine şi a pornit împreună cu mine şi cu motorul iute la vale.

Acum eram eu deasupra, apoi domnişoara North îmi stătea călare pe omoplaţi, pentru ca apoi motorul să fie peste noi amândoi.

Ajunşi în fundul gropii celei mai adânci, într-o grămadă încâlcită şi zdruncinată bine, ne-am trezit adăpostiţi de furia cea mare a vântului, aşa că acum puteam să aud ce spune Sherry. Mi-a fost imediat limpede că îi displăcuse grozav ceea ce ea numea un atac fără provocare şi îşi exprima cu voce tare îndoielile cu privire la înaintaşii, caracterul şi educaţia mea. Chiar şi în situaţia disperată în care eram, furia ei mi s-a părut deodată teribil de comică, şi am început să râd. Am văzut cum îşi aduna puterile să mă lovească şi-am hotărât să-i distrag atenţia.

—" Jack şi Jill s-au dus la deal."

C-un dolar şi ceva fiecare...

Mă prăpădeam de râs şi am continuat...

—" Iar Jill s-a întors cu cei trei dolari

Dar fără de apă-n căldare."

M-a privit o clipă de parcă aş fi înnebunit, apoi a izbucnit şi ea în râs, dar hohotele aveau o notă de iritare în ele.

— Porcule! îmi spuse printre sughiţuri, cu lacrimile curgându-i pe obraji şi cu şuviţele ude şi pline de nisip atârnate pe lângă obraji ca nişte şerpi negri.

Angelo a crezut că plânge, când ne-a ajuns din urmă, şi a ajutat-o blând să se ridice şi a susţinut-o pe ultimele sute de metri până la peşteră, iar eu am fost lăsat să ridic singur motorul, să mi-l aşez pe umerii învineţiţi, şi să-i urmez.

Peştera era aşezată cu spatele în vânt, probabil aleasă special de bătrânii pescari. Am recuperat prelata de pe trunchiul unui palmier, unde se înfăşurase, şi am astupat intrarea, am fixat-o cu pietre la capătul de jos şi am obţinut

un colț de rai cu lumină difuză, în care ne-am strecurat ca două animale bolnave.

Motorul îl lăsasem în peştera lui Chubby. Simțeam că, dacă nu-l mai văd niciodată, şi tot n-o să fie deajuns, dar ştiam că Chubby are să-l îngrijească cu dragostea unei mame pentru un copil suferind şi că, după ce v-a trece ciclonul, vom fi iar gata să pornim pe mare.

Odată prelata fixată la gura peşterii, să ne adăpostească de vânt, Sherry şi cu mine ne puturăm dezbrăca să ne curățăm de nisip şi de sare. Am folosit în acest scop un lighean din prețioasa apă de băut, fiecare pe rând aşezat în picioare în lighean şi frecat bine cu buretele de către celălalt.

După lunga bătălie cu motorul, eram tot o vânătaie şi-o zgârietură iar trusa medicală zăcea împreună cu barca pe fundul golfului, dar tot am găsit în geantă o sticlă mare cu dezinfectant.

Sherry a imitat-o destul de convingător pe Florence Nightingale[7] ungându-mi rănile cu un tampon de vată îmbibat cu dezinfectant şi murmurând condoleanțe şi încurajări.

Recunosc că-mi place să mi se dea atenție, aşa că am zăcut ca hipnotizat, mai ridicând un braț sau mişcând un picior, după cum mi se spunea. Primul semn că domnişoara North nu-mi trata rănile cu atenția şi gravitatea cuvenită, a fost atunci când, cu un hohot ascuțit de râs, îmi aplică o pată roşie pe extremitatea cea mai delicată.

— Rudolph, cerbul cu nasul roşu? spuse înecându-se, şi m-am ridicat să protestez vehement?

— Hei, chestia asta nu iese la spălat!

— Foarte bine! hohoti ea. Aşa o să te pot găsi dacă o să te

[7] Florence Nightingale – Privighetoarea nopții (Ib. Engl).

pierzi în mulțime!

Eram şocat de atâta lipsă de seriozitate! Mi-am luat un aer demn şi mi-am căutat o pereche de pantaloni uscați.-

Sherry stătea întinsă pe saltea şi mă privea cum scurmam în geantă.

— Şi cât o să dureze povestea asta? a întrebat?

— Cinci zile, i-am răspuns şi m-am oprit să ascult furia nepotolită a vântului.

— De unde ştii?

— Întotdeauna durează cinci zile, i-am explicat şi mi-am tras pantalonii scurți.

— Atunci o să avem ceva timp să ne cunoaştem mai bine.

Eram prinşi în capcană, închişi în spațiul de numai câțiva metri pătrați ai peşterii, iar experiența era neobişnuită.

Orice încercare de a ieşi, mânați de chemările naturii, sau ca să vedem ce fac Chubby şi Angelo, era pândită de inconfort şi primejdii. Copacii fuseseră goliți de cea mai mare parte a fructelor încă din primele douăsprezece ore, şi tot în această perioadă, palmierii mai puțin rezistenți se prăbuşiseră, dar tot mai era câte unul care cădea cu zgomot, iar crengile şi frunzele zburau ca săgețile, purtate de vânt cu destul de multă forță ca să te orbească sau să te rănească în vreun fel.

Chubby şi Angelo munceau pe tăcute la motoare, le desfăcuseră şi le curățaseră de apa sărată. Era bine că aveau ceva de făcut.

La noi în peşteră, după ce noutatea situației se tocise, începuse o ciocnire de voințe şi interese pe care nu o înțelegeam foarte bine, dar o simțeam ca fiind critică.

Nu avusesem niciodată pretenția că o înțeleg pe Sherry North perfect, rămăseseră prea multe întrebări fără răspuns, prea multe rezerve, prea multe bariere intime dincolo de care nu mi se permisese să trec. Nici până acum nu-şi declarase sentimentele, nu discutam niciodată despre viitor.

Era ciudat, căci toate femeile pe care le cunoscusem aşteptau – ba nu, pretindeau – declaraţii pătimaşe de dragoste. Simţeam că nehotărârea aceasta îi face şi ei tot atâta rău cât îmi făcea mie. Era prinsă într-o plasă în care se zbătea, cu întreaga fiinţă interioară rănită.

Dar cu Sherry nu era nimic de discutat – acceptasem acordul tacit de a nu dezbate sentimentele fiecăruia pentru celălalt. Îmi venea greu, căci sunt un îndrăgostit căruia îi plac întorsăturile de frază cât mai înflorite. N-am reuşit încă să conving o pasăre să coboare din copac – asta probabil pentru că nu mi-am pus în cap s-o fac. Dar nu asta mă durea cel mai tare, ci lipsa unui viitor previzibil.

Sherry părea să nu creadă că relaţia noastră va dura dincolo de apusul soarelui, dar ştiam că nu poate să-şi dorească aşa ceva fiindcă momentele de tandreţe care le despărţeau pe cele de melancolie, nu lăsau nicio îndoială.

La un moment dat începusem să fac planuri pentru după ce vom fi găsit comoara, cum o să-mi construiesc un alt iaht, aşa cum doream eu, un iaht care să aibă toate calităţile Dansatoarei, pe care o îndrăgisem, cum o să construiesc la Turle Bay o altă casă, care să nu mai merite numele de colibă, cum o s-o mobilez şi o s-o umplu cu oameni, dar ea nu lua parte la discuţie. Când cuvintele mi s-au sfârşit, mi-a întors spatele pe saltea şi s-a prefăcut că doarme deşi îi simţeam trupul încordat chiar şi fără s-o ating.

Altă dată am surprins-o urmărindu-mă cu privirea aceea ostilă, plină de ură. Iar o oră mai târziu era cuprinsă de o pasiune fizică a cărei căldură era într-un contrast total.

Mi-a făcut ordine în lucruri şi mi le-a cârpit cu multă îndemânare aşezată turceşte pe saltea. Când i-am mulţumit mi-a răspuns caustic şi în bătaie de joc şi am sfârşit într-o ceartă aprinsă, până când s-a repezit afară din peşteră, prin furtună, spre peşte-, ra lui Chubby.

Nu s-a întors decât după lăsarea întunericului, însoțită de Chubby, care îi lumina drumul cu un felinar.

Acesta m-a țintit cu privirea care ar fi încovoiat pe cineva mai slab de înger şi a refuzat rece invitația mea la un pahar de whisky, ceea ce însemna că era fie foarte bolnav, fie foarte supărat pe mine, apoi a dispărut în furtună, bombănind sumbru.

În cea de a patra zi eram cu nervii la pământ dar analizasem problema comportamentului straniu al lui Sherry din toate unghiurile posibile şi ajunsesem la oarece concluzii.

Închisă cu mine în peştera minusculă, fusese obligată să-şi cântărească sentimentele. Se îndrăgostise poate pentru prima dată în viață, şi spiritul ei independent respingea experiența. Nici eu n-aş fi putut spune că mă omoram după ea – sau, mai degrabă, mă bucuram de scurtele perioade de pocăință şi iubire dintre izbucniri – dar aşteptam cu nerăbdare momentul în care va accepta inevitabilul şi se va supune complet.

Când m-am trezit, în zorii celei de-a cincea zile, încă mai aşteptam acest moment fericit. Insula era cuprinsă de o pace aproape ciudată după zbuciumul ciclonului. Stăteam culcat şi ascultam liniştea fără să-mi deschid ochii dar, când am simțit-o mişcând lângă mine am întors capul şi am privit-o.

— S-a oprit furtuna, spuse încet şi se ridică din pat.

Am ieşit împreună în lumina dimineții şi am privit clipind în jur la dezastrul produs de furtună. Insula arăta ca o fotografie a unui câmp de luptă din primul război mondial. Palmierii fuseseră dezgoliți de frunze, lăsați ca nişte catarge îndreptate patetic spre cer, în timp ce pe jos era un strat gros de frunze şi nuci de cocos. Pe deasupra tuturor atârnau tăcerea ca o pânză, fără nicio pală de vânt şi cerul de un albastru lăptos, încă împâclit de nisip şi apă sărată.

Din peştera lor apărură Chubby şi Angelo, ca un urs mare şi unul mai mic la sfârşit de iarnă. Rămaseră şi ei nesiguri, să privească în jur.

Deodată Angelo scoase un strigăt ca de războinic indian şi făcu un salt de mai bine de un metru în aer.

După cinci zile de prizonierat, instinctele lui animalice nu mai puteau fi ținute în frâu. O luă la goană printre copaci ca un ogar.

— Ultimul care ajunge la apă e-un prost! strigă, iar Sherry fu prima care a acceptat provocarea.

Când am ajuns pe plajă era la zece paşi în urma lui dar în lagună s-au scufundat în acelaşi timp, îmbrăcați, după care au început să arunce unul într-altul cu pumni de nisip ud. Eu şi Chubby i-am urmat cu pas calm, mai potrivit vârstei noastre. Cu pijamaua în dungi viu colorate pe el, Chubby îşi muie şuncile în apă.

— Trebuie să recunosc, tare-i bine, spuse el serios.

Am tras adânc din țigară, stând lângă el în apă până la brâu, apoi i-am dat chiştocul.

— Am pierdut cinci zile, Chubby, i-am spus; iar el s-a încruntat.

— Hai, la treabă atunci, mârâi el aşezat în apă în pijamaua în dungi galbene şi purpurii, cu trabucul în gură, ca un broscoi uriaş.

Priveam apele lagunei de sus, de pe vârf, chiar aşa, încărcate de nisip şi resturi aduse de vânt, lăsau să se vadă perfect baleniera scufundată. Se mişcase lateral şi stătea pe fund, la vreo 7 metri adâncime, cu puntea acoperită cu prelata galbenă.

Am ridicat-o la suprafață cu ajutorul sacilor pneumatici, am golit-o de apă şi am vâslit în ea până la țărm. Restul zilei l-am folosit ca să descărcăm lucrurile ude, să le curățăm şi să le punem la uscat, să încărcăm rezervoarele cu aer, să montăm motoarele şi să ne pregătim de o nouă vizită pe

reciful Gunfire.

Incepusem să fiu tot mai îngrijorat de întârzierea care ne ținuse degeaba pe insulă atâtea zile, în timp ce Manny Resnick şi drăguții lui prieteni reduceau handicapul cu care porniseră.

Am discutat şi asta în aceeaşi seară, aşezați în jurul focului şi am căzut de acord că în zece zile nu făcusem aproape niciun progres, în afara confirmării că epava lui Dawn Light se afla în lagună.

Măcar fluxul ne era prielnic şi am pornit foarte devreme; Chubby ne-a purtat prin canal când încă nu era destulă lumină ca să vedem toate capcanele de coral aşa că, atunci când soarele îşi arătă geana arzândă deasupra orizontului, eram deja pe poziție în spatele recifului.

În cele cinci zile în care zăcuserăm pe țărm mâinile lui Sherry se vindecaseră aproape complet; şi deşi i-am sugerat subtil să-l lase pe Chubby să mă însoțească în următoarele câteva zile, atât grija cât şi subtilitatea mea s-au irosit degeaba. Sherry North era gata echipată cu costumul şi labele de cauciuc, iar Chubby stătea la pupa, lângă motoare şi menținea poziția bărcii.

Am coborât repede şi am pătruns în pădurea de bambuşi, ghidându-ne după balizele pe care le lansasem împreună cu Chubby la ultima scufundare.

Lucram aproape la baza recifului şi i-am dat lui Sherry zona interioară, unde îi era mai uşor să se orienteze.

Abia începusem căutarea şi înaintasem vreo 50 de metri de la prima baliză când Sherry a început să bată nerăbdătoare în tuburile de oxigen, ca să-mi atragă atenția. Mi-am făcut drum printre bambuşi spre ea.

Stătea agățată de stânca de coral, cu capul în jos ca un liliac şi examina o bucată căzută pe fundul apei. Locul era întunecat şi numai când am ajuns lângă ea am văzut ce îi atrăsese atenția.

Rezemat de stâncă, cu capătul inferior îngropat în alge şi nisip, se vedea un obiect lunguieţ, cilindric, acoperit aproape complet de plantele care crescuseră pe el şi parţial înghiţit de coral viu.

Dar dimensiunile şi forma regulată arătau că e făcut de mâna omului – avea 3 metri lungime şi 50 centimetri grosime, perfect rotunjit şi uşor ţu-, guiat.

Sherry îl studia cu interes, şi când m-am apropiat s-a întors şi mi-a făcut semn că nu înţelege.

Recunoscusem imediat ce era şi pielea de pe braţe şi de pe ceafă începu să mă furnice de nerăbdare. Am imitat un pistol cu arătătorul şi degetul mare, şi m-am făcut că trag, dar n-a înţeles şi a scuturat din cap, şi-atunci a trebuit să-i scriu pe tăbliţă şi să-i arăt.

— Tun.

A dat repede din cap, şi-a rostogolit ochii în orbite şi-a scos un şir de bule în semn de satisfacţie. Apoi s-a întors din nou către tun.

Dimensiunile corespundeau tunurilor lungi de nouă livre, care făcuseră parte din arsenalul lui Dawn Light, dar era imposibil de citit ceva pe suprafaţa corodată şi acoperită cu alge, ca o piele de crocodil.

Am dat târcoale ţevii masive şi aproape imediat am găsit o alta în întunericul de la baza recifului. Dar şi din aceasta trei sferturi fuseseră încorporate în stâncă, înghiţite de polipii vii de coral.

Am trecut pe sub prima ţeavă şi m-am apropiat de locul unde erau nenumărate bucăţi de coral împrăştiate, Eram la mai puţin de un metru de masa aceasta amorfă când, cu un şoc care mi-a tăiat respiraţia şi mi-a înfierbântat sângele, mi-am dat seama la ce mă uitam.

Grăbit şi nerăbdător am înotat până la locul unde se termina grămada de coral şi începea masa continuă, făcându-mi loc printre bambuşi ca s-o măsor, oprindu-mă

ori de câte ori dădeam de vreo deschizătură sau neregularitate.

Spărturile erau cam cât două vagoane de tren la un loc, dar abia când, printre algele dese, m-am trezit că privesc în gura pătrată făcută pentru tunul a cărui țeavă încă se ițea acolo, nestricată complet de coralul lacom, am avut certitudinea că ceea ce descoperisem era de fapt întreaga parte din față a fregatei Dawn Light, ruptă exact în spatele catargului principal.

M-am uitat în jur disperat după Sherry şi i-am văzut labele de cauciuc care ieşeau dintr-o altă deschizătură a epavei. Am tras-o afară, i-am scos din gură tubul de cauciuc şi am sărutat-o apăsat, apoi i l-am pus la loc. Râdea încântată, şi când i-am făcut semn că trebuie să urcăm, a scuturat vehement din cap, şi a fugit de lângă mine să-şi continue cercetările.

Au mai trecut 15 minute bune până am reuşit s-o scot de-acolo şi s-o duc sus pe barcă.

Am început să vorbim amândoi odată, de îndată ce am scăpat de tuburile de oxigen. Vocea mea e mai puternică, dar ea e mai încăpățânată decât mine. Mi-a luat câteva minute ca să-mi impun drepturile de lider al expediției şi să pot să-i explic totul lui Chubby.

— E sigur Dawn Light. Greutatea armamentului şi încărcătura au tras-o la fund, cum a trecut de recif. S-a dus ca o ghiulea, e chiar la picioarele stâncii. Parte din tunuri s-au desprins şi stau împrăştiate în jur...

— Nici n-am recunoscut-o la început, se bagă Sherry iar, tocmai când credeam c-am potolit-o. E ca o groapă de gunoi. O grămadă imensă.

— Din câte îmi dau seama trebuie că s-a secționat chiar în spatele catargului mare, dar e avariată serios pe toată lungimea. Tunurile au rupt copastia şi numai partea de lângă prova e intactă.

— Cum stă? întrebă Chubby, trecând iute la subiect.

— Cu fundul în sus, am recunoscut. Probabil s-a răsturnat în timp ce se scufunda.

— Asta e rău, doar dacă nu poți să intri printr-o deschizătură în bord sau pe lângă catargul principal, mormăi Chubby.

— M-am uitat atent, i-am spus, dar n-am găsit niciun loc pe unde s-ar putea pătrunde înăuntru. Până şi găurile pentru tunuri sunt acoperite de corali şi alge.

Chubby dădu din cap întunecat.

— Fir-ar să fie, locul ăsta parcă-i blestemat – şi imediat toți trei ne-am încrucişat degetele să gonim piaza rea.

Angelo îi spuse înțepat:

— Vorbeşti după furtună. N-ar trebui să spui aşa ceva, ştii bine, dar Chubby dădu iar din cap şi fața i se boți într-o expresie pesimistă.

L-am bătut pe spate şi i-am spus:

— E adevărat că tu faci pipi înghețat, chiar şi pe căldură? iar încercarea mea de a-l înveseli îl făcu să arate la fel de încântat ca un cioclu rămas pe drumuri.

— Hai, lăsați-l pe Chubby în pace, îi sări Sherry în ajutor. Mai bine coborâm la loc şi încercăm să găsim o spărtură în carena aia.

— Mai întâi ne odihnim o jumătate de oră, am spus, fumăm o țigară şi bem o cană de cafea, apoi mergem să mai aruncăm o privire.

A doua oară am rămas în apă atât de mult încât Chubby a fost nevoit să ne aducă sus cu semnalul triplu de chemare – iar când am ieşit întreaga lagună fierbea. Ciclonul lăsase moştenire valuri mari, care veneau odată cu fluxul, peste recif şi prin deschizătura din el, tunătoare, mai înalte ca niciodată.

Stăteam în tăcere, agățați de banchete, şi numai când Chubby a reuşit, după o călătorie foarte agi-tată, să ne ducă

cu bine în apele lagunei, am reuşit să ne continuăm dialogul.

— E mai ermetic închisă ca seifurile tezaurului naţional, le-am spus. Una din deschizături e blo-cată de ţeava de tun; în cealaltă am reuşit să pătrund preţ de un metru şi ceva, dar m-am lovit de o parte a cabinei căpitanului, care s-a prăbuşit acolo. Acum e vizuina unei murene bătrâne care arată ca un piton – are nişte colţi de buldog şi nu suntem în relaţii prea bune.

— Dar partea centrală? întrebă Chubby.

— Nu se poate, i-am spus, e aşezată bine şi e blocată de coral.

Expresia de pe faţa lui Chubby arăta că e chiar aşa. Bucuros i-aş fi dat cu ceva în cap, aşa era de înţepat, dar nu l-am băgat în seamă şi le-am arătat bucata de scândură pe care o desprinsesem din carenă cu ajutorul unei răngi.

Coralul a solidificat totul. E ca una din pădurile alea pietrificate. Dawn Light e acum o navă de piatră, împlătoşată cu zale de coral. Nu putem intra decât într-un singur fel – dacă facem noi o gaură în ea.

Chubby dădu din cap.

— Da, aşa o să facem, iar Sherry vru să ştie:

— Dar dacă folosim explozibil, n-o să fărâme tot în jur?

— N-o să folosim o bombă atomică, i-am zis. O să începem cu o jumătate de doză în deschizătura dinspre prova. Numai atât cât să-i spargă platoşa de coral, şi m-am întors spre Chubby. Avem nevoie de explozibilul ăla repede, fiecare ceas contează, Chubby. Luna e bună. Poţi să ne duci pe St. Mary astă-seară? iar Chubby nici nu se deranjă să răspundă unei întrebări inutile. Numai întrebarea şi era o pată indirectă pe reputaţia lui de marinar.

Luna nouă avea un halou palid. Aerul continua să fie încărcat cu nisipul stârnit de vânturile puternice şi stelele erau înceţoşate şi îndepărtate, dar ciclonul împinsese pe

canal cantități uriaşe de plancton oceanic care transformau apa într-o masă cu sclipiri fosforescente la fiecare mişcare.

Siajul lung şi verde, strălucitor, se întindea în urma noastră ca o coadă de păun, pe sub care peştii treceau ca nişte meteoriți.

Sherry băgă mâna în apă şi scoase o flacără lichidă şi stranie care o făcu să gângurească de uimire.

Ceva mai târziu, când i se făcu somn, se cuibări la pieptul meu, sub prelata întinsă ca să ne apere de umezeală, şi împreună am ascultat giganticele pisici de mare sărind din apă pentru ca să cadă la loc plescăind pe suprafața mării cu burțile lor plate şi tonele de carne.

Târziu după miezul nopții am zărit şi luminile de pe St. Mary, ca un colan de diamante la gâtul insulei.

Străzile erau pustii. Am ancorat baleniera şi ne-am îndreptat spre casa lui Chubby. Madam Chubby ne deschisese uşa, îmbrăcată într-un capot pe lângă care pijamaua lui Chubby părea ştearsă; Avea părul pus pe bigudiuri mari, de plastic. N-o mai văzusem până atunci fără pălărie şi m-am mirat că nu era la fel de chelă ca soțul ei. Prea semănau în orice altă privință.

Ne-a făcut câte o cafea, apoi Sherry şi cu mine ne-am suit în camionetă şi-am pornit spre Turtle Bay. Cearşafurile erau umede şi ar fi trebuit aerisite, dar niciunul din noi n-am avut nimic de obiectat.

Dimineața m-am oprit devreme la poştă şi am găsit căsuța pe jumătate plină, în cea mai mare parte cu prospecte de echipament şi reclame de pescuit, dar aveam şi câteva plicuri de la clienții mai vechi care voiau să-şi programeze excursiile – ceea ce a redeschis o rană – şi unul cu o telegramă, pe care l-am deschis la urmă. Telegramele mi-au adus întotdeauna veşti proaste. De câte ori văd unul din plicurile alea, cu numele meu care mă priveşte țintă pe fereastră, ca un condamnat pe termen lung, simt cum mi se

strânge stomacul.

Mesajul era următorul: MANDRAKE PĂRĂSIT CAPETOWN SPRE ZANZIBAR ORA 12,00 VINERI 16. STEVE.

Presimmțirile mele negre se adevereau. Mandrake plecase din Capetown cu şase zile în urmă. Traversarea durase mai puțin decât crezusem eu că e posibil. Simțeam un imbold să mă reped pe vârful Coolie şi să scrutez orizontul. În loc de asta i-am înmânat telegrama lui Sherry şi am pornit maşina în josul străzii Frobisher.

Fred Coker, tocmai deschidea uşa agenției de voiaj când am parcat în fața magazinului lui Madam Eddy şi am trimis-o pe Sherry înăuntru cu o listă de cumpărături. Eu m-am îndreptat spre agenție.

Fred Coker nu mă mai văzuse din ziua în care îl lăsasem gemând pe jos, în propria lui morgă. Acum stătea la birou, îmbrăcat într-un costum alb; imitație de piele de rechin, cu o cravată care înfățişa o dansatoare Hula pe o plajă mărginită de palmieri, cu legenda „Bine ați venit pe St. Mary – Perla Oceanului Indian!"

Ridică ochii cu un zâmbet asortat la cravată, dar în secunda în care m-a recunoscut, expresia i s-a schimbat într-una de spaimă.

A scos un behăit ca de miel rămas fără mamă şi a țâşnit din scaun îndreptându-se spre camera din spate.

I-am blocat drumul şi-a început să dea cu spatele; ochelarii cu ramă de aur îi luceau, la fel şi stratul de sudoare care îi acoperea fața. În cele din urmă s-a lovit de scaun şi s-a prăbuşit în el. Abia atunci am arborat zâmbetul meu larg, prietenos şi am crezut că o să leşine de uşurare.

— Ce mai faceți, domnule Coker?

A încercat să-mi răspundă, dar vocea îl părăsise, în schimb a dat din cap destul de repede ca să înțeleg că face foarte bine.

— Voiam să-mi faci un serviciu.

— Orice, a bălmăşit, recăpătându-şi brusc graiul. Orice, domnule Harry nu trebuie decât să-mi cereţi.

În ciuda protestelor, nu i-au trebuit decât câteva minute ca să-şi revină şi să-şi recapete curajul.

Mi-a ascultat cererea, foarte rezonabilă de altfel, nu voiam decât trei lăzi cu explozibil de mare putere, şi a început o pantomimă prin care voia să-mi arate cât îi e de imposibil să mă ajute, îşi dădea ochii peste cap, îşi sugea obrajii şi plescăia din limbă.

— Le vreau până mâine la prânz, cel mai târziu, iar el îşi prinse fruntea în mâini, ca în agonie.

— Şi dacă nu sunt aici la ora 12 fix, tu şi cu mine ne vom continua discuţia aia despre prima de asigurare...

A lăsat mâna în jos şi a ridicat capul cu o expresie din nou binevoitoare şi inteligentă.

— N-o să fie nevoie, domnule Harry. Pot să-ţi dau ce-mi ceri, dar o să coste o grămadă de bani. Trei sute de dolari lada.

— Trece-i în contul meu, îi spusei.

— Domnule Harry! exclamă el. Ştii că nu pot să acord credite!

N-am spus nimic, doar mi-am mijit ochii, mi-am încleştat fălcile şi am început să respir greu.

— Bine, bine, spuse el repede Atunci până la sfârşitul lunii.

— Frumos din partea dumitale domnule Coker.

— Cu plăcere, domnule Harry, mă asigură el. Cu multă plăcere.

— Şi mai e ceva, domnule Coker, şi l-am văzut cum se prăbuşeşte interior în aşteptarea următoarei mele cereri, dar rezistă eroic.

— Cred că în curând voi avea ceva de transportat nână la Zurich, în Elveţia.

Se aplecă puţin în scaun.

— Nu vreau să am probleme cu formalitățile vamale. Înțelegi?

— Înțeleg, domnule Harry.

— Ți se întâmplă vreodată să ți se ceară să trimiți trupul vreunuia din clienții dumitale, celor dragi de-acasă?

— Poftim?

Părea nedumerit.

— Dacă un turist moare pe insulă – să zicem după un atac de inimă – trebuie să-i îmbălsămezi cadavrul pentru posteritate şi să-l expediezi închis într-un sicriu. Am dreptate?

— S-a întâmplat, recunoscu el. De trei ori până acum.

— Bun, deci cunoşti procedura.

— Da, domnule Harry.

— Domnule Coker, pregăteşte un sicriu şi un teanc de formulare necesare. O să am nevoie curând.

— Pot să te întreb ce intenționezi să expediezi – pe post de cadavru?

Formulase delicat întrebarea.

— Poți să-ntrebi, domnule Coker.

M-am suit în maşină şi m-am dus la fort, unde am vorbit cu secretarul Preşedintelui. Acesta era într-o şedință, dar mă putea primi la ora unu, dacă voiam să iau prânzul la birou, împreună cu el. Am acceptat invitația, şi ca să-mi trec vremea până atunci, am urcat până pe vârful Coolie, cât a putut să urce camioneta. Am parcat şi m-am îndreptat spre ruinele vechiului post de observație şi pază. M-am aşezat pe parapet, cu ochii la mare şi la insulele înverzite şi am fumat un trabuc în timp ce puneam la punct ultimele detalii şi luam ultimele hotărâri, bucuros că am ocazia asta să-mi detaliez planurile înainte de a le pune în practică.

M-am întrebat ce vreau de la viață şi am hotărât că vreau trei lucruri: golful Turtle Bay, Dansatoarea Valurilor II şi pe Sherry, nu neapărat în această ordine.

Ca să stau la Turtle Bay trebuia să rămân pe St. Mary cu mâinile curate, ca să am o a doua Dan-satoare a Valurilor îmi trebuiau bani, mulți bani, iar cât o privea pe Sherry North – ei bine, aici lucrurile trebuiau cumpănite foarte bine; când am terminat, trabucul se transformase într-un chiştoc pe care l-am strivit pe parapetul de piatră. Am tras adânc aer în piept şi mi-am îndreptat umerii.

— Haide, Harry, curaj, mi-am spus şi am luat-o înapoi spre fort.

Preşedintele fu încântat să mă vadă, îmi ieşi în întâmpinare în antecameră, se ridică pe vârfuri ca să-şi pună un braț pe după umerii mei şi mă conduse în biroul lui.

Încăperea arăta ca o sală de bal, avea un tavan cu grinzi, pereți lambrisați şi tablouri cu peisaje englezeşti în rame masive şi bogat ornamentate; sau uleiuri întunecate şi afumate. Fereastra romboidală se ridica de la podea până în tavan şi dădea spre port, iar pe jos erau numai covoare orientale.

Prânzul era întins pe masa de conferințe, din stejar, lângă fereastră: peşte afumat, brânză şi fructe, cu o sticlă de Château Lafite 62, cu dopul gata desfăcut.

Preşedintele turnă vinul roşu în două pahare de cristal, îmi întinse mie unul, apoi îşi puse două cuburi de gheață în paharul propriu. Îmi zâmbi ghiduş când îmi văzu mirarea pe față.

— Un sacrilegiu, nu?

Ridică spre mine paharul cu vin şi cuburi de gheață.

— Dar, Harry, eu am gusturile mele, ce se potriveşte pe Rue Royale nu se potriveşte în mod obligatoriu şi pe St. Mary.

— Asta aşa e domnule; i-am zâmbit la rândul meu şi am băut.

— Acum, fiule, spune-mi despre ce voiai să-mi vorbeşti!

Când m-am întors acasă am găsit un mesaj de la Sherry, cum că plecase în vizită la Madam Chubby, aşa că m-am aşezat pe verandă cu o bere rece. M-am gândit la convorbirea cu Preşedintele Biddle, am reluat-o cuvânt cu cuvânt, şi m-am declarat mulţumit. Îmi acoperisem toate ieşirile – mai puţin acelea de care aveam eu nevoie, când va fi să vreau să scap.

Trei lăzi de lemn pe care scria „Conserve de peşte. Produs în Norvegia" au sosit de pe continent cu avionul la ora 10.00, pe adresa Agenţiei de Voiaj Coker.

— Să-ţi fie de bine, Alfred Nobel, mi-am spus când am văzut inscripţia de pe lăzile pe care Fred Coker tocmai le descărcase din dric la Thurtle Bay şi pe care le puneam în camionetă, sub prelată.

— Deci, până la sfârşitul lunii, domnule Harry; spuse Fred Coker, precum un personaj dintr-o tragedie Shakesperiană.

— Poţi să contezi pe mine, domnule Coker, l-am asigurat în timp ce se îndepărta printre palmieri.

Sherry terminase de ambalat proviziile. Nu mai semăna deloc cu sirena de ieri, cu părul acum strâns, îmbrăcată cu o cămaşă de-a mea mai veche, care-i venea ca o cămaşă de noapte, şi cu o pereche de jeanşi decoloraţi, tăiaţi şi lăsaţi cu franjuri sub genunchi.

Am ajutat-o să ducă toate cutiile la maşină şi ne-am urcat în faţă.

— Data viitoare ne vom întoarce aici bogaţi, am spus şi am pornit motorul, uitând să fac semnul pentru a izgoni piaza rea.

Am trecut pe sub palmieri, am ieşit în drumul mare mai jos de plantaţiile de ananas şi am urcat creasta.

Am ajuns sus, deasupra oraşului şi a portului. Fir-ar al dracului! am izbucnit furios şi am călcat frâna atât de tare încât ne-am răsucit în mijlocul drumului şi camionul

încărcat cu ananas care era în spatele nostru fu nevoit să cârmească brusc ca să nu ne lovească. Şoferul se aplecă pe fereastră şi ne aruncă din mers o înjurătură.

— Ce-i? Sherry se dezlipi de bordul unde o azvârlise manevra mea. Ai înnebunit?

Ziua era limpede şi senină, aerul atât de curat încât fiecare detaliu al graţiosului iaht alb-albastru se vedea ca-ntr-o gravură. Era ancorat în gura por-tului, în dana rezervată oaspeţilor şi vasului de poştă.

Arborase o, mulţime de steaguri colorate, iar pe punte, înşirat de-a lungul balustradei, se vedea echipajul în uniforme albe, tropicale. Priveau către ţărm. Nava bază a portului se îndrepta spre el, având la bord pe căpitanul portului, un inspector vamal şi pe doctorul MacNab.

— Mandrake? întrebă Sherry.

— Mandrake şi Manny Resnick, am încuviinţat şi am întors camioneta în loc.

— Ce-ai de gând? mă întrebă ea.

— Unul din lucrurile pe care nu am degând să le fac e să mă arăt în St. Mary în timp ce Manny şi băieţii lui sunt pe ţărm. Pe cei mai mulţi i-ai cunoscut în împrejurări în care trăsăturile mele delicate s-au întipărit probabil foarte bine în creierele lor rudimentare.

La poalele dealului, în prima staţie de autobuz de la intersecţia cu drumul care duce spre Thurtle Bay e un mic magazin de unde-mi cumpăr ouă, lapte, unt şi altele asemenea. Proprietarul a fost încântat să mă revadă şi mi-a ieşit în cale fluturându-mi contul scadent, ca pe un bilet de loterie câştigător. I-am plătit, apoi am intrat în biroul din spatele magazinului, am închis uşa după mine şi-am dat un telefon.

Chubby nu avea telefon, dar vecinul lui l-a chemat să vorbească cu mine.

— Chubby, i-am spus, bordelul ăla mare plutitor şi alb

din dana de poştă nu e dintre prietenii noştri.

— Ce vrei să fac, Harry?

— Să te mişti iute. Acoperă canistrele de apă cu plasele de homari şi fă-te că ieşi la pescuit. Ieşi pe mare şi vino în Thurtle Bay. O să încărcăm de pe plajă şi cum se întunecă o tundem spre Gunfire Reef. O să încărcăm de pe plajă şi cum se întunecă o tundem spre Gunfire Reef.

— În două ceasuri sunt în golf, spuse el şi închise.

A ajuns într-un ceas şi trei sferturi. Unul din motivele pentru care îmi plăcea să lucrez cu el, era că puteai să pariezi oricât pe cuvântul lui.

De îndată ce a apus soarele şi vizibilitatea s-a redus la o sută de metri, ne-am strecurat afară din golf şi, până să răsară luna, ne îndepărtasem binişor de insulă.

Ghemuiţi sub prelată, aşezaţi pe o ladă cu explozibil, vorbeam cu Sherry despre sosirea lui Mandrake în Grand Harbour.

— Primul lucru pe care-o să-l facă Manny, o să fie să-şi trimită oamenii, cu buzunarele pline, să facă investigaţii prin baruri şi magazine. „L-a văzut cineva pe Harry Fletcher?" şi-or să se înghesuie toţi să povestească cum domnu Harry a închiriat barca pentru cioturi a lui Chubby Andrews şi cum s-au apucat să caute scoici. Dacă are şi puţin noroc, atunci cineva o să-l trimită la domnul Fred Coker, iar Fred n-o să ştie cum să-i istorisească mai repede totul, mai ales dacă preţul e bun.

— Şi-apoi, ce-o să facă?

— O să facă o criză de nervi când o să audă că nu m-am înecat în apele râului Severn. Când o să-şi revină, o să trimită o echipă să controleze coliba din Thurtle Bay. Acolo o să dea chix. Apoi suava d-nă Lorna Page o să-i conducă pe toţi la locul presupusului naufragiu în largul insulei Big Gull. Asta o să-i facă fericiţi şi-o să le dea de lucru două-trei zile, până vor înţelege că nu-i nimic de găsit acolo în afară

de clopotul navei.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, Manny o să se înfurie rău de tot. Cred că pe Lorna o aşteaptă zile grele. După aia însă nu ştiu ce-o să mai fie. Tot ce putem face noi e să ne ţinem deoparte şi să lucrăm ca un întreg trib de castori să recuperăm bunătăţile colonelului, din epavă.

În dimineaţa următoare fluxul nu ne-a permis să intrăm pe canal, decât aproape de prânz. Asta ne-a dat timp să ne terminăm pregătirile. Am deschis una din lăzile cu explozibil şi am scos zece batoane galbene ca de ceară. Am închis lada la loc şi am îngropat-o, împreună cu celelalte două în terenul nisipos de sub palmieri, departe de tabără. Apoi împreună cu Chubby am aranjat echipamentul de detonare. Era o alcătuire manufacturată, dar se dovedise a fi eficientă. Se compunea din două baterii de 9 volţi şi un întrerupător. Aveam patru role de cablu de cupru cu izolaţie şi o cutie de trabuce cu detonatoare. Fiecare dintre tuburile ucigaşe era învelit cu grijă în vată. Mai aveam şi câteva detonatoare cu efect întârziat, ca nişte creioane.

Ne-am izolat amândoi câtă vreme am lucrat cu ele, cât am legat detonatoarele electrice la terminalele pe care le sudasem special pentru această îm-prejurare.

Utilizarea explozibilelor e teoretic foarte simplă; practic cere ceva curaj. Orice idiot poate să lege nişte fire şi să apese pe un buton, dar în forma ei rafinată treaba asta devine o artă.

Mi s-a întâmplat să văd un copac de dimensiuni medii, supravieţuind exploziei unei jumătăţi de ladă, după ce şi-a pierdut numai frunzele şi o parte din coajă, dar cu o jumătate de baton, eu pot să fac să cadă acelaşi copac de-a curmezişul unei şosele pe care o s-o blocheze perfect, asta fără să-i clintească nici o singură frunză. Mă consider un fel de artist şi l-am învăţat pe Chubby tot ce ştiu şi eu. Avea o

înclinație naturală chiar dacă nu l-ai fi putut numi artist – bucuria cu care făcea totul, era prea copilărească. Chubby pur şi simplu adora să arunce în aer tot felul de lucruri. În timp ce lucra cu detonatoarele îşi fredona singur.

Ne-am amplasat pe poziție, în lagună, cu câteva minute înainte de prânz şi am coborât doar eu, înarmat cu o puşcă Nemrod, cu aer comprimat, cu un harpon în cruce, proiectat de mine însumi. Vârful îi era ascuțit ca un ac şi zimțat pe primii 10 cm: Douăzeci şi patru de zimți mici şi ascuțiți, ca cei folosiți de membrii tribului Batonka la pescuitul de somn în Zambezi. În spatele zimților era crucea, lungă de zece centimetri, care să împiedice victima să se apropie prea tare de mâner şi să mă atace când voi apuca de capătul celălalt. Coarda de nylon albastru rezistă la 250 kg şi sub patul armei aveam un colac lung de aproape şapte metri.

Am coborât până la grămada imensă de rămăşițe şi m-am aşezat comod lângă copastie. Am închis ochii câteva secunde să mă obişnuiesc cu întunericul, apoi am privit în deschizătura neagră, pătrată, cu țeava puştii în fața mea.

Când îmi simți prezența, murena îşi descolăci inelele cafenii, alunecoase şi dădu înapoi amenințătoare, arătându-şi colții înspăimântători, neregulați şi galbeni. În întuneric, ochii negri îi străluceau, reflectând lumina ca ochii unei pisici.

Era o bestie bătrână, groasă cât pulpa mea şi mai lungă decât brațele mele desfăcute. Coama vălurită care se încheia cu aripioara dorsală era zbârlită în semn de furie şi amenințare.

Am ochit atent şi am aşteptat să se întoarcă să-mi ofere o țintă mai bună. Câteva secunde mi-a fost frică: nu aveam decât o şansă, dacă o ratam avea să mă atace. Văzusem o dată o murenă mestecând lemnul unei bărci. Colții aceia puteau sfâşia uşor carnea şi costumul de protecție, până la os.

Se unduia uşor, ca o cobră aţâţată şi mă urmărea. Distanţa era prea mare ca să pot ochi perfect. Am aşteptat clipa propice, şi în fine, murena a intrat în a doua etapă a agresivităţii. Şi-a încordat gâtul şi s-a întors puţin din profil.

Dumnezeule, mi-am spus, erau vremuri când o făceam din plăcere – apoi am apăsat pe trăgaci.

Aerul a scos un şuierat urât şi pistonul a izbit harponul. Acesta a zburat într-o învolburare pre-lungă, cu coarda biciuind apa în urma lui.

Ochisem pata ca o ureche de la baza craniului dar harponul s-a înfipt cu patru centimetri mai sus şi cinci centimetri mai la dreapta.

Murena explodă într-un ghem de inele care se zbăteau şi se răsuceau, părând să umple întreaga cavitate. Am dat drumul puştii şi cu o mişcare din labe, m-am repezit şi am apucat de mânerul harponului. Se zbuciuma violent în mâna mea, în timp ce peştele îşi încolăcea trupul gros în jurul tijei. Am tras-o afară din bârlog, prinsă de capătul zimţat al harponului înfipt în carnea buretoasă prin pielea aspră.

Gura îi era căscată într-un strigăt tăcut de furie, Şi-a destins corpul şi l-a lăsat să plutească unduit ca un stindard bătut de vânt.

Coada mă plesni peste faţă şi-mi dislocă masca; Apa îmi pătrunse în nas şi în ochi şi-a trebuit s-o scot din mască înainte de a-mi începe ascensiunea.

În clipa următoare murena îşi răsuci capul într-un unghi aproape imposibil şi îşi încleştă fălcile îngrozitoare pe tija metalică a harponului. Auzeam colţii scrâşnind şi hârşâind pe oţel şi vedeam zgârieturile argintii acolo unde muşcase.

Am ieşit la suprafaţă cu prada deasupra capului. Am auzit-o pe Sherry scoţând o exclamaţie îngrozită la vederea monstrului care se încolăcea ca un şarpe şi pe Chubby mormăind „Hai la tata, frumuseţe”, apoi s-a aplecat peste

bord, a apucat harponul şi a ridicat murena în barcă. Zâmbea de i se vedeau gingiile de plastic, căci murena e mâncarea lui preferată. O puse cu capul pe marginea bărcii şi, cu o singură lovitură de cuţit, tăie capul monstruos, pe care-l lăsă să cadă în apă.

— Domnişoară Sherry, spuse el, o să-ţi placă grozav.

— Niciodată! se scutură Sherry şi se trase cât mai departe de cadavrul însângerat care se zbătea încă.

— Gata copii, daţi-mi bombonica.

Angelo avea plasa pregătită, şi Sherry îşi dădu drumul în apă, pregătită de scufundare. Sârma cu izolaţia era la ea şi o desfăşura încet, pe măsură ce coboram.

M-am îndreptat din nou spre deschizătura din bord, acum nelocuită, şi m-am strecurat înăuntru. Postamentul tunului era înfipt solid în masa de obiecte din spate.

Mi-am ales două locuri pentru explozibil. Intenţionam să arunc tunul într-o parte, folosindu-l şi ca pe-o rangă uriaşă cu care să disloc o bucată de scândură pietrificată. A doua încărcătură, simultană cu prima, avea să arunce în aer peretele de resturi solidificate care bloca intrarea spre punte.

Am aşezat bine încărcăturile. Sherry îmi dădu capătul firului; l-am tăiat şi am dezgolit sârma înainte de a o conecta la terminale.

Treaba odată încheiată, am verificat totul şi m-am întors. Sherry stătea picior peste picior deasupra carenei, cu colacul de sârmă în braţe, şi i-am zâmbit pe lângă tubul de oxigen şi i-am făcut semn că totul e în regulă, apoi mi-am recuperat puşca de unde o aruncasem.

Când ne-am căţărat în balenieră l-am găsit pe Chubby cu întrerupătorul pregătit şi conectat alături de el, pe banchetă. Se bucura anticipând explozia şi stătea ghemuit acaparator deasupra aparatului. Cine ar fi vrut să-l lipsească de plăcerea de a apăsa pe buton, ar fi trebuit să folosească

forța.

— Gata de acțiune, căpitane, mârâi el.

— Atunci dă-i drumul, Chubby.

Mai moşmondi puțin la cutie, prelungindu-şi plăcerea, apoi răsuci butonul.

Suprafața lagunei se ondulă şi simțirăm cu toții şocul prin fundul bărcii. Mult mai târziu ieşiră la suprafață o mulțime de bule, ca şi când cineva ar fi aruncat în apă o tonă de Alka Seltzer. Apoi încet, apa se limpezi.

— Iubita mea, vreau să-ți pui pantalonii de la costum pe tine, i-am spus lui Sherry care, aşa cum era de aşteptat, a interpretat ordinul ca pe o invitație la o dezbatere.

— De ce, e apa caldă?

— Şi mănuşile şi ciorapii, i-am spus punându-mi la rândul meu echipamentul complet. Dacă am deschis carena s-ar putea să intrăm de data asta. Ai nevoie de un strat protector.

În sfârşit convinsă, făcu ce ar fi trebuit să facă de la bun început. Mai aveam încă mult de lucru până s-o dresez cum trebuie, mi-am spus în timp ce-mi adunam restul echipamentului de scafandru.

Am luat lanterna subacvatică, ranga şi un colac de coardă uşoară de nylon şi am aşteptat până când Sherry a îndeplinit dificila sarcină de a-şi vârî fundulețul în pantalonii strâmți de cauciuc, asistată atent de Angelo. Odată îmbrăcați şi nasturii dintre picioare încheiați, am fost gata de pornire.

La jumătatea drumului am văzut primul peşte mort, plutind cu burta în sus în adâncul albastru şi tulbure. Explozia ucisese sau rănise sute, de mărimi diferite, de la pui mici de somn până la snapperi mari, tărcați şi bibani de recif lungi cât brațul. M-au cuprins remuşcările la gândul masacrului pe care îl provocasem, dar m-am consolat cu gândul că omorâsem mai puțini decât mănâncă un ton

albastru într-o singură zi. Am coborât printre urmele acestui masacru, lumina reflectată în cadavrele plutitoare le făcea să sclipească scurt ca stelele căzătoare pe un cer de azur fumuriu.

Apa de la fundul lagunei era tulbure, plină de nisip şi de particule stârnite de şocul exploziei. În desişul de bambuşi se făcuse o gaură, prin care am intrat.

Am văzut din prima clipă că-mi atinsesem scopul. Explozia mutase din loc tunul masiv şi-l smulsese ca pe un dinte stricat din cavitatea veche şi înnegrită a bordului. Căzuse pe fundul apei, înconjurat de toate resturile pe care le trăsese după el.

Marginea superioară a copastiei fusese dislocată şi deschizătura se lărgise, aşa încât un om încăpea acum stând în picioare. În lumina lanternei am văzut că interiorul era o ceaţă agitată de mizerie şi particule cărora le va trebui timp îndelungat să se aşeze. Nu aveam răbdare să aştept, şi aşezat pe carena răsturnată, mi-am controlat ceasul şi rezerva de aer. Am socotit repede ce timp mai aveam; ţinând cont şi de cele două coborâri anterioare, din cauza cărora voi avea nevoie de un timp mai îndelungat pentru decompresie. Aveam 17 minute sigure înainte de a începe ascensiunea; mi-am potrivit soneria ceasului şi m-am pregătit să intru.

Tunul zdrobit era un loc foarte bun de agăţat capătul corzii de nylon, pe care am filat-o în urmă, pe măsură ce urcam spre spărtură.

A trebuit s-o dau pe Sherry North la o parte, în cele câteva secunde cât fusesem ocupat cu coarda intrase aproape cu totul în gaura din carenă. I-am făcut semne furioase să stea de-o parte, iar ea mi-a răspuns cu un semn cu două degete, nedemn de o doamnă, pe care m-am făcut că nu-l văd.

Am pătruns încet şi am descoperit că, în supa maloasă, vizibilitatea nu era mai mare de un metru.

Exploziile nu dislocaseră decât parțial blocajul din spatele tunului. Mai departe părea să fie un gol. Dar până acolo trebuia lărgită spărtura. Cu ranga am desprins o bucată şi am văzut că ce ne stătea în cale, era afetul greu al tunului.

Lucrul în urma unei explozii e o treabă delicată fiindcă nu ştii niciodată cât de bine sunt aşezate obiectele. Cea mai uşoară mişcare poate să-ți prăbuşească totul în cap, să te prindă dedesubt şi să te strivească.

Mă mişcam încet, atent, ignorând ghionturile periodice în spate, prin care Sherry îşi manifesta nerăbdarea arzătoare. La un moment dat, când am ieşit cărând o bucată de scândură ruptă, mi-a luat tăblița şi a scris pe ea: „Eu sunt mai mică!" şi a subliniat „mai mică" cu două linii, pentru cazul în care nu văzusem cele două semne de exclamare de pe tăblița pe care mi-o vârâse la cinci centimetri de nas. I-am întors salutul cu două degete şi mi-am continuat săpăturile.

Curățasem zona destul de bine şi singurul obstacol pe care-l mai aveam în cale era afetul de tun din lemn masiv, înțepenit într-un unghi straniu de-a curmezişul intrării. Aici ranga era complet ineficientă şi nu puteam decât să abandonez şi să mă întorc a doua zi cu o nouă încărcătură de ex-plozibil, sau să joc o carte riscantă.

M-am uitat la ceas şi am văzut că lucrasem timp de 12 minute.

I-am dat lui Sherry lanterna şi ranga şi m-am strecurat înapoi către deschizătură. Mi-am vârât un umăr în partea cea mai de sus a afetului şi mi-am căutat un sprijin bun pentru picioare. Când le-am găsit, am tras aer adânc în piept şi am început să ridic.

Am crescut presiunea până am ajuns să împing cu toată forța picioarelor şi a spatelui. Am simțit fața şi gâtul cum mi se umflă la presiunea sângelui şi ochii gata să-mi sară din orbite. Nu s-a clintit, am mai tras o dată aer în piept şi-am

încercat din nou, de data aceasta aruncându-mă cu toată greutatea în el, într-un singur efort exploziv.

A cedat şi m-am simțit ca Samson care-şi dărâmase templul în cap.

Mi-am pierdut echilibrul şi m-am rostogolit pe spate, împreună cu o avalanşă de obiecte care scrâşneau şi gemeau în cădere, bufnind şi trosnind în jurul meu.

După ce s-a aşternut tăcerea m-am trezit într-un întuneric complet, ca o supă groasă de mazăre, care bloca orice rază de lumină. Am încercat să mă mişc dar am descoperit că am un picior prins. Panica m-a cuprins ca un val înghețat şi am început să mă zbat ca să mi-l eliberez.

După câteva încercări disperate mi-am dat seama că scăpasem printr-un mare noroc. Afetul tunului îmi trecuse la o jumătate de centimetru de picior şi-mi prinsese laba de cauciuc. Mi-am scos piciorul şi am abandonat-o acolo şi pe pipăite mi-am găsit drumul spre ieşire.

Sherry aştepta nerăbdătoare veşti, am şters tăblița şi am scris: „DESCHIS!” şi am subliniat de două ori. A făcut semn spre tun cerând permisiunea să intre. Mi-am verificat ceasul, mai aveam două minute, aşa c-am dat din cap şi-am luat-o înainte.

Raza lanternei îmi dădea o vizibilitate de vreo 45 cm, suficient ca să pot găsi intrarea. Aveam loc cât să trec fără să-mi lovesc rezervoarele sau tubul de oxigen.

Desfăşuram firul în urma mea ca Tezeu în labirintul Minotaurului, să nu mă rătăcesc în încâlceala de punți şi coridoare de pe Dawn Light.

Sherry mă urma aproape.

Îi simțeam mâna atingându-mi piciorul, căutându-şi calea pe pipăite. Dincolo de barajul de sfărâmături, apa era ceva mai limpede – eram în încăperea largă dar joasă de sub puntea tunurilor. Era înceţoşată şi misterioasă, înțesată de forme ciudate în adâncime. Prin colțuri şi unghere am văzut

iar tunuri, afeturi şi ghiulele, împrăştiate sau căzute grămadă, ca şi alte obiecte, de nerecunoscut după atâta vreme sub apă.

Înaintam încet, stârnind mici vârtejuri mâloase cu labele. Şi pe aici pluteau peşti morţi, dar am observat şi câteva languste roşii de recif care fugeau şi se ascundeau în adâncurile navei ca nişte păianjeni monstruoşi. Măcar ele supravieţuiseră exploziilor, apărate de armura carapacei lor.

Am îndreptat lumina lanternei în sus spre puntea de deasupra capetelor noastre, în căutarea trecerii spre punţile inferioare şi spre cale. În nava răsturnată, trebuia să fac efort să leg topografia existentă a epavei de desenele pe care le studiasem.

La vreo 5 metri de intrarea noastră am descoperit scara spre teugă, o nouă deschizătură pătrată, întunecată, deasupra capului, în care m-am ridicat urmând bulele de aer care urcau într-un şir argintiu şi se împrăştiau ca mercurul lichid pe pereţi şi punţi. Scara putredă s-a sfărâmat la prima atingere, iar bucăţile au rămas suspendate în apă în jurul meu, când am pătruns pe puntea inferioară;

Culoarul era strâmt şi aglomerat, şi ducea probabil spre cabinele pasagerilor şi popota pentru ofiţeri. Atmosfera claustrofobă mă ducea cu gândul la condiţiile oribile în care trebuie să fi vieţuit echipajul fregatei.

M-am aventurat prudent pe culoar, puternic atras de uşile de pe ambele părţi, care promiteau tot felul de revelaţii spectaculoase. Am rezistat tentaţiei şi am pedalat mai departe până la capătul coridorului, închis de un perete masiv de lemn.

Era probabil peretele calei de la prova, locul pe unde acesta secţiona puntea şi pătrundea adânc în măruntaiele navei.

Mulţumit de cât văzusem mi-am luminat ceasul şi mi-am

dat vinovat seama că depăşisem timpul de lucru cu patru minute. Şi fiecare secundă ne apropia de primejdia de a rămâne cu rezervoarele de aer goale şi de etapele de decompresie incom-plete.

Am apucat-o pe Sherry de mână, şi i-am făcut, cu mâna la beregată, semnul de primejdie, apoi i-am arătat ceasul. A priceput imediat şi m-a urmat ascultătoare pe drumul lung de întoarcere, după fir. Deja simţeam valvele aparatului de respirat mai rigide, cedând tot mai greu din aerul tot mai puţin din rezervoare.

La ieşire m-am asigurat că Sherry e lângă mine, apoi am ridicat privirea. Ce-am văzut deasupra mi-a tăiat respiraţia, iar groaza mi s-a scurs în stomac ca un lichid uleios şi fierbinte.

Laguna de la Gunfire Break se transformase într-o arenă sângeroasă. Atraşi de tonele de peşte mort în explozie, rechini ucigaşi de adânc se strânseseră cu zecile. Mirosul de carne şi sânge, combinat cu zbaterile semenilor lor, propagate prin apă, îi aruncaseră în starea aceea de ferocitate iraţională numită demenţa hranei.

Am tras-o iute pe Sherry înapoi, la adăpost, şi ne-am ghemuit acolo, cu ochii la siluetele uriaşe care alunecau pe fundalul luminat al suprafeţei apei.

Printre nenumăraţii rechini mai mici, erau cel puţin douăzeci de specimene pe care băştinaşii le numesc Albacore. Peşti puternici cu trupul gros şi pântecul proeminent, cu bot rotunjit şi maxilare lăţite ca într-un rânjet.

Se învârteau prin lagună ca într-un carusel grotesc, dând din cozi şi deschizându-şi mecanic fălcile pentru a înfuleca bucăţile de carne. Ştiam că sunt animale lacome dar proaste, uşor de dezarmat printr-o comportare agresivă atunci când nu sunt în starea aceea de demenţă. Acum însă erau extrem de aţâţaţi şi de periculoşi. Chiar şi aşa mi-aş fi

asumat riscul unei ascensiuni cu opriri pentru decompresie dacă n-ar fi fost decât ei.

Ceea ce mă îngrozea cu adevărat erau două siluete prelungi, mlădioase, care se învârteau în viteză prin apa lagunei, schimbând direcția cu o singură zvâcnire puternică a cozii ca de rândunică într-o mişcare în care botul ascuțit aproape că atingea vârful cozii, planând cu forța şi grația unor şoimi în zbor.

Când unul dintre aceşti peşti înspăimântători se oprea să mănânce, gura ca o lună se deschidea şi lăsa să se vadă şirurile multiple de dinți care se ridicau ca țepii de pe spinarea unui porc spinos şi ieşeau înafară.

Erau o pereche, fiecare lung de vreo 4 metri de la bot până în vârful cozii, cu lama ascuțită a aripioarei dorsale lungă cât un braț de om, albastru-cenuşiu pe spinare, alb ca zăpada pe burtă şi cu vârfurile aripioarelor şi cozii negre; puteau reteza un om în două şi înghiți jumătățile dintr-o dată.

Unul din ei ne zări ghemuiți în gaura noastră, întoarse scurt şi se îndreptă spre noi. Se apropie până la un metru deasupra noastră, atât de aproape că-i vedeam perfect toate detaliile.

Aceştia erau temuții rechini albi, cei mai vorace locuitori ai mărilor şi ştiam că încercarea de a ne ridica la suprafață cu o decompresie adecvată, cu o rezervă mică de aer şi nicio posibilitate de apărare, ar fi însemnat moarte curată.

Dacă voiam s-o scot pe Sherry de-acolo vie, trebuia să-mi asum un risc care în alte împrejurări mi s-ar fi părut de neconceput.

Am scris pe tăbliță „AŞTEAPTĂ!! Urc liber după oxigen şi puşcă.” A citit mesajul a dat repede din cap că nu şi mi-a făcut semne disperate să mă oprească, dar deja îmi scosesem siguranța centurii; am mai tras o dată, adânc, aer în piept şi i-am lăsat rezervoarele în brațe. Mi-am desfăcut

lestul ca să fiu mai uşor şi m-am prelins pe lângă carenă, la adăpostul bordului, apoi iute pe lângă recif.

Îi lăsasem lui Sherry ultima mea rezervă de aer, vreo cinci sau şase minute dacă-l folosea cu zgârcenie, şi numai cu aerul pe care-l aveam în plămâni, trebuia să parcurg întreaga lagună şi să încerc să ajung la suprafaţă.

Am ajuns până lângă recif şi am început să urc, lipit de coral, cu speranţa că costumul meu negru se va contopi cu umbrele. Urcam cu spatele la recif şi cu faţa spre lagună unde continuau să se rotească siluetele sinistre.

La şapte metri deasupra fundului, aerul din plămânii mei începu să-şi mărească volumul rapid,pe măsură ce descreştea presiunea apei. Nu-l mai puteam ţine, mi-ar fi rupt ţesuturile plămânilor, i-am dat drumul într-un şuvoi subţire de bule pe care unul din rechini le-a văzut imediat.

S-a întors şi s-a răsturnat, apoi, cu lovituri ucigaşe de coadă, s-a repezit la mine.

Am privit disperat reciful de deasupra mea şi am văzut, la doi metri mai sus, o adâncitură în coralul mâncat de apă. M-am aruncat înăuntru în momentul în care rechinul trecea fulgerător pe lângă mine; se întoarse şi făcu o a doua încercare; dar m-am înghesuit cât am putut în scobitura nu prea adâncă. Îşi pierdu interesul şi se răsuci să apuce trupul ca o frunză al unui snapper mort, pe care-l înfulecă convulsiv.

Plămânii îmi zvâcneau, căci tot oxigenul din aer fusese absorbit şi în sânge începea să mi se acumuleze bioxidul de carbon. Nu peste multă vreme urma anoxia şi pierderea cunoştinţei.

Am ieşit din adăpost şi, tot pe lângă recif, m-am ridicat la suprafaţă cât am putut de repede cu o singură labă de cauciuc, regretând-o amarnic pe cealaltă, rămasă pradă sub afetul de tun.

A trebuit să mai dau drumul la ceva aer pe măsură ce mă

ridicam. Ştiam că azotul din sânge mi se decomprimă prea repede şi că în curând se va transforma în gaz şi-mi va rămâne acolo, ca bulele de şampanie.

Am văzut deasupră-mi oglinda argintie şi mişcătoare a suprafeţei apei şi carena balenierei, ca un trabuc negru, suspendat de ea. Urcând rapid am mai aruncat o privire în jos. Departe în adânc se vedeau rechinii învârtindu-se necontenit. S-ar fi zis că scăpasem atenţiei lor.

Mă ardeau plămânii după o gură de aer şi tâmplele îmi bubuiau. Am hotărât că venise vremea să părăsesc adăpostul stâncii şi să înot spre balenieră.

Am împins puternic în picioare şi m-am aruncat spre barca staţionată la o sută de metri de recif. La jumătatea drumului am privit din nou în jos; unul din rechinii albi mă văzuse şi se lansase în urmărire. Venea cu o viteză incredibilă din adâncurile albastre şi, împins de groază, am găsit forţe proaspete să ajung la suprafaţă şi la barcă.

Mă uitam în jos şi vedeam rechinul cum vine. Părea să crească în dimensiuni pe măsură ce se apropia. În secundele acelea terifiante, totul mi s-a imprimat în memorie perfect.

I-am văzut râtul ca de porc cu nările despicate, ochii aurii cu pupile negre ca vârfurile de săgeţi, spatele albastru şi lat pe care aripioara dorsală arăta ca o secure de călău.

Am ajuns la suprafaţă atât de repede încât am ţâşnit din apă până la brâu. M-am răsucit şi mi-am aruncat braţul teafăr peste marginea bărcii. Cu toată puterea mi-am împins corpul înainte şi mi-am strâns picioarele sub bărbie.

În aceeaşi clipă rechinul s-a lansat şi apa a explodat în jurul meu când a ieşit la suprafaţă. I-am simţit pielea aspră sfâşiindu-mi costumul apoi, cu o izbitură violentă, se opri în carena balenierei.

Am văzut feţele uluite ale lui Angelo şi Chubby când barca s-a aplecat şi a început să se legene ameninţător.

Răsucirea mea bruscă îl făcuse pe rechin să rateze ținta, trecuse pe lângă picioarele mele şi se lovise de barcă.

Cu o zvâcnitură disperată din picioare şi un ultim efort m-am rostogolit peste bord şi m-am prăbuşit pe fundul bărcii. Şi din nou rechinul izbi carena în urma mea şi din nou mă ratăfoarte puțin.

Stăteam întins acolo şi trăgeam aer în plămânii care mă dureau, înghițituri lungi de aer îmbătător ca un vin tare şi dulce.

Chubby țipa la mine:

— Unde-i domnişoara Sherry? A înhățat-o Johnny Coadă-Lungă?

M-am întors cu fața în sus gâfâind căutând aerul prețios.

— Rezervoare noi, am şoptit. Sherry mă aşteaptă în epavă. Are nevoie de aer..

Chubby s-a repezit la prova şi a smuls prelata care acoperea seturile de rezervoare aşezate acolo unul peste altul. În momente de criză el e omul pe care îmi place să-l am alături.

— Angelo, a mârâit el. Adu pastilele lui Johnny. Aveam un pachet cu pastile de acetat de cupru pe care le comandasem dintr-un catalog al unei firme americane de produse sportive şi pentru care Chubby avea un dispreț profund şi statornic.

— Hai să vedem dacă e ceva de capul aiurelilor ălora.

În sfârşit reuşii să mă ridic de jos şi să-i spun lui Chubby:

— Avem necazuri. Laguna e plină de rechini mari, dintre care doi răi de tot. Ăsta care m-a atacat pe mine şi încă unul.

Chubby se încruntă în timp ce potrivea tuburile de respirat la noile rezervoare.

— Ai venit direct la suprafață, Harry?

Am dat din cap.

— I-am lăsat rezervoarele lui Sherry. Mă aşteaptă acolo, jos.

— Ce zici, Harry ai de gând să te întorci?

M-a privit şi i-am citit îngrijorarea în ochi.

— Da, am încuviinţat şi m-am târât către cutia cu scule şi am săltat capacul. Trebuie să mă întorc cât pot de repede – trebuie să refac presiunea din sânge până nu începe să fiarbă.

Am scos banduliera cu capete explozive pentru harponul de mână.

Aveam douăsprezece dar, în timp ce-mi legam banduliera în jurul coapsei, mi-ar fi plăcut să am mai multe. Fiecare dintre ele avea un filet, făcut de mână, pentru a putea fi înşurubat pe o coadă de oţel inoxidabil lungă de trei metri. Avea o încărcătură explozivă echivalentă cu cea a unui cartuş de calibru doisprezece. Era o armă eficientă pentru vânătoarea de rechini.

Chubby îmi săltă unul din seturile de rezervoare în spate şi-mi prinse chingile, iar Angelo îngenunchiase în faţa mea să-mi lege pastilele anti-rechin, în cutiuţele lor perforate, de glezne.

— O să mai am nevoie de o centură cu lest, am spus, şi mi-am pierdut şi o labă. Mai e un set în...

N-am terminat propoziţia. O durere cumplită, care mi-a întunecat vederea, mi-a străpuns cotul rănit. O durere atât de îngrozitoare încât ţipătul mi-a scăpat fără voie, iar braţul mi s-a strâns ca lama unui cuţit cu arc. Reacţia era involuntară, încheie-tura se chircea sub presiunea bulelor de aer din sânge care apăsau pe nervi şi tendoane.

— Se-ndoaie, strigă Chubby. Sfântă Fecioară, se-ndoaie!

— Fuga, Angelo, trebuie să-l trimitem iar jos. Durerea lovi din nou, o crampă ca o arsură în piciorul drept. Genunchiul mi-a flexat fără voie şi am scâncit ca un copil. Angelo mi-a legat centura de lest la brâu şi mi-a înfipt laba de cauciuc în piciorul schilodit.

Chubby a tăiat motoarele la adăpostul recifului şi s-a

întors spre bancheta pe care stăteam ghemuit. S-a aplecat deasupra mea şi mi-a băgat în gură tubul aparatului de respirat şi a deschis robinetele de aer.

— E bine? m-a întrebat; am tras o gură de aer şi am dat din cap.

Chubby s-a aplecat peste bord şi a privit în adânc.

— O.K., a mârâit el. Johnny Coadă-Lungă e plecat la plimbare.

M-a săltat ca pe un copil, căci nu-mi puteam folosi un braţ şi un picior, şi m-a lăsat în apă între barcă şi recif.

Angelo mi-a prins rezervoarele pentru Sherry de centură, apoi mi-a dat harponul lung de trei metri, pe care m-a rugat să nu-l scap din mână.

— Du-te şi scoate-o pe domnişoara Sherry de-acolo, mi-a spus Chubby, şi m-am întors ca o raţă şchioapă şi m-am scufundat.

Nici măcar în agonia membrelor care mi se chirceau nu am uitat să caut din priviri siluetele sinis-tre ale rechinilor albi. Am zărit pe unul din ei, dar era la adâncime mare, printre nenumăraţii Albacore. Agăţat la adăpostul recifului, dădeam din picioare chinuit, ca o insectă mutilată. La zece metri adâncime durerea a început să mă lase pe măsură ce presiunea reînnoită a apei reducea dimensiunile bulelor de aer din sânge, membrele mi se îndreptau şi îmi recăpătam controlul asupra lor;

Am început să cobor tot mai repede, mai uşurat şi mai optimist. Un nou val de curaj şi de încredere mi-a gonit disperarea dinainte. Acum aveam aer şi o armă. Aveam o şansă să lupt.

Ajuns la treizeci de metri de la suprafaţă, vedeam perfect fundul. Bulele de aer ale lui Sherry se ridicau din adâncul albăstrui şi priveliştea m-a binedispus şi mai tare. Respira încă, iar eu aveam pentru ea un set nou de rezervoare. Nu mai rămânea decât să i le duc.

Un rechin Albacore gras şi urât mă zări prelingându-mă în jos pe suprafaţa stâncii şi viră spre mine. Îndopat dar niciodată sătul, se îndreptă spre mine rânjind oribil şi dând încet din coada lată.

M-am lipit de stâncă, cu faţa la el. Aveam harponul îndreptat către el şi eram înconjurat de norişorii de un albastru viu, emanaţi de pastilele pe care le aveam prinse la picioare.

Rechinul se apropie şi mă pregătii să-l ochesc în botul pătrat dar, în momentul în care dădu cu nasul de substanţa albastră, se întoarse şi o luă din loc, scuturând din coadă supărat. Acetatul de cupru îi ardea ochii şi branhiile şi se îndepărtă cât putu de repede.

— Să fii tu sănătos, Chubby, mi-am spus. Uite că sunt bune.

Am pornit din nou în jos, ajuns de-acum în apropierea vârfurilor desişurilor de bambuşi, cu ochii la Sherry care stătea ghemuită în spărtura din bord, la zece metri de mine, aşteptându-mă. Terminase aerul din rezervoarele proprii şi le folosea acum pe ale mele, dar ştiam din volumul bulelor de aer şi din ritmul lor rărit că nu mai avea aer decât pentru câteva secunde.

Am pornit spre ea îndepărtându-mă de stâncă – şi numai semnele ei disperate m-au făcut să mă întorc. Am văzut rechinul alb venind ca o torpilă albastră. Aluneca peste vârfurile bambuşilor, cu o fâşie de carne atârnată de un colţ al buzelor. Căscă gura ca o peşteră ca să înghită, şi şirurile de colţi sclipiră alb, ca petalele unei flori obscene.

M-am întors cu faţa la el, şi în acelaşi timp, m-am lăsat pe spate dând din picioare în direcţia lui şi întinzând între mine şi el un paravan gros de vopsea albastră.

Cu lovituri puternice din coadă acoperi ultimii metri ca o săgeată, dar când atinse pata albastră cârmi, schimbă direcţia şi se îndepărtă.

Trecu atât de aproape de mine încât îmi arse o lovitură puternică de coadă în umăr, care mă aruncă de-a berbeleacul. Timp de câteva secunde nici n-am ştiut ce mi se întâmplă, apoi m-am redresat şi am văzut uriaşul rechin dându-mi târcoale.

Se învârtea în jurul meu, la o distanță de vreo treizeci de metri şi ochii mei îngrijorați îl vedeau lung cât o navă de război şi albastru ca un cer de vară. Mi se părea de necrezut că sunt peşti care pot ajunge de două ori mai mari decât acesta. Trebuie că era abia pui – lucru pentru care îi eram recunoscător.

Deodată harponul suplu de oțel în care îmi pusesem atâtea speranțe mi se păru inutil; rechinul mă privea cu un ochi galben şi rece peste care pleoapa se întindea din când în când ca şi când mi-ar fi făcut cu ochiul, în bătaie de joc, iar o dată chiar îşi căscă fălcile convulsiv, ca în aşteptarea gustului cărnii mele.

Continuă să se rotească iute în cercuri largi, cu mine în centru tot timpul, dând din labe frenetic pentru a face față vitezei lui, obținută fără vreun efort.

Tot răsucindu-mă, mi-am desfăcut tubul de oxigen de rezervă de la centură şi mi l-am agățat pe umărul stâng, ca un soldat dintr-o legiune romană scutul, şi am vârât mânerul harponului sub braț cu vârful îndreptat către monstrul rotitor.

Întregul trup îmi vibra sub acțiunea adrenalinei din sânge, simțurile mi se ascuțiseră, era senzația aceea de frică plăcută, viciu căruia îi poți cădea uşor pradă.

Fiecare detaliu de construcție al peştelui ucigaş mi se întipărea în memorie, de la mişcarea pulsândă a branhiilor de la baza capului şi până la lanțurile lungi de peştişori ventuză lipiți de burta latră şi netedă, albă ca zăpada. Un asemenea peşte, nu puteam decât să-l înfurii şi mai tare cu un harpon exploziv în bot. Singura mea şansă era o lovitură

în creier.

Am simțit momentul în care scârba lui față de ceața albastră fu copleşită de foame şi furie. Coada păru să-i înțepenească, apoi bătu apa cu câteva lovituri rapide, care îi măriră simțitor viteza.

M-am încordat, am ridicat tubul de oxigen să mă apăr de rechinul care îşi întrerupsese cercurile largi şi se îndrepta acum direct spre mine.

Am întins mâna cu harponul şi am apăsat vârful pe craniul albastru, bombat, exact între ochii galbeni, ucigaşi – şi am strâns trăgaciul cu arc de pe mânerul armei.

Împuşcătura a scos un zgomot care mi-a zgâlțâit timpanele şi harponul mi-a smucit mâna violent.

Rechinul alb se cabră ca un cal speriat şi din nou m-a azvârlit cât colo numai cu o mişcare, dar mi-am revenit iute să-i urmăresc agonia. Sub pielea netedă muşchii se contractau la întâmplare sub impulsurile creierului lovit, rechinul se rotea apoi se scufunda, se întorcea sălbatic pe spate pentru ca mai apoi să se arunce ca o săgeată spre fundul lagunei, de care se izbea cu botul, se ridica în coadă şi descria parabole fără nicio noimă prin apa de un albastru deschis.

Cu ochii pe el, dar la o distanță respectuoasă, am deşurubat capul consumat al harponului şi l-am înlocuit cu unul nou.

Rechinul alb ținea încă încleştate în dinți rezervoarele lui Sherry. Nu i le puteam lăsa. L-am urmărit prudent pe traiectoria violentă, imprevizibilă şi, când în sfârşit a rămas o secundă agățat neclintit cu nasul în jos, ținându-se numai în coadă, m-am mai repezit o dată şi i-am mai trimis încă o încărcătură explozivă în cap, cu harponul lipit strâns de craniul cartilaginos, în aşa fel încât întregul şoc al loviturii să se transmită direct creierului minuscul.

Bubuitura mi-a răsunat dureros în urechi, iar rechinul a

înțepenit. După aceea n-a mai mişcat, ci, îngheţat în rigoarea morții, s-a rostogolit şi a început să se scufunde. M-am repezit la el şi i-am smuls rezervoarele din fălci.

Am văzut imediat că furtunurile fuseseră sfâşiate de dinții rechinului, dar metalul nu era decât foarte tare zgâriat.

Ducând plămânii aceştia cu mine, am înotat repede peste vârfurile bambuşilor spre epavă. Din spărtură nu se mai ridicau bule şi apropiindu-mă am văzut că Sherry aruncase şi ultimul set de rezervoare.

Erau goale, iar ea murea cu-ncetul.

Dar chiar şi în clipele oribile de sufocare, nu făcuse încercarea sinucigaşă de a se ridica la suprafață. Mă aştepta, îndreptându-se încet spre moarte, dar avea încredere în mine.

M-am apropiat de ea şi mi-am scos tubul din gură şi i l-am dat ei. Avea mişcări încete şi dezordonate. Tubul îi scăpă din mână şi o luă în sus vărsând un torent de bule. L-am prins şi i l-am băgat cu forța în gură şi i l-am ținut aşa în timp ce mă lăsam uşor sub nivelul ei pentru ca aerul să se scurgă mai uşor.

Începu să respire. Pieptul i se ridica şi îi cobora odată cu înghițiturile de aer prețios şi am văzut-o recăpătându-şi aproape instantaneu forțele şi energia. Satisfăcut, mi-am mutat atenția asupra valvelor de la rezervoarele golite, pe care le-am transferat la setul pe care îl adusesem cu mine, cel distrus de rechin.

Timp de o jumătate de minut am respirat oxigen din ele, înainte de a i le pune lui Sherry în spate şi a mi le lua înapoi pe ale mele.

Acum aveam aer suficient ca să ne ajungă pentru decompresia lungă care ne aştepta până sus. Am îngenunchiat în fața lui Sherry iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet strâmb pe lângă tubul de oxigen şi mi-a făcut semn de succes, pe care i l-am întors. Tu O.K. Eu O.K., am gândit

şi am deşurubat capul consumat al harponului şi l-am schimbat cu unul nou din bandulieră.

Apoi am scos capul de la adăpostul carenei, în apele deschise ale lagunei.

Pe măsură ce cantitatea de peşte mort se împuțise, rechinii păreau să fi dispărut. Am mai văzut vreo două siluete urâte şi negre căutând şi adulmecând încă în apele murdare, dar frenezia scăzuse. Se mişcau ceva mai încet şi gândul la drumul împreună cu Sherry până sus nu m-a mai neliniştit aşa tare.

Am apucat-o de mână şi m-a surprins ce mână mică şi rece avea, dar mi-a răspuns cu o strângere a degetelor.

I-am arătat suprafața apei şi a dat din cap. Am condus-o afară din navă, ne-am lăsat în jos, şi acoperiți de desişul de bambuşi, ne-am îndreptat spre adăpostul recifului.

Umăr la umăr, ținându-ne de mână şi cu spatele lipit de stâncă, ne-am ridicat încet.

Lumina era din ce în ce mai puternică şi, când am ridicat ochii, şi am zărit forma balenierei, am mai prins curaj.

La douăzeci de metri m-am oprit pentru a începe decompresia. Un rechin Albacore gras trecu pe lângă noi, plin de pete şi chel ca un porc, dar nu ne acordă nicio atenție şi am coborât harponul lăsându-l să se îndepărteze în adâncurile înceţoşate.

Ne-am ridicat încet spre următoarea etapă de decompresie, la treisprezece metri unde am stat două minute, pentru ca azotul din sânge să se evapore normal prin plămâni. Apoi am pornit spre următoarea escală, la şase metri.

M-am uitat de-aproape la Sherry, prin mască, iar ea şi-a dat ochii peste cap, semn sigur că îşi recăpăta curajul şi obrăznicia. Acum totul mergea uns. Eram ca şi ajunşi acasă, la un pahar de whisky – mai aveam numai douăsprezece minute.

Baleniera era atât de aproape încât mi se părea că o pot atinge cu mâna. Vedeam limpede feţele negre ale lui Chubby şi Angelo suspendate peste bord, aşteptând cu nerăbdare să apărem.

Mi-am luat ochii de la ei şi am mai făcut un tur atent de orizont. La capătul celălalt al razei mele vizuale, acolo unde transparenţa apei se schimba într-o masă albastră şi solidă, am văzut ceva mişcând. Era doar bănuiala unei umbre care apăruse şi dispăruse înainte de a o fi văzut cu-adevărat, dar am simţit din nou muşcătura spaimei şi a neliniştii. Stăteam suspendat în apă, cu toate simţurile din nou treze, scrutând adâncurile şi aşteptând să treacă şi ultimele minute care se târau ca nişte insecte schiloade.

Umbra trecu din nou, vizibilă de data aceasta, cu o mişcare iute şi ameninţătoare care nu-mi lăsa niciun motiv să cred că ar fi vreun rechin Albacore. Diferenţa era aceea dintre umbra hienei care pândeşte în întunericul din preajma focului de tabără şi aceea a leului ieşit la vânătoare.

Şi deodată, dintre perdelele albăstrii de apă, apăru cel de al doilea rechin alb. Venea repede, tăcut. Trecu la o distanţă de vreo şaptesprezece metri, ca şi când nu ne-ar fi văzut, apoi se întoarse şi trecu iar pe lângă noi, ca un animal într-o cuşcă, de-a lungul gratiilor.

Sherry se strânse lângă mine şi cu greu mi-am desprins mâna din strânsoarea ei disperată. Aveam nevoie de ambele mâini.

La următorul tur rechinul schimbă ritmul mişcărilor şi îşi începu ocolurile largi care preced întotdeauna atacul. Se învârtea în cerc, cu ochii galbeni aţintiţi asupra noastră, flămânzi.

Brusc atenţia mi-a fost distrasă de coborârea lentă a unei duzini de cutii albastre cu pastile împotriva rechinilor. Văzând în ce încurcătură eram; probabil că Chubby golise

în apă toată rezerva. Una din ele trecu foarte aproape şi o apucai pentru Sherry.

Scotea un fum albastru în mâna ei, şi mi-am mutat din nou atenţia asupra rechinului. Substanţa albastră îl îndepărtase puţin, dar continua să ne dea târcoale şi să rânjească ameninţător spre noi.

M-am uitat la ceas, ne mai trebuiau trei minute pentru a fi în siguranţă, dar îmi puteam asuma riscul de a o trimite pe Sherry sus înaintea mea. Spre deosebire de mine ea nu avea deja azotul fâsâindu-i în sânge; încă un minut avea să-i fie suficient.

Rechinul micşoră raza cercurilor, cu noi tot în centru. Aproape – atât de aproape încât mă uitam direct în pupilele cu vârfurile de săgeţi şi-i citeam acolo intenţiile.

M-am uitat la ceas. Eram la limită, dar am hotărât s-o trimit pe Sherry sus. Am bătut-o pe umăr, şi i-am arătat suprafaţa cu gesturi elocvente. A ezitat, dar am mai bătut-o odată pe umăr şi mi-am repetat instrucţiunile.

Începu să se ridice încet, în direcţia cea bună, dar cu mişcări chemătoare ale picioarelor. Rechinul mă abandonă şi se ridică odată cu ea, urmărind-o.

Îl văzu şi începu să se ridice mai repede, dar rechinul se apropia fără efort. Acum eram dedesubtul lor şi mi-am făcut vânt într-o parte chiar în momentul în care rechinul îşi înţepenea coada în atitudinea aceea specifică, prevestitoare a atacului.

Eram chiar sub el, în clipa în care se întoarse să o apuce pe Sherry. Am întins mâna şi am lipit harponul de gâtul moale, apoi am apăsat pe trăgaci.

Am văzut şocul izbind carnea moale şi albă şi rechinul smucindu-se lateral cu o lovitură spasmodică din coadă. Ţâşni în sus şi ieşi din apă, făcu un salt imens şi căzu la loc într-un amestec de spumă şi apă.

Începu imediat să se rotească în cercuri înnebunite,

demenţiale, ca atacat de un roi de albine. Îşi căsca şi îşi închidea cu zgomot fălcile. Chinuit de nerăbdare, o urmăream pe Sherry cum îşi păstrează calmul şi urcă încet către balenieră. O pereche de labe uriaşe, cafenii, străpunseră suprafaţa în aşteptarea ei. Sub ochii mei se apropia tot mai tare de ele. Degetele negre se încleştară ca nişte cârlige de oţel şi fu smulsă din apă ca de o forţă miraculoasă.

Puteam să mă concentrez acum total asupra nevoii de a rămâne în viaţă în următoarele minute, înainte de-a o putea urma. Rechinul părea să-şi fi revenit din şocul exploziei şi renunţase la rotirile fără sens pentru a reîncepe cercurile cunoscute dătătoare de fiori.

Începu pe circumferinţa largă, pe care o strângea la fiecare nou cerc. Mi-am privit ceasul şi am constatat că în sfârşit puteam să-mi încep ascensiunea finală.

Am luat-o încetişor în sus. Durerea membrelor chircite îmi era proaspătă în minte – dar şi rechinul alb era din ce în ce mai aproape.

La trei metri dedesubtul bărcii m-am oprit din nou dar rechinul era prudent, probabil şi el îşi amintea recenta explozie din beregată. Îşi întrerupsese rotirile şi stătea nemişcat în apa albicioasă, planând pe aripioarele pectorale. Ne-am privit de la o distanţă de cinci metri şi am simţit că fiara uriaşă, albastră, îşi aduna forţele pentru atacul final.

Am întins harponul atât cât mi-a permis lungimea braţului şi încet, ca să nu-l stârnesc, am înotat spre el până când vârful i-a ajuns la doi centimetri de nările despicate sub bot.

Am apăsat pe trăgaci şi şocul exploziei l-a aruncat pe spate. A virat furios, iar eu am aruncat arma şi m-am repezit la suprafaţă.

Era ca un leu rănit, gemea din pricina rănilor primite şi mă atacă, cu spatele încovoiat ca un munte albastru şi cu

fălcile larg deschise. Ştiam că acum nimic nu-l mai întoarce din drum, numai moartea îl mai putea opri.

Gonind spre barcă am văzut mâinile lui Chubby care mă aşteptau, degetele ca un ciorchine de banane maronii, şi i-am fost recunoscător. Mi-am ridicat braţul drept deasupra capului, întinzându-l spre Chubby, şi în timp ce rechinul acoperea ultimii metri care ne despărţeau, am simţit degetele prinzându-mi încheietura.

Apoi apa explodă în jurul meu. Am simţit forţa enormă care mă smulgea din apă şi erupţia extraordinară a acesteia, despicată de masa rechinului. În clipa următoare eram întins pe spate pe fundul bărcii, scos chiar dintre fălcile temutului animal.

— Ai nişte prieteni grozav de simpatici, Harry, spuse Chubby pe un ton nonşalant, forţat, şi am privit repede în jur, în căutarea lui Sherry.

— Eşti bine? am întrebat-o când am văzut-o, palidă şi udă, la pupa.

Dădu din cap. Mă îndoiam că poate să articuleze.

Am smuls siguranţa chingilor şi m-am eliberat de greutatea aparatului de oxigen.

— Chubby, pregăteşte repede un baton de dinamită, am strigat aruncându-mi masca şi labele şi privind peste bord, în adânc.

Rechinul era tot acolo, dădea târcoale bărcii, rănit, furios şi frustrat. Ieşi să ne arate aripioara dorsală în toată lungimea ei. Ştiam că nu-i e greu să atace şi să distrugă scândurile balenierei.

— Dumnezeule, Harry, e oribil, îşi găsi Sherry vocea în cele din urmă.

Ştiam exact ce simte. Uram fiara aceea cu toată puterea spaimei prin care trecusem nu de mult; dar trebuia să-i abat atenţia şi să nu-l las să ne atace.

— Angelo, dă-mi murena pentru momeală şi cuţitul, am

strigat, iar el îmi aduse cadavrul rece şi alunecos.

Am tăiat din el o halcă de vreo cinci kilograme şi am azvârlit-o în lagună.

Rechinul se răsuci şi se aruncă spre bucata de carne, pe care o înfulecă fără să mestece; trecu atât de aproape de noi încât zgârie carena cu spinarea şi ne făcu să ne clătinăm violent.

— Repede, Chubby, am strigat şi i-am aruncat rechinului încă o halcă.

O prinse ca un câine flămând şi trecu iar pe dedesubt lovindu-se de carenă, făcând iar vasul să se clatine aşa de tare încât Sherry scoase un ţipăt şi se apucă cu mâinile de margine.

— Gata, spuse Chubby şi i-am trecut o bucată de murenă de aproape un metru, cu burta despicată atârnând ca o pungă.

— Pune batonul aici şi leag-o, i-am spus, iar el a început să zâmbească.

— Zău, Harry, chicoti el, începe să-mi placă. În timp ce eu hrăneam monstrul cu bucăţele de murenă, Chubby înveli atent, explozibilul într-o bucată de carne, din care nu mai ieşea decât un capăt al firului de cupru. Mi-o dădu înapoi.

— Conectează-l, i-am spus strângând vreo zece lungimi de braţ din firul de cupru în mâna stângă.

— Gata de tragere, zâmbi Chubby, şi am aruncat halca de carne cu explozibil în calea rechinului.

S-a repezit la ea şi cu spinarea lucioasă, albastră, a despicat suprafaţa apei când a înghiţit momeala. Imediat firul a început să se desfăşoare peste bord şi i-am mai dat drumul şi de pe mosor.

— Lasă-l s-o-nghită, am spus, iar Chubby a dat din cap încântat.

— O.K. Chubby, aruncă-l în aer, am mârâit chiar când peştele ieşea la suprafaţă, cu înotătoarea dorsală drept în

sus şi se înscria într-un nou cerc, cu firul de cupru atârnat de-un colţ al gurii ca o semilună.

Chubby apăsă pe detonator iar rechinul explodă într-o cascadă înaltă, rozalie, ca un pepene împuşcat, sângele deschis la culoare se amestecă cu carnea şi mai deschisă şi cu conţinutul purpuriu al burţii, sărind la 20 de metri în aer şi împroşcând laguna. Cadavrul zdrobit rămase să plutească la suprafaţă ca un trunchi însângerat, apoi se răstur-nă şi începu să se scufunde.

— Adio, Johnny Coadă-Lungă, hohoti Angelo iar Chubby zâmbi angelic.

— Hai acasă, am spus, căci valurile începuseră deja să treacă peste recif şi m-am temut că o să-mi vină să vărs.

Mi-am tratat însă indispoziţia cu un whisky Chivas Regal care a acţionat miraculos, chiar şi băut dintr-o cană emailată; numai mult mai târziu, în peşteră, Sherry mi-a spus:

— Presupun că aştepţi să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, şi alte asemenea tâmpenii?

I-am zâmbit şi mi-am desfăcut braţele.

— Nu, iubita mea, nu vreau decât să-mi arăţi cât îmi eşti de recunoscătoare.

Ceea ce a şi făcut, după care niciun vis urât n-a mai venit să-mi strice somnul, căci eram epuizat în trup şi spirit.

Cred că începusem cu toţii să privim laguna de la Gunfire Break cu un fel de teamă superstiţioasă. Seria de accidente şi întâmplări nefericite prin care trecuserăm părea să fie rezultatul unui complot malefic.

Ni se părea că de fiecare dată când ne întorceam acolo locul avea o înfăţişare mai sinistră şi că o aură ameninţătoare începuse să plutească deasupra apelor.

— Ştii ce cred eu? spuse Sherry râzând, dar nu tocmai în glumă. Eu cred că spiritele prinţilor moguli asasinaţi au luat urma tezaurului şi-l păzesc...

Nici lumina strălucitoare a dimineții n-a putut ascunde expresia de pe fețele lui Chubby şi Angelo.

— Şi mai cred că spiritele se ascundeau în rechinii ăia mari pe care i-am ucis ieri.

Chubby arăta de parcă ar fi mâncat stridii stricate dis-de-dimineață, se decolorase până la o nuanță maro-aurie, ca ceara, şi l-am văzut făcându-şi semnul cu mâna dreaptă.

— Domnişoară Sherry, spuse Angelo aspru, niciodată să nu spui aşa ceva.

Îi vedeam pielea ca de găină pe antebrațe. Şi el şi Chubby se temeau grozav de spirite.

— Aşa e, încetează, am aprobat şi eu.

— Dar glumeam, protestă Sherry.

— Halal glumă, i-am spus, ne-ai rupt gura. Şi am tăcut cu toții până când am trecut de canal şi ne-am oprit la adăpostul recifului.

Stăteam la prova, dar când am văzut cum mă privesc toți trei şi am văzut expresiile de pe fețele lor, mi-am dat seama că treceam printr-o criză. Cobor singur, am anunțat şi i-am văzut cum se mai calmează.

— Merg şi eu cu tine, se oferi Sherry cu jumătate de gură.

— Mai încolo, am acceptat, acum voiam să verific dacă mai e vreun Johnny şi să recuperez ce echipament am pierdut ieri.

Am coborât atent şi timp de cinci minute, am stat numai sub barcă, scrutând adâncurile în căutarea umbrelor periculoase, apoi am pornit încet spre fund.

Jos între umbrele adâncurilor apa era rece şi stranie, dar am constatat că refluxul din timpul nopții, curățase laguna şi trăsese în larg toate cadavrele şi sângele care cu o zi înainte atrăseseră un număr atât de mare de rechini.

Nu se vedea nicio urmă a rechinilor albi uriaşi, singurii peşti pe care îi întâlneam erau bancurile multicolore de locuitori ai recifului. O sclipire argintie dedesubt mi-a

indicat locul unde abandonasem harponul în graba de a ajunge la balenieră; apoi am găsit şi rezervoarele goale şi valvele avariate acolo unde le lăsasem, în carenă.

Am ieşit încărcat la suprafaţă şi, pentru prima dată pe ziua aceea, am văzut zâmbete pe feţele membrilor echipajului meu atunci când le-am spus că laguna e curată.

— Gata, am profitat de îmbunătăţirea stării lor de spirit, astăzi deschidem cala.

— Vrei să spargi carena? mă întrebă Chubby.

— Aşa mă gândisem, Chubby, dar cred că ne trebuie o cantitate prea mare de explozibil ca să intrăm în felul ăsta. Am hotărât să intru dinspre puntea pentru pasageri.

Le-am desenat pe tăbliţă ca să le explic.

— Probabil că încărcătura şi-a schimbat locul, cred că e împrăştiată în partea din spatele cabinei, şi odată făcută o gaură aici, vom putea să le scoatem bucată cu bucată pe scara pasagerilor.

— Dar drumul de-acolo până pe punte e destul de lung.

Chubby îşi săltă capul şi-şi masă fruntea gânditor.

— O să montez un scripete uşor în capul scării şi încă unul pe punte.

— E mult de muncă, spuse Chubby trist.

— E prima dată când suntem de aceeaşi părere – o să-ncep să mă tem că greşesc.

— N-am spus că greşeşti, spuse el înţepat, am spus numai că e mult de muncă. Nu poţi s-o pui pe domnişoara Sherry să tragă de scripete, nu?

— Nu, am încuviinţat, avem nevoie de cineva mai vânjos, şi l-am împuns în pântecul bombat şi tare ca piatra.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Chubby întunecat. Vrei să încep să mă echipez?

— Nu, l-am oprit. Sherry poate coborî cu mine să mă ajute să aşezăm încărcătura.

Voiam să-i pun nervii la încercare, după ororile zilei

precedente.

— O să deschidem cala, apoi plecăm acasă. N-o să mai lucrăm imediat după explozie. O să lăsăm fluxul să curețe laguna de peştii morți şi abia pe urmă ne scufundăm iar. Nu vreau să repetăm povestea de ieri.

Am pătruns în corpul navei ghidându-ne după firul de nylon pe care îl lăsasem la prima noastră vizită, de-a lungul punții inferioare, în sus pe scară şi-apoi pe puntea pentru pasageri şi în cele din urmă de-a lungul culoarului întunecat, puțin înfricoşat, care se înfunda în peretele calei.

Sherry îmi ținea lanterna iar eu m-am apucat să fac o gaură în perete cu burghiul pe care-l adusesem de sus.

Lucram greu fiindcă nu aveam în ce să mă proptesc, dar primii patru centimetri am mers repede. Stratul exterior al lemnului putrezise şi ajunsese la consistența plutei, după aceea însă am dat de scândurile de stejar dure ca fierul şi am fost nevoit să abandonez. Mi-ar fi luat o săptămână întreagă.

Fiindcă nu puteam să-mi pun explozibilul în găurile speciale, trebuia să folosesc o cantitate mai mare decât intenționasem şi să contez pe efectul dinamic al culoarului, în care şocul secundar urma să dărâme panourile înspre interior. Am pus şase jumătăți de baton, în colțuri şi în centrul cabinei şi le-am fixat cu butoane de peretele de lemn.

Pregătirile pentru explozie mi-au luat aproape o jumătate de oră şi am răsuflat uşurat când am părăsit spațiul închis, claustrofobic al bătrânei epave şi ne-am ridicat prin apa limpede spre suprafața argintie, filând în urma noastră cablurile izolate.

Chubby declanşă explozia pe când noi ne dezbrăcam echipamentul. Epava amortizase şocurile, pe care abia dacă le-am simțit la suprafață.

Am părăsit imediat laguna şi ne-am îndreptat spre casă

înveseliți la ideea unei zile de lenevie în aşteptarea fluxului care avea să curețe apa de hoituri.

În dimineața următoare Chubby şi cu mine am petrecut o jumătate de oră aducând echipamentul pe balenieră şi depozitându-l pe puntea epavei, înainte de a intra mai adânc în carenă.

Încărcăturile substanțiale pe care le montasem în perete produseseră dezastrul de care mă temusem. Sfărâmaseră puntea zdrobiseră pereții cabinelor pentru pasageri, blocând un sfert din lungimea culoarului.

Am găsit un loc potrivit pentru scripete şi, în timp ce Chubby îl monta, l-am lăsat şi m-am îndreptat înot spre cabina cea mai apropiată. Prin peretele sfărâmat mi-am trimis raza lanternei. Interiorul era, ca peste tot, sufocat de plante marine, dese, sub care se mai ghicea un mobilier simplu.

Am pătruns prin spărtură şi m-am prelins uşor de-a lungul punții, fascinat de obiectele pe care le-am găsit împrăştiate sau aruncate grămadă prin cabină. Erau bucăți de porțelan, un lighean spart, şi o oală de noapte superbă, al cărei desen cu flori roz se mai vedea încă prin stratul de sedimente depuse. Am găsit cutii de produse cosmetice şi sticluțe de parfum, ceva obiecte mai mici, din metal, greu de identificat şi grămezi dintr-un material amorf, putrezit, care ar fi putut fi haine, draperii sau saltele şi cearşafuri.

M-am uitat la ceas – era vremea să mergem la suprafață, să schimbăm rezervoarele de oxigen. Tocmai mă întorceam când am zărit un obiect mic, pătrat; am pus raza lanternei pe el şi l-am şters de stratul de murdărie. Era o cutie de lemn, de mărimea unui radio cu tranzistori, cu capacul minunat încrustat cu sidef şi baga. Am ridicat-o şi am luat-o sub braț. Chubby terminase de montat scripetele şi mă aştepta în dreptul scării. Ajunşi la suprafață, i-am dat lui Angelo cutia înainte de a urca la bord.

În timp ce Sherry ne turna câte o cană de cafea şi Angelo monta valvele la noul set de rezervoare, mi-am aprins un trabuc şi am studiat cutia.

Am văzut imediat că era într-un stadiu avansat de deteriorare. Încrustaţiile putreziseră şi se desprindeau din locul lor, lemnul de trandafir era umflat şi deformat, iar încuietoarea şi balamalele erau pe jumătate mâncate.

Sherry veni şi se aşeză pe banchetă lângă mine, să examineze prada. Recunoscu pe loc obiectul.

— E o cutie de bijuterii, exclamă ea. Deschide-o, Harry! Hai să vedem ce-i înăuntru!

Am băgat lama şurubelniţei sub încuietoare, şi la prima apăsare, cuiele au cedat şi capacul s-a deschis.

— O! Harry!

Sherry fu prima care băgă mâna în cutie, şi scoase un lanţ gros de aur cu o încuietoare masivă din acelaşi metal.

— Nici n-ai crede ce moderne sunt chestiile astea acum!

Toată lumea era cu mâinile în cutie. Angelo smulsese o pereche de cercei de aur cu safire, care-i înlocuiră imediat pe cei de alamă pe care-i purta în mod obişnuit, iar Chubby alesese un colier enorm de granate pe care şi-l atârnase la gât fălindu-se ca o adolescentă.

— Pentru doamna, ne explică el.

Erau bijuteriile personale ale unei femei din pătura mijlocie, probabil soţia vreunui funcţionar sau a unui oficial mai mărunt – niciuna nu avea o valoare prea mare, dar în acest context formau o colecţie fascinantă. Inevitabil domnişoara North şi-a adjudecat partea leului, dar am reuşit să-i smulg o verighetă groasă din aur curat.

— Ce vrei să faci cu ea? mă provocă ea, nevrând să cedeze nici un singur obiect.

— O să găsesc eu cum s-o folosesc, i-am spus şi i-am aruncat una din privirile mele încărcate de semnificaţii, irosită fiindcă ea se întoarse deja la explorarea cutiei de

bijuterii.

Am pus totuşi inelul în buzunăraşul cu fermoar al genţii de pânză în care îmi duc echipamentul. Chubby era deacum încărcat cu podoabe ca o mireasă hindusă.

— Dumnezeule, Chubby, dacă te vede Liz Taylor se îmbolnăveşte, i-am spus, iar el a acceptat complimentul cu o înclinare graţioasă a capului!

Mi-a fost greu să-l conving să ne întoarcem la epavă, dar, odată ajuns din nou în cabină, s-a pus pe muncă precum un uriaş printre resturile naufragiului.

Cu ajutorul scripetelui şi al forţelor noastre reunite, am scos scândurile şi bârnele care blocau culoarul, le-am târât pe puntea tunurilor şi le-am pus una peste alta deoparte, în galeria întunecoasă;

Ajunsesem la puţul de acces în cala de la prova, când rezervele de aer s-au cam terminat. Scândurile groase se despicaseră în explozie şi dincolo de ele se vedea ceva ce părea a fi materie solidă, compactă. Am presupus că era un conglomerat format din încărcătura turtită sub propria-i greutate şi presiune.

Dar abia în după-amiaza următoare am avut confirmarea. Ajunsesem în cele din urmă în cală, dar nu-mi închipuisem sarcina uriaşă care ne stătea înainte.

Timp de un secol, conţinutul calei fusese pătruns de apa de mare. Nouăzeci la sută din lăzi putreziseră şi se desfăcuseră, şi încărcăturile lor perisabile se combinaseră într-o masă negricioasă, friabilă.

În grămada asta de gunoi oceanic obiectele de metal, lăzile dintr-un material mai solid şi mai rezistent şi alte obiecte neperisabile, mari şi mici, stăteau înfipte ca monedele într-o plăcintă de Crăciun. Trebuia să săpăm după ele.

În acest moment am constatat că mai aveam de depăşit un obstacol. La cea mai mică mişcare a masei de putregai,

apa se umplea imediat de un nor agitat de particule întunecate care ucideau razele lanternelor şi ne aruncau în colţuri de un întuneric perfect.

Trebuia să lucrăm numai pe pipăite. Avansam îngrozitor de încet. Când dădeam de un obiect solid în masa moale, îl târam de-a lungul culoarului, îl coboram pe punte şi acolo încercam să-l identificăm. Uneori eram nevoiţi să spargem şi ce mai rămăsese dintr-o ladă ca să ajungem la conţinut.

Dacă obiectele erau lipsite de interes, le depozitam undeva mai departe pe punte, ca să ne păstrăm spaţiul pentru lucru.

După prima zi de muncă recuperasem un singur obiect care merita scos la suprafaţă. Era o ladă din lemn tare, îmbrăcată în ceva ce părea a fi piele şi cu colţare solide de alamă.

Era atât de grea încât eu şi Chubby n-am putut-o ridica. Numai greutatea ei şi mi-a dat speranţe. Mă gândeam că ar putea foarte bine să conţină o parte a tronului de aur. Chiar dacă lada nu arăta a fi fost construită de un dulgher dintr-un sat indian împreună cu fiii săi la mijlocul secolului al XIX-lea, mai era o şansă ca tronul să fi fost reambalat înaintea expedierii din Bombay.

Dacă într-adevăr conţinea o parte din tron, atunci sarcina noastră se uşura destul de mult! Ştiam ce fel de containere să căutăm de-acum încolo. Cu ajutorul scripetelui am târât lada pe punte, unde am învelit-o într-o plasă de nylon ca să nu se rupă sau să se deschidă când o ridicăm. În orificiile speciale făcute pe circumferinţa plasei am ancorat sacii pneumatici pe care i-am umplut cu oxigen din rezervoare.

Am urcat odată cu lada, aici golind din aerul din saci, colo umplându-i iar din rezervoare. Am ieşit la suprafaţă chiar lângă barcă şi Angelo ne-a aruncat câteva chingi de nylon cu care am legat lada înainte de a urca la bord.

Greutatea ei a făcut imposibilă ridicarea peste bord căci,

când ne-am unit eforturile şi am făcut prima încercare, baleniera a început să se clatine primejdios. A trebuit să desfacem catargul şi să ne folosim de el ca de un braţ de macara şi numai aşa am izbutit s-o aducem sus, împroşcând apă din toate încheieturile. În clipa în care a atins puntea, Chubby s-a repezit la motoare şi a cârmit spre canal. Fluxul ne gonea din spate.

Lada era prea grea şi curiozitatea noastră prea mare să ne permitem s-o cărăm până sus la peşteri. Am deschis-o pe plajă, cu forţa. Încuietoarea complicată de alamă suportase perfect rigorile apei de mare. Rezistă eroic eforturile noastre, dar până la urmă, într-o ploaie de ţăndări, capacul zbură scârţâind din balamalele ruginite.

Dezamăgirea mea a fost rapidă, căci era evident că acesta nu era tronul de aur. Abia când Sherry a luat unul din discurile mari, strălucitoare şi l-a învârtit în mâini curioasă, am început să bănuiesc că primisem un premiu uriaş.

Ceea ce ţinea ea în mână era un platou şi primul meu gând a fost că e din aur masiv. Când însă am smuls un altul din locaşul său măiestrit lucrat şi l-am întors să-l examinez, mi-am dat seama că e din argint aurit.

Stratul de aur îl protejase împotriva apei de mare şi era perfect conservat, o capodoperă a unui meşter aurar, cu un blazon în basorelief în mijloc şi cu marginile minunat încrustate cu scene din pădure, cu cerbi, vânători şi păsări.

Platoul pe care-l aveam în mână cântărea aproape un kilogram; l-am aşezat alături şi examinând restul setului am înţeles de ce lada fusese atât de grea.

Era un set complet de 36 de persoane, castroane de supă, farfurii pentru peşte şi antreuri, boluri pentru desert şi garnituri plus tacâmurile asortate. Apoi veneau platourile, o lampă de spirt magnifică, recipiente pentru vin, capace şi o tavă de friptură aproape cât o cădiţă pentru copii.

Pe fiecare piesă se regăsea acelaşi blazon şi scenele

ornamentale cu animale sălbatice şi vânători, iar lada fusese construită special pentru acest set de masă.

— Domnilor şi doamnelor, am spus, ca preşedinte îmi revine sarcina de a vă asigura pe toţi că mica noastră întreprindere lucrează acum în profit!

— Nu sunt decât nişte farfurii, spuse Angelo, iar eu mă strâmbai teatral.

— Dragul meu Angelo, acesta este probabil unul din cele câteva seturi de veselă de argint georgiană rămasă în lumea asta – e neprețuit.

— Cât? întrebă Chubby, îndoit.

— Doamne, Dumnezeule, n-am idee. Sigur, depinde şi de autor şi de posesorul inițial – blazonul aparține probabil unei case nobiliare. Un nobil trimis în India, un conte, un duce, poate chiar un vicerege.

Chubby mă privea de parcă încercam să-i vând un cal beteag.

— Cât? repetă.

— La domnii Sotherby, într-o zi bună, am ezitat, nu ştiu, să zicem o sută de mii de lire.

Chubby scuipă în nisip şi dădu din cap. Pe bătrânul Chubby nu-l prosteai.

— Tipu' ăsta, Shoterby, are o casă de nebuni?

— Aşa e, Chubby, se băgă şi Sherry. Toate astea fac o avere. Poate chiar mai mult de o sută de mii.

Acum Chubby era sfâşiat între scepticismul lui înnăscut şi cavalerism. Ar fi fost o impolitețe s-o facă pe Sherry mincinoasă. Făcu un compromis săltându-şi pălăria şi frecându-şi fruntea, scuipă încă o dată şi rămase tăcut.

Dar când am târât lada printre palmieri până la peşteră am văzut că o trata cu mai mult respect. Am ascuns-o în spatele maldărului de canistre, iar eu m-am dus după o sticlă nouă de whisky.

— Chiar dacă nu e niciun tron în formă de tigru pe epavă,

tot vom ieşi în câştig după asta, le-am spus.

Chubby sorbi din cana cu whisky şi murmură:

— O sută de mii – trebuie să fie nebuni.

— Trebuie să facem un control mai atent al calei şi al cabinelor. Dacă nu, s-ar putea să lăsăm acolo o avere.

— Chiar şi piesele mici, mai puțin spectaculoase decât platoul de argint, au o valoare artistică enormă, aprobă Sherry.

— Necazul e că ori de câte ori pui mâna pe ceva, se stârneşte aşa o ceață de nu-ți vezi nici vârful nasului, protestă Chubby şi i-am mai umplut o dată cana, plin de entuziasm.

— Auzi, Chubby, ştii pompa centrifugă acvatică a lui Arnie Andrews. De la Monkey Bay? l-am întrebat, iar el a aprobat din cap.

— Crezi că ne-o împrumută?

Arnie era unchiul lui Chubby. Era propietarul unei mici grădini de legume în sudul insulei St. Mary.

— S-ar putea, răspunde Chubby prudent. De ce?

— Vreau să încerc să montez o pompă de aspirație.

Le-am explicat desenând pe nisip, între picioare.

— Punem pompa în barcă şi-i montăm un tub de cauciuc până la epavă – uite-aşa.

Schițam cu degetul.

— Apoi o folosim în cală ca pe un aspirator, care să absoarbă toată mizeria şi s-o pompeze la suprafață.

— Da, asta e, izbucni Angelo entuziast. Şi când iese la suprafață o trecem printr-o sită şi recuperăm şi obiectele mici.

— Exact. Pentru că numai putregaiul şi obiectele mici şi uşoare vor fi aspirate – tot ce e mare sau greu va rămâne pe loc.

Am continuat încă vreun ceas, punând la punct detalii şi aducând îmbunătățiri ideii de bază. În tot acest timp

Chubby a făcut eforturi să fie bărbat şi să nu se înflăcăreze, dar până la urmă nu s-a mai putut abține.

— S-ar putea să meargă, murmură, ceea ce pentru el era semn de mare laudă.

— Păi atunci ar trebui să te duci după pompa aia, nu? l-am întrebat.

— Mai întâi cred c-am să mai beau ceva, declară el şi i-am întins sticla.

— Ia-o cu tine, i-am propus, economisim timp. A mârâit şi s-a dus să-şi ia haina.

Eu şi Sherry am dormit până târziu, bucuroşi la gândul unei zile de lenevealã care ne aştepta, cu sentimentul că întreaga insulă e a noastră. Nu-i aşteptam pe Chubby şi pe Angelo înainte de amiază.

După micul dejun am trecut şaua dintre dealuri şi am coborât pe plajă. Ne jucam în apa mică şi zgomotul valurilor care se spărgeau de exteriorul recifului, împreună cu bălăceala şi chiotele noastre, acopereau orice alt sunet. Numai printr-o întâmplare mi-am ridicat privirea şi am văzut avionul uşor venind dinspre continent.

— Fugi! i-am strigat lui Sherry, dar ea a crezut că glumesc, până când i-am arătat avionul cu mâna.

— Fugi! Să nu ne vadă! şi de data asta a reacționat prompt.

Goi puşcă, am rupt-o la fugă din apă spre plajă cât am putut de iute.

Auzeam deja bâzâitul motorului şi am privit peste umăr. Trecuse la mică înălțime peste extremitatea sudică a insulei şi acum, pe deasupra plajei lungi şi drepte, se îndrepta spre noi.

— Mai repede! am strigat la Sherry care alerga cu picioarele-i lungi şi fesele rotunde înaintea mea, cu şuvițele ude de păr fluturându-i pe spatele bronzat.

M-am uitat în urmă, avionul venea direct spre noi, ne mai

despărțeau vreo doi kilometri dar puteam vedea deja că era un bimotor. Se lăsă şi mai jos, ştergând nisipul alb de coral.

Din goană ne-am înhățat hainele şi am sprintat pe ultimii metri până la pâlcurile de palmieri. Acolo era o movilă formată dintr-un palmier doborât şi frunziş smuls de furtună din copaci. Era un adăpost bun, înspre care am târât-o pe Sherry, de braț.

Ne-am rostogolit la adăpostul frunzelor moarte şi am rămas alături, întinşi, gâfâind năpraznic după goana de pe plajă.

Era un bimotor Cessna. Mătură plaja şi trecu la marginea apei, la numai şase-şapte metri înălțime.

Avea fuselajul vopsit într-un galben tare, ca mijlocul unei margarete, împodobit cu numele de Africair. L-am recunoscut. Îl văzusem de câteva ori pe aeroportul insulei St. Mary, de obicei aducând sau luând grupuri de turişti cu mulți bani. Ştiam că Africair era o companie care închiria avioane, cu sediul pe continent şi că oricine putea închiria unul plătind un tarif oarecare pe milă. M-am întrebat cine era cel care plătea de data asta.

Pe locurile din față erau două persoane, pilotul şi un pasager, cu fețele întoarse spre noi la trecerea zgomotoasă prin apropiere. Erau însă prea departe pentru a le distinge trăsăturile şi nu eram sigur că-i cunosc. Singurul lucru de care puteam fi sigur era că amândoi erau albi.

Avionul întoarse scurt deasupra lagunei, cu o aripă îndreptată direct în jos, spre apa de cleştar, se redresă şi se pregăti să mai măture o dată plaja.

De data asta trecu atât de aproape că, printre frunzele palmierilor, m-am uitat chiar în ochii pasagerului. Mi s-a părut că-l recunosc dar nu eram sigur.

Apoi bimotorul se întoarse, luă înălțime încet şi se îndreptă spre continent. Avea un aer mulțumit, ca cineva care şi-a atins scopul şi a făcut o treabă bună.

Am ieşit târâş din ascunzătoare şi ne-am ridicat să ne scuturăm nisipul de pe trupurile ude.

— Crezi că ne-au văzut? mă întrebă ea timid.

— Cu funduleţul ăla al tău semnalizând ca o oglindă-n soare, nu văd cum ar fi putut să n-o facă.

— Poate că ne-au luat drept băştinaşi, sau pescari?

Am privit-o în faţă, şi-am rânjit.

— Pescar? Cu sânii ăştia superbi?

— Harry Fletcher, eşti un animal dezgustător, îmi spuse. Serios, Harry, ce-o să se întâmple acum?

— Tare-aş vrea şi eu să ştiu, iubita mea, tare-aş vrea, i-am răspuns.

Mă bucuram că Chubby luase cu el lada cu argintărie s-o ducă pe St. Mary. Probabil că era deja îngropată în spatele colibei din Turtle Bay. Tot eram în avantaj, chiar dacă va trebui să eliberăm locul în curând.

Vizita avionului ne dădu un nou imbold. Ştiam acum sigur că timpul ne e măsurat. La întoarcere, Chubby ne aduse veşti la fel de puţin plăcute.

— Mandrake a navigat timp de cinci zile printre insulele din sud. Au văzut-o de pe Coolie Peak aproape în fiecare zi, se învârtea în loc cam fără rost, ne povesti el. Apoi luni a ancorat din nou în Grand Harbour. Wally spune că proprietarul şi nevastă-sa s-au dus la hotel să ia prânzul, apoi au luat un taxi până în strada Frobisher. Au petrecut o oră în biroul lui Fred Coker, după care el i-a dus cu maşina la Cheiul Amiralităţii şi s-au întors la bordul lui Mandrake. A ridicat pânzele şi-a luat-o imediat din loc.

— Asta-i tot?

— Da, spuse Chubby, mai puţin faptul că Fred Coker s-a dus direct la bancă unde şi-a depus în contul personal 1500 de dolari.

— De unde ştii?

— A treia fiică a soră-mii lucrează la bancă.

Am încercat să arborez o mână veselă, chiar dacă simțeam nişte insecte mici şi urâte cum îmi umblă prin stomac.

— Ei, am spus, n-are niciun sens să stăm să bocim. Hai să încercăm să montăm pompa ca să prindem fluxul de mâine.

Ceva mai târziu, după ce-am dus pompa în peşteră, Chubby s-a întors singur pe balenieră, de unde a venit cărând un pachet lunguieț, învelit în pânză.

— Ce-ai acolo, Chubby? am vrut să ştiu şi, timid, a dezvelit un colț. Era carabina mea FN şi o duzină de încărcătoare într-un săculeț.

— M-am gândit că o să ne fie de folos, a murmurat el.

Am dus arma jos sub palmieri, şi am îngropat-o nu prea adânc lângă cutia cu dinamită. Faptul c-o ştiam la îndemână îmi mai dădea ceva curaj. M-am întors să-i ajut să asambleze pompa.

Am lucrat până noaptea târziu la lumina lămpilor cu gaz; era trecut de miezul nopții când am cărat pompa şi motorul pe balenieră şi le-am montat pe un suport grosolan de lemn, în mijlocul punții. Dimineața, pe drumul spre recif, şi eu şi Angelo mai lucram încă la pompă. Am asamblat-o şi am pregătit-o de încercare la o jumătate de oră după ce ajunsesem.

Trei dintre noi ne-am scufundat – Chubby, Sherry şi cu mine – şi am târât furtunul ca un şarpe negru şi țeapăn prin spărtura din bord şi prin puț, până la cală.

Când am ajuns acolo l-am bătut pe Chubby pe umăr şi i-am făcut semn să urce la suprafață. Mi-a răspuns cu un semn de noroc şi a pornit înot lăsându-ne pe Sherry şi pe mine pe puntea pentru pasageri.

Planificasem atent această parte a operațiunii şi am aşteptat nerăbdători ca Chubby să ajungă sus, după ce îşi va fi făcut etapele de decompresie. să urce în barcă, să

conecteze pompa şi să porneas-că motorul.

Murmurul stins şi vibraţia care se transmiteau prin furtun ne-a anunţat că Chubby era gata.

M-am proptit bine în spărtura neregulată din peretele calei şi am apucat capătul furtunului cu ambele mâini, Sherry a îndreptat raza lanternei spre masa întunecată de obiecte, spre care am îndreptat şi eu gura deschisă a furtunului.

Pe loc mi-am dat seama că avea să meargă, bucăţele de mici dimensiuni dispăreau miraculos în furtunul care provoca un mic vârtej aspirând apa şi particulele plutitoare.

La adâncimea la care eram şi la forţa motorului cu benzină, pompa putea absorbi 120, litri de apă pe oră, ceea ce reprezenta un volum considerabil. În câteva secunde curăţasem întreaga porţiune de lucru şi vizibilitatea se menţinea bună. Puteam începe să sondez în grămadă cu ranga, să deschid cutiile mai mari şi să le împing în culoarul din spatele nostru.

De vreo două ori am fost nevoit să recurg la scripete ca să mut obiecte sau lăzi mai voluminoase, dar în cea mai mare parte m-am descurcat foarte bine cu aspiratorul şi cu ranga.

Când a venit vremea să ieşim să schimbăm rezervoarele mutasem deja din loc aproape 20 de metri cubi de marfă. Am lăsat capătul furtunului prins bine pe punte şi am urcat, întâmpinaţi ca nişte eroi.

Angelo era transportat de fericire şi până şi Chubby zâmbea. În jurul balenierei apa era tulbure şi noroioasă, ca o supă îngroşată cu mâlul scos din cală, iar Angelo strânsese aproape o găleată plină de obiecte aspirate şi căzute în sită – o colecţie întreagă de nasturi, cuie, podoabe de rochii, însemne militare din alamă, câteva monede de argint şi cupru din vremea respectivă, şi tot felul de bucăţele de metal, sticlă sau os.

Chiar şi eu eram nerăbdător să mă întorc la lucru, dar

Sherry era atât de insistentă încât a trebuit să-i cedez lui Chubby trabucul fumat numai pe jumătate şi am coborât din nou. După vreun sfert de oră am dat de colțul unei lăzi răsturnate, asemănătoare cu celelalte pe care le cercetasem deja. Deşi lemnul era moale ca pluta, era ghintuit şi armat cu cercuri de fier şi a trebuit să mă lupt ceva cu el până să pot desprinde prima scândură, pe care am împins-o în spate. Următoarea a ieşit mai uşor; conținutul părea să fi fost o saltea din fibre vegetale în descompunere.

Am scos o mână plină care mai c-a-nfundat furtunul, dar în cele din urmă s-a dus la suprafață, îmi cam pierdusem interesul față de această cutie şi mă pregăteam să trec la o altă porțiune, dar Sherry dădea semne evidente de dezaprobare, bătându-mă cu pumnul în umăr şi refuzând să în-drepte lumina lanternei în altă parte decât spre masa respingătoare de fibre.

După aceea am întrebat-o de ce insistase, iar ea şi-a fluturat genele şi şi-a luat un aer important:

— Intuiție feminină, dragul meu. Nu ştii tu ce-i aia.

Împins de ea, am mai atacat o dată deschizătura lăzii, scoțând însă mănunchiuri mai mici, care să nu blocheze furtunul.

După ce am desprins vreo 15 centimetri de material am zărit lucirea metalului în adâncurile lăzii. Am simțit pentru prima oară zvâcnetul certitudinii în stomac şi am mai smuls o scândură cu o nerăbdare agitată. Lărgeam deschizătura ca să pot lucra mai uşor.

Am îndepărtat încet straturile compacte de fibre care, mi-am dat seama, fuseseră paie folosite la ambalare. Şi, ca un chip materializat într-un vis, s-a arătat.

Prima sclipire mititică s-a transformat într-o bucată de metal cu o lucrătură complicată şi am simțit mâna lui Sherry, care se înghesuia lângă mine, cum mă strânge de umăr.

Se vedeau un bot şi nişte buze strânse într-un mârâit sălbatic, dezgolind nişte colți uriaşi, aurii şi o limbă arcuită. Se mai vedea o frunte bombată, lată cât mine în umeri şi nişte urechi lipite de capul arămiu – şi o singură orbită goală, în centrul frunții largi. Lipsa ochiului îi dădea animalului o expresie oarbă şi tragică, ca a unui zeu mutilat.

M-a cuprins un fel de teamă religioasă uitându-mă la capul imens de tigru, minunat lucrat, pe care-l descoperisem. Ceva rece şi înfricoşător îmi alunecă în sus pe şira spinării şi fără să vreau m-am uitat în jur, în colțurile întunecate, respingătoare ale calei, aproape aşteptându-mă să văd acolo, la pândă, pe prinții moguli, gardieni ai comorii.

Sherry mă strânse din nou de umăr şi mi-am întors atenția spre idolul de aur, dar sentimentul de venerație era atât de puternic încât a trebuit să mă forțez să reîncep operațiunile de îndepărtare a ambalajului din jurul său. Lucram foarte încet, conştient că cea mai mică zgârietură sau stricăciune ar reduce substanțial din valoarea şi frumusețea acestei imagini.

La încheierea timpului de lucru, ne-am tras înapoi şi am privit capul şi umerii, eliberate, pe suprafața cărora lumina lanternei se reflecta în săgeți aurii care luminau cala ca pe un altar sfânt. Ne-am întors şi l-am lăsat în pace, în întuneric, iar noi am ieşit la lumina zilei.

Chubby şi-a dat seama imediat că ceva important se petrecuse, dar n-a spus nimic până nu ne-am urcat în barcă şi ne-am dat jos echipamentul. Mi-am aprins un trabuc fără să mă ostenesc să-mi şterg picăturile de apă de mare care mi se prelingeau din păr pe obraji. Chubby era cu ochii pe mine, dar Sherry stătea deoparte, învăluită în gânduri secrete, închisă în sine.

— L-ați găsit? m-a întrebat Chubby în cele din urmă, şi am dat din cap.

— Da, Chubby, e acolo.

M-a surprins să-mi aud propria voce răguşită şi tremurată.

Angelo, care nu sesizase starea de spirit, ridică privirea de unde se afla, la aşezatul materialelor. Deschise gura să spună ceva, dar o închise încet când realiză că ceva se schimbase în atmosferă.

Eram cu toţii tăcuţi, întâmplarea ne amuţise. Nu mă aşteptasem la asta şi am privit-o pe Sherry. Când în sfârşit se hotărî să se uite la mine, privirea îi era încărcată de ceva nedefinit.

— Hai să mergem acasă, Harry, spuse.

Am dat din cap către Chubby. Acesta decuplă furtunul şi-l aruncă peste bord; urma să-l recuperăm a doua zi. Apoi porni motoarele şi întoarse prova spre canal.

Sherry străbătu baleniera şi veni să se aşeze lângă mine pe banchetă. I-am pus un braţ de după umăr dar niciunul nu spuse nimic până când baleniera atinse nisipul alb al plajei insulei.

În lumina apusului, Sherry şi cu mine am urcat vârful care străjuia tabăra şi am rămas strânşi unul în altul să privim peste recif, cum lumina dispare în ocean şi cufundă laguna de la Gunfire Reef în umbre adânci.

— Într-un fel mă simt vinovată, şopti Sherry, ca şi când aş fi comis un sacrilegiu îngrozitor.

— Da, aprobai, ştiu ce simţi.

— Lucrul acela părea să aibă viaţă. E ciudat că am dat la iveală capul, înainte de orice altceva. Să vezi dintr-o dată faţa aia, fixându-te.

Se cutremură şi rămase tăcută câteva clipe.

— Dar am simţit şi o mulţumire profundă, o linişte interioară. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi – erau două sentimente atât de diferite şi în acelaşi timp se împleteau.

— Pricep. Şi eu am simţit la fel.

— Ce-o să facem cu el, Harry? Ce-o să facem cu animalul acela fantastic?

Nu ştiu de ce, nu-mi ardea să discut despre bani şi cumpărători în momentul acela – şi într-o oarecare măsură asta arată cât de mult mă mişcase descoperirea idolului de aur.

— Hai să coborâm, i-am spus în loc să-i răspund. Angelo ne aşteaptă cu masa.

Aşezat în lumina focului, cu o masă bună care-mi umplea şi-mi încălzea golul îngheţat din stomac, cu o cană de whisky într-o mână şi un trabuc în cealaltă, mă simţeam în sfârşit în stare să le povestesc şi celorlalţi ce se întâmplase.

Le-am spus cum dădusem de el şi le-am descris înfricoşătorul cap de aur. Mă ascultau într-o tăcere desăvârşită şi încordată.

— Am degajat capul până la umeri. Cred că aici se şi sfârşeşte. E găurit, probabil acolo unde se uneşte cu piesa următoare. Mâine ar trebui să-l putem ridica la suprafaţă, dar are să fie treabă complicată. Nu-l putem ridica numai cu scripetele. Trebuie să-l asigurăm înainte de a-l muta din loc.

Chubby veni cu o idee şi o vreme am discutat în detaliu felul în care ar trebui manevrat, cu riscuri cât mai mici.

— Putem presupune că toate cele cinci lăzi care conţineau tezaurul au fost încărcate laolaltă. Sper că le găsim în aceeaşi parte a calei, probabil ambalate asemănător în lăzi de lemn armate cu cercuri de fier...

— Mai puţin pietrele, interveni Sherry. În depoziţia sa în faţa Curţii Marţiale, ofiţerul indian a spus că fuseseră închise într-un sipet.

— Da, sigur, am încuviinţat.

— Cum ar arăta un astfel de sipet? întrebă Sherry.

— Am văzut unul expus la arsenalul din Copenhaga, care e probabil asemănător. E ca un seif mic metalic – cât o cutie de biscuiţi de format mare.

I-am indicat dimensiunile prin deschiderea braţelor, ca un pescar care se laudă cu ce peşte a prins.

— E armat cu cercuri de fier şi se închide cu o bară cu câte un lacăt în fiecare capăt.

— Sună impresionant.

— După o sută şi mai bine de ani petrecuţi în lagună e probabil moale ca o bucată de cretă, chiar dacă se mai ţine încă într-o singură bucată.

— Vom afla mâine, spuse Sherry încrezătoare.

A doua zi de dimineaţă am coborât pe plajă prin ploaia care ne răpăia pe mantale şi se scurgea de pe ele în cascadă. Norul era aşezat chiar pe vârfurile munţilor, mase întunecate şi uleioase care se rostogoleau dinspre mare şi-şi lansau încărcătura umedă deasupra insulei.

Forţa ploii ridica de pe suprafaţa mării o pulbere fină, perlată, iar perdelele cenuşii mişcătoare reduceau vizibilitatea la câteva sute de metri. Imediat ce ne-am îndreptat către recif, insula a dispărut într-o ceaţă plumburie.

Totul pe balenieră era rece şi lipicios şi şiroia de apă. Angelo era nevoit să scoată tot timpul apa, iar noi stăteam ghemuiţi în mantale, cu Chubby la cârmă, cu ochi mijiţi împotriva ploii violente şi piezişe, conducând nava de-a lungul canalului.

Geamandura portocalie fosforescentă sălta încă pe valuri în apropierea recifului; am apucat-o şi am tras afară capătul pe care l-am conectat din nou la pompă. Ne servea în acelaşi timp şi de ancoră, iar Chubby putea să taie motoarele.

A fost o adevărată uşurare să părăsim barca, să scăpăm de suliţele reci ale ploii şi să ne scufundăm în adâncul albastru, liniştit al lagunei.

După ce rezistase unor presiuni concertate din partea lui Chubby şi a mea, Angelo cedase în cele din urmă ameninţărilor mascate şi bacşişurilor pe faţă şi ne dăduse

salteaua lui umplută cu fibre de cocos. Odată îmbibată bine cu apă de mare, salteaua se scufundă repede şi am dus-o cu mine jos rulată strâns, legată cu frânghii.

Abia după ce am băgat-o prin spărtură şi am trecut-o de cele două punți am tăiat frânghiile şi am desfăcut-o.

Apoi, împreună cu Sherry m-am întors în cală, unde capul de tigru continua să-şi arate orb colții în lumina lanternei.

Zece minute ne-au fost suficiente ca să-l eliberăm din culcuş. După cum bănuisem, bucata asta se termina la nivelul umerilor, unde marginea era foarte atent lucrată – era clar că urma să intre în secțiunea de tron reprezentând trunchiul într-o îmbinare solidă şi abia vizibilă.

Când am răsturnat capul pe-o parte, cu multă grijă, am mai făcut o descoperire. Nu ştiu de ce avusesem convingerea că idolul era făcut din aur masiv, dar am constatat că în realitate era gol pe dinăuntru.

Stratul de metal era gros cam de doi centimetri şi jumătate, iar interiorul era nefinisat şi aspru la pipăit. Mi-am dat repede seama că un idol masiv ar fi cântărit câteva sute de tone şi că prețul unei asemenea lucrări ar fi fost prohibitiv chiar şi pentru un împărat care putuse suporta costul de construcție al unui templu ca Taj Mahal-ul.

Grosimea nu prea mare a stratului de metal slăbise evident structura şi de cum l-am răsturnat am văzut că deja suferise ceva stricăciuni.

Marginea gâtului era turtită şi strâmbă – poate în urma călătoriei prin pădurile Indiei într-o căruță fără arcuri, sau poate în timpul zvârcolirilor dinaintea morții ale lui Dawn Light, în ciclon.

Proptit în buza intrării m-am aplecat să-i încerc greutatea şi am luat capul în brațe ca pe trupul unui copil. Mi-am încordat gradat muşchii şi am fost încântat, chiar dacă nu surprins, când am reuşit să-l ridic.

Era desigur foarte greu, şi a trebuit să-mi adun toate forţele şi să-mi găsesc o poziţie bună, dar am reuşit. Nu avea mult peste 160 de kilograme, după cum l-am apreciat când m-am răsucit cu greu sub povara apăsătoare a aurului sclipitor şi l-am aşezat încet pe salteaua pe care Sherry o ţinea gata să-l primească. Apoi m-am îndreptat să mă odihnesc şi să-mi masez locurile unde muchiile ascuţite de metal îmi intraseră adânc în carne. În timp ce făceam asta am încercat puţină aritmetică mentală: 160 kg., însemnau 160.000 gr., la 150 uncia, asta însemna aproape trei sferturi de milion de dolari, Asta ca valoare intrinsecă a capului singur. Tronul mai avea şi alte secţiuni, probabil mai mari şi mai grele, la care se mai adăuga şi valoarea pietrelor. Totalul era deja astronomic, dar el se dubla sau chiar se tripla dacă ţinem cont şi de valoarea artistică şi istorică a prăzii.

Am renunţat să mai calculez. Nu avea niciun rost în această etapă, aşa că am ajutat-o pe Sherry să împăturească salteaua în jurul capului de tigru şi am legat totul într-un balot strâns bine. Abia după aceea am putut folosi scripetele să-l târâm pe scară şi de-a lungul punţii.

Încet şi cu grijă l-am scos din carenă, l-am trecut cu greu prin deschizătura strâmtă, dar am reuşit în cele din urmă să-l punem în plasa de nylon şi să umflăm sacii pneumatici. Şi din nou a trebuit să desfacem catargul ca să-l suim la bord.

Nimeni nu a propus ca el să rămână acoperit odată ce l-am adus bine-mersi în barcă, şi cu tot aplombul şi toată emfaza pe care am reuşit să le adun sub şuvoiul ploii tropicale, l-am dezvelit să-l vadă şi Chubby şi Angelo. Entuziasmul lor a pus în umbră până şi condiţiile mizerabile şi umede – s-au strâns în jurul lui să-l pipăie şi să-l studieze într-un cor de comentarii pe un ton ridicat şi chicoteli vesele.

Aceasta era atmosfera de bucurie festivă de care prima

noastră descoperire nu se bucurase. Avusesem suficient spirit de prevedere încât să-mi strecor sticla de voiaj în sac iar acum botezai cănile de cafea aburindă cu cantități generoase de scotch şi băurăm în cinstea noastră, a tuturor şi a tigrului de aur, râzând sub ploaia care se prăvălea asupră-ne şi răpăia pe comoara fabuloasă pe care o aveam la picioare.

Într-un târziu mi-am clătit cana peste bord şi m-am uitat la ceas.

— Mai coborâm o dată, am hotărât. Poți să dai drumul la pompă, Chubby. Ştiam acum unde trebuie să continuăm cercetările şi după ce am fărâmat ce rămăsese din lada care conținuse capul, am văzut, în spatele ei, o bucată dintr-o ladă asemănătoare. Într-acolo m-am dus cu aspiratorul, să curăț, gunoaiele ca să ne putem continua cercetările.

Săpăturile mele însă probabil dezechilibraseră grămada străveche de obiecte în putrefacție şi n-a mai fost nevoie decât de mişcarea produsă de fur-tunul care absorbea apa, pentru ca o parte din ele să se răstoarne. Cu un geamăt şi o bubuitură s-au prăbuşit pe lângă noi, iar aspiratorul n-a mai putut face față norilor de particule, care ne-au aruncat din nou în întuneric.

Am căutat-o pe Sherry pe pipăite şi mâinile ni s-au întâlnit, căci şi ea mă căuta. M-a strâns de mână să mă asigure că nu fusese lovită de lăzile în cădere şi m-am apucat să mai curăț ce mai puteam cu ajutorul aspiratorului.

După cinci minute am reuşit să zăresc licărirea galbenă a lanternei lui Sherry prin ceață, apoi am văzut silueta ei, apoi pe-a lăzilor proaspăt scoase la iveală.

Cu Sherry alături, am mai înaintat un pic prin cală. Mişcarea acoperise lada de lemn la care lucram, în schimb lăsase să se vadă un alt obiect pe care l-am recunoscut imediat, în ciuda stării foarte proaste în care se afla, fiindcă

era aproape exact aşa cum i-l descrisesem lui Sherry cu o seară înainte, până la bara trecută prin încuietoare şi cu lacăte la capete. Sipetul era însă aproape complet mâncat de rugină, şi când l-am atins, mâna mi-a rămas murdară de oxidul de fier ca praful de cretă roşie.

Lădiţa avea câte un inel de fiecare capăt, mai mult ca sigur mobile cândva, acum însă înţepenite de rugină şi lipite de pereţii ei – am putut totuşi să apuc de ele şi să trag obiectul din culcuşul lui de putregai. A ieşit provocând un minivârtej şi l-am ridicat relativ uşor. Nu cred că avea mai mult de 80 de kilograme şi cu siguranţă cea mai mare parte era structura masivă de fier.

După greutatea uriaşă a capului învelit în salteaua moale şi voluminoasă, scoaterea din epavă a sipetului, mai mic şi mai uşor a fost floare la ureche. N-a fost nevoie decât de un singur sac pneumatic ca să-l ridicăm.

Fluxul şi valurile albastre inundau din nou laguna şi baleniera sălta nerăbdătoare când am ridicat povara la bord şi am aşezat-o deasupra rezervoarelor de oxigen acoperite cu prelată, de la prova.

— Cum e când eşti bogat, Chubby? am strigat, iar el a tras o duşcă din sticlă, şi-a mijit ochii, a tuşit de tăria băuturii şi mi-a zâmbit.

— Ca şi pân-acum, amice. Nicio schimbare încă.

— Ce-ai să faci cu partea ta? insistă Sherry.

— E puţin cam târziu, d-ră Sherry, dacă ar fi venit acum douăzeci de ani, aş fi ştiut eu ce să fac cu ei – şi-ncă cum!

Mai trase o înghiţitură.

— Asta-i baiul: niciodată nu ai lucrurile când eşti tânăr, iar când îmbătrâneşti, e prea târziu.

Şi tu, Angelo? se întoarse ea spre Angelo care stătea cocoţat pe sipetul ruginit, cu buclele de ţigan grele de apă, atârnându-i pe obraji şi cu stropii agăţaţi în genele lungi şi negre. Tu eşti încă tânăr, ce-ai să faci?

— Domnişoară Sherry, am stat şi m-am gândit – şi am deja o listă de-aici până la St. Mary şi-napoi.

În două drumuri de pe plajă până în tabără era dus şi capul de tigru şi sipetul la adăpost de ploaie, în peştera pe care o foloseam ca depozit.

Chubby a aprins două felinare cu gaz, căci cerul jos adusese o înserare prematură, şi ne-am strâns în jurul sipetului, în timp ce capul de aur ne străjuia din locul de onoare, o poliță de pământ făcută în fundul peşterii.

Cu un fierăstrău şi o rangă Chubby şi cu mine ne-am pus pe lucru la încuietoare şi nu ne-a trebuit mult să ne dăm seama că aparența decrepită a metalului era înşelătoare: era clar că era făcut dintr-un aliaj întărit. În prima jumătate de oră am rupt trei lame de fierăstrău, iar Sherry s-a arătat profund şocată de limbajul meu. Am trimis-o să ia o sticlă de Chivas Regal din peştera noastră ca să păstrez moralul muncitorilor ridicat, apoi eu şi Chubby am făcut o pauză de ceai, în variantă scoțiană.

Cu forțe noi ne-am reluat asaltul asupra cufărului, dar ne-au mai trebuit încă douăzeci de minute până să tăiem bara. Afară se făcuse de-acum întuneric. Ploaia continua să cadă şuierând, dar foşnetul moale al frunzelor de palmier prevestea un vânt dinspre vest care să împrăştie norii de furtună înainte de venirea zorilor.

Odată tăiată, am desfăcut bara cu un ciocan de un kilogram din trusa de scule. Fiecare lovitură scotea o ploaie de solzi ruginii de pe suprafața metalului şi ne-au trebuit destule lovituri ca să smulgem bara din îmbrățişarea corodată.

Dar chiar şi descuiat, capacul a refuzat să se deschidă. N-a vrut să cedeze în ciuda loviturilor de ciocan primite din toate părțile şi a unei noi serii de înjurături din partea mea.

Am cerut o altă pauză de whisky, pentru dezbateri.

— Ce-ai zice de puțină dinamită? propuse Chubby cu un

licăr în privire; dar a trebuit să-l potolesc.

— Ne trebuie o lampă de sudură; ne anunță Angelo.

— Extraordinar, l-am felicitat ironic, căci îmi pierdeam răbdarea văzând cu ochii. Cel mai apropiat atelier de sudură e la o sută de kilometri depărtare, iar tu vii cu o asemenea idee.

Sherry a fost cea care a descoperit a doua încuietoare, un cui ascuns, care trecea prin capac şi se înfigea adânc în corpul lăzii. Era bineînțeles nevoie de o cheie pentru a-l deschide, dar în lipsa ei am găsit un cui lung de un centimetru, pe care l-am băgat în gaura cheii şi, cu puțin noroc, am agățat mecanismul şi l-am deschis.

Chubby se repezi din nou la capac, care de data asta se deschise încet, pe balamalele ruginite. Ceva din conținutul putrezit şi urât mirositor se sfâşie desprinzându-se de căptuşeala din pânză maro. Era o țesătură de bumbac, compactă ca o cărămidă, udă, şi am presupus că fuseseră haine sau pânzeturi băştinaşe folosite la ambalare.

Tocmai mă pregăteam să cercetez mai departe când, deodată, m-am trezit în rândul al doilea, uitându-mă peste umărul lui Sherry North.

— Mai bine lasă-mă pe mine, spuse ea. Tu poate spargi ceva.

— Asta-i bună! am protestat.

— Ce-ar fi să-ți mai torni ceva de băut? îmi propuse ea sec şi se apucă să ridice straturile de pânză udă.

Propunerea nu era chiar atât de rea, mi-am spus, şi mi-am mai umplut o dată cana şi m-am uitat la Sherry care scoase la iveală un strat de pachețele învelite în pânză.

Fiecare era legat cu un şnur care se descompunea la cea mai mică atingere, iar primul pachet s-a dezintegrat când a încercat să-l scoată. Sherry, şi-a făcut mâna căuş şi a aşezat totul pe o bucată de prelată întinsă pe jos, alături. Pachetul conținea zeci de obiecte mici, rotunjite, între mărimea unei

gămălii de chibrit şi o boabă mare de strugure, fiecare învelit într-o bucăţică de hârtie care, ca şi pânza, putrezise complet.

Sherry luă unul dintre aceste obiecte şi-l şterse de rămăşiţele de hârtie, dând la iveală o piatră mare, albastră, lucioasă, tăiată în faţete pătrate şi şlefuită numai pe o parte.

— Safir? îşi dădu cu presupusul.

Am luat piatra şi am examinat-o rapid în lumina lanternei. Era opacă şi a trebuit s-o contrazic.

— Nu, cred că e mai degrabă un lapis lazuli. Pe ce mai rămăsese din hârtie, lipit de ea, se vedeau urme decolorate dintr-o vopsea albastră.

— Cerneală, cred.

— Am mototolit-o între degete.

— Măcar Roger, colonelul nostru, şi-a bătut capul să identifice fiecare piatră în parte. Probabil a învelit fiecare bucăţică într-o hârtie numerotată, cu corespondenţi într-o machetă a tronului, care să-i dea posibilitatea să-l refacă.

— Acum nu mai avem nicio şansă, spuse Sherry.

— Nu ştiu, am spus. O să fie al naibii de greu dar cred că se poate.

Aveam între materialele aduse şi un teanc de pungi de plastic şi l-am trimis pe Angelo după ele. După ce desfăceam fiecare pachet din pânza putredă, curăţam în mare pietrele pe care le conţinuse şi puneam fiecare lot într-o pungă separate.

Mergea încet deşi lucram cu toţii şi după aproape două ceasuri, umplusem zeci de pungi cu mii de pietre semipreţioase: lapis lazuli, ochi-de-tigru, granate, verdite, ametiste, şi încă altele de care nu eram sigur. Fiecare piatră fusese tăiată cu dragoste şi şlefuită în aşa fel încât să se potrivească perfect în lăcaşul ei în tronul de aur.

Când am ajuns la ultimul strat am dat şi de pietrele cu valoare mai mare. Bătrânul colonel le alesese pe acestea în

primul rând, de-aceea fuseseră aşezate la fundul sipetului.

Aveam în mână o pungă de plastic cu smaralde, care ardeau ca o stea în lumina lanternei. Ne zgâiam la ele ca fermecaţi şi le roteam încet să prindă lumina albă şi crudă.

Le-am pus deoparte şi Sherry şi-a scufundat din nou mâna în ladă, şi după o clipă de ezitare, a scos un pachețel mai mic. L-a frecat în mână să îndepărteze materialul ud şi descompus care învelea într-un strat gros o singură piatră.

Şi ne-am trezit că ţine în căuşul palmei Marele Mogul. Era cât un ou de găinuşă, tăiat în multe fațete, exact aşa cum îl descrisese cu multe sute de ani în urmă Jean Baptiste Tavernier.

Toată galeria sclipitoare de pietre pe care le scosesem până atunci nu puteau întuneca valoarea pietrei acesteia, aşa cum toate stelele de pe firmament, nu pot întuneca soarele care răsare. Păleau şi dispăreau în fața strălucirii şi limpezimii marelui diamant.

Sherry întinse încet mâinile făcute căuş spre Angelo, vrând să i-l dea să-l studieze, dar el îşi trase mâinile şi, şi le încleştă la spate, cu ochii aţintiţi asupra pietrei, într-o venerație superstiţioasă.

Sherry se întoarse şi i-l oferi lui Chubby, dar şi acesta refuză, grav.

— Dă-i-l lui domnu Harry. Cred că-l merită.

L-am luat din mâna ei, surprins să constat că o flacără atât de nepământeană poate fi atât de rece la pipăit. M-am ridicat, m-am îndreptat spre colțul în care tigrul stătea furios, cu colții dezveliţi în lumina neclintită a felinarelor şi am apăsat diamantul să intre în orbita goală.

Se potrivea perfect şi cu ajutorul cuţitului am strâns ghearele de aur care-l ţineau şi pe care colonelul le desfăcuse probabil cu baioneta, cu un secol şi un sfert în urmă.

Apoi m-am tras înapoi şi am auzit exclamaţiile de uimire.

Cu ochiul reîntors în orbită, fiara de aur revenise la viață. Părea acum că ne urmăreşte cu detaşare împărătească, şi te aşteptai în fiecare clipă să auzi mârâitul înfundat, furios.

M-am întors la locul meu, în cercul cu sipetul ruginit în centru, şi cu toții am rămas să privim neclintiți la capul de tigru din aur. Eram ca adoratorii unui rit păgân şi vechi, venerând un idol înfricoşător.

— Chubby, prietenul meu scump şi drag, ai să-ți câştigi un loc de frunte în cartea de aur a recunoştinței dacă-mi dai sticla aia, am spus şi vraja s-a destrămat;

Şi-au recăpătat cu toții vocile şi-şi disputau sălbatic dreptul la cuvânt. Şi n-a durat mult şi a trebuit s-o trimit pe Sherry să mai aducă o sticlă de lubrifiant pentru gâtlejuri.

Ne-am îmbătat zdravăn în seara aceea, chiar şi Sherry North, care a trebuit să se sprijine de mine când, într-un târziu, ne-am retras zgomotos prin ploaie spre peştera noastră.

— Fletcher, tu chiar vrei să mă corupi.

Se împiedică într-o băltoacă şi fu cât pe ce să mă doboare şi pe mine.

— E prima dată când mă îmbăt criță.

— Liniştește-te, iubita mea, curând lecția a doua de corupție.

M-am trezit pe când era încă întuneric; m-am ridicat din pat atent să n-o trezesc pe Sherry, care răsufla uşor şi egal.

Era răcoare, aşa că am tras pe mine o pereche de pantaloni scurți şi un jerseu de lână.

Afară vântul spărsese plafonul de nori. Ploaia încetase şi stelele se zăreau prin spărturi; aveam destulă lumină să văd cadranul fosforescent al ceasului. Era puțin după trei.

Îmi căutam palmierul favorit când am văzut că uitasem felinarul aprins în peştera-depozit.

Am terminat ce-aveam de făcut şi m-am apropiat de intrarea luminată. Sipetul deschis era acolo unde-l lăsasem,

ca şi nepreţuitul cap de aur cu ochiul său strălucitor – şi deodată m-a cuprins groaza pe care o simte zgârcitul pentru soarta bogăţiei sale. Erau atât de vulnerabile.

— „... când intră hoţii...” mi-a trecut prin cap şi nu ne puteam plânge de lipsa hoţilor în imediata apropiere.

Trebuia să le punem la adăpost, iar mâine va fi prea târziu. În ciuda durerii de cap şi a gustului de whisky trezit pe care-l simţeam în gât, trebuia s-o fac acum. Dar aveam nevoie de ajutor.

De la prima chemare Chubby ieşi în gura peşterii, la lumina stelelor, superb în pijamaua vărgată şi treaz ca şi când înainte de culcare n-ar fi băut decât lapte. I-am povestit despre temerile şi presimţirile mele negre. Chubby mormăi şi intră cu mine în peştera-depozit. Am pus pungile de plastic grămadă la loc în lădiţa de fier şi i-am legat capacul cu o frânghie de nylon. Capul de aur l-am învelit cu grijă într-o bucată de prelată verde, apoi le-am dus pe amândouă între palmieri, şi ne-am întors după lopeţi şi felinar.

La lumina albă şi egală a acestuia ne-am pus pe lucru amândoi şi am săpat două gropi nu prea adânci în solul nisipos, la câţiva metri de locul unde îngropasem deja explozibilul şi carabina FN cu muniţia de rezervă. Am culcat capul şi sipetul şi le-am acoperit. După aceea am măturat pământul deasupra cu o creangă de palmier ca să şterg orice urmă a activităţii noastre.

— Acum eşti mulţumit, Harry? m-a întrebat Chubby sfârşit.

A plecat printre palmieri, cu felinarul în braţe şi fără să privească în urmă. Ştiam că n-o să mai pot să adorm, căci săpatul îmi limpezise capul şi-mi înfierbântase sângele. Nu avea niciun rost să mă întorc în peşteră să stau cuminte lângă Sherry până în zori.

Aveam nevoie de un loc liniştit şi retras, în care să-mi

plănuiesc următoarele mutări din jocul acesta complicat al întâmplării în care intrasem. Am ales cărarea care ducea la şaua dintre cele două vârfuri mai mici. Pe când urcam, ultimii nori luaţi de vânt descoperiră o lună gălbuie, care mai avea o săptămână până să fie plină. La lumina ei, destul de puternică să-mi arate calea până pe vârful cel mai apropiat, am părăsit cărarea şi mi-am făcut drum spre culme.

Am găsit un loc apărat de vânt şi m-am cuibărit. Mi-ar fi plăcut să am la mine un trabuc, gândesc mai bine când ţin unul între dinţi. De asemenea, gândesc mai bine când nu sunt mahmur, dar nici aici nu era nimic de făcut.

După o jumătate de oră hotărâsem că trebuie consolidat câştigul de până acum. Spaimele care mă asaltaseră ceva mai devreme, pentru siguranţa averii mele, însă nu dispăruseră; mai mult aveam semne certe că haita de lupi era prin apropiere, la vânătoare. De îndată ce se va lumina vom încărca ce adunasem până acum – capul şi sipetul – şi ne vom întoarce repede pe St. Mary să le punem la adăpost după un plan pe care îl întocmisem cu multă grijă.

Va veni şi vremea să ne întoarcem la Gunfire Reef şi să recuperăm ce mai rămăsese în adâncurile întunecate ale lagunei. Odată hotărârea aceasta luată m-am simţit mai uşurat, mai vesel şi am început să caut rezolvarea celei de-a doua probleme care mă frământa de multă vreme.

Nu peste mult timp voi putea să-i cer mâna lui Sherry North şi să văd cărţile acelea pe care cu atâta grijă le ţinuse în mânecă. Voiam să ştiu de ce adâncul albastru al ochilor i se întuneca uneori şi să dezleg o sumedenie de alte mistere care o înconjurau. Şi vremea aceea va veni curând.

În sfârşit cerul începu să pălească, prima rază sidefie a zorilor se întinse dinspre est, netezind suprafaţa aspră a oceanului. M-am ridicat cam ţea-păn din fotoliul dintre pietre şi am dat ocol vârfului pe partea bătută de vântul rece

dinspre vest. Am rămas în picioare pe fața expusă, cu vântul care-mi făcea pielea ca de găină pe brațe şi-mi răvăşea părul.

Am privit în jos, spre lagună şi, în lumina încă incertă a zorilor, forma întunecată a navei care se strecura hoțeşte în brațele primitoare ale golfului mi s-a părut a fi o fantomă.

În acelaşi moment am văzut cum lasă ancora, apa se ondulă la prora şi iahtul se răsuci în vânt şi-şi arătă silueta ca să nu-mi lase nicio îndoială că era Mandrake.

Şi, înainte să-mi revin din şoc, coborî o bărcuță care se îndreptă iute spre plajă.

Am rupt-o la fugă.

M-am împiedicat şi-am căzut, dar inerția m-a purtat înainte şi, după ce m-am rostogolit o dată, m-am ridicat direct în picioare şi mi-am continuat alergarea.

Am dat năvală în peşteră la Chubby gâfâind şi strigând:

— Mişcați-vă! Repede, mişcați-vă! Sunt deja pe plajă!

Amândoi s-au răsucit în sacii de dormit. Angelo era ciufulit şi cu ochii cârpiți de somn, dar Chubby fu într-o clipă treaz şi în mişcare.

— Chubby, am spus, du-te şi adu arma de unde-i îngropată. Fuga, în câteva minute vor fi acolo.

Până să termin se şi îmbrăcase, trăsese o cămaşă şi acum îşi încheia cureaua la blugi. Mârâi ceva în semn c-a înțeles.

— Vin şi eu după tine într-o clipă, am strigat după el.

O luase la fugă în lumina palidă a zorilor.

— Angelo, mişcă-te!

L-am înşfăcat de umăr şi l-am scuturat.

— Vreau să ai grijă de domnişoara Sherry, m-auzi?

Era îmbrăcat şi dădea din cap la mine ca o bufniță.

— Haide!

Mai mult l-am târât în fugă către peştera mea. Am smuls-o pe Sherry din pat şi, în timp ce se îmbrăca, i-am spus ce se întâmplase.

— Ai să pleci cu Angelo. Vreau să luați o canistră cu apă de băut şi să coborâți pe partea sudică a insulei, dar mai întâi treceți şaua şi vă țineți la adăpost. Urcați creasta şi vă ascundeți în hornul unde-am găsit inscripția. Ştii unde.

— Da, Harry, dădu ea din cap.

— Rămâi acolo. Nu ieşi şi nu te arăți, orice-ar fi. Pricepi?

Dădu din cap vârându-şi poalele cămăşii în pantaloni.

— Ține minte, indivizii ăştia sunt nişte criminali. De-acum nu ne mai jucăm, avea de-a face cu o haită de lupi.

— Da, Harry, ştiu.

— Bine atunci – am îmbrățişat-o şi-am sărutat-o în fugă. Hai, plecați.

Au ieşit din peşteră şi-au pornit în trap printre palmieri. Angelo ducea canistra cu apă de băut.

Cât am putut de repede, am aruncat într-un sac câteva lucruri necesare, o cutie de trabuce, chibrituri, binoclul, o sticlă cu apă şi un jerseu gros, nişte ciocolată şi o cutie cu ceva alimente, o lanternă, şi m-am încins cu centura de care era prins, în teacă, cuțitul greu de momeală. Mi-am aruncat sacul pe umăr şi am ieşit în goană din peşteră, pe urmele lui Chubby, printre palmieri, în direcția plajei.

După cincizeci de metri am auzit rafala unei arme de calibru mic, un strigăt, apoi o nouă rafală.:. Era chiar în fața mea, foarte aproape.

M-am oprit şi m-am strecurat după trunchiul unui palmier, încercând să zăresc ceva printre umbrele copacilor. Am văzut o mişcare, o siluetă fugind spre mine, am scos cuțitul din teacă şi-am aşteptat până-am fost sigur, apoi am spus încetişor:

— Chubby!

Silueta se întoarse brusc. Ducea carabina FN şi banduliera de pânză cu încărcătoarele de rezervă şi răsufla precipitat, dar uşurat că m-a găsit.

— M-au văzut, mormăi el. Sunt câteva sute.

În clipa aia am zărit o mişcare printre copaci.

— Uite-i că vin, am spus. Hai s-o ştergem.

Voiam să-i las lui Sherry un avans bun, de aceea n-am luat-o prin şa, ci am cârmit direct spre sud ca să încurc urmele. Ne-am îndreptat spre mlaştinile de la capătul sudic al insulei.

Ne-au reperat când le tăiam pieziş calea. Am auzit o exclamaţie, apoi altele de răspuns, apoi cinci împuşcături din cinci colţuri diferite şi-am văzut gurile ţevilor de puşcă cum înfloresc printre copacii întunecaţi. Un glonţ lovi trunchiul unui palmier sus, deasupra capetelor noastre, se auzi un pocnet înfundat, lemnos, dar picioarele ne duceau iute şi în câteva minute strigătele urmăritorilor rămăseseră mult în urmă.

Am ajuns la marginea sărăturilor şi am făcut un ocol spre interior pentru a evita mlaştina urât mirositoare. Pe prima pantă lină a dealurilor ne-am oprit să ne tragem răsuflarea. Lumina era din ce în ce mai puternică. Soarele avea să răsară curând şi voiam să fim la adăpost până atunci.

Deodată izbucniră strigăte îndepărtate de nemulţumire din direcţia mlaştinii şi am presupus că urmăritorii se împotmoliseră în noroiul cleios. Asta o să-i mai potolească, mi-am zis, şi-am zâmbit.

— O.K. Chubby, hai să mergem, am şoptit şi, pe când ne ridicam, am auzit un alt sunet, dintr-o altă direcţie.

Era amortizat de distanţă şi de crestele care ne separau, căci venea dinspre partea exterioară a insulei, dar nu încăpea nicio îndoială că era zgomotul unei arme automate.

Am înţepenit cu urechile ciulite şi zgomotul se repetă, într-o rafală prelungită de mitralieră. Apoi se aşternu liniştea, deşi am continuat să aşteptăm încă trei sau patru minute.

— Haide, am spus încet, nu mai putem întârzia. Am luat-o la fugă în sus, spre vârful sudic.

Urcam repede în lumina tot mai clară a zorilor, prea ocupat ca să am timp să-mi fac griji; am atacat creasta îngustă şi am ajuns, în fine, în fisura adâncă în care aranjasem să ne întâlnim cu Sherry.

Adăpostul era tăcut şi pustiu şi, fără speranţe prea mari, am spus:

— Sherry! Eşti aici?

Din întuneric nu veni niciun răspuns şi m-am întors la Chubby.

— Aveau un avans bun faţă de noi. Ar trebui să fi ajuns.

Abia acum rafalele de mitralieră pe care le auzisem mai devreme începură să capete un sens.

Am scos binoclul din sac, pe care l-am îndesat apoi într-o fisură în peretele de stâncă.

— Au dat de belea, Chubby, i-am spus. Haide! Hai să vedem ce s-a-ntâmplat.

Odată ajunşi pe creastă, am dat de mulţimea de bolovani aruncaţi pe versantul dinspre mare, dar chiar şi în graba şi neliniştea legate de viaţa lui Sherry ne strecuram cu grijă să nu fim văzuţi dintre palmieri sau de jos, de pe plajă.

După ce-am traversat creasta am avut în faţa ochilor o privelişte nouă: plaja rotunjită şi linia neagră şi zdrenţuită a recifului Gunfire.

M-am oprit brusc şi l-am tras pe Chubby în jos, lângă mine, la adăpost.

Ancorată într-o poziţie din care putea supraveghea gura şenalului prin recif, se zărea vedeta din Zinballa Bay, nava amiral a vechiului meu prieten Suleiman Dada. O barcă mică, cu motor, înţesată cu siluete minuscule, se îndrepta spre ea, întorcându-se de pe plajă.

— Fir-ar a dracului! am murmurat. Au planificat totul. Manny Resnick a făcut echipă cu Suleiman Dada. De-aia i-a luat atâta până s-ajungă aici. În timp ce Manny ancora în dreptul plajei, Dada ţinea sub observaţie canalul, ca să n-o

mai putem şterge ca data trecută.

— Şi şi-a trimis oamenii pe plajă – asta a fost rafala de mitralieră. Manny Resnick a intrat în golf să ne stârnească din ascunzătoare, iar Dada aştepta la uşa de serviciu.

— Şi domnişoara Sherry şi Angelo? Crezi c-au scăpat? Sau oamenii lui Dada i-au prins când traversau creasta?

— O, Doamne! am gemut, blestemându-mă că nu rămăsesem cu Sherry.

M-am ridicat şi-am privit prin binoclu la barca cu motor care se îndrepta încet spre vedeta aflată la ancoră, pe apele limpezi ale lagunei.

— Nu-i văd.

Nici cu ajutorul binoclului ocupanţii bărcuţei nu erau mai mult decât o masă întunecată, căci soarele le răsărea din spate şi strălucirea lui, reflectată în apă, mă orbea, Nu puteam nici să separ siluetele, darămite să le recunosc.

— S-ar putea să fie în barcă, dar nu-i văd.

În neliniştea care mă stăpânea, părăsisem adăpostul stâncilor şi căutam un loc de unde să văd mai bine, chiar pe linia orizontului, şi luminat perfect de aceleaşi raze care pe mine mă orbeau.

Am văzut sclipirea atât de cunoscută, fumul lung şi alb ca o pană al tunului de pe navă şi am auzit obuzul venind către noi cu un şuierat ca al aripilor unui şoim.

— Jos! i-am strigat lui Chubby şi m-am aruncat pe burtă, printre pietre.

Obuzul explodă foarte aproape, cu o flacără strălucitoare şi fierbinte, ca o uşă deschisă de furnal. Schije şi aşchii de piatră au început să zbârnâie şi să ţiuie în jurul nostru şi-am sărit în pi-cioare.

— Fugi! am răcnit la Chubby şi ne-am aruncat în spate, dincolo de linia crestei, chiar când pe deasupra trecea un al doilea proiectil, a cărui forţă ne făcu să băgăm capetele la cutie.

Chubby îşi ştergea o urmă de sânge de pe antebraţ; ne-am ghemuit în spatele stâncilor.

— E O.K.? l-am întrebat.

— O zgârietură, asta-i tot. O bucăţică de piatră, mormăi el.

— Chubby, eu mă duc jos să văd ce s-a-ntâmplat cu ceilalţi. N-are sens să riscăm amândoi. Aşteaptă aici.

— Îţi pierzi vremea, Harry, vin cu tine. Haide!

Ridică puşca pe umăr şi-o luă înainte, la vale. M-am gândit să-i iau carabina. În mâinile lui era cam tot atât de periculoasă ca o praştie, cu tehnica lui de a trage cu ochii închişi. Apoi m-am răzgândit. Îi dădea mai multă siguranţă.

Ne mişcam încet, profitând de orice adăpost şi cercetând zona înainte de a înainta. Dar, cu excepţia foşnetului vântului de vest prin coroanele palmierilor, insula era tăcută şi pe tot drumul până la marginea vestică, n-am văzut pe nimeni.

Ne-am intersectat cu urma lăsată de Angelo şi de Sherry care traversaseră şaua deasupra nivelului taberei. În fugă, paşii lor muşcaseră adânc din pământul afânat, amprentele mici şi înguste ale lui Sherry se suprapuneau tălpilor late, goale ale lui Angelo.

Le-am urmat la vale, unde coteau brusc. Aruncaseră canistra şi urmele se despărţeau uşor, ca şi cum, pe o porţiune de vreo şaizeci de metri, cei doi ar fi alergat umăr la umăr.

Apoi l-am găsit pe Angelo, care nu avea să se mai bucure vreodată de partea lui din comoară; Fusese atins de trei gloanţe de calibru mare care-i trecuseră prin cămaşa subţire şi-i deschiseseră nişte găuri imense şi negre în piept şi în spate.

Cursese mult sânge dar nisipul îl absorbise în cea mai mare parte şi ceea ce mai rămăsese se usca acum într-o crustă neagră şi groasă. Se adunaseră şi muştele şi-acum

foşcăiau lacome prin răni şi se aşezau în stoluri pe genele lungi şi negre ale ochilor larg deschişi, speriaţi.

Am luat-o pe urme şi-am găsit locul unde se-ntorsese Sherry, care mai fugise încă douăzeci de paşi; fraiera venise înapoi şi-ngenunchiase lângă Angelo. Am beştelit-o în gând. Dacă n-ar fi făcut acest gest extravagant şi inutil, poate-ar fi reuşit să scape.

O prinseseră îngenunchiată lângă cadavru şi o târâseră printre palmieri, spre plajă. Se vedeau clar urmele prelungi în locul în care-şi proptise picioarele încercând să se opună.

Fără a părăsi adăpostul copacilor, am studiat nisipul alb ţinându-mă după urme până la locul în care se mai vedea încă semnul lăsat în nisip de chila bărcii cu motor.

O încărcaseră în barcă; m-am ghemuit în spatele unui maldăr de lemne aduse de apă şi frunze uscate, cu ochii la ambarcaţiunea graţioasă.

Chiar în timp ce-i priveam, aceasta ridică ancora, prinse viteză şi, de-a lungul ţărmului, coti şi intră în lagună, unde stătea încă ancorat Mandrake.

M-am ridicat în picioare şi m-am strecurat printre copaci înapoi la locul unde-l lăsasem pe Chubby. Pusese carabina de-o parte şi se aşezase cu trupul lui Angelo în braţe, ţinându-i capul pe umăr, strâns. Chubby plângea, lacrimi mari, sclipitoare îi alunecau pe obrajii brăzdaţi şi-i picurau din bărbie udând buclele negre şi dese ale celui pe care-l strângea în braţe.

Am ridicat carabina şi-am rămas de pază în timp ce Chubby jelea pentru amândoi. Îl invidiam că se putea vărsa în lacrimi, golindu-şi durerea. Suferinţa mea era la fel de adâncă, fiindcă îl iubisem pe Angelo la fel de mult, dar ea era în fundul sufletului, acolo unde doare mai tare.

— Gata Chubby, hai să mergem, am spus în cele din urmă.

S-a ridicat fără să dea drumul puştiului şi am pornit

înapoi spre creastă.

Într-o adâncitură înecată de vegetație, l-am întins pe Angelo într-o groapă superficială, pe care am săpat-o cu mâinile, şi l-am învelit cu crengi şi frunze tăiate cu cuțitul înainte de-a umple mormântul. Nu m-am putut hotărî să-i acopăr fața cu nisip, frunzele măcar erau un giulgiu mai moale. Cu palma deschisă, Chubby îşi şterse lacrimile şi se ridică.

— Au prins-o pe Sherry, i-am spus încet. E sus la bord.

— E rănită? mă întrebă el.

— Nu cred, încă nu.

— Ce zici să facem acum, Harry? mă întrebă el, dar nu apucai să-i răspund.

Undeva în depărtare, în direcția taberei, am auzit un fluier ascuțit; ne-am deplasat într-un loc de unde să vedem laguna interioară şi partea dinspre continent a insulei.

Mandrake stătea acolo unde-l văzusem ultima dată, iar vedeta din Zinballa era ancorată la o sută de metri mai departe, spre țărm. Puseseră mâna pe balenieră şi o foloseau să ducă oamenii pe mal. Toți erau înarmați şi purtau uniforme. Imediat ce-şi ocupau pozițiile sub palmieri, baleniera se întorcea alături de Mandrake.

Mi-am concentrat privirile asupra lui Mandrake şi am văzut că şi acolo se petreceau lucruri interesante. L-am recunoscut pe Manny Resnick, într-o cămaşă albă, descheiată la gât şi pantaloni albaştri, coborând pe balenieră. Era urmat de Lorna Page. Aceasta purta ochelari de soare, o eşarfă galbenă îi strângea părul şi avea un costum verde smarald. Recunoscându-i, am simțit ura cum mă strânge ca o mână înfiptă-n stomac.

Apoi se întâmplă ceva care m-a nedumerit. Bagajele pe care le-am văzut în Curzon Street încărcate în Rolls au fost aduse pe punte de doi dintre gealații lui Manny, apoi coborâte pe balenieră.

Unul din membrii în uniformă ai echipajului de pe Mandrake salută de pe punte, iar Manny îi făcu cu mâna nonşalant.

Baleniera se dezlipi de Mandrake şi se îndreptă spre vedetă. Pe când Manny, prietena lui, gorilele şi bagajele lor erau descărcate pe puntea vedetei, Mandrake a ridicat ancora, s-a întors spre ieşirea din golf şi a pornit hotărât spre apele adânci ale canalului.

— Pleacă, murmură Chubby. De ce?

— Da, pleacă, am spus. Manny Resnick şi-a terminat treaba cu ea. Acum are un alt aliat, şi nu mai are nevoie de iaht. Probabil că-l costă mai bine de-o mie de marafeți pe zi, iar Manny a fost întotdeauna un om chibzuit.

Am întors binoclul din nou spre vedetă şi l-am văzut pe Manny şi pe cei din anturajul său intrând în cabină.

— Şi s-ar putea să mai fie un motiv, am murmurat eu.

— Care, Harry?

— Manny Resnick şi Suleiman Dada vor vrea cât mai puțini martori la ce au ei de făcut.

— Mda, pricep, mârâi Chubby.

— Cred, amice, că se pregătesc să ne administreze un tratament pe lângă care ce i-au făcut lui Angelo are să pară o mângâiere.

— Trebuie s-o scoatem pe domnişoara Sherry de-acolo, Harry.

Chubby ieşea de sub imperiul durerii în care-l aruncase asasinarea lui Angelo.

— Trebuie să facem ceva, Harry.

— E-un gând frumos, Chubby, sunt şi eu de aceeaşi părere. Dar n-o s-o ajutăm prea mult dacă ne lăsăm omorâți şi noi. Părerea mea e că e în siguranță până când pun mâna pe comoară.

Chipul lui uriaş, cafeniu, se încreți ca al unui buldog supărat.

— Şi ce facem, Harry?

— În momentul acesta o s-o luăm din nou la sănătoasa.

— Cum adică?

— Ascultă, i-am spus, iar el a ciulit urechile. Fluierul se auzise din nou, apoi vântul a adus până la noi nişte voci neclare.

— Se pare că prima lor încercare va fi prin forţă brută. Au debarcat întregul escadron de bandiţi şi ne vor hărţui pe insulă ca pe un stol de fazani.

— Hai să coborâm să facem o încercare, mârâi Chubby săltând carabina. Am pentru ei un mesaj de la Angelo.

— Nu fi prost, Chubby, l-am repezit nervos. Ascultă-mă bine. Vreau să număr câţi oameni aul Apoi, dacă avem o şansă cât de cât, vreau să încercăm să prindem pe unul când e singur şi să-i luăm arma. Cască bine ochii, Chubby, dar nu încerca încă nimic. Trebuie să fim prudenţi, înţelegi?

Nu voiam să fac vreo referire negativă la talentul lui de ochitor.

— O.K., dădu Chubby din cap.

— Stai pe versantul ăsta. Numără câţi apar pe partea asta a insulei. Eu trec dincolo şi-i număr pe restul.

Dădu din cap.

— Ne întâlnim peste două ore acolo unde-a tras vedeta după noi.

— Şi tu, Harry?

Făcu gestul să-mi dea carabina, dar nu m-a lăsat inima să-l lipsesc de ea.

— Eu mă descurc, i-am spus. Hai, du-te!

Îmi era uşor să mă ţin înaintea liniei de hăitaşi care strigau tare unul la altul pentru a-şi menţine curajul şi nu făceau nicio încercare să-şi ascundă prezenţa, ci înaintau încet şi prudent, în şir.

Pe partea aceasta erau nouă, şapte negri în uniforme de marinari, înarmaţi cu pistoale automate AK 47, şi doi dintre

oamenii lui Manny Resnick. Aceştia erau îmbrăcaţi în ţinută tropicală uşoară şi purtau pistoale. Pe unul l-am recunoscut ca fiind şoferul Rover-ului din noaptea aceea de demult şi pasagerul avionului Cessna, care ne văzuse pe mine şi pe Sherry pe plajă.

Odată încheiată numărătoarea, le-am întors spatele şi m-am îndreptat în fugă spre mlaştina sărată; Ştiam bine că, atunci când vor atinge acest obstacol, urmăritorii vor pierde legătura între ei şi că era posibil ca măcar unul să rămână izolat.

Am găsit un gât de mlaştină, cu mangrove tinere şi ierburi dese, de un verde închis. Am urmat linia tufelor şi am găsit locul unde trunchiul căzut al unui palmier zăcea de-a curmezişul, ca un pod, oferind o posibilitate de scăpare în ambele direcţii; Adunasem un mănunchi mare de frunze de palmier, pentru o ambuscadă.

M-am întins în spatele acestei grămezi de vegetaţie moartă, cu cuţitul în mână, pregătit de atac.

Linia de hăitaşi se apropia încet şi vocile li se auzeau tot mai tare pe măsură ce ajungeau mai aproape de mlaştină. Nu peste multă vreme am început să aud pârâitul şi scârţâitul ramurilor rupte de unul, care se îndrepta chiar spre mine.

Se opri şi scoase un strigăt la şase-şapte metri de mine; mi-am lăsat capul în jos, aproape de pământul umed, şi am privit pe sub grămada de ramuri moarte. Printr-o deschizătură îi vedeam picioarele, de la tălpi până la genunchi. Avea pantaloni de stofă groasă, albastră şi espadrile albe, grosolane, fără şosete. La fiecare pas, gleznele ară-tau o piele africană foarte neagră.

Era deci unul din marinarii de pe vedetă, ceea ce îmi convenea. Însemna că are un pistol automat. Îl preferam unui revolver, aşa cum aveau băieţii lui Manny.

M-am rostogolit uşor pe-o parte şi mi-am eliberat mâna

cu cuțitul. Marinarul strigă din nou, atât de tare şi de aproape că m-am speriat şi-am simțit fluxul de adrenalină din sânge. Chemării lui îi răspunse o alta, în depărtare, şi marinarul se mai apropie puțin.

Îi auzeam paşii uşori pe nisip, venind spre mine. Deodată apăru la vedere, de după tufişuri. Era la zece paşi depărtare.

Era în uniformă de marinar, cu boneta albastră pe cap, cu pomponul roşu şi vesel în vârf, dar la şold avea mitraliera urâtă, ucigaşă. Era înalt şi suplu, nu cu mult peste douăzeci de ani, cu o față netedă scăldată de o transpirație nervoasă care-i stătea pe piele ca un strat protector, purpuriu, pe fondul căruia ochii se vedeau foarte albi.

Mă zări şi încercă să îndrepte arma spre mine; dar o avea pe şoldul drept şi încercând să se întoarcă se împletici singur. Am țintit locul unde se întâlnesc claviculele, încadrat de gulerul uniformei, la baza gâtului. Am aruncat peste mână şi din încheietură dând cuțitului un efect care-l făcea să arate ca o ceață argintie; s-a-nfipt cu o bufnitură exact în locul pe care mi-l alesesem. Lama se înfipsese complet şi numai mânerul maroniu închis îi mai ieşea din beregată.

Încercă să strige dar nu scoase niciun sunet; căci lama îi tăiase corzile vocale, aşa cum şi intenționasem. Căzu încet în genunchi cu fața la mine, într-o atitudine ca de rugăciune, cu mâinile spânzurate în lături şi cu mitraliera atârnată de curea.

Ne-am privit timp de un moment care mi s-a părut cât o eternitate. Apoi s-a cutremurat violent, un şuvoi gros de sânge îl bufni pe nas şi pe gură, şi a căzut cu fața-n jos.

M-am furişat până la el, l-am întors pe spate, am smuls cuțitul din strânsoarea cărnii umede şi am curățat lama pe mâneca lui.

La repezeală i-am luat pistolul şi încărcătoarele de rezervă din bandulieră, apoi, tot pe furiş, l-am târât de călcâie în

noroiul cleios şi m-am aşezat cu genunchii pe pieptul lui ca să se scufunde mai repede. Mâlul i-a acoperit faţa încet şi gros ca ciocolata topită; când s-a scufundat complet m-am încins cu centura, am ridicat pistolul mitralieră şi m-am strecurat înapoi prin breşa făcută în linia de hăitaşi.

Fugind aplecat şi folosind toate ascunzişurile posibile am verificat încărcătura pistolului. Îl cu-noşteam. Îl mai folosisem în Biafra şi voiam să mă asigur că e plin şi pregătit de tragere înainte de a-l pune pe umărul drept, gata în orice moment.

După vreo cinci sute de metri m-am oprit şi m-am adăpostit după trunchiul unui palmier, să ascult. În urma mea, bateria de hăitaşi părea să aibă probleme cu mlaştina, probleme pe care încercau să şi le rezolve. Ascultam strigătele şi ţiuitul nervos al fluierului. Suna ca o finală la fotbal; mi-am spus şi-am zâmbit acru, fiindcă amintirea omului pe care tocmai îl omorâsem îmi era încă greţos de proaspătă în minte.

Acum că reuşisem să le sparg rândurile m-am întors şi-am luat-o direct de-a latul insulei, spre locul de întâlnire cu Chubby, pe vârful sudic. Ieşit dintre palmieri pe pantele de la baza dealurilor, am dat de o vegetaţie mai deasă prin care mă puteam mişca mai iute.

La jumătatea drumului m-a surprins o rafală bruscă. De data asta era sunetul specific al FN-ului, cu bătaia mai ascuţită şi mai rară decât furtuna AK-ului care îi răspunsese imediat.

Judecând după volumul şi durata rafalelor, toate armele implicate îşi goliseră încărcătoarele într-un foc neîntrerupt. După care urmă o tăcere grea.

În ciuda tuturor avertismentelor mele, Chubby îşi încerca şansele. Eram furios, dar şi foarte îngrijorat de buclucul în care se băgase. Un lucru era sigur – Chubby ratase ţinta pe care şi-o propusese.

Am rupt-o la goană cât puteam de repede, în sus spre creastă, încercând să ajung la locul de unde auzisem focurile de armă.

Din tufişuri am ieşit într-o potecă aproape acoperită de vegetaţie, care urma direcţia pe care-o doream, am cârmit şi am luat-o la fugă în susul ei.

Aproape de culme era să nimeresc în braţele unuia din marinarii în uniformă care veneau din direcţia opusă, şi ei tot în fugă.

Mai avea alţi şase camarazi pe urme, în şir indian, alergând de le sfârâiau călcâiele. La treizeci de metri în spatele lor venea un altul, care-şi pierduse pistolul şi a cărui haină era îmbibată cu sânge proaspăt.

Pe feţele lor se citea teroarea şi toţi aveau hotărârea iraţională a unor oameni urmăriţi îndeaproape de toate cohortele iadului.

Am priceput că aceştia erau supravieţuitorii unei întâlniri cu Chubby Andrews, care se dovedise a fi prea mult pentru nervii lor. Erau îngroziţi şi voiau acasă – pesemne că tirul lui Chubby se îmbunătăţise miraculos şi i-am cerut scuze în gând.

Marinarii erau atât de preocupaţi de gândul diavolului de pe urmele lor încât nici nu m-au observat, în fracţiunea de secundă cât mi-a luat să trag piedica pistolului de la şold şi să mă proptesc bine cu genunchii flexaţi şi picioarele depărtate.

Am ţintit jos, la genunchi şi am baleiat scurt. La o viteză de foc ca cea a pistolului AK 47 trebuie să ocheşti jos şi să contezi pe încă trei sau patru gloanţe în corp pe măsură ce victima cade sub perdeaua de gloanţe. De asemenea, împiedică ţeava scurtă să zvâcnească în sus din recul.

S-au prăbuşit ca unul, ţipând ascuţit, aruncaţi pe spate şi izbiţi unul de altul de ritmul sălbatic al proiectilelor moi, de calibru mare.

Am ținut degetul apăsat pe trăgaci până am numărat la patru, apoi m-am întors şi-am plonjat între tufişurile dese. M-au acoperit instantaneu şi m-am ghemuit sub ramuri.

În spatele meu o mitralieră deschisese focul, iar gloanțele sfâşiau şi muşcau din frunzişul des. Niciunul nu se apropie însă de mine şi m-am îndepărtat într-un trap uşor.

Apreciam că atacul meu brusc şi complet neaşteptat aranjase definitiv doi sau trei dintre marinari şi rănise, poate, încă unul-doi. Oricum efectul asupra moralului lor fusese devastator, mai ales că venise atât de curând după acela al lui Chubby. După ce aceia care rămăseseră vor ajunge la bordul balenierei, puteam presupune că forțele răului vor delibera vreme îndelungată dacă să mai pună piciorul pe insulă. Câştigasem a doua rundă cu avantaj mare, dar Sherry North era încă în mâna lor. Şi era atu-ul lor major. Atâta vreme cât o țineau prizonieră, puteau dicta regu-lile jocului.

Chubby mă aştepta între bolovanii de pe creastă. Omul acesta era indestructibil.

— Haide, Harry, unde dracu ai fost? mârâi el. Te-aştept aici de azi-dimineață.

Îmi recuperase sacul din crăpătura în care-l lăsasem, Îl pusese la picioare, împreună cu cele două pistoale AK 47 şi încărcătoarele pe care le capturase.

Îmi întinse sticla cu apă şi abia atunci îmi dădui seama cât îmi era de sete. Apa cu mult clor mi se părea la fel de bună ca o şampanie Veuve Cliquot, dar m-am oprit după trei înghițituri.

— Te rog să mă ierți, Harry. Am încercat. Nu m-am putut abține. Erau toți strânşi grămadă, în loc deschis ca la un picnic cu şcoala de duminică. Pur şi simplu n-am mai rezistat, a trebuit să le trimit o rafală bună. Am lovit doi, dar ceilalți au tulit-o ca găinile, aruncându-şi pistoalele.

— Mda, am spus. I-am întâlnit când traversau creasta.

— Am auzit împuşcăturile. Tocmai mă pregăteam să vin după tine.

M-am aşezat pe-un pietroi lângă el şi mi-am căutat trabucele în sac. Ne-am aprins fiecare câte unul şi am fumat într-o tăcere mulţumită, pe care a spart-o Chubby.

— Ce mai, le-am pus sare pe coadă, nu cred să se mai întoarcă prea curând. Dar ştii că domnişoara Sherry e tot în mâinile lor. Câtă vreme o ţin prizonieră, avantajul e de partea lor.

— Câţi erau, Chubby?

— Zece.

Scuipă un fir de tutun şi scrută capătul aprins al trabucului.

— Dar am omorât doi – şi cred c-am mai rănit unul.

— Da, am aprobat. Eu am întâlnit şapte pe creastă. Le-am spus şi eu o vorbă la ureche. N-au mai rămas mai mult de patru. Şi mai sunt opt din grupul meu. Deci vreo doisprezece, plus cei rămaşi la bord, încă vreo şase sau şapte. Mai avem de-n-fundat în jur de douăzeci de mitraliere, Chubby.

— Pariurile or să fie interesante, Harry.

— Hai să vedem ce putem face cu ele, Chubby.

— Hai, Harry.

Am ales mitraliera cea mai nouă şi mai puţin folosită şi cinci încărcătoare pline pentru ea. Res-tul armelor le-am ascuns sub o lespede plată şi pe cele păstrate le-am încărcat şi verificat.

Am mai luat fiecare câte o înghiţitură de apă din sticlă, apoi am pornit prudenţi de-a lungul culmii, înapoi spre tabăra părăsită.

Din punctul din care îl văzusem prima dată pe Mandrake am aruncat o privire asupra întregii părţi nordice a insulei.

După cum presupusesem, Manny şi Suleiman Dada îşi retraseseră toţi oamenii de pe insulă. Atât baleniera cât şi

mica barcă cu motor erau ancorate lângă vedeta rapidă. La bordul acesteia era o agitație confuză şi fără sens şi, urmărind siluetele care se precipitau de colo-colo mi-am închipuit scenele de furie şi pedepsele administrate în cabina principală.

Suleiman Dada şi noul său protejat îşi vărsau cu siguranță năduful asupra trupelor deja înfrânte şi demoralizate.

— Vreau să merg până jos în tabără, Chubby. Să văd ce ne-au mai lăsat, am spus într-un târziu şi i-am întins binoclul. Fii cu ochii-n patru. Trei focuri rapide în caz de pericol.

— O.K., Harry, încuviință el.

Dar, pe când mă ridicam, la bordul vedetei activitatea se înteți brusc. Am luat înapoi binoclul de la Chubby şi l-am văzut pe Suleiman Dada ieşind din cabină şi făcându-şi drum cu greu pe puntea deschisă. În uniforma albă, acoperită de medalii care sclipeau în soare şi asistat de un roi de subalterni, îmi evoca o regină grasă a unui cuib de termite, transportată dintr-un loc într-altul de mulțimea furnicilor lucrătoare.

În cele din urmă transferul se făcu, şi prin binoclu am văzut cum Suleiman Dada primeşte o portavoce electronică. Se întoarse cu fața spre mal, ridică pâlnia la gură şi, prin lentilele puternice, i-am văzut buzele mişcându-se. Câteva secunde mai târziu sunetul ajunse până la noi, clar, amplificat de portavoce şi purtat de vânt.

— Harry Fletcher. Sper că mă auzi.

Vocea profundă, modulată, căpăta o nuanță aspră prin amplificator.

— Astă-seară am programat o demonstrație care te va convinge că trebuie să colaborezi cu mine. Te rog găseşte-ți un loc de unde s-o poți urmări. Ai să vezi un spectacol fascinant. Deseară la ora nouă, pe puntea din față. Avem o

întâlnire, Harry. Să nu lipseşti.

Dădu portavocea unuia dintre ofițeri şi coborî.

— Or să-i facă ceva lui Sherry, murmură Chubby jucându-se neconsolat cu puşca pe care o ținea în poală.

— Vom afla la ora nouă, am spus, cu ochii la ofițerul cu portavocea, care cobora în barca cu motor.

Porniră să facă înconjurul lent al insulei, cu opriri la fiecare kilometru pentru a repeta invitația lui Suleiman Dada spre malul înverzit. Era foarte interesat să nu lipsesc.

— Bun, Chubby – m-am uitat la ceas. Mai avem câteva ceasuri. Mă duc jos în tabără. Fii cu ochii-n patru.

Tabăra fusese devastată şi golită de tot ce avea de valoare, echipamentul şi proviziile: fuseseră sfărâmate şi împrăştiate prin peşteri, dar tot mai rămăsese câte ceva întreg.

Am găsit cinci canistre cu combustibil, pe care le-am ascuns împreună cu multe alte obiecte care ar putea fi prețioase. Apoi m-am strecurat cu grijă până sub palmieri, unde am constatat cu bucurie că ascunzătoarea sipetului şi a capului de tigru, ca şi celelalte materiale îngropate, scăpaseră neatinse.

Am luat o canistră de douăzeci de litri cu apă de băut şi trei conserve cu carne de vită şi legume şi-am urcat iar până unde mă aştepta Chubby. După ce-am mâncat şi ne-am potolit setea, i-am spus:

— Dormi puțin, dacă poți. Ne-aşteaptă o noapte lungă şi grea.

Mormăind se făcu covrig în iarbă, ca un urs mare şi brun. Nu după multă vreme, sforăia încetişor şi regulat.

Am fumat trei trabuce fără grabă, pe gânduri, dar abia la apusul soarelui am avut prima sclipire reală de geniu. Era atât de simplu şi atât de uşor, încât era suspect şi-am luat încă o dată totul de la capăt.

Vântul căzu şi se făcu întuneric complet până m-am asigurat că ideea era bună. M-am ridicat zâmbind şi

clătinând mulțumit din cap.

Vedeta era luminată puternic, cu toate becurile aprinse şi două reflectoare îndreptate asupra punții, care o făceau să arate ca o scenă goală.

L-am trezit pe Chubby şi am mai mâncat şi-am mai băut încă o dată.

— Hai jos pe plajă, am spus. De-acolo se vede mai bine.

— S-ar putea să fie o capcană, mă avertiză Chubby, sumbru.

— Nu cred. Sunt cu toții la bord şi se ştiu tari. O au pe Sherry. N-au niciun motiv să-ncerce vreun şiretlic.

— Auzi, dacă-i fac ceva fetei ăleia... — se opri şi se ridică în picioare. Bine, hai să mergem.

Mergeam tăcuți şi prudenți printre palmieri, cu armele pregătite şi cu degetele pe trăgace, dar noaptea era liniştită şi locul pustiu.

Ne-am oprit sub copacii de la marginea plajei! Vedeta era la numai două sute de metri depărtare. Mi-am sprijinit umărul de un trunchi şi am îndreptat binoclul spre ea. Era atât de aproape şi de clar totul că vedeam scrisul de pe capacul pachetului din care una din santinele şi-a scos şi aprins o țigară.

Aveam locuri în față pentru spectacolul pe care mi-l pregătise Suleiman Dada şi-am simțit o nelinişte şi presimțirea groazei ca o boare rece pe piele.

Am coborât binoclul şi i-am şoptit încet lui Chubby:

— Fă schimb de puşti cu mine, iar el îmi dădu carabina FN cu țeavă lungă şi luă pistolul AK47.

Aveam nevoie de acuratețea FN-ului pentru a ține sub control puntea vedetei. Evident, nu puteam face nimic atâta vreme cât nu-i făceau nimic lui Sherry, dar dacă se atingeau de ea... o să am grijă să nu fie singura care suferă.

M-am aşezat pe vine lângă palmier, am ajustat linia de ochire a puştii şi am țintit capul soldatului de gardă pe

punte. Ştiam că de la distanța asta pot să-i găuresc tâmpla şi, mulțumit, mi-am pus carabina în poală şi ne-am pus pe-aşteptat.

Țânțarii din mlaştină ne bâzâiau la urechi dar şi eu şi Chubby i-am ignorat şi-am continuat să şedem în tăcere. Tânjeam după un trabuc ca să-mi calmeze nervii, dar eram nevoit să renunț la mângâierea aceasta.

Timpul trecea încet şi gânduri noi începuseră să mă bântuie făcând aşteptarea să mi se pară şi mai lungă când, în sfârşit, cu câteva minute înainte de ora promisă, se stârni mişcare şi agitație la bordul vedetei şi din nou Suleiman Dada fu ajutat de către oamenii lui să urce scara şi-şi ocupă locul lângă balustradă, supraveghind întreaga punte. Asuda din greu şi îşi îmbibase haina albă a uniformei la subraț şi pe tot spatele. Bănuiam că-şi petrecuse ceasurile de aşteptare făcând apel în mod repetat la sticla de whisky, probabil din propriile mele rezerve prăduite din peşteră.

Râdea şi glumea cu oamenii din jurul lui, pântecul uriaş i se zguduia de veselie iar ceilalți îl imitau slugarnici. Râsetele se auzeau peste lagună până pe plajă.

Îl urmau Manny Resnick şi blonda lui prietenă. Manny arăta calm şi stilat în țoalele lui scumpe. Stătea puțin retras, cu o expresie detaşată şi lipsită de interes. Îmi evoca un adult invitat la o petrecere pentru copii, care-şi face o datorie plic-ticoasă şi neplăcută.

În schimb Lorna Page era excitată şi-i străluceau ochii ca unei puştoaice la prima întâlnire. Râdea cu Suleiman Dada şi se apleca nerăbdătoare peste parapet să vadă puntea pustie. Îi vedeam prin binoclu obrajii înroşiți de ceva ce nu era ruj.

O priveam concentrat şi numai când lângă mine Chubby a tresărit nelinişti scoțând un mormăit de îngrijorare mi-am mutat privirile spre punte.

Acolo, Sherry stătea în picioare, între doi marinari în

uniformă. O țineau de brațe şi, între ei, arăta mică şi fragilă.

Era îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le aruncase pe ea dimineață, iar părul îi era răvăşit. Chipul îi era palid, cu o expresie chinuită şi abia când am examinat-o mai atent am văzut că ce crezusem că sunt cearcăne de nesomn în jurul ochilor ei erau de fapt vânătăi. Într-un fior de ură am realizat că avea buzele umflate şi vinete ca înțepate de albine. Iar unul dintre obraji îi era deformat de o umflătură vânătă.

O bătuseră şi-o bruscaseră rău. Acum că ştiam ce caut am văzut şi stropii întunecați de sânge uscat de pe cămaşa albastră şi, când unul din marinari o răsuci brutal cu fața spre mal, am zărit bandajul grosolan de pe o mână – pătat de dezinfectant sau de sânge.

Părea obosită şi bolnavă, aproape de capătul puterilor. Eram în pericol ca furia să-mi cople-şească rațiunea. Voiam să-i fac să sufere pe cei care se purtaseră în halul ăsta cu Sherry şi începusem deja să ridic puşca cu mâinile tremurând de ură, dar m-am stăpânit. Am închis ochii strâns şi-am tras aer adânc în piept să mă liniştesc. Va veni şi vremea aceea – dar nu acum.

Când am deschis iar ochii şi am focalizat, l-am văzut pe Suleiman Dada cu portavocea la buze.

— Bună seara, Harry, bunul meu prieten! Sunt sigur că o recunoşti pe domnişoara de-aici!

Făcu un gest larg către Sherry, iar ea îl privi speriată.

— După un interogatoriu asiduu, procedură care, vai, i-a produs un oarecare disconfort, ne-am convins în fine că nu ştie unde se află obiectele care ne interesează pe mine şi pe prietenii mei. Aflu de la ea că tu le-ai ascuns.

Se opri să-şi şteargă fața asudată cu un prosop pe care-l luă de la unul din oamenii lui, apoi continuă.

— Persoana ei nu mă mai interesează – decât, poate, ca obiect de schimb.

Făcu un gest şi Sherry fu dusă jos, în cabină; Ceva rece şi scârbos mi se încolăci în stomac când am văzut-o dispărând. M-am întrebat dacă o s-o mai văd vreodată – vie.

Pe puntea goală erau patru dintre oamenii lui Suleiman. Toţi erau goi până la brâu şi lumina re-flectoarelor aluneca pe trupurile lor negre, netede şi musculoase.

Fiecare ţinea în mână coada de lemn a unui târnăcop şi împreună formau o stea pe puntea deschisă. Apoi un bărbat fu adus în centru de către doi soldaţi. Avea mâinile legate la spate. Îl înconjurară şi-l obligară să se întoarcă să-şi arate faţa. În timp ce vocea lui Suleiman Dada bubuia prin pâlnie.

— Oare-l recunoşti?

Mă zgâiam la silueta gârbovită, îmbrăcată în salopeta de puşcăriaş care-i atârna în zdrenţe de trupul slăbănog. Avea pielea palidă ca ceara şi ochii înfundaţi în orbite, părul lung şi blond îi atârna în şuviţe soioase în jurul feţei, iar barba abia crescută era rară şi îngălată.

Rămăsese fără dinţi care probabil îi fuseseră smulşi cu o lovitură mai neglijentă.

— Da, Harry? râse Suleiman gros în porta voce. Un sejur în închisoarea din Zinballa face minuni, nu-i aşa? E-adevărat că uniforma nu-i la fel de arătoasă ca cea de Inspector de poliţie.

Abia atunci l-am recunoscut pe fostul inspector Peter Daly – omul pe care-l aruncasem de pe puntea Dansatoarei Valurilor în apele lagunei exterioare, cu puţin înainte de a fi scăpat de Suleiman Dada în canalul de la Gunfire Reef.

— Inspectorul Peter Daly, îmi confirmă Suleiman chicotind, un om care m-a dezamăgit foarte tare. Şi mie nu-mi plac oamenii care mă dezamăgesc, Hary. Nu-mi plac deloc. L-am adus cu mine pentru orice eventualitate. Şi-am procedat înţelept, căci cred că o demonstraţie practică e mult mai convingătoare decât cuvintele.

Se opri din nou să se şteargă pe faţă şi să soarbă prelung

dintr-un pahar pe care i-l întinse unul din oamenii săi. Daly căzuse în genunchi şi se uita în sus, la cele de pe puntea superioară. Avea pe chip o expresie de groază umilă şi saliva îi picura din gură în timp ce implora milă.

— Ei, cred că putem începe dacă eşti gata, Harry, tună el.

Unul dintre soldaţi aduse un sac de pânză neagră pe care i-l puse lui Peter Daly pe cap şi i-l legă cu o sfoară în jurul gâtului. Apoi îl ridicară brutal în picioare.

— Astea-s variaţiuni personale la jocul de-a baba oarba.

Prin lentilele binoclului vedeam lichidul care trecu prin pantalonii de pânză ai lui Peter Daly în clipa în care băşica i se goli de spaimă. Cu siguranţă mai văzuse jocul ăsta cât fusese la închisoarea din Zinballa.

— Harry, vreau să-ţi foloseşti imaginaţia. Să nu vezi aici fiinţa asta murdară şi smiorcăită, ci să-ţi închipui că în locul lui e drăgălaşa ta prietenă?

Răsuflă adânc, dar când cel de lângă el îi oferi din nou prosopul, Suleiman îi arse un dos de palmă ca din întâmplare, care-l trimise de-a rostogolul pe punte, apoi continuă pe acelaşi ton:

— Închipuie-ţi trupul ei tânăr şi fraged, închipuie-ţi teama ei delicioasă în timp ce stă în întuneric neştiind la ce să se aştepte.

Cei doi soldaţi începură să-l învârtă pe Daly, aşa cum fac copiii când se joacă, din ce în ce mai re-pede, şi începeam să-i aud strigătele înăbuşite şi ţipetele de spaimă.

Deodată, soldaţii se dădură la o parte lăsând doar cercul de bărbaţi goi, cu cozile de târnăcop. Unul din ei îşi propti capătul armei în şalele lui Daly şi-l împinse împleticit şi ezitant, în partea cealaltă unde un altul aştepta pregătit să-i înfigă bâta în stomac.

Împins de bâte, se clătina înainte şi înapoi între ei. Încetul cu-ncetul, călăii înteţiră ritmul atacului, până când unul din ei ridică ciomagul şi-l repezi ca pe o secure într-un copac.

Lovitura bufni în coastele lui Daly.

Era semnalul de execuție: Peter Daly se prăbuşi pe punte iar ei strânseră cercul în care bâtele se ridicau şi cădeau într-un ritm înfiorător, iar loviturile ajungeau pe deasupra apei până în locul de unde priveam amândoi dezgustaţi şi scârbiți. Unul după altul obosiră şi făcură câte un pas înapoi, lăsând trupul zdrobit al lui Peter Daly să zacă în mijlocul punții.

— Brutal, ai să spui, Harry – dar nu poți nega că e eficient.

Cruzimea barbară a spectacolului mă umpluse de greață, iar Chubby murmură de alături:

— E-un monstru, n-am văzut aşa ceva în viața mea.

— Ai timp până mâine la prânz, Harry, să te prezinți neînarmat şi dispus să stăm de vorbă. Discutăm, negociem câteva chestiuni, facem schimbul şi ne despărțim prieteni.

Se opri să privească cum unul din oamenii lui lega o coardă de glezna lui Peter Daly şi-l ridica pe catargul vedetei unde rămase atârnat grotesc, ca un stindard obscen. Lorna Page îl privea cu capul dat pe spate, astfel că părul îi cădea până aproape de mijloc, şi cu buzele întredeschise.

— Dacă te încăpățânezi, Harry, mâine la prânz dau ocol insulei cu prietena ta agățată acolo...

Făcu un semn cu mâna spre cadavrul al cărui cap înfăşurat se bălăngănea încet, la câțiva metri deasupra punții.

— ... de catarg. Mai gândeşte-te. Nu te grăbi. Gândeşte-te bine.

Reflectoarele se stinseră brusc şi Suleiman Dada îşi începu coborâşul greoi spre cabină. Manny Resnick şi Lorna Page îl urmau. Manny era uşor încruntat, ca şi cum ar fi cântărit o afacere, dar se vedea limpede că Lorna se distra de minune.

— Cred c-o să vomit, murmură Chubby.

— Atunci dă-i drumul, fiindcă avem o groază de treburi de făcut.

M-am ridicat şi-am pornit încet înapoi, printre palmieri. Am săpat cu schimbul, în timp ce unul făcea de pază. Nu voiam să folosesc lanterna ca să nu atrag atenţia celor de pe vedetă şi eram amândoi mai mult decât prudenţi să nu facem zgomot şi să nu lăsăm să se audă zăngănitul metalului pe metal.

Am scos explozibilul care mai rămăsese şi detonatoarele, apoi am mutat sipetul ruginit într-un loc ales cu grijă, la poalele dealului. La cincizeci de metri mai sus pe pantă era o adâncitură perfect mascată cu tufe şi ierburi dese.

Am săpat o altă groapă pentru sipet, adânc, până am ajuns la apă. Apoi am învelit sipetul şi l-am îngropat la loc. Chubby a urcat până la adâncitura de deasupra să facă pregătirile necesare.

Între timp eu am reîncărcat mitraliera şi am învelit-o într-o cămaşă veche, laolaltă cu cele cinci încărcătoare, şi le-am îngropat în nisip la numai trei centimetri adâncime, lângă tulpina unui palmier unde apa de ploaie săpase un şănţuleţ nu prea mare, scurgându-se de pe coastă.

Şanţul şi copacul erau la patruzeci de paşi de locul unde îngropasem sipetul, nu puteam decât să sper că era suficient. Şanţul nu avea niciun metru adâncime şi nu ne putea oferi cine ştie ce adăpost.

După miezul nopţii răsări luna să ne dea lumină pentru ce aveam de făcut. Chubby se asigură că mă vede bine din ascunzătoarea lui de pe coasta dealului, când stăteam lângă şanţ. Apoi am urcat să mai verific şi eu o dată. Ne-am aprins câte un trabuc, ascunzând flacăra chibritului şi mascând capetele trabucelor aprinse în palme şi ne-am mai revizuit încă o dată planul.

Mă interesa în mod special să nu apară vreo greşeală la timpi sau la semnale şi l-am pus pe Chubby să repete de

două ori. A făcut-o cu o răbdare teatrală, pasămite greu încercată, dar în cele din urmă m-am declarat mulțumit. Am aruncat resturile trabucelor, le-am acoperit cu nisip apoi am coborât panta ducând cu noi ramuri de palmier care să şteargă orice urmă a activității noastre.

Prima parte a planului încheiată, ne-am întors la locul unde ascunsesem explozibilul şi capul de tigru. L-am îngropat la loc pe cel de-al doilea şi ne-am apucat să-l pregătim pe primul. Am pregătit o cutie plină – o cantitate de zece ori mai mare decât era nevoie, dar n-am fost niciodată omul care să se zgârcească atunci când îşi poate permite.

Nu puteam folosi detonatoarele electrice, cu fir, aşa că eram nevoit să mă mulțumesc cu cele cu efect întârziat. În general jucăriile acestea imprevizibile îmi displac foarte tare. Funcționează după principiul corodării cu acid a unui fir metalic subțire, care ține percutorul deasupra unei capse cu pulbere. Când acidul taie sârma, pulberea explodează. Timpul de detonare poate fi determinat de concentrația acidului şi de grosimea sârmei.

Există o marjă de eroare foarte mare, care era să-mi fie fatală o dată. De data asta însă nu aveam de ales şi m-am hotărât asupra unui detonator de şase ore, apoi m-am apucat să pregătesc explozibilul.

Între lucrurile scăpate din vedere de devastatori era şi vechiul meu set de respirat subacvatic. Aparatul pentru scufundări e aproape tot atât de periculos ca şi detonatoarele cu efect întârziat. Spre deosebire de aparatele acvalung, care folosesc aer comprimat, acest fel de aparat funcționează cu oxigen pur care se filtrează şi se purifică de bioxidul de carbon după fiecare respirație, apoi se reciclează.

Oxigenul respirat la presiuni care, depăşesc două atmosfere devine la fel de toxic ca monoxidul de carbon. Cu

alte cuvinte, oxigenul pur respirat sub apă, la o adâncime mai mare de o sută de metri, ucide. Trebuie mult curaj ca să foloseşti aşa ceva, dar are şi un avantaj enorm: nu scoate bule la suprafaţă, care să alarmeze gărzile şi să te dea de gol.

Ne-am întors pe plajă. Chubby ducea explozibilul şi puşca. Până am testat aparatul de oxigen s-a făcut ora trei. Apoi am dus explozibilul în apă să văd dacă pluteşte. Avea nevoie de câteva kilograme de lest pentru o flotabilitate neutră, care să-l facă mai uşor de manevrat în apă.

Eram pe partea opusă a golfului unde era ancorată vedeta. Limbul de nisip şi copacii ne adăpostiseră pe timpul în care am lucrat, dar acum în sfârşit eram gata.

Aveam de înotat o distanţă lungă şi obositoare. Trebuia să ocolesc capul ca să intru în golf – aproape doi kilometri – şi trăgeam după mine şi cutia cu explozibil. Era grea în apă şi mi-a luat aproape o oră până să văd luminile de pe vedetă deasupra capului, prin apa limpede.

M-am târât încet pe fund, conştient tot timpul că în lumina lunii silueta mea se vedea perfect pe fundul alb al patului de nisip, fiindcă apa era transparentă ca ginul şi nu avea mai mult de opt metri adâncime.

Am răsuflat uşurat când am intrat în umbra proiectată de corpul navei şi am ştiut că scăpasem nedescoperit. M-am odihnit câteva minute, apoi mi-am desfăcut chingile de nylon de la brâu şi le-am prins de cutia cu explozibil.

M-am uitat la ceas, limbile fosforescente arătau patru şi zece.

Am spart fiola de sticlă a detonatorului lăsând acidul să-şi înceapă atacul asupra firului metalic, l apoi l-am pus la locul lui în cutie. Peste şase ore – cu aproximaţie – totul va fi aruncat în aer cu forţa unei bombe de două sute de livre.

Apoi m-am dezlipit de fund şi m-am ridicat până în dreptul carenei. Era acoperită cu un strat mâzgos de alge şi

îngroşată de rândurile de scoici şi melci lipite pe ea.

Înotam încet de-a lungul chilei, în căutarea unui loc potrivit – dar nu l-am găsit şi-a trebuit să mă folosesc de tija cârmei. Am legat cutia cu explozibil de ea cu toată frânghia pe care o aveam. Când am terminat am fost sigur că va rezista şi forţei apei la viteză maximă.

Mulţumit în cele din urmă, m-am lăsat din nou până la fund şi am pornit prudent pe drumul de-ntoarcere. Acum că nu mai aveam greutatea cutiei cu explozibil mă mişcam mult mai repede prin apă. Chubby mă aştepta pe plajă.

— S-a aranjat? m-a întrebat încet ajutându-mă să-mi scot tubul de oxigen.

— Totul e acum să funcţioneze detonatorul.

Eram atât de obosit că drumul de întoarcere printre copaci mi s-a părut nesfârşit, abia-mi mai puteam târî picioarele. Dormisem foarte puţin noaptea trecută şi de loc de-atunci încoace.

De data asta Chubby m-a păzit pe mine în timp ce dormeam şi când m-a scuturat uşor să mă tre-zească am constatat că se făcuse deja şapte şi lumina zilei creştea rapid.

Am luat un mic dejun rece din conservă, încheiat cu o mână de tablete energizante cu glucoză, din trusa de supravieţuire. Le-am înghiţit cu o cană de apă bogată în clor.

Mi-am scos cuţitul din teacă, l-am aruncat pe sub mână şi l-am înfipt în cel mai-apropiat palmier. A rămas acolo zbârnâind în urma şocului.

— Faci pe nebunul! a mormăit Chubby şi i-am zâmbit, încercând să par relaxat şi fără griji.

— Uite, aşa cum mi-a cerut – neînarmat.

Mi-am întins mâinile goale în lături.

— Eşti gata? mă întrebă.

Ne-am ridicat şi ne-am privit încurcaţi. Chubby nu-mi ura

niciodată noroc. Era cel mai rău prevestitor semn din toate.

— Ne vedem mai încolo, spuse el.

— O.K., Chubby.

I-am întins mâna. Mi-a luat-o şi mi-a strâns-o tare, apoi s-a-ntors, a ridicat carabina FN şi a plecat printre copaci.

L-am urmărit până nu s-a mai văzut, dar nu s-a întors, apoi m-am răsucit şi eu pe călcâie şi-am pornit fără nicio armă către plajă.

Am ieşit de sub palmieri şi am rămas la marginea apei privind la vedeta rapidă peste fâşia îngustă pe apă. Am constatat cu uşurare că dăduseră cadavrul jos de pe catarg.

Timp de multe secunde, niciuna dintre santinelele de pe bord nu m-a observat, şi-atunci mi-am ridicat ambele mâini deasupra capului şi-am strigat tare:

— Alooo! Instantaneu la bordul vedetei s-a stârnit o fierbere zgomotoasă şi ordine strigate. Manny Resnick şi Lorna şi-au făcut apariţia lângă balustradă cu ochii la mine, iar şase marinari înarmaţi s-au aruncat într-o barcă şi-au pornit-o spre plajă.

Când barca a atins nisipul au sărit jos şi m-au înconjurat, cu ţevile pistoalelor AK47 înfipte nerăbdător în spinarea şi stomacul meu. Ţineam mâinile pe jumătate ridicate şi încercam să păstrez o expresie lipsită de interes faţă de ofiţerul de rang inferior care mă percheziţiona foarte atent, în căutare de arme. Când în sfârşit s-a convins că nu am mi-a pus o mână între omoplaţi şi mi-a dat un brânci serios în direcţia bărcii. Unul din subalternii lui, mai sârguincios, interpretă asta ca pe un îndemn şi încerca să-mi rupă rinichii cu patul armei, doar că lovitura căzu cu cincisprezece centimetri prea sus.

M-am îndreptat în pas alert spre barcă, într-o încercare de a le scurta demonstraţiile marţiale, iar ei s-au înghesuit în jurul meu înghiontindu-mă dureros cu ţevile pistoalelor încărcate înfipte în diverse părţi ale organismului.

Manny Resnick mă urmări urcând la bordul vedetei.

— Mă bucur să te revăd, Harry, îmi zâmbi el fără nicio urmă de veselie.

— Plăcerea e numai de partea ta, Manny, i-am întors eu rânjetul ca de cap de mort.

O nouă lovitură între omoplați mă aruncă în partea cealaltă a punții. Am scrâșnit din dinți să-mi stăpânesc furia şi m-am gândit la Sherry North. Asta mă mai ajuta.

Comandorul Suleiman Dada stătea lăbărțat pe o canapea joasă, cu perne îmbrăcate în pânză simplă. Își scosese haina de uniformă care atârna acum greu, cu toate fireturile şi decorațiile, într-un cui bătut în peretele de-alături. Nu avea pe el decât un maiou cenuşiu, îmbibat de transpirație şi chiar şi la o oră atât de matinală ținea în mâna dreaptă un pahar cu lichid maroniu deschis.

— Aa, Harry Fletcher – sau poate Harry Bruce? îmi zâmbi el, ca un bebe gigantic, negru ca tăciunele.

— Cum îți place mai mult, Suleiman Dada, l-am invitat, dar acum nu-mi ardea de jocuri de cuvinte cu el.

Nu-mi făceam nicio iluzie cu privire la primejdia în care eram, şi eu şi Sherry; nervii îmi erau întinşi până la durere şi în stomac frica îmi mârâia ca un animal în cuşcă.

— Am aflat atât de multe despre tine de la bunii mei prieteni – mi-i arătă pe Manny şi pe blonda Lorna, care mă urmaseră în cabină. E fascinant, Harry. Nici n-am visat că eşti un om cu un asemenea talent şi cu asemenea performanțe.

— Mulțumesc, Suleimn, eşti amabil, dar hai să nu ne pierdem vremea cu complimentele. Avem afaceri importante – nu?

— Adevărat, Harry, foarte adevărat.

— Ai recuperat tronul cu tigru, Harry, ştim, interveni Manny, dar am scuturat din cap.

— Numai o parte a lui. Restul s-a dus, dar am salvat ce-a

mai rămas.

— Bine, să zicem că-nghit şi asta, acceptă Manny. Spune-ne media!

— E capul tigrului, cam 160 de kilograme în aur.

Suleiman şi Manny se priviră.

— Asta-i tot? întrebă Manny.

Eram sigur că Sherry le spusese tot ce ştia când o bătuseră. Nu-i reproşam nimic. Mă aşteptam.

— Mai e şi sipetul cu pietre. Pietrele demontate de pe tron au fost puse într-un cufăraş metalic.

— Diamantul – Marele Mogul? vru Manny să ştie.

— L-am găsit, am spus, iar ei începură să murmure, să zâmbească şi să dea din cap unul la altul. Dar eu sunt singurul care ştie unde e, am adăugat încet, şi au redevenit tăcuți şi încordați.

— De data asta am ceva de vânzare, Manny. Te interesează?

— Ne interesează, Harry, ne interesează foarte mult.

Suleiman Dada răspunsese în locul lui şi simțeam cum între cei doi inamici ai mei tensiunea creştea, acum că prada era ca şi pe navă.

— O vreau pe Sherry North, am spus.

— Sherry North? Manny mă privi țintă o clipă, apoi tuşi uşor, amuzat. Eşti mai prost decât credeam, Harry.

— Fata nu ne mai interesează.

Suleiman luă o înghițitură din pahar. Îi simțeam respirația în aerul din ce în ce mai cald din cabină.

— N-ai decât s-o iei.

— Vreau baleniera, combustibil şi apă cât să-mi ajungă să părăsesc insula.

— Eşti rezonabil, Harry, chiar foarte rezonabil, zâmbi Manny din nou, ca după o glumă pe care o ştia numai el.

— Şi mai vreau capul de tigru.

Şi Manny şi Suleiman izbucniră în râs.

— Harry! Harry! mă mustră Suleiman, încă râzând.

— Harry cel lacom.

Manny nu mai râdea.

— Puteți lua diamantul şi încă aproape treizeci de kilograme de alte pietre prețioase.

Încercam să le vând ideea cât mai convingător. Era de aşteptat din partea unui om aflat în situația mea.

— Prin comparație capul nu valorează mare lucru. Diamantul face un milion, capul abia dacă-mi acoperă cheltuielile.

— Eşti un tip dur, Harry, chicoti Suleiman. Prea dur.

— Şi-atunci, eu cu ce mă aleg? am întrebat.

— Cu viața; pentru care ar trebui să fii recunoscător, spuse Manny moale şi m-am întors să-l privesc.

I-am văzut răceala din ochii de reptilă şi am înțeles care-i erau planurile în legătură cu mine odată ce vor fi pus mâna pe comoară.

— Cum pot să mă încred în voi?

Făceam totuşi mutările obligatorii, Manny dădu din umeri indiferent.

— Harry, cum ai putea să nu te-ncrezi în noi? interveni Suleiman. Ce-am câştiga dacă te-am omorî pe tine şi pe prietena ta?

„Dar ce-ați putea avea de pierdut?" mi-am spus în gând, dar am dat din cap şi-am spus:

— O.K., nu prea am de ales.

S-au relaxat din nou, şi-au zâmbit, iar Suleiman şi-a ridicat paharul într-un salut tăcut.

— Bei ceva, Harry? mă întrebă el.

— E puțin cam devreme pentru mine, Suleiman, am refuzat eu, dar aş vrea să-mi aduceți fata acum.

Suleiman făcu semn unuia din oamenii lui să o aducă.

— Vreau baleniera, încărcată cu combustibil şi apă, lăsată pe plajă, am continuat încăpățânat, iar Suleiman

dădu câteva ordine.

— Fata vine odată cu mine la ţărm şi, după ce vă arăt sipetul şi capul, le luaţi şi vă duceţi.

Mă uitam când la unul când la celălalt.

— Ne lăsaţi pe insulă, nevătămaţi, ne-am înţeles?

— Bineînţeles, Harry, îşi desfăcu braţele Suleiman inocent. Ne-am înţeles.

M-am temut că vor vedea lipsa de încredere în ochii mei – şi m-am întors uşurat spre Sherry care fusese adusă în cabină.

Uşurarea mea se stinse repede când am privit-o.

— Harry, şopti ea, cu buzele umflate şi vinete. Ai venit – o, Doamne, ai venit.

Făcu un pas şovăitor spre mine.

Avea un obraz tumefiat şi îngrozitor de umflat şi, după cum arăta, mi-am închipuit că osul era plesnit. Vânătăile de sub ochi o făceau să pară bolnavă de plămâni, iar în jurul nărilor avea sânge închegat într-o crustă neagră. Nu mai suportam priveliştea, aşa că am luat-o în braţe şi-am strâns-o la piept.

Ceilalţi ne urmăreau amuzaţi şi plini de interes, le simţeam privirile asupra noastră, dar nu voiam să-i înfrunt, ca să nu vadă ura ucigaşă care cu siguranţă mi se citea în ochi.

— Bun, am spus, hai să terminăm odată.

Când în cele din urmă m-am întors cu faţa la ei, am făcut-o cu speranţa că voi reuşi să mă stăpânesc.

— Din nefericire eu n-am să merg cu voi, spuse Suleiman, care nu făcuse niciun efort să se ridice de pe canapea. Urcatul şi coborâtul din bărcuţă, mersul prin soare pe distanţe mari, pe nisip, nu se numără printre pasiunile mele. Eu o să-mi iau aici la revedere de la tine, Harry, dar prietenii mei – se întoarse spre Manny şi Lorna – vor merge cu tine ca reprezentanţi ai mei. Desigur, zece soldaţi vă vor

însoți – toți înarmați şi cu ordine primite de la mine.

Mi-a trecut prin cap că avertismentul nu era numai pentru mine.

— La revedere, Suleiman. Poate ne-om mai întâlni.

— Mă îndoiesc, Harry, chicoti el. Dar Dumnezeu să te aibă în pază şi mergi cu bine.

Mă concedie cu o labă uriaşă, cu palma rozalie, în timp ce cu cealaltă ridică paharul din care sorbi ultimul centimetru de lichid.

În barca cu motor, Sherry s-a aşezat lângă mine, aproape. Se sprijinea de mine, iar trupul părea că i se chircise din pricina durerii. I-am pus un braț, pe după umeri şi mi-a şoptit îngrijorată:

— Or să ne omoare, Harry, ştii şi tu?

Am trecut peste întrebare şi i-am spus încet:

— Mâna aia – avea încă un bandaj grosolan – ce-ai pățit?

Sherry ridică ochii la blonda de lângă Manny Resnick şi-am simțit-o scuturată de un fior alături de mine.

— Ea, Harry.

Lorna Page discuta animat cu Manny Resnick. Coafura dată cu fixativ rezista eforturilor brizei de a o ciufuli, iar chipul ei era meticulos machiat cu farduri scumpe. Rujul îi era gras şi lucios, iar pleoapele îi erau colorate într-un verde sidefiu, cu gene lungi, rimelate, în jurul ochilor de pisică.

— Ei mă țineau, iar ea îmi smulgea unghiile. Se cutremură din nou şi Lorna Page râse degajat. Manny îşi făcu mâinile căuş în jurul flăcării unei brichete Dunhill de aur şi îşi aprinse o țigară.

— Mă tot întrebau unde e comoara... şi de fiecare dată când nu le puteam răspunde, ea îmi smulgea câte o unghie cu cleştele. Scoteau şi un sunet, ca şi când s-ar fi rupt ceva.

Sherry se opri şi-şi lipi protector mâna de stomac. Ştiam cât e de aproape de momentul unei cedări nervoase complete şi am luat-o în brațe, încercând să-i transmit un

pic de forță, prin contactul fizic.

— Gata, iubita mea, gata, i-am şoptit, iar ea se strânse puțin mai aproape.

Îi mângâiam părul şi încercam iarăşi să-mi controlez furia înainte ca ea să-mi întunece rațiunea.

Barca cu motor ajunse pe plajă şi se opri. Am coborât şi am rămas pe nisipul alb, încercuiți de soldații cu armele ridicate.

— O.K., Harry, îmi arătă Manny. Uite, barca te aşteaptă.

Baleniera era trasă pe plajă.

— Rezervoarele sunt pline şi, după ce ne-arăți unde e marfa, poți s-o ştergi.

Vorbea degajat, dar femeia de lângă el ne privea cu ochi aprinşi, lacomi – aşa cum priveşte o mangustă un pui de găină. Mă întrebam ce ne pregătise. Bănuiam că Manny îi promisese că o să ne lase pe mâna ei necondiționat, imediat ce va fi terminat cu noi.

— Sper că n-o să începem să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, Harry. Sper c-ai să fii rezonabil şi că n-o să ne pierdem vremea.

Observasem că Manny se înconjurase de proprii lui oameni.

Erau patru, toți înarmați cu pistoale, iar unul era vechea mea cunoştință, şoferul Rover-ului de la prima întâlnire. Pentru echilibru, mai erau zece marinari negri conduşi de un ofițer inferior. Sim-, țeam deja ostilitatea crescândă între cele două ta-, bere rivale. Manny mai reduse o dată numărul mar rinarilor trimițând doi să păzească barca cu motor. Apoi se întoarse spre mine.

— Dacă eşti gata, Harry, poți s-o iei înainte!

Trebuia s-o ajut pe Sherry, o țineam de braț ghidând-o printre copaci. Era atât de slăbită că se împiedica tot timpul şi ajunse în dreptul peşterilor cu răsuflarea tăiată.

Cu mulțimea înarmată pe urme, am luat-o de-a lungul

coastei. M-am uitat pe furiş la ceas. Era nouă. Mai aveam o oră până când explozibilul va arunca vedeta în aer. Eram încă în limitele de timp pe care mi le impusesem.

M-am prefăcut că încerc să găsesc locul exact unde era îngropat sipetul şi cu greu m-am abţinut să mă uit în sus pe coastă, la adăpostul acoperit de vegetaţie.

— Spune-le să sape aici, i-am spus lui Manny şi-am făcut un pas înapoi.

Patru dintre marinari îşi lăsară armele unor camarazi şi se apucară să monteze lopeţile mici, ca cele de infanterie, pe care le aduseseră cu ei.

Pământul proaspăt răscolit era moale, iar ei înaintau cu o viteză alarmantă. Aveau să dea de sipet în câteva minute.

— Fata e rănită, i-am spus lui Manny, trebuie să stea jos.

Mă privi şi-i vedeam mintea lucrând în viteză. Ştia că Sherry nu putea fugi departe şi cred că-i surâse ideea de a mai îndepărta pe câţiva marinari, căci îi spuse ofiţerului câteva cuvinte şi mă lăsă să o duc pe Sherry până lângă palmier şi s-o aşez pe jos, lângă tulpină.

Oftă uşurată, în ciuda celor doi marinari care ne păzeau cu pistoalele pregătite.

Am aruncat o privire în sus, dar nu se vedea nimic suspect, deşi ştiam că Chubby ne urmăreşte cu atenţie. În afara celor doi gardieni, toată lumea se strânsese în jurul celor patru care erau deja până la genunchi într-o groapă proaspăt săpată.

Chiar şi cei doi paznici ai noştri erau morţi de curiozitate, interesul le era în altă parte şi aruncau tot mai des priviri către grupul aflat la patruzeci de metri mai încolo.

Am auzit limpede clinchetul lopeţii când a atins metalul sipetului şi strigătul de surpriză. Se adunaseră în jurul gropii într-un murmur tot mai puternic de voci şi începeau să se înghiontească unul pe altul ca să vadă mai bine ce-i înăuntru. Soldaţii care ne păzeau ne întoarseră spatele şi

făcură vreo doi paşi în direcţia săpăturii. Era mai mult decât aş fi putut spera.

Manny dădu la o parte cu brutalitate doi marinari şi sări în groapă alături de cei care săpau. L-am auzit strigând:

— Gata, aduceţi frânghiile şi hai să-l scoatem de-aici. Încet, să nu stricaţi ceva.

Şi Lorna Page era acolo, aplecată peste marginea gropii. Totul era perfect.

Mi-am ridicat mâna dreaptă şi mi-am şters fruntea dându-i lui Chubby semnalul stabilit, apoi, lăsând mâna în jos, am apucat-o pe Sherry şi ne-am răsturnat pe spate în şănţuleţul săpat de apă.

Am luat-o pe Sherry prin surprindere, în nerăbdarea mea de a ajunge la adăpost o cam bruscasem. Scoase un ţipăt de durere.

Gardienii se răsuciră la auzul lui, ridicând armele. Ştiam că vor trage şi că şănţuleţul nu oferea niciun fel de protecţie.

— Acum, Chubby, acum! m-am rugat şi m-am aruncat peste Sherry s-o apăr de gloanţele mitralierei, acoperindu-i şi urechile.

În clipa aceea Chubby răsuci întrerupătorul detonatorului electric şi impulsul porni în goană de-a lungul firului pe care îl ascunsesem cu-atâta grijă! cu o seară înainte. În sipetul de fier era o jumătate de cutie de explozibil – înghesuisem în el atâta cât îndrăznisem, fără să mă distrug şi pe mine şi pe Sherry în explozie.

Mi-am închipuit încântarea sălbatică a lui Chubby în momentul exploziei. Totul fu aruncat în sus, izbit de pereţii gropii – dar împachetasem explozibilul cu tot cu nisip şi cu câteva mâini de pietre preţioase care să servească drept schije şi să iasă explozia şi mai violentă.

Cei adunaţi în jurul gropii fură săltaţi mult în aer, răsuciţi şi daţi peste cap ca o trupă de acrobaţi smintiţi. O coloană de nisip şi praf se ridică la o înălţime de treizeci de metri.

Pământul se cutremură sub noi şi ne izbi, apoi unda de şoc trecu peste noi. Îi aruncă pe cei doi soldaţi care tocmai se pregăteau să ne împuşte cât colo, smulgându-le hainele de pe trup.

Am crezut că mi-au plesnit amândouă timpanele, asurzisem complet, dar ştiam că-i salvasem urechile lui Sherry. Asurzit şi pe jumătate orbit de praf, m-am rostogolit într-o parte şi-am început să sap frenetic pe fundul nisipos al şanţului. Degetele găsiră pistolul îngropat acolo, l-am scos, l-am dezvelit de zdrenţele care-l protejau şi am sărit în genunchi.

Ambii soldaţi de lângă mine erau în viaţă, unul se ridica cu greu în genunchi, celălalt stătea ameţit, cu un firişor de sânge scurgându-i-se pe obraz dintr-un timpan spart.

I-am lichidat cu două rafale scurte şi s-au prăbuşit în nisip. Apoi mi-am aruncat ochii şi spre grămada de rămăşiţe umane din jurul gropii.

Se vedea o mişcare uşoară, spasmodică, însoţită de gemete stinse şi de scâncete. M-am ridicat din şanţ clătinându-mă şi l-am văzut pe Chubby în picioare pe coastă. Striga ceva, dar nu auzeam ce din cauza ţiuitului puternic din urechi.

Continuam să stau pe loc, legănându-mă uşor şi privind în jur prosteşte, când Sherry se ridică în picioare lângă mine. Îmi atinse umărul şi spuse ceva şi, uşurat, am constatat că ţiuitul dispărea încetul cu-ncetul.

Am privit din nou la locul exploziei: priveliştea era înfricoşătoare şi ciudată în acelaşi timp. O siluetă pe jumătate umană, despuiată de haine dar şi de cea mai mare parte a pielii, o bucată sângerândă de carne vie, cu un braţ smuls din umăr pe jumătate şi rămas atârnat într-o parte de-o fâşie de muşchi, se ridică încet de la marginea gropii ca o fantomă oribilă dintr-un mormânt.

Rămase aşa o clipă nesfârşită, până l-am recunoscut pe

Manny Resnick. Părea incredibil că supraviețuise holocaustului dar el făcu chiar mai mult, începu să se îndrepte spre mine.

Pas cu pas, din ce în ce mai aproape, iar eu stăteam încremenit, incapabil să mă clintesc. Apoi am văzut că era orb, nisipul îi arsese ochii şi îi pârlise pielea feței.

— Dumnezeule! Dumnezeule mare! şopti Shery de lângă mine spărgând vraja.

Am ridicat pistolul: şuvoiul de gloanțe care i-au străpuns pieptul lui Manny Resnick au fost un gest caritabil.

Încă amețit, mă uitam la prăpădul pe care-l făcusem, când a ajuns şi Chubby lângă noi. M-a luat de braț şi i-am auzit vocea strigând:

— Eşti întreg, Harry?

Am dat din cap iar el a continuat:

— Baleniera! Trebuie să asigurăm baleniera! M-am întors spre Sherry.

— Du-te în peşteră. Aşteaptă-mă acolo – iar ea s-a supus cuminte.

— Întâi să ne asigurăm de ăştia, i-am spus lui Chubby

Ne-am apropiat de grămada de trupuri care înconjurau cufărul metalic, sfărâmat. Erau toți morți, sau urmau să fie în curând.

Lorna Page zăcea pe spate. Explozia îi smulsese hainele şi corpul suplu şi alb rămăsese îmbrăcat doar în lenjeria de dantelă, cu câteva zdrențe din costumul verde atârnate de încheieturi şi drapate în jurul picioarelor zdrobite, pline de sânge.

Sfidând explozia, coafura dată cu fixativ îşi păstrase eleganța, dar era acum pudrată cu nisip fin. Moartea îi jucase un renghi macabru – o bucată albastră de lapis-lazuli din sipet i se încrustase adânc în frunte, prin forța exploziei. I se îngropase în os ca ochiul tigrului de pe tronul de aur.

Ochii ei proprii erau închişi, dar acest al treilea ochi

scump, de piatră mă privea acuzator.

— Sunt morți toți, mormăi Chubby.

— Da, sunt morți, am spus şi mi-am smuls privirile de la femeia mutilată.

Eram mirat că nu simțeam niciun fel de triumf, sau satisfacție în fața morții ei sau a felului în care murise. Răzbunarea, departe de a fi dulce, nu are niciun fel de gust, mi-am spus şi l-am urmat pe Chubby. Se mişca foarte iute pentru un om de dimensiunile lui.

Baleniera era unde-o lăsasem, dar cei doi marinari puşi să păzească barca cu motor auziseră probabil explozia şi hotărâseră că nu merită să rişte.l

Erau deja la jumătatea drumului între mal şi vedetă şi, la vederea mea şi-a lui Chubby, unul din ei trase o rafală în direcția noastră. Erau mult prea departe ca să poată ochi cum trebuie, aşa că nici măcar nu ne-am bătut capul să ne adăpostim! Dar focurile au atras atenția celor de pe vedetă şi i-am văzut pe trei dintre aceştia repezindu-se la tunul uşor de la prova.

— Avem necazuri, am murmurat;

Primul foc trecu prea sus şi mult într-o parte şi se prăbuşi între palmieri împroşcându-i cu schije.

Ne-am retras amândoi grăbiți şi ne-am culcat la adăpostul dunelor de nisip.

— Şi-acum? întrebă Chubby.

— Remiză, i-am spus.

Următoarele două îşi vărsară furia neputincioasă asupra copacilor de deasupra şi din spatele nostru dar, în clipele de linişte care urmară, i-am văzut cum îşi reglau tirul.

Obuzul următor ridică o arteziană grațioasă în apa mică dimprejurul balenierei. Chubby scoase un răget ca de leoaică al cărei pui e în primejdie.

— Vor să scufunde barca! strigă el chiar în clipa în care o altă lovitură stârnea nisipul de pe plajă.

— Dă-o-ncoace, i-am spus repezit şi i-am luat carabina FN şi sacul de pe umăr dându-i în schimb pistolul mitralieră. Acum era nevoie de finețe şi el nu era un ochitor destul de bun.

— Stai aici, am spus.

Am țâşnit în picioare şi m-am întors pe drumul pe care venisem, ocolind golful. Îmi revenisem aproape total de pe urma exploziei şi, ajuns la extremitatea cea mai apropiată de nava ancorată, m-am aruncat pe burtă în nisip şi am întins țeava lungă a FN-ului.

Marinarii se încrâncenaseră împotriva balenierei în jurul căreia se ridicau succesiv trâmbe de nisip şi apă. Armura frontală a tunului era îndreptată pieziş față de mine, ceea ce-mi dădea o rază bună de ochire din spate şi din flanc.

Am pus selectorul în poziția foc-cu-foc şi am inspirat de câteva ori să mă liniştesc după goana prin nisip.

Ochitorul manevra pârghiile transversale şi de elevație ale tunului, cu fruntea presată pe peticul de pâslă de deasupra cătării.

L-am țintit şi-am tras un singur glonț. L-a proiectat din scaun, pe-o parte, peste suportul tunului. Pârghiile rămase nesupravegheate se învârteau aiurea, iar țeava se ridică leneş spre cer.

Cei doi încărcători priviră în jur uimiți; am mai tras două focuri, în direcția lor.

Uimirea li s-a preschimbat instantaneu în panică. Îşi părăsiră posturile şi-o tuliră înapoi să se ascundă.

Mi-am mutat ținta pe puntea deschisă a vedetei. Trei focuri în grupul de ofițeri şi marinari adunați acolo produseră un cor încântător de răcnete şi puntea se goli în mod miraculos.

Barca cu motor ajunse şi ea alături de vedetă şi, cu alte trei gloanțe, i-am convins pe cei doi marinari să urce foarte repede la bord. Au omis până şi să lege barca, iar aceasta a

început să se îndepărteze încet.

Am schimbat încărcătorul FN-ului, apoi încet şi cu grijă, am trimis câte un glonț prin fiecare hublou de pe bordul dinspre mine. Cu fiecare lovitură am auzit limpede zgomotul sticlei sparte.

S-a dovedit a fi mai mult decât putea răbda Suleiman Dada. Am auzit vinciul clănțănind şi lanțul ancorei se ridică lucind din apă şi, în momentul în care ancora bifurcată sparse suprafața, elicele vasului stârniră o spumă albă sub pupa şi acesta se roti îndreptându-se spre ieşirea din lagună.

Am rămas cu ochii pe el, pregătit, în tot timpul cât a trecut pe lângă ascunzătoarea mea, nu cumva să se răzgândească. Puntea avea o copertină albă, împotriva vântului. Ştiam că timonierul stă pe burtă în spatele ei, cu capul la cutie. Am tras foc după foc prin pânză, încercând să-i ghicesc poziția;

Nu s-a văzut niciun rezultat şi m-am întors la hublouri, în speranța unui ricoşeu norocos.

Vedeta prindea viteză şi curând arăta ca o bătrână care aleargă legănat după autobuz. Când ajunse în afara golfului m-am ridicat şi m-am scuturat de nisip. Mi-am reîncărcat puşca şi-am luat-o la fugă uşor pe sub palmieri.

Până să ajung în capătul dinspre nord al insulei şi să urc suficient de sus ca să am sub ochi canalul vedeta era la o milă depărtare şi înainta hotărât spre Africa, o siluetă micuță şi albă pe fondul în multe nuanțe de verde al mării şi al albastrului aspru al cerului.

Mi-am vârât FN-ul sub braț şi mi-am ales un loc de unde să o pot urmări din priviri. Ceasul arăta zece şi şapte minute. Începeam să mă întreb dacă nu cumva încărcătura de explozibil nu se desprinsese totuşi prin cine ştie ce întâmplare de sub pupa navei, în mişcarea provocată de elice.

Vedeta tocmai trecea printre recifele ascunse sub apă şi urma să intre în apele interioare. Reciful respira regulat, aruncând valuri de spumă albă, ca un monstru pitit sub suprafaţa apei.

Nava ca o scamă albă părea eterică şi lipsită de substanţă, înconjurată de o mare şi un cer sălbatice, şi avea să se contopească în curând cu apa împroşcată cu puncte albe şi străbătută de curenţi a oceanului.

Explozia, atunci când a venit, a fost lipsită de violenţă, amortizată de distanţă şi acoperită de zgomotul vântului. O trâmbă neaşteptată de apă a acoperit nava mică şi albă. Era ca o pană de struţ, moale în bătaia vântului. Când a atins înălţimea maximă s-a îndoit şi s-a dezintegrat, împrăştiindu-se pe suprafaţa zbuciumată.

Până la mine sunetul a ajuns mult mai târziu, o singură bubuitură care nu avea nimic de-a face cu zgomotul unei bătălii, mi-a atins timpanele încă sensibile şi mi s-a părut că simt adierea blândă a curentului de aer pe faţă.

După ce stropii de apă s-au pierdut în neant, lăsând canalul pustiu, nimic n-ar fi lăsat să se bănuiască trecerea micii ambarcaţiuni pe-acolo, căci nu mai rămăsese nimic din ea.

Ştiam că, odată cu fluxul, vor apărea marii rechini Albacore. Vor veni iute, atraşi de mirosul de sânge şi de carne sfâşiată din apă şi aveam mari îndoieli că aceia dintre marinarii care scăpaseră din explozie vor mai putea scăpa şi de atenţia acestor ucigaşi feroce, urmăriţi de un singur gând. Cei care vor da de Suleiman Dada vor avea parte de o masă bună, mi-am spus, doar dacă nu vor recunoaşte în el pe unul din aceeaşi tagmă şi-i vor da întâietate. Nu era decât o glumă nesărată, care mi-a oferit un moment trecător de amuzament. M-am ridicat şi am pornit în jos, spre peşteri.

Am descoperit că trusa mea medicală fusese spartă şi

împrăştiată peste tot de vandali cu o zi înainte, dar am mai recuperat destule medicamente ca să-i bandajez lui Sherry degetele mutilate. Avea trei unghii smulse. Mă temeam că rădăcinile fuseseră distruse şi că nu vor mai creşte niciodată, dar când Sherry şi-a exprimat aceleaşi temeri, am negat hotărât.

După ce i-am îngrijit rănile am obligat-o să înghită vreo două pastile de codeină, împotriva durerilor, şi i-am făcut un pat în întunericul din fundul peşterii.

— Odihneşte-te, i-am spus şi am îngenunchiat să o sărut uşor. Încearcă să dormi. Vin să te iau când suntem gata de plecare.

Chubby se şi apucase de treabă. Verificase barca pe care, în afara câtorva găuri făcute de schije, o găsise în bună stare.

Am acoperit găurile cu chit din trusa de scule şi am lăsat-o pe plajă.

Groapa în care fusese îngropat sipetul a servit ca mormânt comun pentru cadavrele împrăştiate în jurul ei. I-am întins înăuntru ca pe sardele şi i-am acoperit cu nisipul moale.

Am dezgropat capul de tigru de unde stătea ascuns, cu ochiul strălucitor încă înfipt în mijlocul frunții late şi, clătinându-ne sub greutatea lui, l-am aşezat pe perne de polietilenă, pe fundul bărcii. Pungile de plastic cu smaralde şi safire le-am pus în sacul meu de pânză şi le-am aşezat lângă cap. Apoi ne-am întors la peşteri şi am adunat ce echipament şi provizii rămăseseră neatinse – canistrele de apă şi de benzină, rezervoarele de aer şi compresorul. Se făcuse după-amiază târziu până să terminăm noi de împachetat totul. Eram obosit. Am aşezat carabina FN deasupra şi m-am dat un pas înapoi.

— O.K., Chubby? l-am întrebat aprinzând două trabuce, în prima pauză pe ziua aceea. Cred ca acum putem pleca.

Chubby trase din trabuc şi scoase un nor de fum albăstrui, apoi scuipă în nisip.

— Mai vreau numai să mă duc să-l iau pe Angelo, murmură el şi, când nu primi niciun răspuns de la mine, continuă:

— N-am de gând să-l las aici. Aici e prea singur, o să vrea să fie împreună cu ai lui, îngropat creştineşte.

Aşa că eu m-am dus să o trezesc pe Sherry, iar Chubby şi-a ales o bucată mare de prelată şi s-a pierdut în întunericul din ce în ce mai des.

Am sculat-o pe Sherry şi am îmbrăcat-o gros într-unul din jerseele mele, apoi i-am mai dat două pastile de codeină şi am dus-o jos, pe plajă. Era de-acum întuneric, cu o mână ţineam lanterna şi cu cealaltă o sprijineam pe Sherry. Când am ajuns pe plajă m-am oprit nelinişti t. Ceva nu era în regulă, simţeam eu. Am trecut cu lumina lanternei peste puntea încărcată.

Apoi mi-am dat seama ce era şi o ghiară mi s-a înfipt în stomac.

Carabina nu mai era acolo unde o lăsasem. Sherry, i-am şoptit repede, lasă-te jos şi stai aici până îţi spun eu.

Se lăsă iute jos lângă carena înfiptă în nisip iar eu am început să-mi caut cu disperare o armă. M-am gândit la harpon, dar era acoperit cu canistre iar cuţitul rămăsese înfipt în trunchiul unui palmier – uitasem complet de existenţa lui până în clipa asta. O cheie din trusa de scule, poate – dar gândul ăsta a fost şi ultimul.

— Da, Harry, carabina e la mine.

Vocea profundă, răguşită venea din întunericul de alături.

— Nu te întoarce şi nici nu încerca să faci vreo prostie.

Probabil stătuse lungit în tufişuri, după ce pusese mâna pe puşcă, iar acum mi se strecurase pe nesimţite în spate. Am îngheţat.

— Fără să te întorci, aruncă lanterna încoace. Peste

umăr.

Am făcut cum mi-a cerut şi am auzit nisipul scârţâindu-i sub tălpi, când s-a aplecat să o ridice."

— Bun, acum întoarce-te, încetişor.

Când m-am întors, mi-a pus raza puternică a lanternei direct în ochi, orbindu-mă. Chiar şi-aşa, reuşeam să întrezăresc forma gigantică de la capătul celălalt al razei.

— Cum a fost baia, Suleiman? l-am întrebat.

Era numai într-o pereche de chiloţi albi, iar pântecul enorm şi picioarele groase, fără nicio formă, îi luceau ude în lumina reflectată a lanternei.

— Am început să fac alergie la bancurile tale, Harry.

Vorbea din nou cu vocea aceea profundă, frumos modulată şi mi-am adus aminte prea târziu că supraponderalii devin uşori în apa sărată de mare. Dar chiar şi dacă ţineam cont de fluxul care fără îndoială îl ajutase, Suleiman Dada realizase o performanţă extraordinară supravieţuind exploziei şi înotând aproape trei kilometri în apa agitată. Mă îndoiam că mai era vreunul din marinarii lui care să fi reuşit acelaşi lucru.

— Cred că primul ar trebui să fie în burtă, spuse, şi am văzut carabina pe care o ţinea sprijinită de cotul stâng.

Cu aceeaşi mână ţinea lanterna a cărei rază era acum în ochii mei.

— Am auzit că ăla e locul unde doare cel mai tare.

A urmat o tăcere îndelungată, în timp ce Suleiman Dada răsufla greu, şuierând astmatic, iar eu încercam cu disperare să găsesc o cale de a-i distrage atenţia suficient ca să-i smulg carabina FN.

— Presupun că nu eşti dispus să-mi cazi în genunchi şi să mă implori să te iert? mă întrebă el.

— Du-te dracului, Suleiman, i-am răspuns.

— Nu, m-am gândit eu că n-ai să vrei. Păcat, mi-ar fi plăcut. Dar fata, Harry, măcar ea merită să-ţi calci un pic pe

mândrie...

L-am auzit amândoi pe Chubby. Ştia şi el că nu va putea traversa plaja fără a fi detectat, chiar şi pe întuneric. Încercase un atac rapid împotriva lui Suleiman Dada, dar sunt sigur că ştia că nu are prea multe şanse. Îmi dăduse însă mie ocazia de care aveam atâta nevoie.

Apăru din întuneric, alergând tăcut, trădat doar de scrâşnetul nisipului de sub picioare. Şi nu ezită nici când Suleiman Dada îşi întoarse ţeava puştii spre el.

Mai întâi pocnitura, apoi fulgerul prelung scos pe gura ţevii – dar eram deja la jumătatea distanţei care mă separa de uriaşul negru. Cu coada ochiului l-am văzut pe Chubby căzând, apoi pe Suleiman Dada care îşi îndrepta arma spre mine.

M-am scurs pe lângă ţeavă şi m-am aruncat cu umărul în pieptul lui. În mod normal, ar fi trebuit să-i zdrobesc coastele ca într-un accident de maşină, dar am constatat că şocul loviturii era ab-sorbit de stratul gros de carne. Era ca şi când m-aş fi aruncat într-o saltea de puf şi, deşi se clătină şi scăpă puşca, Suleiman Dada rămase vertical pe picioarele acelea ca două trunchiuri de copac. Înainte să-mi revin, m-am trezit învăluit strâns, ca în braţele unui urs.

Mă ridică de pe picioare şi mă strânse la pieptul imens şi moale ţinându-mi braţele şi săltându-mă ca să nu mă pot propti în picioare să opun rezistenţă greutăţii şi forţei lui. M-a trecut un fior de mirare când am simţit ce putere avea – nu forţa aceea brutală, inconştientă, ci ceva atât de masiv şi de greu încât părea fără sfârşit, cam ca absorbţia irezistibilă a mării.

Am încercat să scap din strânsoare dând din coate şi din genunchi dar loviturile nu întâlneau nimic solid în cale şi nu-l impresionau în niciun fel. Mai mult, presiunea începea să crească, precum forţa înceată şi pulsând a unui piton uriaş. Mi-am dat seama în clipa aceea că era capabil să mă

zdrobească pur şi simplu – şi m-a cuprins panica. Mă zbăteam şi mă zbuciumam fără rost în braţele lui. Dar pe măsură ce mă strângea mai tare, respiraţia îi era mai şuierată şi se aplecă în faţă, inconvoindu-şi umerii deasupra mea şi îndoindu-mi spinarea într-un arc care avea să-mi frângă curând şira spinării.

Mi-am dat capul pe spate, apoi m-am aruncat cu gura căscată şi mi-am înfipt dinţii în nasul turtit şi lătăreţ. Am muşcat tare, cu toată disperarea, şi mi-am simţit dinţii pătrunzând prin carne şi prin cartilagiile nazale, apoi imediat gura mi s-a umplut cu sânge sărat, călduţ şi cu gust metalic. Ca un câine într-o luptă, smuceam într-o parte şi-n alta.

Scoase un răcnet de durere şi de furie şi îşi înmuie strânsoarea din jurul trupului meu încercând să-şi scape faţa din dinţii mei. În clipa în care mi-am simţit braţele libere, m-am răsucit brusc şi mi-am înfipt bine picioarele în nisip, ca să-l pot împinge cu şoldul. Era atât de preocupat să-mi descleşteze dinţii de pe nasul lui, încât n-a rezistat încercării mele şi s-a dus pe spate. În timp ce cădea, dinţii continuau să sfâşie şi am rămas cu o bucată de carne vie în gură.

Am scuipat oribila pradă, dar sângele continua să mi se scurgă pe bărbie şi a trebuit să fac un efort să nu mă întrerup să mă şterg.

Suleiman Dada era căzut pe spate, ca un broscoi uriaş, schilodit, dar nu avea să rămână multă vreme aşa, trebuia să-i dau o lovitură decisivă, şi nu era decât un singur loc unde ar fi putut fi vulnerabil.

M-am aruncat de sus deasupra lui, cu un genunchi pe beregată, cu toată forţa pe care mi-o dădeau mişcarea şi greutatea, încercând să-i zdrobesc laringele.

Era iute ca o cobră, îşi azvârlise ambele braţe în sus să-şi apere gâtul şi să mă prindă în cădere. Şi din nou iată-mă

învăluit în labele negre şi groase. Ne rostogoleam pe plajă, piept lipit de piept, până în apa călduţă şi mică a lagunei.

Într-o încercare directă a greutăţii, ca asta, nu aveam nicio şansă; se ridică deasupra mea, cu nasul rănit şiroindu-i de sânge, încă răcnind de furie, şi mă împinse sub apă, presându-mi pieptul şi plămânii cu toată greutatea.

Începeam să mă-înec. Plămânii îmi luară foc şi din lipsă de aer vedeam înaintea ochilor numai scântei şi vârtejuri incandescente. Simţeam cum mi se scurg puterile, cum îmi pierd cunoştinţa şi mă afund în hău.

Zgomotul împuşcăturii fu îndepărtat şi surd. Nici nu mi-am dat seama ce fusese până nu l-am simţit pe Suleiman Dada tresărind şi apoi încremenind, am simţit forţele cum îl lasă şi, greutatea care mă eliberează şi alunecă într-o parte.

M-am ridicat tuşind şi gâfâind, cu apa care mi se scurgea din păr şi îmi intra în ochi. În lumina lanternei căzute am zărit-o pe Sherry North îngenuncheată pe nisip, la marginea apei. În mâna bandajată mai ţinea încă arma, iar chipul îi era palid şi înspăimântat.

Lângă mine, Suleiman Dada plutea în apa mică cu faţa în jos şi corpul pe jumătate gol îi lucea întunecat ca al unui delfin eşuat. M-am ridicat încet în picioare, cu apa şiroindu-mi de pe haine. Sherry mă privea fix, îngrozită de ce făcuse.

— Doamne, şopti ea. L-am omorât. Doamne!

— Iubita mea, i-am spus gâfâit. E lucrul cel mai bun pe care l-ai făcut vreodată în viaţa ta.

Apoi m-am îndreptat ezitant spre locul unde zăcea Chubby.

Încerca din greu să se ridice.

— Uşurel, Chubby, m-am răstit la el şi am ridicat de jos lanterna.

Cămaşa îi era udă de sânge. I-am descheiat-o şi am dezgolit pieptul lat, cafeniu.

Rana era în stânga, jos, dar unul dintre plămâni fusese atins. Vedeam cum, cu fiecare respirație, din gaura întunecată iese o spumă roşie. Văzusem destule răni de glonț ca să-mi dau seama că era una din cele mai grave.

Îmi urmărea expresia feței.

— Cum arată? spuse greu. Nu doare.

— Minunat, i-am răspuns, îngândurat. De câte ori o să bei o bere, o să-ți iasă pe-aici.

Mi-a zâmbit strâmb şi l-am ajutat să se ridice în fund. Orificiul de ieşire era curat şi neted, FN-ul fusese încărcat cu muniție solidă, şi nu era decât cu puțin mai mare decât cel de intrare. Glonțul nu zdrobise oase.

Am mai găsit nişte bandaje în trusa medicală şi i-am legat rana înainte de a-l ajuta să urce în barcă. Sherry pregătise o saltea, apoi l-am acoperit cu pături.

— Să nu-l uiți pe Angelo. A şoptit el.

Am găsit balotul lunguieț, înfăşurat în prelată, care-mi sfâşia inima, acolo unde-l lăsase Chubby. L-am cărat pe Angelo până la barcă şi l-am aşezat la prova.

Am împins baleniera până când apa mi-a ajuns în dreptul pieptului, apoi m-am cățărat la bord şi am pornit motoarele. Singura grijă pe care o aveam acum era ca Chubby să capete îngrijirea medicală de care avea nevoie, dar până la St. Mary era drum lung şi noaptea era rece.

Sherry şedea pe jos, lângă Chubby şi făcea tot ce putea ca să-i uşureze suferința, în timp ce eu, la pupa, între motoare, încercam să-mi găsesc drumul prin meandrele canalului înainte de a putea cârmi spre sud, sub cerul plin de stele albe şi reci, cu încărcătura mea de răniți, muribunzi şi morți.

Mergeam de vreo cinci ore când Sherry se ridică de lângă forma învelită în pături de pe fundul bărcii şi îşi făcu drum în direcția mea.

— Chubby vrea să vorbească cu tine, îmi spuse ea.

Apoi, într-un impuls, se aplecă în față şi-mi atinse obrazul cu degetele reci ale mâinii rămase întregi.

— Cred că se duce, Harry.

Am auzit disperarea în vocea ei.

I-am trecut cârma.

— Vezi stelele alea două, mari? i-am arătat capetele Crucii Sudului. O ții direct spre ele.

Apoi m-am dus la Chubby.

O vreme păru că nu mă recunoaşte. Am îngenunchiat lângă el, ascultând zgomotul lichid al respirației. Apoi în sfârşit îşi recăpătă cunoştința. Am văzut lumina stelelor reflectându-i-se în ochi şi m-a privit, iar eu m-am aplecat. Acum fețele noastre erau la numai câțiva centimetri distanță.

— Am prins ceva peşti grozavi împreună, Harry, şopti el.

— Şi-o să mai prindem o mulțime, i-am răspuns. Cu ce avem acum la bord o să putem să ne cumpărăm o navă bună. Tu şi cu mine vom ieşi din nou după sturioni în sezonul care vine, asta-i sigur.

Am tăcut amândoi vreme îndelungată, până când i-am simțit mâna căutându-mă; i-am luat-o şi i-am strâns-o tare. Simțeam bătăturile şi cicatricele de la pescuitul de peşte mare.

— Harry – vocea îi era atât de stinsă încât abia îl auzeam peste zgomotul motoarelor, chiar când mi-am pus urechea lângă buzele lui – Harry, am să-ți spun ceva ce nu ți-am spus niciodată. Te iubesc – şopti – te iubesc mai mult ca pe propriul meu frate.

— Şi eu te iubesc, Chubby, i-am spus, şi, câteva secunde, degetele lui mă strânseră puternic de mână, apoi se relaxară. Am rămas lângă el până când palma mare, bătătorită se răci între mâinile mele şi zorii începură să decoloreze cerul deasupra apei întunecate şi sumbre.

În cele trei săptămâni care au urmat, Sherry şi cu mine

am părăsit arareori sanctuarul de la Turtle Bay. Împreună mersesem şi asistasem stânjeniţi la înmormântarea prietenilor noştri, iar o dată eu sin-gur am luat maşina şi m-am dus la fort unde am petrecut două ceasuri cu Preşedintele Biddle şi cu Inspectorul de poliţie Wally Andrews. Restul timpului însă l-am petrecut singuri lăsând rănile să se închidă.

Trupul se vindecă mai repede decât sufletul. Într-o dimineaţă, pe când îi schimbam bandajele, am văzut în carnea încă zdrobită a degetelor lui Sherry ceva ca nişte semințe sidefii şi mi-am dat seama că erau rădăcinile unghiilor care creşteau din nou. Va avea iar unghii la capetele degetelor prelungi şi subţiri – eram încântat.

Nu erau nişte zile prea fericite, amintirile erau prea proaspete şi totul era întunecat de doliul după Chubby şi Angelo, şi amândoi ştiam că se apropie momentul de criză în relaţia noastră. Bănuiam prin ce momente cumplite trebuie să treacă încercând să ia o hotărâre şi îi iertam clipele în care îşi pierdea răbdarea ca şi tăcerile lungi şi mohorâte şi dispariţiile bruşte din colibă urmate de plimbări de ceasuri întregi pe plaja pustie sau de aceleaşi ceasuri întregi în care stătea nemişcată la extremitatea cealaltă a golfului.

În cele din urmă am înţeles că e destul de puternică încât să suporte ceea ce ne aştepta pe amândoi. Într-o seară am deschis, pentru prima dată de la întoarcerea pe St. Mary, subiectul comorii.

Aceasta era acum îngropată sub temeliile înălţate ale colibei. Sherry mă ascultă în linişte. Stăteam amândoi pe verandă, beam whisky şi ascultam zgomotul valurilor care se spărgeau pe plajă.

— Vreau să pleci înainte, să te ocupi de formalităţile pentru sosirea sicriului. Închiriezi o maşină la Ziirich şi mergi cu ea până la Basel. Ţi-am rezervat o cameră la hotelul Red Ox de-acolo. Am ales special hotelul fiindcă au o

parcare subterană şi-l cunosc pe portar. Îl cheamă Max.

Îi expuneam pe larg planul.

— El o să aranjeze ca o maşină funerară să aştepte la aeroport. Tu o să joci rolul văduvei neconsolate şi o să mergi cu sicriul până la Basel. În garaj vom face schimbul, iar tu vei avea grijă ca bancherul să aibă o maşină blindată în care să transporte capul de tigru până la locul unde va fi depozitat.

— Ai gândit totul, până la cel mai mic detaliu, nu?

— Aşa sper.

Mi-am mai turnat un pahar de whisky.

— Banca mea e Falie et Fils şi omul de care trebuie să întrebi se numeşte M. Challon. Când te întâlneşti cu el îi dai numele meu şi numărul meu de cont – o-mie-şaizeci-şi-şase, ca bătălia de la Hastings. Aranjezi cu M. Challon să ne pună la dispoziție o încăpere separată unde clienții să poată vedea capul...

Am continuat să-i dau detalii cu privire la planul făcut, pe care le-a ascultat atentă. Din când în când mai punea câte o întrebare, dar în cea mai mare parte a timpului a rămas tăcută, până la sfârşit când am scos biletul de avion şi un teanc subțire de cecuri de călătorie, destul ca să-i ajungă.

— Ai şi cumpărat bilete?

Părea speriată. Când i-am făcut semn că da, a răsfoit broşurica biletului de avion.

— Când trebuie să plec?

— Cu zborul de prânz, mâine.

— Şi tu când vii?

— Cu acelaşi avion ca şi sicriul, trei zile mai târziu, adică vineri. O să vin cu cursa BOAC, 1: 30. În felul ăsta o să ai timp destul să faci toate aranjamentele şi să mă aştepți la aeroport.

Noaptea a fost mai tandră şi mai frumoasă ca niciodată dar o simțeam pe Sherry melancolică, aşa cum eşti atunci

când îți iei adio de la un prieten bun.

În zori delfinii ne aşteptau la intrarea în golf şi ne-am zbenguit cu ei cea mai mare parte a dimineții, apoi ne-am înapoiat fără grabă spre plajă.

Am dus-o la aeroport cu camioneta mea veche. Mai tot drumul a fost tăcută, apoi a încercat să-mi spună ceva, dar era confuză şi fără sens. A sfârşit tristă:

— ... dacă ni se întâmplă ceva... vreau să spun... nimic nu durează o veşnicie, nu...

— Da, spune, i-am spus.

— Nu, nimic, doar că trebuie să încercăm să ne iertăm unul pe altul, dacă se întâmplă ceva.

Asta a fost tot ce-a reuşit să spună. La aeroport, la barieră, m-a sărutat uşor şi s-a agățat o clipă cu ambele brațe de gâtul meu, apoi s-a întors şi a pornit repede spre avionul care aştepta. Nu a privit înapoi şi nici nu mi-a făcut cu mâna când a urcat scara.

Am urmărit avionul care lua încet înălțime şi se îndrepta spre continent, după care m-am întors la Turtle Bay.

Fără ea locul era singuratic şi, în noaptea aceea, întins sub plasa de țânțari în patul larg, m-am convins că riscul pe care urma să mi-l asum era necesar. Foarte mare, dar necesar. Ştiam că trebuia să o aduc înapoi. Fără ea, nimic n-ar fi avut niciun gust. Trebuia să încerc să contracarez toate celelalte forțe care aveau o influență asupra ei. Trebuia să o las să aleagă singură, dar trebuia să încerc să o influențez folosindu-mă de toate atu-urile pe care le aveam în mână.

Dimineață am mers în oraş. După ce împreună cu Fred Coker am negociat, ne-am consultat, am schimbat bani, promisiuni şi amenințări, îmi deschise uşile duble ale hambarului şi am intrat cu camioneta pe care am parcat-o lângă dricul lui. Am încărcat unul dintre sicriele cele mai bune, din lemn de tec cu mânere de argint aurit, căptuşit în

interior cu catifea roşie, în spatele camionetei. L-am acoperit cu o bucată de prelată şi l-am dus la Turtle Bay. După ce l-am încărcat şi i-am bătut capacul în cuie, coşciugul cântărea aproape trei sute de kilograme.

La căderea întunericului m-am întors în oraş; până să-mi închei aranjamentele la Lord Nelson se făcuse aproape ora închiderii. Nu mai aveam timp decât pentru un pahar băut în grabă, apoi trebuia să mă întorc la colibă, să-mi împachetez lucrurile în vechiul sac de pânză.

A doua zi la prânz, cu douăzeci şi patru de ore mai devreme decât îi spusesem lui Sherry North, m-am îmbarcat într-un avion care mă ducea pe continent şi, în aceeaşi seară, luam cursa BOAC spre Nairobi.

La Zurich nu mă aştepta nimeni la aeroport, fiindcă sosisem cu o zi înainte de termen. Am trecut repede prin vamă şi prin secțiunea pentru imigranți şi am ajuns în holul mare de la Sosiri.

Mi-am verificat bagajele şi ultimele detalii ale planului. Am găsit un zbor care pleca a doua zi la unu şi douăzeci, care-mi convenea de minune. Mi-am rezervat un bilet, apoi m-am îndreptat spre biroul de informații şi am aşteptat până când blonda drăgălaşă îmbrăcată în uniforma companiei Swissair şi-a terminat treburile, apoi am început cu ea o conversație îndelungată. La început nici nu a vrut să audă, dar mi-am mijit ochii şi i-am zâmbit în felul acela special al meu, până când am făcut-o curioasă şi a început să chicotească cu gândul la ce avea să urmeze.

— Eşti sigură că ai să fii aici mâine? am întrebat-o să mă asigur.

— Da, domnule, nu vă faceți griji, am să fiu aici.

Ne-am despărțit prieteni, mi-am recuperat sacul şi am luat un taxi până la Holliday Inn din Zurich, care era în apropiere. Era acelaşi hotel unde aşteptasem cu atâta emoție ştiri despre polițistul olandez, cu atât de multă vreme

în urmă. Mi-am comandat ceva de băut am făcut o baie şi m-am aşezat în faţa televizorului. Amintirile reveneau.

Cu puţin înaintea prânzului, a doua zi, mi-am ocupat locul în cafe-barul aeroportului, prefăcându-mă că citesc un exemplar din Frankfurter Allgemeine Zeitung şi urmărind sala Sosirilor pe deasupra lui. Predasem deja şi bagajul şi biletul. Tot ce mai aveam de făcut era să trec dincolo de uşi, în sala pentru Plecări.

Purtam un costum nou, pe care mi-l cumpărasem în dimineaţa aceea, cu o croială atât de bizară şi o nuanţă de cenuşiu-şobolan atât de ştearsă încât nimeni din cei care îl cunoşteau pe Harry Fletcher nu şi l-ar fi putut închipui purtând aşa ceva. Era cu două numere mai mare decât ar fi trebuit şi, pentru a-mi schimba formele cu totul, mă înfăşurasem în prosoapele hotelului. De asemenea, îmi făcusem singur o tunsoare scurtă, în scări, pe care o acoperisem cu pudră de talc ca să mai câştig cincisprezece ani. Nici eu nu m-am recunoscut când m-am privit în oglindă peste ramele aurii ale ochelarilor.

La unu şi şapte minute Sherry North intră pe uşa principală. Era îmbrăcată într-un deux-pieces de lână gri, în carouri, şi o haină lungă, de piele neagră, la care era asortată o pălărie din acelaşi material, cu boruri înguste. Îşi acoperise ochii cu o pereche de ochelari de soare dar, se mişca cu multă siguranţă printre grupurile de turişti.

Am simţit un val de ameţeală fierbinte şi de greaţă văzându-mi bănuielile cele mai negre confirmate; ziarul începu să-mi tremure în mâini. Cu numai un pas în urma ei şi puţin lateral se zărea silueta scundă şi îngrijită a bărbatului pe care mi-l prezentase ca fiind unchiul ei Dan. Acesta avea o şapcă de stofă şi un pardesiu pe braţ. Emana mai mult ca niciodată aerul acela de certitudine, încrederea vânătorului care păşea în urma fetei.

Era însoţit de patru oameni. Se mişcau în spatele lui fără

zgomot, bărbați îmbrăcați sobru, cu priviri bănuitoare.

— Ah, mincinoaso! mi-am şoptit.

Nici eu nu ştiam de ce sunt atât de supărat pe ea. La urma urmelor, era multă vreme de când aflasem.

Grupul format din fată şi cei cinci bărbați se opri în centrul sălii, ascultând ordinele unchiului Dan. Era un adevărat profesionist, se vedea din felul în care îmi aranja primirea. Îşi aşezase oamenii în aşa fel încât să acopere uşa de la Sosiri şi toate celelalte căi de acces.

Shery North stătea şi îl asculta calm, cu o expresie neutră şi cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor. Unchiul Dan îi spuse ceva iar ea dădu scurt din cap apoi, împreună cu el, se aşează cu fața la uşa dinspre Sosiri.

— Pleacă acum, Harry, mă îmboldea o voce subțirică. Nu te mai juca. Nu e decât o altă haită de lupi. Fugi, Harry, fugi!

În aceeaşi clipă fu anunțat zborul pentru care îmi rezervasem bilet cu o zi înainte. M-am ridicat de la masă, în costumul acela lăbărțat, şi m-am îndreptat târându-mi picioarele către ghişeul de Informații. La început blonda drăgălaşă de la Swissair, nici nu mă recunoscu, apoi căscă gura şi ochii i se deschiseră mari. Duse mâna la gură, cu o lucire conspirativă în priviri.

— Cabina din capăt, îmi şopti, capătul dinspre Plecări.

I-am făcut cu ochiul şi mi-am târşâit picioarele mai departe. Am intrat în cabină şi am ridicat re-ceptorul prefăcându-mă că vorbesc dar cu degetul pe furcă şi privind sala prin uşa de sticlă.

Mi-am auzit complicea făcând anunțul.

— D-ra Sherry North, domnişoara Sherry North este rugată să se prezinte la biroul de Informații.

Prin geam am văzut-o pe Sherry apropiindu-se de ghişeu şi stând de vorbă cu fata. Blonda îi arătă cabina de lângă mine, iar Sherry se întoarse şi porni hotărâtă în direcția

mea.

Haina de piele i se legăna grațios în jurul picioarelor lungi şi părul negru, lucios i se unduia pe umeri la fiecare pas. Purta mănuşi de piele neagră ca să-şi ascundă mâna rănită şi mi-am spus că nu fusese niciodată atât de frumoasă ca în clipa aceasta de trădare.

Intră în cabina alăturată şi ridică receptorul. Uşurel, l-am pus pe-al meu în furcă şi am ieşit din cabină. Când am deschis uşa cabinei ei mă privi iritată.

— O.K., copoi mârşav, dă-mi un singur motiv pentru care să te iert şi să nu-ți frâng gâtul, i-am spus.

— Tu!

Chipul i se boți şi duse repede mâna la gură. Ne-am privit îndelung.

— Ce s-a întâmplat cu adevărata Sherry North? am vrut să ştiu, iar întrebarea păru să o mai liniş-tească.

— A fost ucisă. I-am găsit trupul, aproape de nerecunoscut, într-un şanț lângă Ascot.

— Manny Resnick mi-a spus că a omorât-o... am spus. Nu l-am crezut. Şi a râs de mine când m-am dus la bordul vedetei ca să fac un târg cu Suleiman Dada pentru viața ta. Am pomenit numele Sherry North, iar el a râs şi m-a făcut prost.

I-am zâmbit strâmb.

— Avea dreptate, nu? Am fost un prost.

Tăcu, fără să mă poată privi în ochi. Am continuat să vorbesc, ca să-mi confirm bănuielile.

— Deci, după ce Sherry North a fost asasinată, s-a hotărât să nu i se anunțe public identitatea, ci să se preia căsuța familiei North. În speranța că ucigaşii se vor întoarce să vadă cine e noul venit, sau că vreun alt fraier îşi va face apariția şi-i va duce acolo unde trebuia. Te-au ales pe tine drept momeală pentru că erai unul din scafandrii special antrenați de poliție. Aşa e?

Dădu din cap tot fără să se uite la mine.

— Ar fi trebuit să te învețe câte ceva şi despre scoici, atunci. Nu te-ai mai fi repezit la ramurile alea de coral de foc – şi mi-ai fi economisit o grămadă de energie.

Primul şoc al întâlnirii cu noua mea înfățişare trecuse. Dacă avea de gând să fluiere după unchiul Dan şi după oamenii lui, acum era momentul să o facă. Rămase tăcută, cu fața pe jumătate întoarsă, cu obrazul înroşit de un val de sânge sub bronzul auriu.

— Atunci, în prima noapte, când ai bănuit că dorm ai dat un telefon. Raportai superiorilor că fraierul tocmai sosise. Ți-au spus să-mi cânți în strună. Şi – mamă, Doamne – ce mi-ai mai cântat!

În sfârşit îşi ridică ochii la mine, cu fulgere sfidătoare în priviri; cuvintele păreau să i se îngră-mădească pe buze, dar şi le înghiți şi mă lăsă să continui.

— De-aia am intrat în magazinul lui Jimmy pe uşa din spate, ca să-i eviți pe vecinii care o cunoşteau pe Sherry. De-aia au venit gorilele lui Manny să-ți prăjească degetele pe aragaz. Trebuia să afle cine eşti, fiindcă ştiau sigur că nu eşti Sherry North. Ei înşişi o uciseseră.

Acum aş fi vrut să spună ceva. Tăcerea ei mă călca pe nervi.

— Ce grad are unchiul Dan? Inspector?

— Inspector Şef, spuse.

— L-am categorisit de cum am dat ochii cu el.

— Dacă ştiai toate astea, de ce n-ai procedat în consecință? vru ea să ştie.

— Mai întâi am avut numai nişte bănuieli, apoi, când m-am convins, eram deja îndrăgostit de tine până peste urechi, ca un prost.

Se încordă, de parcă aş fi lovit-o; am continuat fără milă.

— Din unele din lucrurile pe care le-am făcut împreună am crezut că simți ceva pentru mine. După capul meu,

atunci când iubeşti pe cineva, nu-l vinzi ca pe-un escroc.

— Sunt polițist, îmi aruncă, iar tu eşti un ucigaş.

— N-am ucis niciodată un om care să nu fi încercat mai întâi să mă ucidă el pe mine, i-am aruncat la rândul meu, exact cum ai făcut tu cu Suleiman Dada.

O luasem pe nepregătite. Se bâlbâia şi privea în jur ca prinsă într-o cursă.

— Eşti un hoț, trecu ea din nou la atac.

— Da, recunoscui. Am fost, odată, dar asta a fost demult, şi de atunci am muncit din greu. Cu puțin ajutor, aş fi scos-o la capăt.

— Tronul, continuă ea, ai furat tronul.

— Ba nu, domnişoară, i-am zâmbit.

— Atunci ce e în sicriu?

— O sută şaizeci de kilograme de plajă de la Turtle Bay. Când ai să-l vezi, să te gândeşti la zilele pe care le-am petrecut acolo.

— Şi tronul... unde e?

— În mâinile proprietarului de drept, reprezentantul poporului din St. Mary, Preşedintele Godfrey Biddle.

— I l-ai cedat?

Mă privea cu o uimire care începea să dispară lăsând altceva în loc.

— De ce, Harry, de ce?

— După cum îți spuneam, muncesc din greu. Ne priveam din nou nemişcați, apoi, pe neaşteptate am văzut lacrimile limpezi inundându-i ochii albaştri.

— Şi ai venit aici... ştiind ce am eu de făcut? mă întrebă cu vocea înecată.

— Am vrut să-ți dau posibilitatea să alegi, i-am spus.

Lăsă lacrimile să-i atârne ca boabele de rouă în genele dese şi negre. Am continuat hotărât.

— Am să ies din cabină şi am să trec de uşa aceea. Dacă nu se aude niciun fluier, mă sui în primul avion care pleacă

şi poimâine voi înota pe lângă recif în căutarea delfinilor.

— Or să vină după tine, Harry, îmi spuse, dar clătinai din cap.

— Preşedintele Biddle tocmai şi-a schimbat condiţiile de extrădare. Pe St. Mary nu se va atinge nimeni de mine. Mi-a dat cuvântul lui de onoare.

M-am întors şi am deschis uşa.

— Şi o să fiu al naibii de singur acolo, la Turtle Bay.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat încet spre uşa cu pricina, chiar în clipa în care îmi anunţau zborul pentru a doua oară. A fost drumul cel mai lung şi mai greu din viaţa mea, inima îmi bătea în ritmul paşilor. Nimeni nu m-a oprit, iar eu n-am îndrăznit să privesc înapoi.

Aşezat în fotoliul din avionul Caravelle al companiei Swissair m-am întrebat cât îi va trebui să-şi adune curajul şi să mă urmeze pe St. Mary, şi m-am gândit ce multe mai aveam să-i spun.

Trebuia să-i spun că încheiasem un contract pentru recuperarea celorlalte bucăţi ale tronului din Gunfire Break, pentru cei de pe St. Mary. În schimb, Preşedintele Biddle se angajase să-mi cumpere un iaht nou din beneficii, exact ca Dansatoarea Valurilor, ca semn al recunoştinţei locuitorilor insulei.

Voi putea să-i asigur soţiei mele tot confortul cu care fusese învăţată şi bineînţeles că mai exista şi cufărul cu serviciul de argint, îngropat în spatele colibei de la Turtle Bay, pentru zile negre. Nu mă făcusem până-ntr-atâta de cuminte. Oricum, terminasem cu cursele de noapte.

Pe când avionul Caravelle îşi lua zborul şi câştiga înălţime deasupra lacurilor albastre şi a munţilor împăduriţi, mi-am dat seama că nici măcar nu-i ştiam numele adevărat.

Asta avea să fie prima întrebare pe care aveam să i-o pun când o s-o aştept la aeroportul de pe insula St. Mary, Perla Oceanului Indian.

SFÂRŞIT